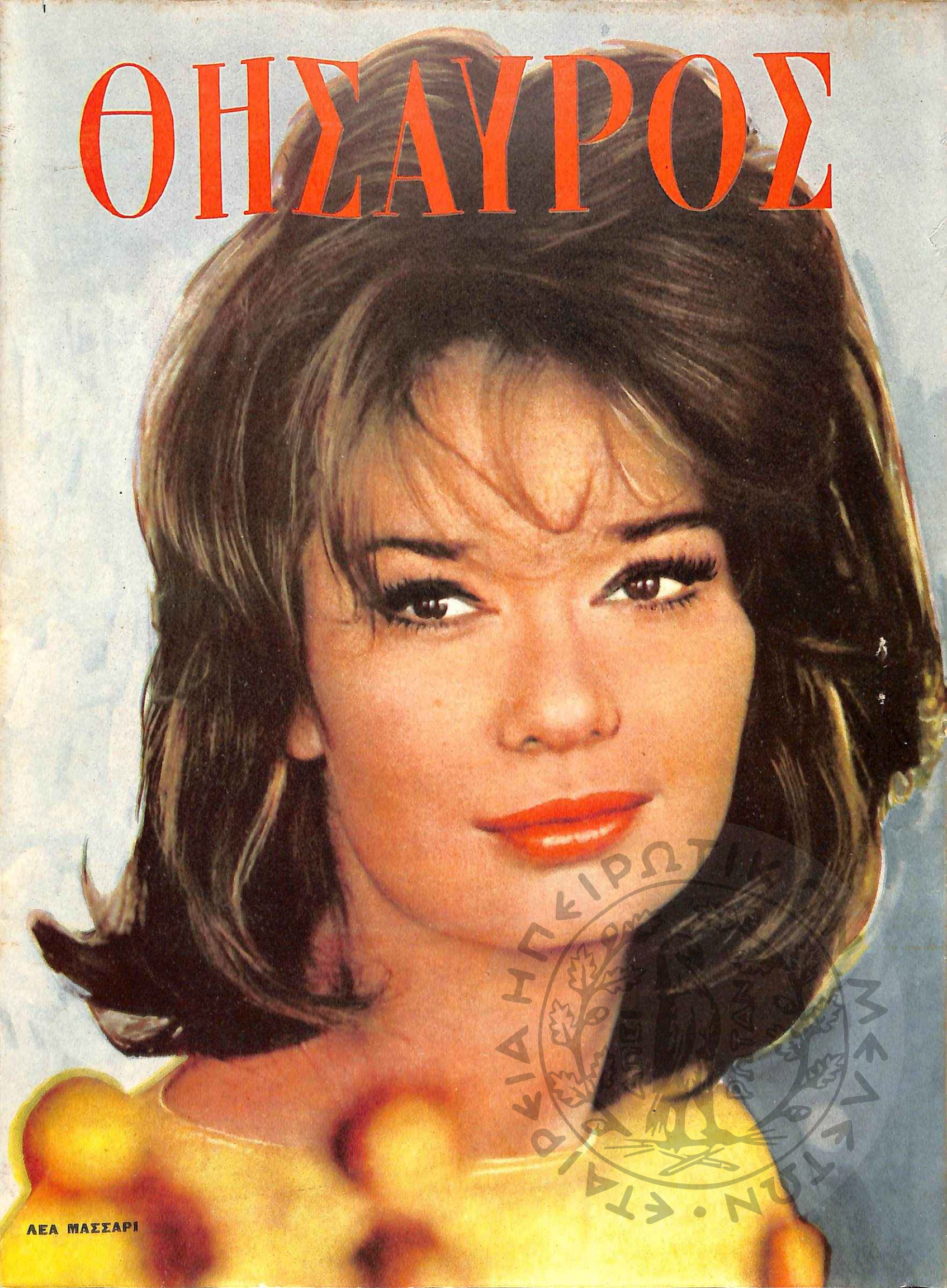


ΘΗΣΑΥΡΟΣ



ΛΕΑ ΜΑΣΣΑΡΙ



Χορεύοντας έμαθε ότι ήταν παντρεμένη...

ΠΗΝΕΛΟΠΕΣ ΣΕ ΑΛΛΟ ΣΧΗΜΑ

ΟΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΙ μήνες φαίνεται να είναι οι μήνες που καλύτερα ληργούνται τα είδωλα. Τό βλάνει κανείς στις έπιστολές. Στην περίοδο του παραθερισμού βρίσκεται ή άφετηρία των περισσότερων συνδέσεων. Πιο εύκολα τότε οι συντροφικές. Τα μπάνια δίνουν οικειότητα ή γυναικότητα έξοικειώνει. Μεγαλύτερες οι ευκαιρίες. Από τις γνωριμιές αυτές, άλλες μόν προκύβουν, άλλες πάλι παρέχονται όταν μεταφερθούν από τον άέρα της έξοχης στους καπνούς της πόλεως. Είναι και οι περιπτώσεις που δεν κατοικούν στην ίδια πόλι τα δυο πρόσωπα που σχηματίζουν το έρωτικε ζεύγος. Ο ένας στη μία άκρη, ο άλλος στην άλλη. Μένει ή άλληγραφία. Πρέπει όμως να είναι πολύ δυνατός ο σύνδεσμος για να χωράσει με ανταλλαγή των έπιστολών. Ακόμα και στην ίδια πόλι φθίνει, όταν εκείνοι που γνωρίστηκαν σ' ένα μικρό νησί, όπου βλέπονται από το πρωί ως το βράδυ, στην πόλι χωρίζονται από μακρινές άποστάσεις και είναι διαφορετικές οι συνθήκες της ζωής τους.

Πάμε όμως στον κύριο που μάς γράφει. Τριαντάδυ έτών. Ομορφος, φαίνεται, άντρας. Κινηματογραφικό άστέρι τον άποκαλεί ή συντροφία του, και, όπως μάς άφίνει να καταλάβουμε, ο χαρακτήρισμός δεν άπχει από την πραγματικότητα. Τό έπαγγελμά του δέν του επιτρέπει να μένι σταθερά σε μία πόλι. Πότε στην Άθήνα, πότε στην επαρχία. Έξω από την πρωτεύουσα, σε παραθεριστικό κέντρο, γνωρίστηκε το καλοκαίρι με μία κυρία. Της ηλικίας του κι' αυτή. Χάρεψαν

μαζί. Χορεύοντας έμαθε ότι ήταν παντρεμένη και ότι ο άντρας της άθαινε για υποθέσεις του κανένα χρόνο στο έξωτερικό. Ένθαρρυντική ή πληροφορία.

Πό ένθαρρυντικές όμως ήταν οι έκδηλώσεις της κατά τη διάρκεια του χορού. Τσιμπούε το ψωράκι. Τίποτα που να την έλθει. Όταν όμως μία γυναίκα θέλει να δείξει ένδιαφέρον, βρίσκει τον τρόπο με μία κίνηση, με μία ματιά να δώσει σημεία της έρωτικής παρουσίας της. Ίδιως όταν χορεύει.

Ευτυχώς δέκτης της έκπομπής ο κύριος, έπ φυλάχθηκε από τη σιελή έπίκληση της κυρίας. Δεν έχασε την ευκαιρία. Προκάλεσε δεύτερη συνάντηση, όποτε άχισε να κλίνει το «σ' αγαπώ» του.

Εύκολη που την έχει ο Ρωμύος την κλίνει αυτό το ρήματός. Με το πρώτο. Πηλαίνει σε έντες χώρες που άγνωστη του είναι ή γλώσσα τους και πριν μάθει πώς λέγεται το ψωμί και το νερό, ρωτά ποιο είναι το ρήμα που έγκράζει την άγάπη.

Πρέπει να προχωρήσει πολύ ή γνωριμία για να χρησιμοποιήσει ο έξενος αυτό το ρήμα. Άδιστακτα το σπαταλούμε έμεις. Κι' άς μη πράγματι παρά για μία απλή συμπόρεια, για ένα πτό. Τό άκούει οι κοπέλλες στο έξωτερικό και έαφνάζουν. Άλλά και πιστεύουν. Πού να φαντασθούν ότι μπορεί ένας άνδρας χωρίς λόγο κι' άφορμή, να λη ότι είναι έρωτευμένος. Προς τι το ψέμα; Μήπως για ν' άποκτήσει τη γυναίκα που ποθεί; Άλλά ή έξηνη δέν βέται την έρωτική έξομολόγηση ως όρο της προσφοράς. Φτά-

νει να της είναι κάπως ένδιαφέρων. Άνοιχτήκαμε όμως σε σκέψεις άσχετες προς το θέμα. Στο ρόλο του έρωτευμένου προσπάθησε να διακριθεί ο πολιορκητής. Άντέδρασε εκείνη. Της υποσχέθηκε ότι θα είναι σόδαρος, της όρκίστηκε ότι θα σεβαστεί το μυστικό της. Δεν την έπεισε. Σε κάθε του έπιχείρημα του άπαντούσε στερεότυπα: «Είμαι παντρεμένη. Άν ήμουν έλεύθερη, ίσως...».

Η άρνηση έξακολούθησε ως τη στιγμή που έφυγε έπιστρέφοντας στην Άθήνα.

Την παρακάλεσε τη στιγμή που την άποχαίρεται. Άκαμπτη έκείνη. «Τότε κι' έγώ άποφάσισα να έξωα τέρμα στη μκή αυτή περιπέτεια». Για την άκρίβεια, έπρεπε να μάς πη ότι το τέρμα είχε τεθεί από την ίδια την κυρία.

Χωρίστηκαν μ' ένα «γεια σου», χωρίς προγραμματισμό, δίχως σχέδια για το μέλλον. Τόσο ήταν. Στο δρόμο του ο κανένας. Μία και έβριαν έτσι τα πράγματα, ο κύριος άπέφυγε να πάη στο πλοίο και ν' άποχα ρετήρη την κυρία. Μία τέτοια έκδηλωση τη θεωρείται ταλαιπωρία του έγωισμού του. «... Δεν έβριξα τον έγωισμό μου τρέχοντας από πίσω της, ούτε πήγα να την κατευοδώσω στο πλοίο».

Πέρασαν άρκετές μέρες. Μά κυρία, φίλη της άλλης, πληροφορήσε το νέο άλλά κατ' έντολή εκείνης, που έφυγε το έδωσε τη διεύθυνση της, με τη σύστασι να πάη και να τη βρή όταν περάσει από την Άθήνα.

Άσφαλώς, άναθεώρησι της άποφάσεώς της. Κανονική ύποχώρησι. Θα μετάνοιωσε για την άρνηση. σκέφθηκε ο κύριος.

Ήρθε στην Άθήνα, έπεκο νώνησε. Βγήκαν μαζί έξω. Μίλησαν για τις μέρες του καλοκαιριού, για τους χορούς, για τα μπάνια, για τ' άκτογ άλλα. Κουδέντα σε άσέηματικό τόνο. Μήπως έμεινε καιρός γ' άσέημα; Έκείνη που είχε την πρωτοβουλία της συνάντησής, τώρα που συναντήθηκαν έκανε τη διασπ:

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

... Ο τύπος της γυναίκας - γάτας που παίζει με τα πουνικάκια της. Όσο δέ πιο άπειρα αυτά, τόσο τώ γλεντά παραπάνω. Έρχεται ώρα που βρίσκει το δάσκαλό της, και τότε ή γάτα μένει χωρίς δόντια και νύχια, κουρασμένη στα χέρια του τακτητή. Η τίγρις που γίνεται άρνι, και το σφάζουν. Τό φίδι που γίνεται σκυλικάκι και το πατούν. Τραγικό το θέμα της βασίλισσας του έρωτα που έδωε πλθήση ύπνυκόν να την προσκυνούν και στο τέλος βρίσκεται τσαλακωμένη.

Δέν είναι ή περίπτωση της σημερινής κυρίας. Γάτα κακέτα και παιχνιδιάρη, με άπόλυτη κυριαρχία στον έαυτό της, βρίσκει την έρωτική χαρά βασανίζοντας τα θυμάτά της. Η Πηνελόπη σε άλλη μορφή. Έκείνη ύφανε και έφαινε για να κερδίσει καιρό. Ώσπου να έπιστρέψη ο Όδυσσεύς της στην Ίθάκη του και να σκορπίση τους μνηστήρες. Η Πηνελόπη με τη μορφή της κοκέτας ύφαινε και έφαινε χωρίς κόπο. Μόνο και μόνο για να διασκεδάσει, να ικανοποιήσει τις φιλοδοξίες της.

Προτιμά από την όλοκληρωσι της χαράς, την άγωνία του κόσμου που την κυκλώνει. Περιήφανη που νίψει δλέποντας ταπεινωμένο τον άντρα. Έπληρμένος Άδάμ, που θεωρεί την Ευα έξάρτημά του, άφου από τα πλευρά τα δικά του έχει πλάσσει, να ύφίσταται την κακομοταχείρσι του θηλυκού, να ταπεινώνεται, να έκλιπαρεί, να έπικαλγείται το έλεός του. Όσο δέ εκείνη τον δλέπει να έρπη, τόσο τον στίβει περισσότερο, τόσο καθέται στην πλάτη του, όπως καθέται κανείς στη ράχη ύποχλίου.

Μαστορίσσει στο χωρισμό του κοραγκιοδάκου της, δέν του κδνει την πίσω έλπίδα. Ένώ προκαλεί ή ίδια, το άφίνει την έντύπασι ότι εκείνος πρσιάει. Τα πάντα μετέρχεται. Όσο να έμπνηση το ένδιαφέρον. Όσο δέ εκείνος είναι έωρύτερα θυθισμένος στον ύπνο του, τόσο πιο έντονα τα έγερτήρια σαλπισματά της. Με τέχνη, με μαεστρία,

ώσπου να τον φέρη στο λογαριασμό. Πόσες έλπίδες δέν του δίνει, πόσα όνειρα δέν του καλλιεργεί. Κι' όταν εκείνος έμποτισθή από το παραμύθι, όταν τον φέρη για καλά στα νερα της και τον μπλέξει σε άδύνατα, τότε τη δλέπει άπονη, άστοργή, αόιάφορη να τερπειται με τα βασανιστήριά του.

Είναι πολλές τέτοιες. Μά σάς ρήη ή μορφή στα χέρια τους. Είναι ικανές να σάς συνελφουν με τα νύχια τους σαν ψάλλο.

Δέν σάς άφίνουν να φύγετε. Κάθε τόσο σάς πετούν σαν ιώκαλο μία έλπίδα. Πστείστε και μένετε. Μένετε και συνεχίζουν τα βασανιστήριά τους.

Δέν έξω άν ή κυρία του έπιστολογραφου άνταποκρίνεται άπόλυτα στον τυπο που παρυσάσσει. Διαφορετικής δλκής ή καθεμιά. Άλλες μοιραίες, άλλες άνοκίβιμονες. Κι' άλλες με παρωσιμονε το πάθος, άκούονται στο ψιλό παιγνίδι. Μία στα πάντα, μία στα κάτα. Έρωτικά σκαμπαρνεάσματα.

Σήμερα άν έχει, αύριο έχει. Τό αύριο δέ αυτό ποτέ δέν έρχεται.

Παντρεμένος και λείτερος έπιδίδονται στο σπόρ με τα πειραματόζωά τους. Κατά τα άλλα άεπιληπτες. Σπών ο να βρεθούν οι άπαταιώνισες άπατημένες και να αντίστασουν στον έρωτα.

Πώς ταράζει ένα νέο; Άν έβλεπες τους τράπουκας και τις ματ ές της, άν την έκοιες να μιλά, ή ά νύμζες, πώς ήταν τρελά έρωτευμένη. Καί, έξαφνικά, να κόβη με το μαχαίρι. Τί τύπος γυναίκα είναι; Σοβόρη, άξιοπρεπής και άφρασι, γιατί έκανε στροφή 180 μοιρών. Αυτό δέν μπορεί να το άννοήσει.

Τον τυπο στον όποιο άνήκει ή κυρία ψάχνει να βρή. Τόσο γνωστός

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1962 - ΕΤΟΣ ΚΕ', ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1255, ΔΡΧ.8

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ίδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Δραγατσάνιου 4 - Τηλ. 236.781

Θέματα της έποχής

ΟΙ ΑΝΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΙ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ πράγμα ή κριτική. Δέ θυμόνουν, όταν γίνονται στόχοι της, μόνον οι ζωντανόι. Θυμούνται, μερικές φορές, και... οι πεθαμένοι! Για την άκρίβεια, όχι, φυσικά, οι ίδιοι οι πεθαμένοι, οι κοντινοί ή γενεές, οι κληρονόμοι, ή ακόμη μακρυνόι τους άπόγονοι, που και έξένα σ' αυτούς πρόσωπα, που θίγονται για λογαριασμό του νεκρού και προσφεύγουν στη δικαιοσύνη για την άποκατάστασι της μνήμης του.

Μία σχετικά πρόσφατη φιλολογική δίκη, έξ άφορμης του άρθρου ένός κριτικού, που ζετινάε για τ' ά καλά — με άσυνήθιστη, είναι άλήθεια, βριαιότητα ύφους — τον ποιητή του περασμένου αιώνας Κώστα Κρυστάλλη, άδήγησε σε ζωρές συζητήσεις: Έκανε καλά ο συγγενής του πεθαμένου ποιητή να έξεγερθή για λογαριασμό του και να ζητήσει από τη δικαιοσύνη την τιμωρία του τιμητή του; Και πιο γενικά: Όταν γράφει κανείς για ένα νεκρό, που συμβαίνει να είναι έιστορικό πρόσωπο, πρέπει να φροντίζει να μη το «βίξει», όπως θα το φρόντιζε για ένα ζωντανό;

Οι γνώμες πάνω στο ζήτημα διαχέονται: Οι νομικοί, που το έπαγγέλιό τους τους κάνει να ζητάνε πάντα κάποιους περιορισμούς στην έλευθερία των κρίσεων, τάχτηκαν με την άποψη πως ή μνήμη του «θεωμένου» δέν πρέπει να θιγεται και πως, όταν θιγεται, επιβάλλεται να έπειδαίνι ο ποινικός νόμος. Άντίθετα, οι άνθρωποι των γραμμάτων, στην πλειοψηφία τους, δέ δέχτηκαν καμμία άπόλυτος παρεμβάσι του νόμου, για την προστασία του πεθαμένου έιστορικού προσώπου». Ένα στα νερα της και τον μπλέκει σε άδύνατα, τότε τη δλέπει άπονη, άστοργή, αόιάφορη να τερπειται με τα βασανιστήριά του.

Είναι πολλές τέτοιες. Μά σάς ρήη ή μορφή στα χέρια τους. Είναι ικανές να σάς συνελφουν με τα νύχια τους σαν ψάλλο. Δέν σάς άφίνουν να φύγετε. Κάθε τόσο σάς πετούν σαν ιώκαλο μία έλπίδα. Πστείστε και μένετε. Μένετε και συνεχίζουν τα βασανιστήριά τους.

Δέν έξω άν ή κυρία του έπιστολογραφου άνταποκρίνεται άπόλυτα στον τυπο που παρυσάσσει. Διαφορετικής δλκής ή καθεμιά. Άλλες μοιραίες, άλλες άνοκίβιμονες. Κι' άλλες με παρωσιμονε το πάθος, άκούονται στο ψιλό παιγνίδι. Μία στα πάντα, μία στα κάτα. Έρωτικά σκαμπαρνεάσματα.

Σήμερα άν έχει, αύριο έχει. Τό αύριο δέ αυτό ποτέ δέν έρχεται. Παντρεμένος και λείτερος έπιδίδονται στο σπόρ με τα πειραματόζωά τους. Κατά τα άλλα άεπιληπτες. Σπών ο να βρεθούν οι άπαταιώνισες άπατημένες και να αντίστασουν στον έρωτα. Πώς ταράζει ένα νέο; Άν έβλεπες τους τράπουκας και τις ματ ές της, άν την έκοιες να μιλά, ή ά νύμζες, πώς ήταν τρελά έρωτευμένη. Καί, έξαφνικά, να κόβη με το μαχαίρι. Τί τύπος γυναίκα είναι; Σοβόρη, άξιοπρεπής και άφρασι, γιατί έκανε στροφή 180 μοιρών. Αυτό δέν μπορεί να το άννοήσει.

Τον τυπο στον όποιο άνήκει ή κυρία ψάχνει να βρή. Τόσο γνωστός

την κακοπιστία του κάθε άυτοχειροτόνητου κριτικού.

Τό έπιχείρημα αυτό, έντυπωσιακό άναντίρρητα, «συγκινητικό» μπορεί κανείς να πη, στηρίζεται, ωστόσο, σε λαθασμένη βάση: Πώς άρκει μία κρίσι, ένός μόνο κακόβουλου ή κακόπιστου ατόμου, για να κληδώση τη μνήμη ένός έιστορικού προσώπου; για να το γκρεμίση από το βάθρο, όπου το είχαν στήσει άλλες κρίσεις, συγχρόνων του ή μεταγενέστερων. Και στηρίζεται, άκόμη, στη λογικά άπίθανα προϋπόθεσι πως τον άδικο λόγο δέ θ' άκολουθήσει ο αντίλογος, πως δέ θα βρεθούν κριτικοί ν' άντικρούσουν τον τιμητή της μνήμης του πεθαμένου.

Βέβαια, μερικές φορές — σπάνιες, ωστόσο — θα συμβή να μείνι χωρίς άπάντησι, χωρίς γνώμη αντίθετη, ή βαρεία και σκληρή κρίσι. Τί θα σημαίνει, όμως, αυτό; Θα σημαίνει, άπόλυστα, πως ο κριτικός, έπικρινόντας ή έπιτιμόντας το τάδε ή το δεινά έιστορικό πρόσωπο», έκφράζει τις αντίληψεις και πολλών άλλων — ή, άκόμη εύρύτερα, τις αντίληψεις της έποχής του — και πως ή ανάγκη να γκρεμιστή από το βάθρο του ή να κατέθει μερικά σκαλιά παρακάτω το υπερτιμημένο άπ' τους συγχρόνους του έιστορικό πρόσωπο» έχει γίνει πιά κοινή συνείδησι!

Στις περιπτώσεις αυτές, τονίζουν οι ύποστηρικτές της αντίθετης άπόψεως, που άπαιτεί άπόλυτη έλευθερία των κρίσεων, ο ποινικός νόμος δέ θα κάνει άλλο, παρεμβαίνοντας, παρά να παρεμποδίση τη συνεχή αναθεώρησι των άξιών, που είναι νόμος της Ιστορίας.

Μά και στις άλλες περιπτώσεις, όταν ή κρίσι για το νεκρό θάναί άλήθινα κακόβουλη και κακόπιστη, άδίκη και αντίθετη στην κοινή πεποίθησι και το κοινό αίσθημα, ή παρεμβάσι του θάναί έντελούς περιττή. Η άλήθεια θ' άποκατασταθή μόνη της, με την έλευθερή συζητησι ανάμεσα σ' άρμόδια για να κρίνουν πρόσωπα.

Όμως, κι' άν άκόμη δέν «άποκατασταθή ή άλήθεια», δέν έκφραστή, δέληση, ή όριστική και τελεσίδικη κρίσι για ένα έιστορικό πρόσωπο». Σε τί θα βοηθούσε στην άποκατάστασι της ο ποινικός νόμος; Είναι άστέιο να φανταζόμαστε πως, με μία δικαστική άπόφασι, μπορεί ν' άνακηρυχτή ένας νεκρός «τίμιος πατριώτης», «άδιάφορος πολιτικός», «μεγάλος ποιητής»!

Η Ιστορική έρευνα άμφισβητεί και άνατρέπει κάθε τόσο τις καθιερωμένες αντίληψεις. Νέα στοιχεία έρχονται άδιάκοπα σε φως, που άποκαλύπτουν άγνωστες ή κρυμμένες πτυχές της ζωής και της δράσεως του τάδε ή του δεινά έιστορικού προσώπου», επιβάλλοντας τη ριζική — συχνά — αναθεώρησι της κρίσεως μάς γι' αυτό. Όχι μόνο ή χροσινή, ή «φρέσκινα» Ιστορία, μά χροσινή, ή άναρχία άναρχοκλευται όλο και ή πιο παλιά έρευνα και τη συζητήσά από την έρευνα, ο όριστικός λόσι. Ο τελειωτικός δέν έχει ειπωθή γος της Ιστορίας δέν έχει ειπωθή 1821. Ούτε για τους περισσότερους από τους βυζαντινούς αυτοκράτορες ή «έδικη» τους, με μόνο κριτήρια — Κοντά ή μακριά φορέματα κλπ. κλπ.

ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΤΕΙΡΚΟ
Ένα άνατριχιαστικό δυστύχημα, που συνέβη σε μία δεκαπεντάχρονη κοπελλάτα



Ζαχαρίας: Νομίζει πως έτσι ζυγίζει λιγότερο!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΑΝΙΗΛ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ	ΣΕΛ. 5
ΑΜΕΡΙΚΗ — ΡΩΣΙΑ: ΕΔΙΔΕΞΑΝ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ;	» 6
ΕΜΕΙΝΕ ΚΑΙ ΚΑΗΚΕ ΜΑΖΙ ΤΟΥ	» 8
ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ	» 9
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΚΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥΣ	» 20
Ο ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΦΟΡΑΤΗΣ	» 22
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΟΜΠΟΛΑΣ	» 32
ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΗΣ	» 33
ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΖΩΪΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΕΛΑΟΥ	» 35
ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΦΑΙΡΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΕΛΙΞΕΙΣ;	» 36
ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΑ	» 37
Ο ΝΑΟΣ ΤΕΧΝΗΣ ΠΟΥ ΒΓΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΣΤΑΡ	» 40
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ...	» 42
ΟΙ ΥΠΑΝΕΜΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΝΟΡΟΠΟΙ	» 44
ΜΟΝΟ Η ΔΙΠΛΟ ΚΡΕΒΑΤΙ;	» 52
Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ	» 56
ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΝΟΣ ΝΑΟΣ	» 57
Η ΕΒΑΖΕ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 63
ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΤΕΙΡΚΟ	» 78

ΔΑΝΙΗΛ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ



ΕΝΑΣ ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ μυθιστοριογράφος Έλιν Μαρτίλ, ξεπλωμένη σε μια καλαμένια πολυθρόνα, έριχνε ματιές στον εξωτικό διάκοσμο του γραφείου της. Είχε συγκεντρώσει εκεί διάφορα «φουέβερ» από τα ταξίδια, που είχε κάνει στην 'Ινδοκίνα στην 'Ιαπωνία, στα νησιά του Ειρηνικού. Αυτή τη φθινοπωρινή μέρα, η 'Ελιν ήταν μελαγχολική. Ήσασο, όλοι την θεωρούσαν ευτυχισμένη και τη μαγική για τις επιτυχίες της. Νέας άκμης κι' όμορφη ήταν διάσημη για τα μυθιστορηματά της, που αποτελούσαν όμιλο στην έρωτα και στη φύση. 'Η ίδια όμως δεν είχε γνωρίσει τόν έρωτα που περιέγραφε με πάθος στα διηγήματά της. Δεν είχε βρει ακόμη ο άνδρας, που θα την έκανε να νιώσει ένα βαθύ ψυχικό κλονισμό. 'Ο σύζυγός της, ζωγράφος με μεγάλο ταλέντο, δεν ήταν τίποτα γι' αυτήν παρά ένας αφοσιωμένος φίλος...

Η ποιήτρια της άγνης δεν είχε γνωρίσει τόν αληθινό έρωτα. Ξαφνικά, μπήκε στο γραφείο η καμαριέρα για ν' αναγγείλει στην 'Ελιν ότι ο λοχαγός Ρενέ Μαρτέν ζητούσε να την δει.

Πρώτη φορά ακούει το όνομα αυτό! Ψιθύρισε η 'Ελιν. Πές στον κύριο να περάσει...

Σε λίγο παρουσιάστηκε ένας άνδρας, νέος ακόμη με πρόσωπο ήλιοκαμένο.

Με συγχωρείτε κυρία μου, της είπε, που παρουσιάζομαι με τόσο τόλμη, χωρίς να σας ξέρω... Μά ένα θλιβερό καθήκον με φέρνει εδώ: 'Η έκτελεσις της τελευταίας επιθυμίας ενός ανθρώπου που δεν ζει πιά...

Η 'Ελιν, σκατάλιση από τόν πρόλογο αυτόν, έδειξε ένα κάθισμα στον επισκέπτη. 'Εκείνος κάθισε και κύτταξε γύρω του.

Ετσι, άκριβώς φανταζόμστε το περίβάλλον του σπιτιού σας, εκεί κάτω... Ψιθύρισε. Μά κι' εσείς, κυρία μου, δεν άλλαξατε τίποτα, από τόν καιρό που ήμασταν έρωτευμένοι μαζί σας!...

Με συγχωρείτε, κύριε, τόν διόκοψε η νεαρή γυναίκα, μά ό- μολογώ ότι δεν καταλαβαίνω... — Έχετε δικιο, κυρία μου... Θά σας εξηγήσω άμέσως. Τρεις Γάλλοι αξιωματικοί, ο Μπερτέ, ο Ντεβίλ κι' εγώ, καταυλισμένοι σ' ένα μακρινό στάδιο στο Λάος, στην 'Ινδοκίνα, ήσασα ένα χρόνο δακλάρω με τη συντροφία σας...

Μά εγώ δεν σας θυμάμαι! — Με τη συντροφία τών διδίων σας, φίλοι να πάω... Ξέρετε ότι μία από τις κυριότερες άσπασο- λήσεις τών στρατιωτικών, που ά- πρετούσαν στην κόλαση της 'Ινδοκίνας ήταν και τó διάσπασμα... Τα δικά σας, λοιπόν, μυθιστορη- μάτα μιλούν τσό θαθεία στην ψυχή μας, ώστε γίνετε για μένα η μοναδική παρηγοριά της ζωής μας, αδιάφορο αν δεν σας γνωρί- ζουμε προσωπικά...

Κάθε βράδυ, πρίν κοιμηθώ, ένας από μάς διάσασε βυνατά με- ρικές σελίδες από ένα μυθιστορη- μά σας... Καί πολλές φορές, ενώ μάς έπαιρνε ο ύπνος, στά μάτια μάς φερούγιναν οι σιλουέτες τών ηρώων σας σάν σκίες... — 'Ημαστε, λοιπόν, κι' οι τρεις φίλοι έρωτευμένοι μαζί σας... Δεν πιστεύω να σας πειράζουν τά λό- για μου αυτά...

Ω, όχι! Ψιθύρισε η 'Ελιν ευχαριστημένη για τó ασόχημα, που γίνησε στην ψυχή τών τριών αξιωματικών.

Αν' όλους μάς, περισσότερο έρωτευμένοι μαζί σας ήταν ο Μπερτέ, ο νεώτερος άπ' τούς τρεις, συνέχισε ο Μαρτέν. Είχε διαβάσει πάνω από δέκα φορές τά μυθιστορηματά σας. Κι' άνδράζε όλες τις εξημερίδες και τά πε- ριοδικά, που δημοσιεύετε σ' αυτά τά διηγήματά σας... Μιλούσε για σας σάν να σας ήξερε από καιρό, σάν να είχε ζήσει πολύν καιρό με τη συντροφία σας...

Αλλάγστε μάςμε ότι κάνατε συχνά ταξίδια στην 'Ινδοκίνα, ό- τι ήσαστε σε πολλές περιφέρειες γνωστή, ότι λευκοί και ιθαγενείς

σας λάτρευαν για τήν ευγένεια και τήν καλωσύνη σας. Από τήν ήμερα εκείνη, ζούσαμε με τήν έλ- πίδα ότι ίσως να σας βλέπαμε κάποτε να εμφανίζασστε στόν μακρινό καταυλισμό μας. Μάθα, με να σας άποκαλύσσε με τó μι- κρό σας όνομα: «'Ελιν»... Καί κάθε βράδυ, μέσα στούς καπνούς της πίπας μάς, βλέπαμε τή λεπτή σιλουέτα σας...

Ο Μπερτέ έκοβε όλες τις φω- τογραφίες σας από τά εικονογρα- φημένα περιοδικά και τίς κολλού- σε στόν τοίχο τού θαλάμου μάς. Σιγά-σιγά έφτασε στό σημείο να σας ζηλεύει! Δεν μάς επέτρεπε να σας δει κανείς έξω άπ' τήν δια- βάσε δυνατό κανείς διέλλο σας, παρέλπιε τά σημεία εκείνα, που τού φαίνόντουσαν... λίγο, τολμη- ρά, για να μη σχηματίσουμε κακή γνώμη για σας!...

Μία μέρα όμως διάσασε στόν «Ταχυδρόμο της Σαγκόν», ότι παντρηθήκατε μ' έναν πλούσιο τραπεζίτη κι' έγινε έξω φρενύλλο...

Είναι κι' αυτή όμοια μ' ό- λες τις γυναίκες! φώναζε, σφιγ- γοντας τις γροθίες του. Δέχτη- κε να παντρευτή έναν τραπεζίτη. Έναν άνθρωπο, που άσφαλώς δεν θα τήν καταλαβαίνει, για τήν β- λες τις άνσεις της, για να μπο- ρή να κάνει τά λούσα της!... Κι' ύστερα μιλάει στά διηγήματα της για τήν άντακία!... Ά! ποτέ μου δε τó περίεργο από τήν 'Ελιν!...

Τού κάκου προσπαθήσαμε να κάνουμε τόν Μπερτέ να λογικευ- θεί. 'Εκείνος ήταν άπαρηγόρητος. «Ο θυμός του, μάλιστα, ήταν τόσο μεγάλος, ώστε ο φίλος μάς ξε- κόλλασε τις φωτογραφίες σας ά- πό τόν τοίχο και πέταξε όλα σας τά μυθιστορηματά στό θάσσο έ- νος σεντουκιού... Καί από κείνη τήν ήμερα δεν τόν άκούσαμε να ξαναπροφέρει τó όνομά σας!...

Ωστόσο, ύστερ' από δύο έθ- μάδες, διάσασε στόν «Ταχυ- δρόμο» ότι από τυπογραφική ά- λειψια, δημοσιεύτηκε πώς ο σύ- ζυγός σας ήταν πλούσιος τραπε-ζίτης, ενώ στην πραγματικότητα ήταν ένας φτωχός ζωγράφος. 'Η έθιση μάς χαροποίησε όλους και τόν Μπερτέ χαροστά.

Αφού είναι έτσι, μάς είπε, τή συγχωρώ τήν 'Ελιν! Για να πάρη άντρα έναν φτωχό ζωγράφο, θά πη ότι τόν άγάπησε!... — Ω! αν ελέησε, κυρία μου, τó μεγαλοκόλο χαμόγελο, που ζωγραφίστηκε στά χείλη τού φι- λού μας, ενώ πρόφερε αυτά τά λόγια...

Υστερ' από λίγο καιρό χω- ριστήκαμε. Μάς είχαν μεταθέσει σε διαφορετικούς σταθμούς.

Πρίν περάσει όμως ένας χρό- νος, ξανασυναντήσαμε με τόν Μπερτέ. Τόν έβρηκα έτοιμόθνατο στό στρατιωτικό νοσοκομείο της Σαγκόν. Δεν ύπήρχε πιά καμία άσπασο συντροφιά γι' αυτόν... Τό ήξερε κι' ο ίδιος... Τό σώμα του, εξαντλημένο άπ' τή δυσεντερία, ήταν έσπασμένο σε μιά σαλι-λόγκ, σε μιά σκόα, σκεπασμένη από μιά κληματιά. Σ' ένα τραπέζακι, πλάι στην πολυθρόνα, ήταν τοπο- θετημένη μιά φωτογραφία σας.

Είμαι σχεδόν ευτυχισμένος, έπειδή πεθαίνω εδώ! μου είπε με σόσημένη φωνή. 'Η 'Ελιν περιέ- γραψε πολλές φορές στά διηγή- ματά της αυτή τήν τοπεία... 'Ηρθε πολλές φορές εδώ... 'Η προσι- μένη τών αδελφών που μάς πε- ριποιούν, τή γνωρίζει καλά... Έθλω τώρα να μου ύποσχεθώ ό- τι μάλιστα φτάσας στό Παρίσι, θά πάω να επισκεφθώ τήν 'Ελιν!...

Μία μέρα της για μένα. Πές της ό- τι αυτήν μονάχα άγάπησα στή ζωή μου κι' ότι άφησα παραγγε- λία να με θάψουν μαζί με τή φω- τογραφία της... Δώσε της κι' αυ- τό τó λυγρό έκ' μέρους μου...

Καί ο λοχαγός Μαρτέν, που φορούσε πολιτικά, άγόγγας αυ- τά τά λόγια, έθωλε από τó περ- τοφύλι του ένα φάκελλο. Μέσα σ' αυτόν ύπήρχαν, μαζεμένα τά πέταλα ενός εξωτικού λουλουδιού. Τό έδωσε στην 'Ελιν, χωρίς να πη λέξι. Κι' αμύλησε πάντα έ- κανε μιά θαθεία ύπακλιση στή νεα- ρή γυναίκα κι' έθωγε...

Τό πρόσωπο τώρα της 'Ελιν εί- με μουσμένη από σιωπήλα δά- κρυα. 'Εκείνη από άπογνώσι, γιαιεί δεν ήξε ήταν γραφό να γνωρίση αυτόν τόν ύπερκο, τόν ιδανικό έρωτα!



ΝΕΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η νέα καλλιτέχνης τού θεάτρου Άννα Πολίτη, της οποίας η πρώτη εμφάνιση στην επίθεωρησι «Κολοσμένον παράδει- σος» που παίζεται στό «Άκροπόλ», πρα- γματοποιήθηκε με πολλή επιτυχία.



ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ

Στή Μόσχα έγινε από ήμερών μάς επί- δεξις γυναικείας φθινοπωρινής μόδας, που έδωσε άφορμή να παραλάσουν με- ρικά πραγματικά ενδιαφέρουσα δημι- οργίες τών ρωσικών οίκων της ρωσι- κής πρωτεύουσας. 'Εδώ και λίγες μέρες καμιά μοντελάκια έπιδεικνύονται στίς προθήκες τών καταστημάτων νεωτερι- σμών τών διαφόρων μεγαλουπόλεων της Σοβιετικής Ένώσεως και οι Ρωσίδες δείχνουν με τίς προτιμήσεις τους πώς δε στεροφυτά καλό γούστο. Στή φω- τογραφία μάς ένα κομμάι άντ' επείρ' από μασλί, που έκανε ξεχωριστή έντύπωσι.

ΚΑΤΑ τήν περίοδο της βασιλείας τού Ναβουχοδονόσορος 604-51 π.Χ. η Βαβυλώνα γνώρισε μέρες με- γάλης δόξας, σοβαρών επιτυχιών και πολλών κατακτήσεων. 'Η δύναμι τού οργανωμένου στρατού τών Βαβυλω- νίων διαλύει τά αντίπαλα στρατεύ- ματα και οι λαοί, ο ένας μετά τόν άλλον, ύποκύπτουν και ύποδουλό- νονται.

Οι Άραμαί, οι Κιμέριοι, οι Σκύθες, οι Αλγύπτιοι και οι 'Ιου- δαίοι άγωνίζονται με τείσμα για να διατηρήσουν τήν ανεξαρτησία τους. Τελικώς όμως σαρώνονται από τις θωαλώδεις προελάσεις τών όρ- δών τού νέου βασιλέως Ναβουχο- δονόσορος.

Οι 'Ιουδαίοι και οι Αλγύπτιοι έρ- χονται σε μυστικές συνεννοήσεις και άποφασίζουν να συμμαχήσουν, για ν' άντιμετωπίσουν άποτελεσματι- κότερα τόν κοινό έχθρό. Άλλά τά σχέδια αυτά ματαιώνονται από τις ύπηρεσίες της Βαβυλώνας και οι στρατιωτικές επιχειρήσεις τών Βα- βυλωνίων επιταχύνονται, πρώτ'ό- λου προλάθουν έκείνοι ν' άντιδράσουν ή να οργανωθούν.

Τά 'Ιεροσολύμα πολιορκούνται στενά. Οι 'Ιουδαίοι της 'Ιερου- σαλήμ δέχονται άλλεπάλληλες, επί- δεξιες, αλλά άμύνονται σθεναρά. 'Η λίγη πίστι, που τούς έχει άπο- μείνει πρós τó Θεό, τούς δίνει ά- κήμη κουράγιο ν' άγωνιστούν για τήν λευτερία τους και τήν τύχη της Ιερής πόλεως.

Ενάμιση χρόνο άντέχουν τά τεί- χη της 'Ιερουσαλήμ στην πεισματι- κή πολιορκία τών Βαβυλωνίων.

Τό 587 όμως π.Χ. η άμυνα κάμ- πτεται. 'Η πείνα, η άγνωση και οι άφρόστιες σκωτώνουν τó ήθος τών 'Ιουδαίων. Τά τείχη γκρεμίζονται και οι Βαβυλώνιοι μπαίνουν νική- και οι προαιδέες στά 'Ιεροσολύ- μα. 'Η πόλις παραδίδεται στίς φλό- γες, στην καταστροφή και τήν λεη- λασία. Τά πολυτέλη άνάκτορα πυρ- πολούνται και οι θησαυροί τού να- τού τού Σολομώντος αρπάζονται ά- πό τούς στρατιώτες. 'Επί πολλές ήμέρες ο θρήνος και τά δογγύα τού σκλαδωμένου 'Ιουδαϊκού λαού, δημιουργούν μιά τρομερή άτμόσφαι- ρα πένθους, στά 'Ιεροσολύμα και τά περίχωρα. Τό δράμα κορυφώνε- ται, όταν η διαταγή τού Ναβουχο- δονόσορα διάχνει από τήν πεπρω- τους, τούς περισσότερους 'Ιουδαί- ους και τούς όδηγει αιχμαλώτους στη Βαβυλώνα.

Μαζί με τούς άλλους άκολουθεί τó δράμα της ολκάμωσας και έ- νας νεαρός 'Ιουδαίος, που ξεχωρί- ζει άπ' όλα τά παιδιά με τήν έ- ξυπνάδα του, τήν έτοιμότητα του και τó χάρισμα να έξηγη τά διει- ρα Είναι ο Δανιήλ, έκείνος πού άρ- γότερα θα καταπλήξει τó λαό και τούς άρχοντες με τά θαύματα της πίστεως του και τίς προφητείες του.

Ο Δανιήλ, καταγόμενός από εύγε- νή οικογένεια της φυλής τού 'Ιού- δα και η γεμάτη φαντασία και συγ- κινήσεις ψυχή του ήταν πλημυρι- σμένη από τά τραγικά έιώματα της πτώσεως τών 'Ιεροσολύμων και της ληψης τού ύποδουλωμένου 'Ιουδαί- σιού.

Στόν τόπο της εξορίας, διαλέ- γουν τόν Δανιήλ για τήν έξυπνάδα του και τόν όδηγούν με άλλους νέους, της Ιουδαϊκής άριστοκρατίας, στά σχολεία για να μάθι τή γλώσ- σα και τήν σοφία τών Χαλδαίων. 'Αριστεύει ως εκπαιδευόμενος και φέρνει τούς δασκάλους τού εκπλή- κτους με τήν σοφία του.

Κατά τήν περίοδο εκείνη συντα- ρακτικά όνειρα κλονίζουν τά νεύρα και τήν ύγεια τού Ναβουχοδονόσο- ρα. 'Ο βασιλεύς έβλει να βρή τήν έμνηστια τών όνείρων του, άλλ- όμω είναι πάρα πολύ δύσκολο. Κα- νένας μάγος δεν έχει τήν τόλμη να πη πώς αναλαβαίνει αυτό τó έργο. 'Η μάγισσα και η ένκεν- ριστική άσέβαστη γίνονται μόνι- μες καταστάσεις στόν άρχοντα...

Ίστορίες από την Βίβλο

μπροστά στό βασιλικό θρόνο κι' ύ- στερα λέει στόν Ναβουχοδονόσορα: — Πολυχρονιμένο άρχοντα, ξέρω πώς όνειρα πολλά σε βασανίζουν στίς νύχτες της δόξας σου. 'Ακού- σα πώς τά όνειρα αυτά πικραίνουν και τίς όμορφες μέρες της ζωής σου, γιατί δεν έρόθηκε κανένας να λύσι τó μυστήριό τους.

Μήν λησάσαι, πολυχρονιμένο μου έγώ θά σοφ φέρω έναν θαύματα νεαρό 'Ιουδαίο, που έχει τó ύπερ- φυσικό χάρισμα να έξηγη τά όνει- ρα. Τόν λένε Δανιήλ. Είναι ένας από τούς αιχμαλώτους 'Ιουδαίους.

Νά τόν φέρετε εδώ, τώρα, ά- μέσως! φώναζε ο βασιλεύς γεμά- τος από τήν άγωνία της προσδοκίας. 'Η διαταγή του πραγματοποιήθη- κε σε μικρό χρονικό διάστημα. 'Ο προφήτης όδηγήθηκε σ' άνάκτορα και τού άπονειμήθηκαν τιμές κατά τήν εισοδό του. Τά έχασε ο Δανιήλ και δεν ήξερε πού να άποδώσι αυτή τήν άπότομη άλλαγή της συμπεριφο-

ώς τά διατυπώνει ο προφήτης. 'Ο Ναβουχοδονόσορ σέβεται και τιμεί τó Δανιήλ. Τού δίνει μεγάλο άξίω- μα στό βασιλείο του και τακτο- ποιεί και τούς πρίεις φίλους του — τόν Άνανία, τó Μισαήλ και τόν 'Αζαρία — σε μεγάλες θέσεις. Δέ- χεται τίς προτάσεις τού έρμηνευτή τών όνείρων τού για μιά καλύτερη και άνθρωπιωτικότερη μεταχείρισι τού σκλαδωμένου 'Ιουδαϊκού λαού.

Μετά τó θάνατο τού Ναβουχο- δονόσορα, τó βασιλείο τών Βαβυλω- νίων τó κυβερνά ο υιός του, ο Βαλτάσαρ. Στην άρχή όλα έαδι- ζουν ήρεμα και γαλήνια στη Βαβυ- λώνα. Ξαφνικά, όμως, μιά καταδι- κώς γραφή άναστατώνει τó βα- σίλεα και όλους τούς αλλικούς. Τήν γραφή έκείνη είδε ο Βαλτάσαρ τήν ώρα, που είλε παρασείσει γεύμα στούς μεγιστάνες τού βασιλείου. 'Η αίνυματική γραφή έλεγχε: «Μανή, Θεκέλ, Φαρέζ»



Ο προφήτης Δανιήλ που έξηγησε στόν Βαλτάσαρ ότι θά καταστρε- φόταν η βασιλεία του...

ράς, άπέναντί του. Δεν ήξερε καν για πού λόγο μπήκε στόν κούτανα τού μεγάλου βασιλεία.

Ο πλούτος που άντίκριζε δεν τού έκανε καλή έντύπωσι. Είχε δη- τόσους δυστυχισμένους στην Βαβυ- λώνα που γι' αυτούς θά ήταν με- γάλη άνακούφισι ο άρχοντικός πλού- τος τών παλατιών...

Ο Ναβουχοδονόσορ μόλις άντί- κρουσε τά μάτρα λαμπερά μάτια τού νέου, που είχαν μέσα τους μιά ύψη, παράξενη άκτινοβολία, άνα- τράχισε από ένα άλλόκοπο φόβο. 'Επείτα τόν πλησίασε, τόν χαϊρέσει σε φιλικά και τόν έέσασε να κα- θίση. Τού είπε για τά όνειρα τού ναιτίου τού έβλεπε σε μιά στιγμή προφήτης τού έσκατεψε τó χάρισμα που καί πώς έλεγε άνοσιές. Δεν τού ήταν όμως έτσι τά πράγματα. Τήν ίδια νύχτα ο Βαλτάσαρ δολοφονή-θηκε και ο Μήδος Άδρειος έγινε βασιλεύς της Βαβυλώνας. 'Ο Δα- νιήλ θρηματεύει και η ύπερφυσική του δύναμι άναγνωρίζεται και από τούς νέους κατακτητές.

Στούς χρόνους τού βασιλείου τού Δαρείου τού Μέγλου, σκωφάν- τες καί φόρος τού άδίκτου λαού. Τά μάτρα που άπτείνον σε λίγο...

Η έξηγησι τών όνείρων συμπί- πτει με τήν πραγματικότητα και τά γεγονότα συμβαίνουν έτσι ακριβώς

μη να έπαναστατήση. Παράλληλα ο προφήτης δεν συμμορφώνεται με τή ρητή διαταγή τού Δαρείου ότι πρέπει όλοι οι 'Ιουδαίοι ν' άρνη- θούν τή θρησκεία τους! Καί τότε η παλιά εύνοια της αλήθης έγινε μίσος άσπονδο.

Οι εύνοιοί του Δαρείου, που έξυφαιναν από μίσος και αντίτι- λία τήν συκοφαντική πλεκταγή κατά τού προφήτη, προσάβησαν κατ- πιν να καθορίσουν τó είδος της ποινής και τόν τόπο της καταδί- κης τού άκόμη. Παρουσιάστηκε, λοι- πόν, ένας μυστικοσύμβουλος στό Δα- ρείο και τού είπε ύποκριτικά:

Βασιλιά μου, ο ύπουλος έχ- θρός σου, ο Δανιήλ, πρέπει να θα- νατωθί. Αυτό τó απαιτεί τó συμφ- ρον τού κράτους και η άσφαλεία της έξουσας σου. Για να παραδει- γματίσουν όλοις έκείνοι, που τολ- μούν να σκέπτονται έπαναστασίες, καί ν' άντιπρόν στά σχέδια σου, πρέπει ο θάνατός του να γίνει δη- μόσιος θέαμα... Προτείνω, λοιπόν, όργανό μου, να πεταχτή ο ψευ- τοπρόφητης τών 'Ιουδαίων σ' ένα λάκκο λίγο πιά έξω από τήν πόλι, εκεί που τά πεινασμένα λιοντάρια περιμένουν άναπόσινα κανένα κομ- μάτι κρέας. Τά λιοντάρια θά σκί- σουν τίς σάρκες τού και τά πλήθ' θά γνωρίσουν τή δύναμι σου.

Ο Δαρείος δέχτηκε τήν πρότασι τού συμβούλου τού και οι τελαλή- δες σκοπεύτηκαν σ' όλη τή Βαβυ- λώνα για να διαβάλλουν τήν ά- πόφασί του. 'Ο λαός άργισε να συζητή τó άπρσοδοκίπο αυτό γεγ- νός και ένα μεγάλο μέρος τών Βα- βυλωνίων έπρεσε τού φρικτού έκού- λάκιου, όπου ούρλιαζαν με λύσσα τά λιοντάρια, που έχωναν τά νύχια τους στή γη και έδειχναν άπειλητικά τά δόντα τους.

Ο προφήτης έμεινε ψύχραιμος στό άκούσμα της καταδίκης του. Καί η ήμερα που θά γινόταν τó κομμάι τού προφή τών λιονταριών δεν άργησε να φτάση.

Από νωρίς ο γύρω χώρος τού λάκκου είλε πιαστί από περιεργούς, άργαστικούς, έχθρους και φίλους τού προφήτη. Κανένας δέλι γνό- ριζαν τή θαυματουργική δύναμι τού Δανιήλ, αλλά τά άνησυχία πεινα- σμένα λιοντάρια προκαλούσαν φρί- κη και από μακριά.

Σε λίγο σταμάτησαν οι κούδεν- πες και οι συζητήσεις. 'Ηταν ή στιγμή, που όδηγούσαν τόν προφή- τη, σιδηροδέσμιο, στό λάκκο τού μαρτυρίου του. Όλων τά μάτια και οι σκέψεις καρφώθηκαν πάνω του. 'Εκείνος άνέσυχος και άτρόμητος πρόωψε πρós τόν τόπο τών λιο- νταριών. 'Η φρουρά τών λιοντα- ριών, στήν έτοιμότητα, έβλεπε τά στήματα τού κλειστού λάκκου και τόν πέτασε μέσα. Κόπηκε η ά- ντησι τού κόσμου! Τά λιοντάρια, άόμυστα στην άρχή με θουμία, έθλω μέλι τών κούταρας, ήρεμή- σαν. Ξαπλώσαν γύρω τού σάν άρ- νιά. Τά στήματα τους μαρομάρων- και τά νύχια τους μοδίασαν.

Τό πλήθος τότε έέσκαλε τις φωνές έξω από τó λάκκο. Οι 'Ιουδαίοι πα- νηγύριζαν τó θαύμα. 'Ο Δαρείος ά- πόρησε κι' έμεινε έκστατικός, έλέ- ποντας ζωντανό τόν προφήτη και τόν κάλεσε πάλι κοντά του.

Με τίς επευχές του, λοιπόν, ο Ιουδαϊκός λαός ύστερα από 50 χρό- νια αιχμαλωσίας, γύρισε πάλι στην 'Ιερουσαλήμ με άρχηγό τόν Ζορο- βάβελ (538 π.Χ.). Ο Δανιήλ έμει- νε στην Βαβυλώνα και πέθανε εκεί σε έσδαία γεράσια.

Τήν ελκρινή πίστι του πρós τó Θεό τήν μετέδωσε και στούς πρίεις φίλους του, τόν Άνανία, τόν 'Αζα- ρίαν και τόν Μισαήλ, που θαύμα- τούργησαν κι' εκείνοι. 'Όπως είναι γνωστό οι τρεις αυτοί άρνήθηκαν να προσκυνήσουν τó είδωλό τού βασιλεία Ναβουχοδονόσορα και η όρ- γη του ήταν τέτοια ώστε διατάξε να κηρύξουν οι τρεις θάνατον.

Ριχτηκαν, λοιπόν, σ' ένα όλονι- σμένο κάμφο, αλλά ο Θεός, που είδε τήν πίστι τους, έέσκαλε ά- π' εκεί άδέλφους. Οι φλόγες δεν τούς πείραζαν διόλου. 'Η πίστι τους, ίδια με τού Δανιήλ, θαματούρ- γησε.

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΤΣΩΛΗΣ



Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ



Ο Πρόεδρος Κένεντυ στο γραφείο του παίζει με τα δύο του παιδιά: Εικόνες ειρήνης...

Βέβαια, με την κρίση της Κούβας, η ψυχροπολεμική καταιγίδα κόντεψε να πνίξει όλη την ανθρωπότητα. Η υπερνίκηση, βέβαια, της κρίσεως με την απομάκρυνση των πυραύλων και των πολεμικών αεροπλάνων της Σοβιετικής Ένωσης, έφερε μια γενική ανακούφιση, την ανακούφιση, που έρχεται μετά το άγχος, μετά την αγωνία της καταστροφής. Η ανθρωπότητα ξαναδρέθηκε στην ίδια κατάσταση και με τα ίδια τραγικά προβλήματα, που έμεναν αλυσάκια πριν από την κρίση της Κούβας.

Σίγουρα, η κατάσταση στο προσκήνιο σημείωσε νέες εξελίξεις, που αποδεικνύουν, ότι δημιουργήθηκε μια θετική βελτίωση, μια αλλαγή της καταστάσεως.

Ο φτωχός αγρότης δεν αισθάνεται μόνο ανακούφιση, αφού έδωσε μέσα από την καλύβα του το γαϊδάρδο του, την κατσίκα του και τα γουρούνια του... Άλλα και η γυναίκα του του κάνει λιγότερες σκηνές, τα παιδιά του φωνάζουν λιγότερο και η πεθερά του σταμάτησε τους συνεχείς καυγάδες...

ΜΕΤΑ το ρίγος του τρόμου, με την κρίση της Κούβας, η ύφεση απλώσε από την Ουάσιγκτων μέχρι τη Μόσχα, τα ελπιδοφόρα φτερά της.

Στά παρασκήνια του διπλωματικού και πολιτικού σκακιού, που παίζουν οι δύο υπερδυνάμεις της σύγχρονου ιστορίας, δημιουργούνται νέες εξελίξεις. Μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα, έσπασαν μύθοι, που φρενιασμένες προπαγάνδες καλλιεργούσαν με επίμονη επί χρόνια και χρόνια...

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Στην επιφάνεια των γεγονότων οι πρωταγωνιστές της ιστορίας κινούνται, γράφουν, βγάζουν λόγους, χαμογελάν...

Ο Πρόεδρος Κένεντυ άλληλογραφεί με το σοβιετικό ηγέτη Κρούστσεφ. Μια άλληλογραφία, που μερικά μόνο σημεία της εμφανίζονται στο προσκήνιο...

Ο Άνστας Μικιογιάν, έπειτα από δραματικές συνομιλίες με το Φιντέλ Κάστρο, φτάνει στη Νέα Υόρκη και συναντάται με τον Άμερικανό αντιπρόσωπο στα Ήνωμένα Έθνη, Άντλαϊ Στήβενσον. Χαμόγελα, χειραψίες, υποσχέσεις...

Ο γενικός γραμματέας των Ήνωμένων Εθνών Ού Θάντ, σπεύδει να μεγαλώσει τα χαμόγελα, να θερμάνει τις χειραψίες, να δώσει περιεχόμενο στις υποσχέσεις.

Ο Μικιογιάν περιμένει για λίγο, για πολύ λίγο, στη Νέα Υόρκη, μια πρόσκληση... Και η πρόσκληση, έρχεται άμεσα. Ο Πρόεδρος Κένεντυ τον καλεί στο Λευκό Οίκο. Νέα χαμόγελα, νέες χειραψίες, νέες υποσχέσεις...

Η άλληλογραφία Κένεντυ-Κρούστσεφ εξακολουθεί και παρνεί μάλιστα ειθυλλιακό τόνο.

Τι κρύβεται κάτω απ' αυτή την επιφάνεια των γεγονότων και στο παρασκήνιο των συνομιλιών;

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο Ίνδος φιλόσοφος Κρίσνα-μουρτι διηγείται μια ιστορία με ήρωα ένα γηραιό και σοφό ραβδίνο:

Κάποτε, ένας αγρότης βοσκότανε στα έσχατα όρια της απελπισίας. Οι συνεχείς σκηνές της γυναίκας του, οι φωνές των παιδιών του, οι καυγάδες της πεθεράς του, του είχαν σπάσει τα νεύρα. Στο τέλος, μη υπομένοντας

ΑΜΕΡΙΚΗ-ΡΩΣΙΑ:

Παρασκηνιακές εξελίξεις μετά την «Κούβα»

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΓΩΝΟΥ

Οι δύο πρωταγωνιστές της δραματικής εποχής μας — ο Κένεντυ και ο Κρούστσεφ — γνωρίστηκαν πολύ καλύτερα με την κρίση της Κούβας. Συχνά, έπειτα από μια έντονη και τραγική κρίση, μια σχέσις ξεκινάει με καινούργιες ψυχολογικές βάσεις.

Η αμερικανική πολιτική κυττάζει με μεγαλύτερο ρεαλισμό και με περισσότερες αποχρώσεις την κατάσταση.

Λίγο πριν από την κρίση της Κούβας, ένας στρατηγός διαφώνηζε στο Πεντάγωνο έναν ειδικό συμβούλο του Κένεντυ για τα στρατηγικά προβλήματα, έναν από τους διανοούμενους, που έχουν επιφορτισθεί από τον Πρόεδρο, για να σκέφτονται όσα δε χωράει ο νους του ανθρώπου, για να μελετάνε συνεχώς τις στενές στρατηγικές απόψεις από ευρύτερη και γενικότερη σκοπιά.

Ο στρατηγός ανέπτυξε στο διανοούμενο το στρατηγικό σχέδιο, που μ' αυτό, σε περίπτωση κινδύνου, η αμερικανική αεροπορία και οι πυράυλοι θα μπορούσαν να μεταβάλουν τη Σοβιετική Ένωση σε σωρό ραδιενεργών ερειπίων.

Και ο διανοούμενος, αφού τον άκουσε προσεχτικά, του είπε: «Στρατηγέ μου, αυτό που μου εκθέσατε δεν είναι στρατηγικό σχέδιο. Είναι ένας σπασμός φρίκης».

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΤΑΣΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΟΨΕΘΟΡΟ

Τώρα οι ιδέες του Πενταγώνου, χωρίς στον Πρόεδρο Κένεντυ και τους συμβούλους του, χωρίς ακόμα στο καθαρό μυαλό του υπεργού Έθνικής Αμύνης Μακναμάρα, είναι σαφέστερες και δημιουργικότερες. Η στρατηγική του Πενταγώνου δε στηρίζεται πια

Ο Γενικός Γραμματέας του Οργανισμού Ήνωμένων Εθνών Ού Θάντ: Ριζοσπαστικές πρωτοβουλίες...

Ο Νικήτας Κρούστσεφ με τη γυναίκα του, τα παιδιά τους και τα εγγόνια: Εικόνες ειρήνης...

μόνο στην ιδέα της αμοιβαίας αυτοκτονίας... Τα πυρηνικά όπλα και οι πυράυλοι έγιναν ένα από τα όργανα και τα μέσα μιας εθνικής πολιτικής, στα χέρια της πολιτικής εξουσίας. Σήμερα, ο Άμερικανός Πρόεδρος δεν έχει μόνο σά διέξοδο σε κάθε κρίση το «κουμπί» της μεγάλης κρίσεως και της αμοιβαίας καταστροφής. Τα στρατηγικά σχέδια μελετούν και άλλα ενδεχόμενα, για να προλάβουν ακριβώς τον ολοκληρωτικό όλεθρο.

Από την πλευρά της Σοβιετικής Ένωσης, με την κρίση της Κούβας και τον τρόπο, που υπερνικήθηκε, διαλύθηκαν — ετυχώς για την ειρήνη — πολλοί μύθοι και πολλοί κομπασμοί, που κολλιεργούσε επίμονα η προπαγάνδα, κυρίως στην εποχή του Στάλιν, αλλά και αργότερα. Γιατί ακριβώς η διαβεβαίωση, η συνεχής διαβεβαίωση με πολλά μάλιστα μεγάφωνα και πολλούς λαντσοφύτες, για την παντοδυναμία έ-



Έδιάλεξαν την ειρήνη;

νός Κράτους ή ενός συνασπισμού Κρατών, αποτελεί μεγάλο κίνδυνο για την ειρήνη.

Μετά την κρίση της Κούβας, ο κίνδυνος απ' αυτές τις προπαγανδιστικές διακηρύξεις, ξεπεράστηκε τουλάχιστο μέχρις ένα ωρισμένου σημείου.

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ ΉΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

Στην άμφικτυνία της ατομικής και πυραυλικής εποχής μας, στον Οργανισμό Ήνωμένων Εθνών, τα καινά δαιμόνια είχαν την εμφάνισή τους: Η ούσιαστική, η θετική ειρήνη ανάμεσα στις Ήνωμένες Πολιτείες και στη Σοβιετική Ένωση, ανάμεσα σε Δύση και Ανατολή.

Ο Ού Θάντ, διανοούμενος Άσιατής, ευγενικός, αλλά και υπολογιστής, χωρίς παρακαίρους ενθουσιασμούς — μετά την οριστική εκλογή του, πριν λίγες ημέρες — σά γενικός γραμματέας των Ήνωμένων Εθνών, ανέπτυξε ριζοσπαστικές ιδέες για τον τερματισμό του ψυχρού πολέμου, ιδέες, που στηρίζονται στα ούσιαστικά βήματα των δύο υπερδυνάμεων προς την ειρήνη...

ΝΕΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Και τα πραγματικά ακόμα γεγονότα, βοηθάνε τις καινούργιες εξελίξεις, που είναι πραγματικά εκπληκτικές, αν σκεφτούμε, ότι, πρην σαρανταπέντε ημέρες, ο κόσμος βρισκότανε στην άκρη της αβύσσου του θερμολυρικού πολέμου.

Η κρίση της Κούβας δεν έκανε ν' απαυδήσουν οι Άμερικανοί από τον Κάστρο, αλλά ν' απαυδήση και ο Κρούστσεφ από τον Κάστρο. Σίγουρα, η Σοβιετική Ένωση προσπάθησε και το πέτυχε να σώση το καθεστώς του, αλλά τον βλέπει πιά, από στρατηγική άποψη, σαν κίνδυνο, και από ιδεολογική άποψη, σαν αίρεσι.

Μια χαρακτηριστική γελοιογραφία. Ο Κένεντυ και ο Κρούστσεφ παίζουν σκάκι: Το διεθνές παιχνίδι συνεχίζεται...

ΔΥΟ ΡΗΞΕΙΣ

Η Ινδοκινεζική ρήξη έγινε ένα οξύτατο πρόβλημα για τη Σοβιετική Ένωση, ανατρέποντας όλα τα σχέδια της στη νοτιοανατολική Άσία και δημιουργώντας μια κατάσταση, που αυτόματα έφερε κοντά τον Κρούστσεφ με τον Κένεντυ.

Άλλ' αυτό που σίγουρα οδηγεί πολύ κοντά τον Κένεντυ με τον Κρούστσεφ, είναι η ιδεολογική ρήξη Ρωσίας - Κίνας, ρήξη, που με καταπληκτική ταχύτητα αρχίζει να παίρνει τη μορφή ψυχρού πολέμου ανάμεσα στη Μόσχα και το Πεκίνο.

Ο Μάο-Τσέ-Τουνγκ θεωρεί τη

συμφωνία της Κούβας σαν το «Μόναχο του κομμουνιστικού στρατοπέδου».

Οι κατηγορίες έναντι του Κρούστσεφ γίνονται διογκώσιμες και πιο έντονες, ενώ και εσωτερικά κινούνται οι αντίπαλοι του Σοβιετικού ηγέτου.

Τα αναμφισβήτητα αυτά γεγονότα, μοιραία, οδηγούν στην καλύτερη κατανόηση Άμερικής-Ρωσίας...

Ο ΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Άλλα γενική είναι πιά η εντύπωση, ότι τα πυρηνικά όπλα δε μπορούν να χρησιμοποιηθούν όπως τα κλασσικά όπλα...

Η Κούβα αποτέλεσε ένα πολύ μεγάλο διδάγμα για όλους. Άνθρωποι με ευδυνες, αλλά και

πολλοί άνεργοι, μιλούσαν για πυράυλους και ατομικές βόμβες, χωρίς καμιά βαθύτερη συνείδηση της πραγματικότητας.

Ο Πρόεδρος Κένεντυ υιοθέτησε ώρισμένους αντικειμενικούς σκοπούς και τους έπεται χωρίς χρήση βίας.

Κι' αυτό έγινε με την ενεργό και έμεση συνεργασία του Νικήτα Κρούστσεφ.

Το γεγονός είναι πολύ μεγάλο και δεν έγινε ευρύτερα κατανοητό, γιατί οι ομίχλες της προπαγάνδας δε διαλύθηκαν ακόμα.

Σ' όλη τη διάρκεια της κρίσεως, οι δύο ηγέτες ήτανε σε συνεχή προσωπική επαφή. Και η επαφή αυτή εξακολουθεί και τεινεί να γίνει ένας «μόνιμος θεσμός» τεραστίας σημασίας για το μέλλον.

Γιατί ο μεγαλύτερος κίνδυνος θα ήτανε να ξεφυγή, έστω και λίγο η κατάσταση από τα χέρια του Κένεντυ και του Κρούστσεφ.

Γιατί σκότείνες δυνάμεις, που βλέπουν τον πόλεμο — το θερμολυρικό πόλεμο — σά μέσο επιλύσεως των κρίσεων υπάρχουν παντού.

ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ ΕΠΙΔΙΩΞΕΩΝ

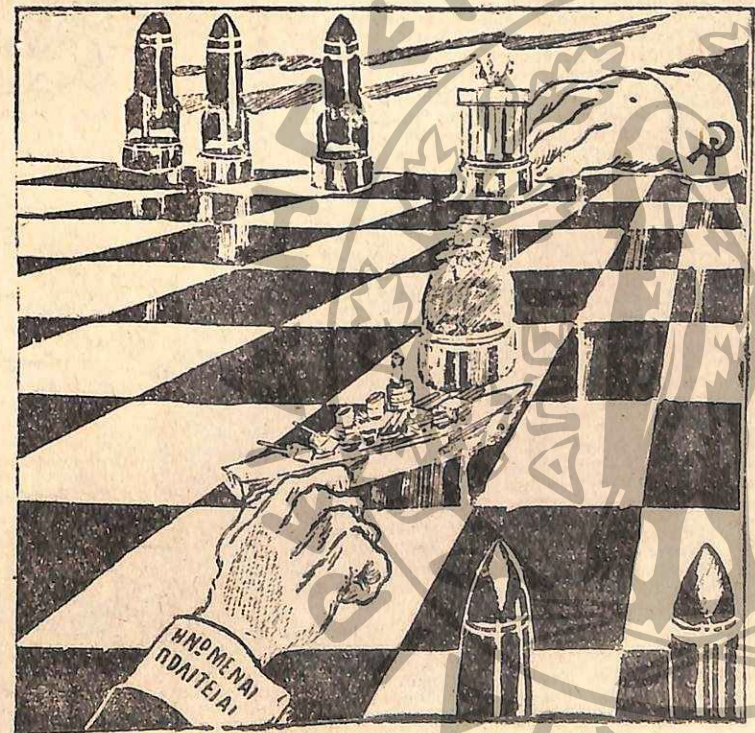
Η φύση του σημερινού πολέμου άλλαξε τελείως... Ο σημερινός πόλεμος δεν έχει τίποτα, απολύτως τίποτα, το κοινό με τους πολέμους του παρελθόντος.

Σίγουρα, δεν υπάρχει ακόμα κομμία συμφωνία μεταξύ των δύο ηγετών για τις νέες εξελίξεις προς την ειρήνη. Άλλα, για την ώρα, υπάρχει μια σύμπτωση επιδιώξεων και μια ατυσσοφία, που οδηγεί από το μεθός στην αλήθεια, στη λυτρωτική αλήθεια.

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΤΟ «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΔΙ» ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ... ΠΟΛΥΤΟΣ

Φαντασθήτε τι ένωικσε ένας Άγγλος συγγραφέας, όταν διαπίστωσε τελευταία, ότι τα χειρόγραφα ενός έργου του, που του είχε κοπώσει ολόκληρες βδομάδες εργασίας, πετάχτηκαν κατά λάθος στο καλάθι των άχρηστων και τα πήρε ύστερα ο σκουπιδιαράς! Μόλις το ανακάλυψε, πήδησε σ' ένα ταξί και κυνήγησε το αυτοκίνητο της καθαριότητας. Άλλα δεν πρόλαβε να γλυτώση τα χειρόγραφα του, γιατί είχαν ποταρδωθεί ήδη, μαζί με άλλα παλιόχαρτα, σ' ένα χαρτοποσίο, για να μεταβληθούν σε πολλό!





Για να γοητεύσετε τους άνδρες πρέπει να είσαστε γυναίκα 100%!

ΟΙ περισσότερες νέες βγαίνουν στη ζωή, χωρίς να ξέρουν τι είναι, τι ζητούν και τι επιδιώκουν. Άλλοτε είναι πλημμυρισμένες από μια υπέρμετρη αισιοδοξία και πιστεύουν πως όλος ο κόσμος τους ανήκει. Άρκει να κουνήσουν λίγο το μικρό δάχτυλο του χεριού τους, για να πέσουν όλοι οι άνδρες στα πόδια τους. Άλλοτε, ξεκινούν μ' ένα τεράστιο φρόντο από απαισιοδοξία και μαύρες ιδέες. Έχουν την αντίληψη πως δεν αξίζουν τίποτα και πως η ζωή δε μπορεί να τους δώσει καμμία χαρά. Άλλες νέες έχουν την πεποίθηση πως ο κόσμος δε μπορεί να τις καταλάβει και βρίσκουν προκαταβολικά μάταιη κάθε προσπάθεια για ναρθούν σ' επαφή μαζί του. Άλλες ακόμη τα περιμένουν όλα από την καλή τους τύχη, κλπ.

Ένα πράγμα, που πρέπει να σημειώσουμε είναι, ότι η νέα συνδυάζει την ιδέα της ευτυχίας με την κατάκτηση του άνδρα. Κι' ίσως η αντίληψη αυτή δε βρίσκεται μακριά από την πραγματικότητα. Αν ο νέος σκέφτεται τη σταδιοδρομία του, η νέα ζή με την προσδοκία του άνδρα, που θα την κάνει ευτυχισμένη. Αυτός, σε τελευταία ανάλυση, είναι η αρχή και το τέλος των σκέψεών της.

Ας σταματήσουμε, λοιπόν, σ' αυτή την αντίληψη.

Πώς είναι δυνατόν να κάμετε έναν άνδρα να σας προσέξει; Η πρώτη απάντηση, που ανιχνεύει στα χείλη είναι, ότι η ομορφιά αποτελεί το κυριότερο στοιχείο έλξης για μια νέα. Άλλω, υπάρχουν πολλών ειδών ομορφίες και πρέπει να βρούμε ποια είναι εκείνη που σας χρειάζεται για το παιχνίδι του έρωτα. Καί, πρώτα-πρώτα, πρέπει να ξέρετε πως καμμία γυναίκα δεν είναι τόσο ομορφή ή τόσο άσχημη, όσο φαίνεται με την πρώτη ματιά. Η απόλυτη ομορφιά είναι ένα σπανιότατο δώρο, που, αλλιώς, δεν πρέπει να το επιθυμείτε. Γιατί, αντί για την αγάπη που ζητάτε, θα βρίσκατε μόνο το θάνατο, που μόνοι τους, όσο μεγάλοι και καθολικοί κι' αν υποθέσουμε, ότι ήταν, δε θα σας έκανε ευτυχισμένη. Θα σας καταδικάζει, τούαντίον, σε μια απο-

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗ για τὸ παιχνίδι τοῦ ἔρωτα

μόνωση, που δε θα ήταν καθόλου ευχάριστη.

Οι άνδρες προσέχουν περισσότερο τη σχετική ομορφιά, με όλα τα προτερήματα και τις ατέλειές της. Αυτή η ομορφιά είναι ανθρώπινη και γι' αυτό προσελκύει και συγκινεί. Ενώ η απόλυτη, η θεία ομορφιά, κρατάει σε απόσταση.

Αυτή τη σχετική ομορφιά, λοιπόν, πρέπει να επιθυμείτε. Κι' αυτήν την ομορφιά την έχουν οι περισσότερες νέες. Γι' αυτό, θα πρέπει να την ανακαλύψετε και να την παρουσιάσετε με τον καλύτερο τρόπο. Καί λέμε να την ανακαλύψετε, γιατί οι περισσότερες νέες πέφτουν συνήθως στις μεγαλύτερες παρανοήσεις σχετικά μ' αυτό το ζήτημα. Πηγαίνετε, λοιπόν, στον καθρέφτη σας και ρωτήστε τον να σας πει ποιο χρώμα έχουν τα μάτια σας — μη διαμαρτύρεσθε, γιατί οι 8 γυναίκες στις 10 δεν το ξέρουν ή βρίσκονται σε πλάνη — ποια είναι η χροιά της επιδερμίδος σας, σε ποια κατηγορία ανήκουν τα χείλη και τα φρύδια σας, τι σχήμα έχει το πρόσωπό σας, ποιο είναι το χρώμα των μαλλιών σας κλπ. Αν κάμετε με προσοχή αυτή την εξέταση, θα μάθετε ένα σωρό πράγματα, που θα τα αγνοούσατε.

Η εξέτασή σας θα συνεχισθεί κατόπιν για ολοκληρωτό το σώμα σας, έως τα νύχια των ποδιών. Θα έχετε έτσι μια πλήρη εικόνα για τον εαυτό σας, αν, βέβαια, κάμετε αυτή την εξέταση με όλη την απαιτούμενη προσοχή και με απόλυτη ειλικρίνεια.

Άλλα τα πράγματα δεν τελειώνουν εδώ. Ξεροντας εκείνο που είσαστε, θα προσπαθήσετε κατόπιν να υπογραμμίσετε τα προτερήματά σας και να κρύψετε τις ατέλειές σας.

Θα πρέπει ταυτόχρονα να βγάλετε από το μυαλό σας την ιδέα

πως είσαστε άσχημες (κι' ένας Θεός μόνον έδρει πόσες νέες βασανίζονται απ' αυτήν). Δεν υπάρχουν άσχημες γυναίκες. Υπάρχουν μόνο γυναίκες, που είναι περισσότερο ή λιγώτερο άμορφες. Η απόλυτη άσχημιά είναι σχεδόν ανυπαρκτη.

Άλλ' άρκει, άραγε, η ομορφιά; Όχι, βέβαια. Σας χρειάζεται ακόμη μια άλλη πολύτιμη ιδιότητα. Πρέπει να προκαλήτε γύρω σας τη συμπάθεια.

Αυτή είναι το κλειδί, που θα σας επιτρέψει ν' ανοίξετε όλες τις πόρτες. Μπορείτε να έχετε τα μεγαλύτερα και τα ωραιότερα φυσικά ή ψυχικά χαρίσματα. Δε θα μπορέσετε, όμως, να τα αξιοποιήσετε ποτέ, αν δεν είσαστε ικανή να εμπνεύσετε συμπάθεια σ' εκείνους που σας περιστοιχίζουν.

Άλλ' σας χρειάζεται και κάτι άλλο ακόμη: πρέπει να είσαστε γοητευτική.

Η γοητεία αξίζει περισσότερο από την ομορφιά. Είναι ο κράχτης, που μάς κάνει να την προσεξέμε. Χωρίς τη γοητεία, ακόμη κι' η μεγαλύτερη ομορφιά, περνάει άπορη.

Η γοητεία είναι κάτι το απιαστό και το δόλοτα απροσδιόριστο. Δε μπορούμε να τη δούμε, ούτε να την αγγίξουμε. Την αισθανόμαστε, όμως, γιατί μάς συγκινεί και κάποτε μάς αναστατώνει. Δε μπορούμε επίσης να την υπαγάγουμε σε όρισμένους κανόνες. Προσθέστε ακόμη και τούτο: 'Εκείνο που κάνει γοητευτική μια γυναίκα, μπορεί σε μια άλλη να είναι απροκρουστικό ή όπωσδήποτε γοητεία είναι, λοιπόν, κάτι το δολοτα άσχετο.

Πόσα δεν έχουν γραφεί ως σήμερα για τη γοητεία! Πόσες προσπάθειες δεν έγιναν για ν' ανακαλύψουμε τον μυστικό της! Άλλ'

αυτό το μυστικό μάς διαφεύγει πάντα. Μπορούμε, ωστόσο, να ξεχωρίσουμε μερικά συστατικά της. Για να είσαστε γοητευτική, πρέπει: 1) Να είσαστε θρεμμένη. Μια νέα, που είναι ψυχρή, δε μπορεί να γοητευτεί. 2) Να έχετε μεγάλη θηλυκότητα. Όλοι οι ψυχολόγοι είναι σύμφωνοι σ' αυτό. Για να γοητεύσετε τους άνδρες πρέπει να είσαστε γυναίκα 100%, να έχετε δηλαδή όλα τα χαρακτηριστικά του φύλου σας, τα προτερήματά και τα ελαττώματά του, τις αρετές του και τα καπρίτσια του. Άρκει να μην το παρακάνετε. Οι νέες, που ανδροφέρουν — και είναι τόσες στις ημέρες μας! — δε θα κατορθώσουν ποτέ να γίνουν γοητευτικές. 3) Να μην είσαστε ούτε πολύ επιφυλακτική, ούτε πολύ διαχυτική. Ίσως ένα καίριο μυστήριο μεγαλώνει τη γοητεία. Άλλ' προσέξτε μην πέσετε στην αντίθετη άκρη, που είναι ο τύπος της μοιραίας, ένας τύπος που, ευτυχώς, τείνει να εξαφανισθεί ολότελα στις ημέρες μας. 4) Να είσαστε κομψή. Η κομψότητα είναι αληθινό χάρισμα για τη γυναίκα. Μια νέα που παραμελεί την κομψότητά της, αδικεί τον εαυτό της. 5) Να είσαστε λιγάκι διορφή ή όπωσδήποτε να μην είσαστε πολύ άσχημη. Μερικοί προσθέτουν κι' ένα ακόμη... χάρισμα: Πρέπει να έχετε κάποια συμπαθητική ατέλεια, π. χ. ανασχημένη μύτη, μάτια λοξά, μέτωπο κυρτό κλπ.

Άλλ' μην ξεχνάτε και κάτι

άλλο. Θα πρέπει να είσαστε γοητευτική όλες τις στιγμές κι' όχι μόνο όταν κάμετε την τουαλέττα σας για να πάτε σ' ένα χορό ή ένα κέντρο. Μην προσπαθήτε, εξ' άλλου, ν' ανακαλύψετε τη γοητεία σας στον καθρέφτη, που δε θα μπορέσει να σας πληροφορήσει ποτέ γι' αυτήν. Το αν είσαστε γοητευτική ή όχι, θα σας το πουν τα γεμάτα θαυμασμό βλέμματα των ανδρών κι' οι ζηλοφθόνες ματιές των άλλων γυναικών.

Ένα άλλο χάρισμα είναι η τρυφερότης. Μια νέα χωρίς τρυφερότητα αποτελεί μια πλαστουργαφία των νόμων της φύσεως. Άλλ' η τρυφερότης σας πρέπει να είναι φυσική κι' όχι επιτηδευμένη. Πρέπει, δηλαδή, να βγαίνει μέσα από την ψυχή σας. Η προσποιητή τρυφερότης δεν πρόκειται να σας ωφελήσει. Γιατί θα έλθω κάποια στιγμή, που θα φανερώσετε τον πραγματικό χαρακτήρα σας.

Για να προσελκύσετε την προσοχή των ανδρών πρέπει ακόμη να είσαστε έξυπνη. Ο βαθμός της εξυπνάδας δεν είναι δυνατόν να προσδιορισθεί. Κι' άλλωστε, κανείς δε θ' απαιτήσει από σας να ξέρετε τις θεωρίες του Αϊνστάιν ή να κατέχετε τα μυστικά της βιοψυχολογίας. Υπάρχει, ωστόσο, μια ειδική εξυπνάδα του φύλου σας, που είναι καμωμένη περισσότερο από διαίσθηση παρά από κρίση κι' αυτήν πρέπει να την έχετε.

Σας υποδείξαμε με ποιο τρόπο θα κάμετε τους άνδρες να σας προσεξούν. Το αν θα σας αγαπήσουν ή όχι, όμως, είναι ένα άλλο ζήτημα. Καί, για να βγείτε κερδισμένη στο παιχνίδι της αγάπης, δε θα είναι άρκετη μόνον η φυσική ομορφιά. 'Ανάμεσα απ' αυτήν, θα πρέπει να προσβάλετε επίσης και την ομορφιά της ψυχής σας.

ΤΕΛΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Παντόπουλος αναφέρει στη Λιάνα ότι θα της αφήσει το μισθό και την καλέ να μιλήσουν μετά το γραφείο και να περάσουν ευχάριστα... Η Λιάνα νοιώθει πως είναι πια δυστυχισμένη από κάθε άλλη φορά. Τη μετ' α, ο Γιαννάκης, ο αδελφός της, πέφτει βαρειά άρρωστος από την καρδιά του. Θα μπορούσε να σωθεί μόνο αν πάει στη Βιέννη ή στο Λονδίνο. Η Λιάνα καί την τρελή σκέψη ότι μπορεί να νει την βοήθησιν ο Παντόπουλος στο ζήτημα του Γιαννάκη. Θα δεχόταν να τη βοηθήσει ο Παντόπουλος στο ζήτημα του Γιαννάκη, που χρειάζεται της έδινε τα χρήματά του, να θάβονταν για το ταξίδι και τη θεραπεία. Όσο για τη Σόφη, ο αδελφός της την έδωσε από το σπίτι τους κι' η δυστυχική κοπέλα δεν παρουσιάστηκε στο γραφείο.

16^{ον} Ο ύπαστινός της γλυκοκύπταε και τη ρωτούσε λεπτομέρειες. — Μου είχε πει, ότι θα σκοτωθώ, μου είχε πει ότι θα δινε τέλος στη ζωή της, έπαναλάμβανε η κοπέλα.

Και προσπαθούσε να στερεώσει τη φωνή της, πούτρεμε από το κλάμα.

Της υποσχέθηκαν να κάνουν το παν για να τη βρουν. Άλλ' ό,τι έβγαζε από το κτίριο της αστυνομίας, η Λιάνα ήξερε πως από εκεί δεν πρόκειται να σωθεί η δυστυχισμένη μικρούλα.

Τριγύρισε κάμποσο ώρα στα στενά της φτωχικής συνοικίας κι' έπειτα πήρε την απόφασή: — Θα τηλεφωνήσω στο γραφείο. Ίσως ναχουν καμμία ειδήσι εκεί... —

Μπήκε στον πρώτο τηλεφωνικό θάλαμο. Η φωνή της Θεανώς: — Λιάνα, που είσαι; Έλα... Έλα, άμέσως... Έχομε νέα... Ναί, έχομε ειδήσι! Τρέχα!

Έφτασε με την ψυχή στο στόμα η Λιάνα στο γραφείο.

Της υποσχέθηκαν όλα τα κορίτσια, με ύφος παράξενο. Φαινόταν όλη ανασταταμένη. Η Ρίκα τη φίλησε.

Τάχασε η Λιάνα.

— Τι βρέχει; Τι έγινε; ρώτησε ψιθυριστά.

— Μίλα ελεύθερα, είπε η Θεανώ. Δεν είναι μέσα το άρεστικό.

— Πέστε μου για τη Σόφη.

— Έγινε αυτό που φοδούσαν...

— Σκοτώθηκε; ρώτησε η Λιάνα.

— Κι' ένοιωσε την καρδιά της να σταματά.

— Έκανε απόπειρα. Τη γλύτωσαν.

— Που βρίσκεται;

— Στην κλινική Συμπάρουν. Εκεί τη μετέφεραν και σε περιμένει.

— Που το ξέρετε;

— Μας τηλεφώνησαν από την κλινική. Σου τηλεφώνησαν δηλαδή, ότι μια κοπέλλα, Σόφη Λάδου, έκανε απόπειρα αυτοκτονίας, γλύτωσε όμως και σε ζήτησε...

— Πώς είναι; Πώς είναι; ρώτησε η Λιάνα, με αγωνία.

— Πήρε άπορίνιες. Την ήρταν άναίσθητη στο πάγκο... Φαίνεται όμως, ότι δεν είχε γίνει μεγάλο κακό. Της έκαναν πλύσεις του στομάχου, τη γλύτωσαν. Είναι εκτός κινδύνου...

— Πάω, αναστέναξε η Λιάνα, με φωνή πονεμένη.

— Όλες την τριγύρισαν: — Λιάνα... τα συλλήψαμε, τα σκεφθήκαμε! Της είπε η Θεανώ... Και θα σου αναθέσουμε να της πής...

— Να της πής να μην κόνη



καμμία κουταμάρα, είπε η Κάτια με το όρμητικό της ύφος. Να της πής, ότι αποφασίσαμε να αναλάβουμε έμεις το παιδάκι της... — Όλες μας! τόνισε η Θεανώ...

— Δηλαδή, ξέγνησε η Ρίκα, με το γλαστό της ύφους κυρίως η Κάτια κι' εγώ.

— Άκου πως έχουν ακριβώς τα πράγματα, είπε η Κάτια. Τα δικά μου τα ξέρεις, στάχνη πη... Για τίποτε στον κόσμο δε θάβλα να παρακαλέσω την οικογένειά μου να με βοηθήσει. Άλλ' για να σώσω μια ξένη κοπέλα, θα το κάνω.

— Ναί, σήμερα κιόλας, τώρα... Πήγαμε εσύ, να μην την πιάσει απελπισία, ότι δεν τη νοιάστηκε ούτε σύ... Κι' εγώ θα πάω σπίτι μου...

— Θα βοηθήσω κι' εγώ! είπτε με το πασημικό ύφος της Ρίκα, σ' αλέγε το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου. Θα πω του

Φοίδου την περίπτωση της Σόφης. Ού, είμαι βέβαιη, ότι θα ενθουσιαστή... Κάτι τέτοια τον ενθουσιάζουν...

— Ποιτής, βλέπεις, έκανε η Θεανώ, μισοειρωνικά, μισοσοβαρά.

— Ό,τι μοιάζει με παραινούθι, τον ενθουσιάζει... γέλασε η Ρίκα. Έχει καρδιά άγγελική...

— Πάντως θα βοηθήσουμε κι' έμεις, πέταξε με το σοβαρό της ύφους η Ντόρα.

— Ναί! επεκύρωσε η Θεανώ. Θα τσοντάσουμε κι' έμεις... Αυτό να της πής, λοιπόν, Λιάνα. Να μη χάσει το θάρρος της. Νάρθη στο γραφείο, να εργασθί όσο μπορεί, και να μη τη νοιάζει τίποτε. Κι' όταν θάρρη η ώρα της, θα σταθούμε όλες δίπλα της...

— Είναι το λιγώτερο που μπορούμε να κάνουμε! αναστέναξε η Ντόρα. Είναι το λιγώτερο... Η Σόφη ήλθε εδώ, ένα αγνό λουλούδι... Ένα παιδί... Η κοινωνία την

Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης

(Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τρυπνιάζουν κριτικάρονε τα πάντα και τους πάντες σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Άφου πήρανε θραβεία τα καλύτερα τραγούδια, για βραβείο πάνε τώρα τα καλύτερα λουλούδια και καλούνται οι Αθηναίοι να το ρίξουν στα γλαστράνια και με άνθη να γεμίσουν κήπους, μάντρες και μπαλκόνια...

Δηλαδή τέτοιο βραβείο είναι σ' α «μια κάποια λούσι» που μας έχει συσσωρεύσει όλα «τ' άνθη του... κακού» κι' όσοι από τους πιστοί τους άστούς ν' άπασχολήση και σκοπεύει, επιπροσθέτως, διαρκώς αμάσια κλέβουν και άδέρτα «δρέπον... ρόδες»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Άνθη άφρανα ο κόσμος θα προσέξει επιμόνος, θα τραβήξει όλο τον κόσμο προς τα πλούσια τα μύρα των ανθών των εύδωμων κι' όποιος θα προσέχει τ' άνθη των συγχρόνων άνθοκομών, θα ξεχά σ' ά «καφε σούπερ» τις όσμες των... ύπνωνών!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Κι' άσφαλώς αυτός ο τρόπος θα τραβήξει όλο τον κόσμο προς τα πλούσια τα μύρα των ανθών των εύδωμων κι' όποιος θα προσέχει τ' άνθη των συγχρόνων άνθοκομών, θα ξεχά σ' ά «καφε σούπερ» τις όσμες των... ύπνωνών!

Δι' το πιστόν: Γ. ΘΙΣΙΩΣ

που συχνά της ευγενείς καταργούν την έτικετα κι' ένα γύρω τους σκορπάνε των φασκελλών τα... μπουκέτα!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Πολυπαίικλα λουλούδια θα κυττούν όπου περνούν και θα διώχνουν απ' το νού τους κι' αυτόματος θα ξεχνούν την επίδρασι, εν γένει, κάθε «φίλμ γκανγκστερικού», καθε «φίλμ συσσωρεύσει» που μας έχει συσσωρεύσει όλα «τ' άνθη του... κακού» κι' όσοι από τους πιστοί τους άστούς ν' άπασχολήση και σκοπεύει, επιπροσθέτως, διαρκώς αμάσια κλέβουν και άδέρτα «δρέπον... ρόδες»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Άνθη άφρανα ο κόσμος θα προσέξει επιμόνος, θα τραβήξει όλο τον κόσμο προς τα πλούσια τα μύρα των ανθών των εύδωμων κι' όποιος θα προσέχει τ' άνθη των συγχρόνων άνθοκομών, θα ξεχά σ' ά «καφε σούπερ» τις όσμες των... ύπνωνών!

Δι' το πιστόν: Γ. ΘΙΣΙΩΣ

μ' ένα άχνό χαμόγελο. Πρέπει να γυρίσω στο γραφείο. Το βράδυ θάρρουνε τ' άλλα τα κορίτσια.

— Δέ θάρρως κι' εσύ; ρώτησε με παραπάνο η κοπέλλα.

Γύρισε άλλου τα μάτια της ή Λιάνα.

— Εγώ... όχι, δέν ξέρω... πρόφερε με δεικνύοντα στή φωνή.

Κι' επειδή είδε τα μάτια της μικρής της φίλης γεμάτα παραπάνο, πρόσθεσε, χωρίς να την κυττάξει:

— Ξέρεις, είναι άρρωστο τ' άδερφάκι μου, Σόφη, πολύ άρρωστο...

— "Α, γι' αυτό είσαι έτσι παράξενη, έτσι άναστατωμένη! Έκαμε με συμπτώνα ή νεαρή άρρωστη.

"Αχ, Λιάνα... Τί θα γίνη τώρα;

— Δέν ξέρω! Βόγγησε ή δυστυχη κοπέλλα. "Αλλά μη στενοχωριέσαι και για τὰ δικά μου, Σόφη. Κύττα να γίνης έσύ καλά και νάρρως στο γραφείο.

Της έπιασε ή Σόφη το χέρι, με άπειρη ευγνωμοσύνη:

— Λιάνα... ξέρεις τί όνειρεύομαι, όταν σάωθηκα, όταν κατάλαβα πώς ζούσα; Ξέρεις τί όνειρεύομαι; "Οτι άνοίγαμε, λεί, ένα γραφείο μαζί, έμεις οι δύο... Μόνες έμεις οι δύο... Χωρίς τόν Παντόπουλο από πάνω από το κεφάλι μας... ένα μικρό, μικροσκοπικό γραφείο, μία φωλιά...

Στοιμάτησε και τὰ μάτια της βούρκωσαν.

— Οάπρεπε όμως νάχουμε τὰ λεφτά για τὸ νοίκι... έ, Λιάνα; Καί λεφτά για ν' αγοράσουμε γραφομηχανές...

— Ένα μικρό χαμόγελο πέρασε στα μαρμαρένια της χείλη.

— "Ήταν μονάχα άδειο, Λιάνα. Μονάχα άδειο... Ήθγανε! "Ένωια σου, τώρα θα είμαι φρόνιμη... Δέ θα είχα τὸ θάρρος να ξαναδοκιμάσω... "Οχι... όχι... Νά πής στα κορίτσια, ότι τὰ εύχοριστώ πολύ, πολύ. Νά τίς φιλήσής όλες.

— "Ένωια σου, έκανε ή Λιάνα, προσπαθώντας να χαμογελάσει με μάτια βουρκωμένα. Κι' έσύ να στοιματίζς τὸ μυαλό σου σε χαρουμένες σκέψεις. Για να γίνης μία ώρα άρχιτερα καλά.

Η ΦΟΒΕΡΗ ΣΤΙΓΜΗ

Πρίν πάη στο γραφείο της, πέρασε από τὸ σπίτι της τρεχάλα ή Λιάνα, χωρίς τὸ άπόγευμα. "Ο Γιαννάκης ήταν ήσυχος. Τὸ προσωπάκι του όμως φαίνόταν πνευμένο, και καθώς πέρασε τὰ χεράκια του στο λαμπὶ τῆς μεγάλης του αδελφής, τὰ ματάκια του βούρκωσαν:

— Είμαι άρρωστος, πρόφερε χαδιάρικα. Τώρα τὸ πιστεύω κι' έγώ πώς είμαι άρρωστος.

Τόσφιξε στήν άγκαλιά της με λατρεία ή Λιάνα τὸ παιδί:

— Θά γίνης καλά, Γιαννάκη! Θά γίνης καλά. "Εμείς θα σε κάνουμε καλά, άποκρίθηκε.

Κι' άπόφυγε τὴ ματιά της μητέρας της, πού τὴ ρωτούσε.

"Όταν βγήκε από τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ, ή "Αννα τῆς έκανε μία κίνηση άπελπισίας.

— Πώς θα τὸ κάνουμε καλά; Πώς;...

— Μαμά, άποκρίθηκε, με φωνή βραχνή ή κοπέλλα. "Ασε 'ισαμε τὸ βράδυ... Δέν ξέρεις τί γίνεται... Μπορεί ν' άρρώσως λιγάκι... Ναι, κάποιος πελάτης θάρρῃ. Θά κερδίσω κάμποσα χρήματα...

"Έκανε πάλι μία κίνηση άπελπισίας ή μάνα.

— "Όσα και ή κερδίσης... τί είν' αυτά; Ψυχία μπροστά σ' αυτά πού χρειαζόμαστε...

— "Ασε, θα τὰ συζητήσουμε ξανά. Μόνο να μην άνησυχάστες άν άρρώσως λιγάκι...

Φίλησε τὴ μητέρα της πονεμένη κι' έφυγε τρεχάτη, για να μη

Επίμαχοι θυλικοί

ΑΛΛΑ ΑΝΤ' ΑΛΛΩΝ

Τακτικώτατα στὸν Τύπο βλέπεις τὴν πληροφορία ότι ύφίσταται κυρώσεις άνατὰ λειψορέια κι' όχι, βέβαια, διότι μὰς παστώνουν σάν σαρόέλλες, μὰ γιατί κυκλοφοροῦνε με... άνορθόγραφες ταμπέλλες!

*

Κατηφής, λοιπόν, ό κόσμος τὸ κεφάλι του κουνά και πολλάκις κυκτρίζει τέτοια μέτρα φαντά, γιατί στήν... όρθογραφία δίνουν τόση σημασία, όταν όλοι οί επιβάτες λυώνουν στήν... όρθοστασία!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Στήν κλεινή πρωτεύουσα μας κι' ή Σαγκάν ήθε άκόμα, να θανμάση τ' ούρανοῦ μας τὸ ύπέργο τὸ γράμμα, τούς άρχαίους θησαυρούς μας να χαρή έντός μουσειών κι' όπαδούς και θαναματάς της να γνωρίση έν τού πλησίον!

*

Πλήν ένθουσιασμόν δέν ηῶσε στήν ώραία μας τὴν πόλι, γιατί όλες τίς ημέρες οί φτωχοί πολίτες όλοι τόν τιμάριθμο κυττάζουν, πού άνέρεχεται στα ύψη και τὰ πάντα έν "Αθήναις, είναι: "Καλημέρα... θλίψη!

ΜΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ...

Πανταχού τὸ παραθεϊόν κάνει θραυτί φροδοή, και ψυχές, κάθε λιγάκι και ψυγούλες άφαιρεί, γιατί άλλοι μὲν ύποκλῶς τούς έχθοῦσε των ξεπαστρεύουν κι' άλλοι άπρόσεκτοι τὸ οίχονν στο φαί πού μαγειρεύουν!

*

"Έντριβές με δαῦτο κάνουν άδαις πάρα πολλοί κι' έτσι φεύ! όπως πηγαίνει και τραβά τέτοιο βιολί, στὸν ώραϊόν μας τόν τόπον τόν ύπέργοχον και θέϊον, δέ θα μείνη ούτε ρουθόνη χάρις εἰς τὸ... παραθεϊόν!

ΑΠΟΡΙΑΣ ΑΞΙΟΝ...

Γιὰ τὴν «νύινα Μεσογείου» λόγος γίνεται και πάλι και προσπάθεια, συνάμα, καταβάλλεται μεγάλη, για να λείψη μία για πάντα τέτοια νύινα από τὴ γῆ μας κι' από δαύτην να γλυτώσουν οί φτωχοί παραγωγοί μας...

*

Κι' όμως σόλοικο τὸ βόισκει ή πλειὰς τῶν συνανθρώπων τὸ να ύπάρχουν τόσες νύιγες στὸν φτωχό μας τούτον τόπον, όπου οί δόλιες οί δουλειές μας όλο γίνονται πὺ λίγες και οί πλείστοι τῶν "Ελλήνων συνεχῶς «σκοτώνουν...νύιγες»!

« ΝΕΑ... ΡΑΜΜΑΤΑ

"Επιδείξεις μόδας βλέπει συνεχῶς ό κόσμος, ήδη και άοχίζει κάθε άντρα να τὸν ζώνη μαυρό φίδι, γιατί ή μόδα πού θαυπώνει τὸ νωτότερο θηλυκά, επιβάλλει, αὐτόν τὸ χρόνο, τ' ακοριβά γουναρικά...

*

Με τὸ δίκην τους τὰ χάνουν, οί καυμένοι άντρες ήγουν, και κοιντεύουν άνοκτοί τους άπ' τὰ ραῖα τους να φύγουν, γιατί οί γούνες, ώρισμένως, πυκακηνῖς θα τούς άνάψουν και θα φτάση κάποια μέρα, πού τὴ «γούνα θα τούς κάψουν»!

ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΕΛΥΜΑΤΩΝ

Μόλις έπιασε, τίς άλλες, κάποια υπόρα ισχυροή ή μισή σχεδόν "Αθήνα έπλημμύρισε αῶθωρη και ό χώρος τῶν Σταδίων πήρε άιέσως άπρι άλλη κι' αὐτομάτως μετεβλήθη σε μία... θάλασσα μεγάλη!

*

"Αλλ' εἰν τὸ Σταδίό μας πλημμυρίζη με μία υπόρα, θάρρη αίγουρα μία μέρα και θα φτάση κάποια ώρα, πού δέ θαῖχη πλέον σχέσεις με άγῶνες κλασσικούς και κατάλληλο θα γίνη για... ίστιοπλοϊκούς!

ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑΣ... ΚΑΛΩΣΥΝΗ

Οί βοοχές οί τελευταίες οί συγχές κι' έντατικές, ήσαν για τούς "Αθηναίους λαν ευεργετικές, γιατί βρέχοντας, πού λέτε, επιμόνας και αρθθῶως, πήρε άπάνω της ή "Υλικη και ή λιννη Μαραθῶνας!

*

"Ας δηνήσωμεν οί πάντες, συνεπῶς, τὸ βοογονέρι, γιατί οί άπληστές μας λιμένες άν... «εστέγγοναν» έν μέρει, θα παρείχαν γι' άλλους φρούους και για «τέλη» άφορμάς και, χωρίς πολλές κουβέντες, θα μᾶς... «εστέγγοναν» εἰς!

Π. ΘΙΣΒΙΟΣ

τῆς άφίσης καιρό να τῆς κάνη έρωτήσεις.

Στὸ γραφείο τὰ κορίτσια ήσαν σκυμμένα στή δουλειά τους. "Ησυχία, τάξι... Κατάλαβε ή Λιάνα πώς τὸ άφεντικό ήταν μέσα.

Κάθησε στή θέσι της και ρώτησε ψιθυριστά τὴ Θεανώ:

— Εἰπε τίποτε για μένα;

— Ναι, άποκρίθηκε ή μεγάλο κοπέλλα. Ρώτησε... μάλιστα με άρκετὸ ένδιαφέρον:

— Τί μου εἶπες;

— Τὴν αλήθεια.

— Τί εἶπε για τὴ Σόφη;

— Πώς είναι τρελλοκρόιστο...

— Αυτό μονάχα ηῶσε να πῇ;

— Αυτό! άποκρίθηκε ή Θεανώ, σφίγγοντας τὰ χείλη της.

— Άρχισε να γράφῃ ή Λιάνα. "Από τὴν άρχή λάθη! Διόρθωσε κανά-δύο φορές έπειτα τὴν έπιασε άπελπισία. Τῆς ήταν αδιύνατον να συγκεντρωθῇ. Κι' άν ή έρσαν, ότι επρόκειτο να χόση τὴ ζωή της για ένα λάθος, δέ θα μπορούσε να γράφῃ χωρίς λάθη. Πῆρε τὴν άπόφασι, πώς θα παρουσίαζε χαριστὰ βόωνες.

— Δέν έχει σημασία, δέν έχει σημασία, εἶπε μονάχη της σχεδόν δυνατά.

Κι' ένωϊσε τὴν άπελπισία να τῆς κυκλῶνη τὴν καρδιά.

Τὰ δάχτυλά της έτρεχαν, χτυπούσαν σχεδόν στήν τυχῃ. "Απὸ συνήθεια πετύχαιναν τὰ περισσό-τερα σωστά πληκτρα. "Η άγωνία έφερνε κρύο ιδρώτα στο μέτωπό της.

Κάθε τόσο, κύτταζε τὸ ρολόϊ της. Καί, κάθε τόσο, έβλεπε τίς ματιές τῶν κοριτσιῶν να τὴν παρακολουθοῦνε κλεφτά. Οί ματιές αυτές τὴ νεύριαζαν. Τῆς φαίνονταν παράξενες. Κι' όμως, δέ θα μπορούσε να εξηγήσῃ τὸ γιατί.

Πῶς ήταν δυνατόν να μαυτεύουν τὴν άγωνία της οί συνάδελφοί της; Πῶς ήταν δυνατόν να φανταζονται πώς περνοῦσε μερικῆς από τίς χειρότερες άρες τῆς ζωῆς της; Τόσο φοβερές, πού εύχόταν να περάσουν γρήγορα, να φθάση μία ώρα άρχιτερα ή στιγμή τῆς καταστροφῆς.

"Αργά γλυτορούσαν οί λεπτοδείγτες στή γυαλιστερή επιφάνεια τοῦ μεγάλου ρολογιου τοῦ τοίχου...

— Πέντε! άναστένανε ή Ντόρα κάποια στιγμή.

"Ήταν ή πρώτη, πού παρατηρούσε, ότι είχε φτάσει ή ώρα πού πρεπε να διοκῶουν τὴν ύποχρεωτική τους εργασία. Οί πελάτες όμως, τὸν τελευταίο καιρό, σὰ να είχαν άραιώσει, δηλαδή, οί ίδιαιτικοί πελάτες. "Ο Φοίδος δέν έρχόταν πιά σάν πελάτης κι' οί άλλοι θυμιασται τῆς Ρίκας μέλιναν τὸ άπογοητευθῇ. "Ο Παύλος Παυλίδης, ό φοιτητής τῆς Κάτιας, έρχόταν δαϊλά-δαϊλά, άργά, να τὴν πάρη. Πού και πού θα ξεπεφτε κανένας άλλος πελάτης, αδιάφορος συνήθως. Κι' ή μόνη πού περιέμενε ακόμα με καρδιοχτύπι, ή μόνη πού έστρεφε τὰ μάτια της, γεμάτα άνία, αλλά και προσδοκία στήν πόρτα, ήταν ή Ντόρα.

Τὸ διαπίστωσε ή Θεανώ εκείνο τὸ κοῦβό βράδυ τοῦ Φλεβάρη:

— Κορίτσια! Τὸ πήρατε εἰδησι, ότι σε λίγο καιρό θα μείνουμε πολὺ λίγες στο γραφείο, έλάχιστες; Ντόρα, παιδί μου, πόσο φαίνεται πῶς θα μείνουμε μονάχα έμεις οί δύο.

— Φυσικά! άναστένανε ή κοπέλλα. "Η Ρίκα παντρεύεται σε δύο μήνες, τώρα τὸ Πάσχα...

— Κι' εγώ παντρεύομαι τὸ Πάσχα και φεύγω, εἶπε ή Κάτια ζωπαά,

Και τὰ μάτια της άστραψαν από εύτυχία.

"Η Θεανώ χαμήλωσε τὴ φωνή.

— Μου φαίνεται πῶς κι' ή Λούση...

Τὰ κορίτσια έστησαν αὐτί.

— Πῶς; "Η Λούση;

— Ναι, κάποια ξαδέλφη της μούλεγε, πῶς έτοιμάζεται, πῶς τῶχει σίγουρο, ότι δὲ παντρευτὶ τώρα τὸ Πάσχα κι' αὐτή.

— Μὰ ακόμα δέν πήσαν διαζύγιο.

— Θά τὸ έπιστεύῃ. "Ο Παντόπουλος πληρώνει πολλά για να τὸ έπιστεύῃ.

Δίστασε ή Θεανώ, έπειτα νίκησε μέσα της ή χαϊροκακία.

— Φαίνεται κιόλας πῶς ύπάρχει λόγος να τὸ έπιστεύῃ.

Τὰ κοριτσιστικά μάτια μεγάλωσαν.

— Σπουδαίος λόγος; ρώτησε ή Κάτια ζωπαά.

— Φυσικά, σπουδαίος λόγος! άποκρίθηκε ή Θεανώ.

— Έπειτα, τὴν άλλη στιγμή, πῆρε τὸ αὐστηρό της ύφος:

— "Αλλά, αὐτὸ δέ μᾶς ένδιαφέρει, δέν είναι έτσι;

— Φυσικά! εἰρωνεύθηκε ή Ρίκα.

— Πάντως, θα μείνουμε έλάχιστες. Ντόρα, αὐτὸ ξέρω... "Επειδὴ κι' ή Σόφη, άμφιβάλλω άν θα μείνη πιά εἰδῶ... Αὐτὴ πρέπει να δώση εξετάσεις σε μία Τράπεζα. Αὐτὴ κι' ή Λιάνα... δέν πρέπει να μείνουν εἰδῶ. "Η Λιάνα όμως;...

— Σταμάτησε. "Η Λιάνα τὴν κύτταξε και περιέμενε τί θάλεγε γι' αὐτήν. Για τίς άλλες της εἶχε πῇ. Γι' αὐτὴν σταμάτησε. Και τὰ κορίτσια τὴν κύτταζαν πάλι με ύφος παραῖξο, πονηρό.

Τὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας άναφροκακίνισαν. "Ένωϊσε ξαφνικά τὸ θυμὸ ν' ανεβάζη μέσα της.

— "Εξέη γούστο ή Θεανώ να μάντεψε τίποτε γι' αῖτόφες.... Κι' όχι μόνο να μάντεψε, αλλά και να εἶπε στίς άλλες;...

"Η Ρίκα σπκώθηκε. Γελαστή, κουνιστή, πῆγε τὰ χαριστὰ της μέσα στο διευθυντὴ και έφυγε μετά δύο λεπτά τῆς ώρας από τὸ γραφείο του. Συνήθως όταν έδειχνε τὰ χαριστὰ της, έφσυγε βιαστική, έπειδὴ τὴν περιέμενε ό Φοίδος. "Απόψε όμως ξανακαθίσε στή θέσι της. Θάλεγε κανείς πῶς δέν είχε όρεξι να φύγῃ.

Πῆγαν κι' οί άλλες κοπέλλες μέσα και βῆκαν όλες βιαστικές.

— Είναι βιαστικὸς άπόψε ό διευθυντῆς μας! εἶπε ή Κάτια, κι' έκλεισε τὸ μῦτι. Οὔτε και κυττάζει τί τὸν δείχνουμε...

— "Η καρδιά τῆς Λιάνας χτυπούσε να σπάσῃ. "Ήξερε πῶς έπρεπε να πάη μέσα. "Αλλοίως δέ γινόταν. "Επρεπε όπωσδήποτε να πάη μέσα. Νά τὴ δῇ, να τῆς πῇ...

"Ήξερε πῶς έπρεπε να πάη τελευταία. Μάντεψε πῶς τὴν περιέλας. Μάντεψε πῶς τὴν περνούσε δῇ. Τὰ γονάτα τῆς όμως έτρεμαν κι' είχε τὴν έντύπωση πῶς δέ μπορούσε να σηκωθῇ. Εἶχε ακόμα τὴν έντύπωση πῶς όλα τὰ μάτια ήταν κορφωμένα πάνω της. Ματιές όμως κρυφές, όχι ίσιες, όχι φανερές...

— Δάγκωσε τὰ χείλη της για να σταματήσῃ τὰ δάκρυα, πού άνέβαιναν, κι' έτοιμάστηκε να πάη μέσα στο γραφείο. "Εκείνη τὴ στιγμή άνοιξε ή πόρτα. "Ο Παντόπουλος φάνηκε. "Ομορφος, ψηλός, άριστοκρατικός. Θάλεγε κανένας πῶς ήταν μάλλον ένας διπλωματικός, παρὰ ένας διευθυντῆς γραφείου αντιγράφων. Φαίνονταν πολὺ νέος και πολὺ χαροῦμένος. Τίποτε στο πρόσωπό του δέν πρόδιδε τὸ δράμα, πού είχε περάσει, τὸ δράμα πού είχε προκαλέσει.

"Ερριξε γύρω του μία ματιά — τὴν καλόβολη ματιά, όταν ήταν στίς καλές του. Κι' ή φωνή του άκούστηκε γελαστή:

— Κορίτσια, να πγαίνετε. "Απόψε κάνει ένα διαβολέμενο κρύο, μη περιμένετε πελάτες. "Αντε, να μαυεύητε στα σπίνια σας...

Μιά έκπληξι!

"Απὸ τὸ έρχόμενο πανηγυρικό χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», άρχίζει ή δημοσίευσι ένός γοητευτικοῦ σινερομάντσου. Για πρώτη φορά μία κινηματογραφική υπερπαραγωγή, πού φέρνει μάλιστα τὴ σφραγίδα τῆς «Φίλμ», τῆς φίρμας τῶν μεγάλων έπιτυχιῶν, δημοσιεύεται σε περιοδικό, ως σινερομάντσο

ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ ΤΗΣ

Πρόκειται για τὴν έγχαρμη μουσικοχορευτική «κομεντί» τοῦ

ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ

Πρωταγωνιστοῦν μερικά από τὰ πιὸ λαμπρά άστέρια τοῦ ελληνικοῦ κινηματογράφου:

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ — ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ — ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ — ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ — ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ — ΧΛΟΗ ΛΑΣΚΟΥ — ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ — ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ — ΤΖΟΛΗ ΓΑΡΜΗ — ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ — ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ — ΝΙΚΗΤΑΣ ΠΛΑΤΗΣ κ.ά.

Χορεύει ό ΦΩΤΗΣ ΜΕΤΑΞΟΠΟΥΛΟΣ και παίζει μπουζούκι ό ΜΑΝΩΛΗΣ ΧΙΩΤΗΣ. Διεύθυνσις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ.

♦ ♦

"Επίσης άπ' τὸ ίδιο χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», άρχίζει τὸ συναρπαστικό ασθμητικό μυθιστόρημα τῆς έλεκτῆς συγγραφῆς κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ — ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΣΤΟ ΖΥΓΟ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ!..

Πολλοί άνθρωποι λένε πῶς είναι φτωχοί και τὸ πιστεύουν, μὰ λίγοι είναι εκείνοι πού έχουν δοκιμάσει τὴν πραγματική φτώχεια. "Αμέσως, μάλιστα, στοῦς νέους τὸ δράμα της είναι ακόμη πιὸ συγκλονιστικό. "Όλοι οί νέοι, πού ξεκινῶνε για τὴ ζωῇ, νοιάθουν άβάσταχτο τὸ ζυγὸ τῆς φτώχειας. Είναι και πού τούς ταπεινῶνει και τούς παραλύει. Κάτω από τὸ ζυγὸ της μπορεί να λυγίσουν πολλές νεανικές ψυχές. Μά, συγχρόνως, κάτω από τὸν ίδιο ζυγὸ μπορεί να ξεπεταχτῇ ό αληθινός ήρως κι' ή αληθινὴ ήρωίδα. Δυὸ παιδιά άγαπήθηκαν όμορφα, τρυφερά, με άγνότητα. "Αν δέν έσκυβαν και τὰ δυὸ κάτω από τὸ ζυγὸ τῆς φτώχειας, δέ θα ὑπῆρχε έμπόδιο στήν εύτυχία τους. Οί δυσκολίες τῆς ζωῆς όμως αρθάρηκαν σάν βουνα μπροστά τους. Μὰ ή μεγάλη, ή φλογερή, ή πονεμένη άγάπη τους δρῆκε τὸν τρόπο να νικήσῃ...

♦ ♦

"Απὸ τὸ έρχόμενο πανηγυρικό χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», άρχίζουν πιὸ εύχάριστες και πιὸ διασκεδαστικές από κάθε άλλη φορά οί

Ίστορίες τῆς Ζωῆς

Μία πρωτότυπη σειρά από σπαρταριστῆς χιουμοριστικές περιπέτειες, πού τίς γράφει με κέφι και ζωτάνια ό έλεκτός συνεργάτης μας ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ.

♦ ♦

"Αρχίζει επίσης μία μεγάλη έπιστημονική έρευνα, πού ένδιαφέρει τις γυναίκες:

ΟΙ 5 ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Τὰ έφηβικά χρόνια, ό γάμος, ή έγκυμοσύνη, ή κρίσιμη ηλικία, ή ώριμότητα αποτελοῦν τίς πέντε επικίνδυνες εποχές, για τὴ γυναίκα γραμμή. Εἰδικοί επιστήμονες έξηγῶν πῶς συμβαίνουν όλα αυτά και τί πρέπει να κάνουν οί γυναίκες, για να διατηροῦν πάντα τὸ ιδεῶδες βάρος.

♦ ♦

"Απὸ τὸ έρχόμενο πανηγυρικό χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», άρχίζει τὸ δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα τοῦ δημοφίλου Γάλλου συγγραφέως

ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Σιωπηλὴ τραγωδία

Πολυδασανισμένη και πληγωμένη από τὴ ζωῇ, κατατρεγμένη από τὴν κακία τῶν ανθρώπων, μία χήρα μητέρα βρίσκεται άσφικτά μπροστά σ' ένα φοβερό δίλημμα. Για να γλυτώσῃ τὴ ψυχὰ τῶν αἰδκα καταδικασμένο άδελφῷ της, χάνει τὰ δυὸ πολυαγαπημένα της παιδιά. Μένει όλομύναχη στὸν κόσμο και προσπαθε να δημιουργήσῃ μία καινούργια ζωῇ. Μὰ ό κατατρεγμός τῶν έχθρῶν της συνεχίζεται και, έπειτα από χρόνια, δημιουργεί άλλεπάλληλες και δραματικές συγκρούσεις παθῶν και τραγικές περιπέτειες, τόσο για τὴν ίδια όσο και για τὰ παιδιά της, πού έχουν μεγαλώσει σε ξένα χέρια, δίχως να ξέρουν τὴ μητέρα τους...

"Επαίρνε ύφος καλοῦ μπαμπά, πού φροντίζει για τὴν υγεία τῶν παιδιῶν του.

Οί κοπέλλες άρχισαν να άναδύνωνται, να μαυεύουν σιγά-σιγά τὰ πράγματά τους. "Ήταν φανερό, όμως, πῶς δέν έδειχναν προθυμία να φύγουν. Κάθε άλλω. Οί κινήσεις τους ήταν άργές. Λες και κάτι περιέμεναν.

"Η ματιά τῶν Παντόπουλων στράφηκε έπειτα στή Λιάνα. "Η φωνή τῶν άκούστηκε αδιάφορη, πατρική:

— "Ελα κι' έσύ, Λιάνα, παιδί μου, να μου δείξης τί έγραφε... Νά τελειώνουμε και με σενα... "Αν και...

Φάνηκε πῶς τὸ έρχόταν εκείνη τὴ στιγμή κάποια ιδέα...

— "Αν και έσύ έχεις δουλειά... "Απὸ χθές... Μούφερεις και χαριστὰ, χάλια... "Απὸ πού ν' άρχίσουμε, πού να τελειώσουμε; "Ελα, έλα, να δῆς τὰ κατορθώματά σου...

Σάν ύπνωτισμένη προχώρησε στο γραφείο τοῦ διευθυντοῦ ή Λιάνα. Τὰ κορίτσια έσκυβαν στα χαριστὰ τους, τὰ συγύριζαν, δέν τὴν κύτταζαν. Στὴν πόρτα όμως ό Παντόπουλος γύρισε πάλι, κι' εἶπε στή Θεανώ, με ύφος έντονο αὐτὴ τὴ φορά:

— "Αντε, να πγαίνετε... Δέν ὑπάρχει λόγος να καθόσαστε!

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά, άποκρίθηκε ή κοπέλλα.

Τὸ ύφος της όμως φάνηκε παραῖξο στή Λιάνα. Πίσω από τὰ ματάκια της, τὰ μάτια της, σὰ ν' άστραψαν με μία φλογερή άσπρη...

ΚΥΝΙΣΜΟΣ

"Εκλεισε ό Παντόπουλος πίσω του τὴν πόρτα και πῆρε με μία κίνηση μηχανική τὰ χαριστὰ από τὰ χέρια τῆς Λιάνας. Τους έρριξε μία ματιά, κούνησε τὸ κεφάλι του:

— "Εν τάξει! "Εν τάξει!...

— Έπειτα τὴν κύτταξε γελαστός, τὴν κύτταξε από πάνω ως κάτω. "Η Λιάνα φορούσε τὸ καθημερινὸ μάλλινο φουστανάκι της, πού δέν ήταν και τῆς πρώτης νεότητος.

— Δέ μούκανες τουαλέττα, βλέπω... πρόφερε με ύφος γελαστό.

"Η κοπέλλα ήταν χλωμή σάν κέρινη. Τὰ μάτια της φατνάζαν πελώρια, στα βαδουλωμένα της μάγουλα.

— Πάντως, θα πᾶμε, έ; Νά διασκεδάσουμε λιγάκι.

Μόνο τὰ μάτια της άναδεύτηκαν, μόνο τὰ μάτια της τοῦ εἶπαν τὸ ναί.

Τότε αὐτός, με μία κίνηση κυνική, άπλωσε τὰ μάτια της με ύφος παραῖξο στο διευθυντὴ της. "Η άπελπισία τῆς έδωσε θάρρος:

— Είμαι άποφασισμένη για όλα... τοῦ εἶπε.

Κι' άπόρρησε κι' ή ίδια πῶς δέν έτρεψε ή φωνή της.

Τῆς τοίμησε τὸ μάγουλο.

— Κι' είσαι πολὺ-πολὺ δυσόφη άπόψε, τὸ ξέρεις; Κοικκί... Μούρλια!...

Τὴν έσφιξε πάνω του.

— Νά τὸ ήξερε ή Λούση... Πῶ, πῶ, τί θα γινόταν! Τί θα γινόταν!...

Τροβήχτηκε με άποτροπισμὸ ή κοπέλλα.

— Δέ θέλω να μου μιλάτε για τὴ Λούση...

Γέλασε αὐτός:

— Ζηλεύεις κιόλας; Μπράβο! Βλέπω προχώρησες... προάδευσες... Δέν πειράζει. Μ' άρέσουν



Τού έκαναν μεγάλες τιμές κι' ο καθείς προπαθούσε να τον πάρη στο σπίτι του για να τον φιλοξενήση.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ αυτός υπήρξε ο τελευταίος Έλληνας περιηγητής. Ολόκληρη η ζωή του μοιάζει με αληθινό παραμύθι. Ο Παναγιώτης Ποταγός δεν ταξίδευε με καράβια. Δεν περιπλανήθηκε σε θάλασσες κι' ώκεανούς. Όλα του σχεδόν τα ταξίδια τα πραγματοποίησε με τ' αλόγο και με τα πόδια, κατόρθωμα που δεν τόκανε κανείς πριν απ' αυτόν. Αυτός ο νέος Μάρκο Πόλο, κίνησε από τη Μικρά Ασία κι' έφτασε ως το Πεκίνο, μόνο και μόνο για να δει και να χορτάσει το μάτι του καινούργιους τόπους, άλλους ανθρώπους, άλλα ήθη. Ήταν γεννημένος για μεγάλα επιτεύγματα κι' αν ζούσε στην εποχή του Κολόμβου, σίγουρα αυτός θ' ανακαλύπτε την Αμερική. Άλλ' ο Ποταγός ήρθε στον κόσμο μόλις στα 1838, στη Βυτίνα. Ο πατέρας του ήταν σπουδασμένος κι' είχε περιήγηση βιβλιοθήκη. Απ' αυτόν έμαθε τα πρώτα γράμματα. Ύστερα πήγε στο Γυμνάσιο του τόπου του, τόνεψε και κατέβηκε στην Αθήνα για να τελειοποιηθ. Σπούδασε την Ιατρική κι' έφυγε στο Παρίσι, όπου διδάχτηκε την επιστήμη του πλάι σε φημισμένους καθηγητές. Γύρισε κατόπιν στην Ελλάδα κι' έπι ένα χρόνο, έκανε το γιατρό στη Σεμινάδα. Μά ο άνησυχος χαρακτήρας του δεν ήταν πλασμένος για να περάση τη ζωή του σ' ένα χωριό. Η ψυχή του πετούσε καθώς διάβαζε τα «Περιηγητικά» των αρχαίων συγγραφέων. Μέρες και νύχτες καθόταν και μελετούσε κι' ή φαντασία του πλημμύριζε από γύλια δυο ζωντανά όραματα. Κι' ένα πρωί πήρε την απόφαση να φύγει, να ξεκινήσει.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ

Αντίχειρα, από τη Λαοδικεία, από την Τρίπολη, από το Χαλέπι, από το Ντιάρ Μπεκήρ, από τη Μοσούλη, από τη Βαγδάτη, από την Τεχεράνη κι' έφτασε στο Μεσίετ, πολιτεία λερή των Περσών. Τ' άσπρο του αλόγο κι' αυτός ο ίδιος, έκαναν εντύπωση στους κατοίκους, καθώς περιούσαν περήφανα μέσα από τους δρόμους και τις πλατείες. Φαίνεται πως ο Παναγιώτης Ποταγός ήταν άμορφος άντρας. Όπου πήγαινε, μάτια γυναικεία τον γλυκοκυττάσανε με λαχτάρα πάνω από τα ροδάλα τους γιασμάκια. Μια και δυο ο Έλληνας, παρ' ουσιαστικώς στο διοικητή Άσουμέτ Ντολέ, πρωτοάδελφο του βασιλιά της Περσίας. Τού έκανε καλή υποδοχή, τον κράτησε κάμποσες μέρες κοντά του κι' ο Ποταγός άρχισε να του άφηγεται τι είδε και τι γνώρισε στα ταξίδια του. Ο Ντολέ φαινόταν ένθουσιασμένος. Και, τόσο πολύ τον συμπαθόσε, ώστε τούδωσε διάφορα συστατικά γράμματα για πρόσωπα, που στέκονταν ψηλά. Έγραψε και στον πρίγκιπα Φατί Μωχάμετ Ακμπάρ, που ήταν Χάνος στο Χορασάν. Αυτός θά τούδινε όλα τα μέσα για να πάη πιο κάτω, δίχως να διατρέξη κινδύνους. Πραγματικά, ο Ακμπάρ τού φέρεθηκε σαν αδελφός κι' έβαλε στη διάθεσή του είκοσι καβαλάρηδες συνοδείας.

Ο Ποταγός πέρασε την περσική έρημο, που είναι άνιδη και που μπορεί να τρελλάσθη κανείς αν τη διασχίση, χωρίς να λάθη τις κατάλληλες προφυλάξεις. Μά ο τολμηρός Έλληνας με τη συνοδεία του, την πέρασαν μιά χαρά κι' έφτασαν στο Έράτ. Στον τόπο αυτό, που ο Στράβων τον ονομάζει Άρτακάν, είχε φτάσει κι' ο Μέγας Αλέξανδρος, στις μεγάλες του έκστρατείες. Οι ντόπιοι διατηρούσαν ακόμη πολλούς θρύλους, σχετικούς με το Μακεδόνα. Λένε, δηλαδή, πως ο Αλέξανδρος άφησε απογόνους κι' ότι σύδρος άφησε απογόνους του. Μπορεί να είναι κι' έτσι, αφού αυτό το παρδοχόνται πολλοί θισόλδοι ο Ποταρού μας. Άλλωστε κι' αυτός, με γος είδε μερικούς απ' αυτούς, με φανατικά χαρακτηριστικά, που τού θυμίσαν αρχαία αγάλματα. Κι' αν έξη το ζήτημα, τού γεγονός, ήταν ένα: Οι κάτοικοι τού Έράτ, μέλλε έμαθαν πως ο ξένος ήταν Έλληνας, έτρεξαν όλοι τους να τον δούν από κοντά και κανένα φανό-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΙ

σε στη Χάμα, στον κάμπο τού Γισρ-λικ Μογγόλ. Αυτός ο κάμπος έχει κατά το έσοριό τ' Αντιμαλάα, κατά το νοτιά τ' Ιμαλάα και κατά την άνατολή τ' άρη τού Πτολεμαίου. Και πίσω απ' όλα αυτά έρρισκεται η λίμνη Κοκινέρ, τού Θιρέτ. Στο Βλίσσέτ έρεθηκε ανάμεσα σε Κινέζους, που τον πέρασαν για κάτασκοπο των Ρώσων και τον κακοποίησαν, επειδή δεν τάχανε καλά μαζί τους. Τον έκλεισαν στη φυλάκη, τον έσάντισαν στη φυλάκη, πολλούς μήνες. Τούλεγον πως περίμεναν τάχα άδεια από το Πεκίνο για να τον άφήσουν, μά αυτό ήταν ψέμα. Ο διοικητής τού Βλίσσέτ έπαίξε μαζί του. Κι' αν ο Ποταγός δεν ήταν έξυπνος για να τού σκάση, θ' άφηνε σίγουρα εκεί τά κόκκαλά του. Έπειτα από μιά τρομακτική περιπλάνησι, που κράτησε πάνω από χρόνο, έφτασε στη Μόσχα. Έμεινε λίγο να συνέλθη απ' τις ταλαιπωρίες, πήγε στην Πετρούπολι κι' ύστερα μπάρκαρε για τη Θεσσαλονίκη. Στη μακεδονική πρωτεύουσα άρχισε να κάνει το γιατρό, επειδή δεν είχε χρήματα. Έστειλε τότε, στα άρχαία και φυσικά είχε μαζέψει στα ταξίδια του, στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και κεί τα πέταξε σε μιά γωνιά στο Ύπουργείο Έξωτερικών. «Οι δ' εν τώ Πανεπιστημίω —γράφει ο ίδιος— έθεώρησαν τά πάντα ως άδωρα δώρα, και έμε καταγνώμενον εις άνοησία». Κι' όμως οι ξένοι τον τιμούν με τό παραπάνω. Τις μέρες που έρισκόταν στη Ρωσία, ο Ρώσικος Μαντατοφόρος έγραφε: «Έφτασε στο Κολνιτζιάν από τά σύνορα της Κίνας ένας σπουδαίος Έλληνας περιηγητής ο οποίος, καθώς μαθαίνουμε από την έκθεσι της ρωσικής Αυτοκρατορικής Έταιρείας ταξίδεψε στην Περσία, στο Έράτ κλπ. (άναφέρει με τη σειρά όλες τις χώρες που πέρασε). Φαίνεται πως ο σκοπός του δεν ήταν να μελετήση τη γεωγραφία, γιατί οι χάρτες που σχεδίασε δεν είναι σωστοί, αλλά γνωρίζει καλά την κοινωνική και πολιτική κατάσταση εκείνων των τόπων».

Η είδησι αυτή άναφέρει ένα σωρό γκωμιστικά για τον τελευταίο Έλληνα περιηγητή. Στις 18 Μαρτίου 1875, πήρε πάλι το δρόμο και πέρασε στο Ζουζέ. Ιράνης κατά την Αφρική κι' έφτασε ως τους ανόριστους Νιζαμ-Νιάμ. Γνώρισε πάλι καινούργιους κόσμους, καινούργιους ανθρώπους, δοκίμασε καινούργιες περιπέτειες. Γύρισε στο Κάιρο και τάσαλε με την Παγκόσμια Γεωγραφική Έταιρεία, έπειδή τούς χάρτες που της έστειλε, τούς έδωσε στον έξερευνητή Στανλεϋ, για εύκολια του ταξιδιού του. Φυσικά όλοι τον δικαίωσαν κι' αυτό άρκούσε στον Ποταγό, που δέ γύρευε καμιά άλλη ικανοποίηση. Στο Παρίσι που πήγε έπειτα από κάμποσο καιρό, όλες σχεδόν οι έφημερίδες ασχολήθηκαν με την προσωπικότητα του κι' έγραψαν ένα σωρό άρθρα, θάζοντας τ' όνομά του δίπλα στ' όνομα τού Λιβινγκστον κι' άλλων μεγάλων περιηγητών. Στην Αγγλία τού ίδιο. Έκανε τού γύρο της Ευρώπης, καταστάλαξε στα Άδανα κι' από κεί γύρισε στην Αθήνα, στις 14 Φεβρουαρίου 1883.

Ο άνησυχος αυτός, που πέρασε τού μεγαλύτερο μέρος της ζωής του μελετώντας τους άγνωστους λαούς και τά έθιμά τους, που κάθησε σε τραπέζια φημισμένων βασιλιάδων, που τον τιμούν πολιτείες βασιλιάδες, έμεινε άπαρηγόρητος και παραγκωνισμένος από τους ίδιους τους συμπατριώτες του. Και τού χειρότερο ήταν πως δέ μπορούσε πιά να εξάσκηση την ιατρική, γιατί οι άρρωστοι δεν τού είχαν εμπιστοσύνη. Τ' όνομά του δεν ήταν γνωστό. Πικραμένος κι' απογοητευμένος, πήγε στην Κέρκυρα κι' αποτρίττηχτηκε σ' ένα χωριουδάκι, άπέναντι στη γαλαξία θάλασσα τού Ιονίου. Κανείς δεν ήξερε ποιος ήταν κι' από πού είχε έρ'ει. Ο Παναγιώτης Ποταγός έγραψε τ' απομνημονευμά του, που μεταφραστήκανε γαλλικά και πού τού δικά μας Πανεπιστήμιο τύπωσε μόνο τον πρώτο τόμο. Α'τη ήταν όλη η τιμή που τούκαναν οι Έλληνες. Πέθανε στα 1903 και τον θάψανε, κάνοντας έρασνο για την κηδεία του.



—Απόψε δεν αισθάνομαι καλά, γιατρέ... Θα μπορούσατε ν' άφήσετε κοντά μου την νεσεκέμα να με ξενυχτήσει;



Η μορφή, το χρώμα και η ζωτικότητα των μαλλιών εξαρτώνται ιδιαίτερα από την κληρονομικότητα.

Γι' αυτά ακριβώς τα ίδια μαλλιά (και για να μπορέσει να διατηρήσει το φαρμάκι από τη μία έδρα από την άλλη) δημιουργήθηκε η περιμενόμενη, δηλαδή το τεχνικό οντολάριασμα των μαλλιών.

Μια περιμενόμενη, όταν γίνει με προσοχή και με ένα καλό χημικό προϊόν, δεν άδυνατεί τα μαλλιά. Η διάρκεια μιας περιμενόμενης κυμαίνεται από τρεις ως πέντε μήνες, ανολόγως με το ρυθμό με τον οποίο μακραίνουν τα μαλλιά.

ΤΟ ΒΑΨΙΜΟ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Μια φορά το βάψιμο των μαλλιών θεωρείτο επικίνδυνο και το αποτέλεσμα δεν ήταν σίγουρο. Σήμερα, οι βαφές δεν είναι τοξικές και εξασφαλίζουν μια τέλεια επιτυχία. Έτσι, ενώ κάποια φορά έδωσαν τα μαλλιά τους μόνον οι γυναίκες, που άρχισαν να άσπριζουν, τώρα τα βάφουν και

νή ζωή και με κατάλληλες θερμασίες, που υπερσπινδύλουν την ύγεια των μαλλιών και τα βοηθούν να αποφυγούν ή να επιβραδύνουν την εμφάνιση αυτών των ανοχλήσεων.

ΦΑΛΑΚΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΩΡΟ ΑΣΠΡΙΣΜΑ

Ένας από τους πιο άσπριζους παραγόντες της φαλάκρας, καθώς και του πρόωρου άσπρισματος των μαλλιών, είναι, αναμφισβήτητα, η ιδιοσυγκρασία.

Κανένα άλλο όργανο του σώματος δεν παρουσιάζει ένα τέτοιο παράδειγμα κληρονομικότητας. Είναι δυνατόν να πη κανείς, ότι τα μαλλιά γεννιούνται (ως ένα ώριμο σημείο βέβαια) με το πεπρωμένο τους.

Η μαρφή τους, το χρώμα τους, ακόμη και η ζωτικότητα τους, εξαρτώνται πολύ από τη ράτσα και ιδιαίτερα από την κληρονομικότητα.

Γιατί, όπως υπάρχουν δολοφονικές γενεές με μαλλιά χυτά ή σγουρά, πυκνά ή αραιά, έτσι υπάρχουν και οικογένειες, που τα μαλλιά τους διατηρούν ανέπαφα ως τα γηρατειά τους μαλλιά μαύρα

που είναι δυνατόν να εμφανισθούν και σε μια περίπτωση πνευμονίας.

Υπάρχουν επίσης φαλάκρες, που δημιουργούνται από ασθένειες με μεγάλη διάρκεια, όπως οι νεφρίτιδες, οι χρόνιες τοξινώσεις, από πεπτικές ανωμαλίες ή από ανεπαρκή διατροφή (ιδίως εξαιτίας έλλειψης αλάτων και βιταμινών).

Επίσης όλες οι καταστάσεις οργανικής καταπτώσεως, αναιμίας, νευρικής εξαντλήσεως, είναι δυνατόν να προκαλέσουν άραιοι των μαλλιών.

Είναι επίσης γνωστό, ότι μια μερική ή γενική πτώση των μαλλιών, αποτελεί συχνά σύμπτωμα άρσιμων νευρικών ασθενειών ή μπορεί να είναι και έπακόλουθο μιας δυνατής συγκινήσεως. Όμως και η πολύ έντονη πνευματική εργασία, οι έπιμονες ανησυχίες και η διακοπτική κόπωση γενικά μπορούν να βλάψουν τα μαλλιά και να προκαλέσουν πιο εύκολα την πτώση τους.

ΑΙΤΙΕΣ ΠΟΥ ΒΛΑΠΤΟΥΝ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Μέχρι τώρα μιλήσαμε για τις

θού να λευκαίνονται βαθμιαία ως τα έξηνα.

Μια ύπαρξη πολλές εξαιρέσεις. Και υπάρχει μια παράξενη, αλλά τρέχουσα έντυπωση, ότι το πραγματικό κληρονομικό πρόωρο άσπρισμα των μαλλιών, που αρχίζει γύρω στα 20 χρόνια, προσβάλλει κυρίως τις γυναίκες με τη δυνατή κρόσι και το ενεργητικό ταπειρωμένο.

Το πρόωρο όμως άσπρισμα των μαλλιών είναι δυνατόν, σε σπάνιες περιπτώσεις, να έχει χαρακτήρα επίκτητο και να εξαρτάται από εξωτερικές αιτίες.

Υπάρχουν διάφορες παθήσεις, που μπορούν να προκαλέσουν ένα πρόωρο άσπρισμα. Οι κεφαλαλγίες, π. χ., ή επίμονη μικρανία, άρσιμες ενδοκρινικές ανωμαλίες.

Είναι επίσης γνωστό το απότομο και ξαφνικό, μερικό ή όλο άσπρισμα, που μπορεί να είναι συνέπεια μιας δυνατής συγκινήσεως ή ενός ισχυρού κλονισμού.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ

Για να διατηρήσετε υγιή τα μαλλιά, πρέπει πρωτίστως να βρείτε τις αρχικές αιτίες και να προσ-

ζώ, λοιπόν, και η κίνηση στην ανοιχτή ατμόσφαιρα είναι ευεργετική για την υγεία και τη ζωτικότητα των μαλλιών.

Τα μαλλιά πρέπει να πλένονται συχνά τουλάχιστον μια φορά την εβδομάδα (ιδίως στην περίπτωση, που υπάρχει μια υπερβολική σμηγματόρροια) και να βουρτσίζονται καθημερινώς.

Είναι έντελως άδικαιολόγητη η έντυπωση, που υπάρχει, ότι το συχνό λούσιμο αδυνατίζει τα μαλλιά.

Τα μαλλιά είναι όπως ένα φυτό. Αν θέλετε να το βλέπετε να μεγαλώνει καλά, δεν πρέπει να περιορίζετε από πότισμα και τη διατροφή της ρίζας, αλλά χρειάζεται να καθαρίζετε συχνά τα φύλλα, για να του προσφέρετε τη δυνατότητα της αναπνοής.

Για τον ίδιο λόγο, το τακτικό λούσιμο των μαλλιών τους επιτρέπει να αερίζονται και να αναπνέουν ελεύθερα, γιατί τα απαλάσσει από την πιτυρίδα και το σμήγμα που φράζουν τους πόρους.

Είναι γεγονός όμως, ότι, κατά το λούσιμο, τα μαλλιά δεν πρέ-

νεται «μάτια», που ο κηπουρός αφίνει στο στέλεχος, ενώ η τρίχα μεγαλώνει από τη ρίζα.

Γι' αυτό τα κοντά μαλλιά τρέφονται καλύτερα μόνο στην περίπτωση, που το τριχωτό δέρμα είναι απαλλαγμένο από ασθένειες. Το κόψιμο των μαλλιών είναι, λοιπόν, ένα υγιεινό μέτρο, που είναι καλό να λαμβάνεται περιοδικά, χωρίς όμως να έχει καμιά αποφασιστική αξία για την υγεία τους. Το να τα κόψει κανείς κοντά, όταν αρχίσουν να πέφτουν, είναι ένας παραλογισμός, γιατί η ασθένεια βρίσκεται στη ρίζα της τρίχας, που είναι κιόλας περὶ δυο μήνες πριν από την πτώση.

ΤΟ ΜΗΧΑΝΙΚΟ

Η ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΜΑΖΣΑΖ

Υπάρχουν ακόμη οι μηχανικές ή φυσικές θεραπείες, που καταρθώνουν το σκελετό της πτώσης των μαλλιών, την υδροθεραπεία πάνω στην άρχη της διστολής των τριχών, των άγγειων και της αμυντικής της ζωτικότητας της βλαστηκής ζωής της τρίχας.

Ανάμεσα στα πιο αποτελεσμα-

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Πώς θα παρατείνετε την υγεία τους και τη ζωή τους

ΚΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥΣ

γενικές αιτίες. Ανάμεσα σ' αυτές, η πιο συνήθισμένη είναι η σμηγματόρροια. Αυτή συνίσταται σε μια υπερπαραγωγή λιπαρού σμήγματος από τους σμηματογόνους αδένες. Η υπερβολική συσσωρευση σμήγματος πνίγει τη ρίζα της τρίχας, ώσπου αυτή καταλήγει να πέσει.

Ένας άλλος παράγων, που συχνά συνυπάρχει με τη σμηγματόρροια, είναι η πιτυρίδα του τριχωτού δέρματος. Τα μικρά λευκά της πιτυρίδας συγκεντρώνονται πάνω στο δέρμα από το σμήγμα ή από τη σκόνη και εμποδίζουν τους πόρους να αναπνεύσουν το απαραίτητο οξυγόνο.

Υπάρχουν ακόμη και άλλες διάφορες τοπικές αιτίες, μηχανικής φύσεως, που μπορούν να αλλοιώσουν ή να καταστρέψουν την τρίχα, ιδίως όταν είναι πολύ εύασητη. Πρόκειται, ως επί το πλείστον για σφάλματα, για κακές συνήθειες ή για άπειρες φορές, με καταστροφικά έπακόλουθα πάνω στα μαλλιά.

Σας αναφέρουμε για παράδειγμα μερικές: Η διαρκής χρησιμοποίηση καπνίσματος και γενικά ανθυγιεινών καλλυμμάτων. Η επίβλαβης συνήθεια του τραβήγματος των μαλλιών στους κροτάφους. Η στερέωση των μαλλιών με φουρκέτες και χτένες, που θίγουν πάντοτε το ίδιο τμήμα του δέρματος. Όρισμένες άφαιρες και βίαιες μεταχειρίσεις (βουρτσές πολύ σκληρές, εντριβές πολύ ζωηρές, κακές βαφές). Το πολύ συχνό βάψιμο, ιδιαίτερα, όταν γίνεται από άτομα χωρίς σχετική πείρα.

Τέλος, και οι συχνές και κοφτισμένες «περιμενόμενες», μπορούν να βλάψουν την τρίχα, που καταλήγει να κόβεται με το πρώτο χτένισμα.

ΤΟ ΑΣΠΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Η προδιάθεση στο άσπρισμα των μαλλιών είναι πιο συχνή από τη φαλάκρα και έχει χαρακτηριστικό κληρονομικό.

Φυσιολογικά, τα μαλλιά αρχίζουν να χάνουν τη χρωστική ουσία τους γύρω στα 35 (τοπικά απουσία κροτάφους) και εξακολου-

παθήσετε να τις καταπολεμήσετε με την ανάλογη θεραπεία, που απαιτεί κάθε περίπτωση και που μπορεί να είναι ορμονική, αποτοξινωτική ή διατροφική. Κι' αν τοξινωτική ή διατροφική, οι ρίζες τους είναι ακόμη υγιείς και διατηρούν ακόμη κάποια ζωτικότητα με τη γενική υγεία του οργανισμού θα ξαναγυρίσει και η υγεία των μαλλιών.

Υπάρχουν όμως άρσιμοι κανόνες, που αφορούν τη γενική οργάνωση και που πρέπει ιδιαιτέρως να προσέξετε.

Η διατροφή, ιδιαίτερα, πρέπει να είναι εναλλακτική, απλή, αλλά πλούσια σε πρωτεΐνες, σε βιταμίνες, σε άλατα (ιδίως σε σίδηρο, σε βείο και σε ιώδιο) και σχετικά φτωχή σε λίπη.

Οι προφές, που έχουν αυτές τις ιδιότητες είναι οι έξη: Το κρέας (χωρίς λίπη), τα αυγά, το σκυρί, το γάλα και τα αποδοτωμένα τυριά, τα δημητριακά, τα φρούτα και οι σαλάτες.

Υστερα, από απόψεως Ιατρικής, συνιστώνται οι ορμονοθεραπείες (με βάσεις εκχυλίσματα της υποφύσεως και του θυρεοειδούς), οι ενέσεις αμινοξέων, θείου και βιταμινών. Ιδιαίτερα συνιστάται η χρησιμοποίηση της βιταμίνης Η, που έχει ενέργεια αντισμηγματική.

Μα πρέπει να προσθέσουμε, ότι η ευεργετικότητα αυτών των θεραπειών έχει αποδειχθεί μάλλον σχετική και τα αποτελέσματα μάλλον αβέβαια.

ΤΟ ΛΟΥΣΙΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΨΙΜΟ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Μια πολύ μεγάλη σημασία θα πρέπει, χωρίς αμφιβολία, να δίνεται στις τοπικές φροντίδες. Τοποθετούμε σε πρώτη θέση την υγιεινή περιποίηση των μαλλιών και του δέρματος, από το οποίο αυτά εξαρτώνται.

Μπορούμε να πούμε πρωτίστως, ότι το φυσικό ηλιόλουστο και αερόλουτρο είναι το καλύτερο μάσας για το τριχωτό δέρμα. Η

πεί να τρίβονται πολύ δυνατά, ούτε να χρησιμοποιούνται γι' αυτά προϊόντα πολύ αλκαλικά, για να μην αφαιρεθεί εντελώς από την τρίχα εκείνο το λεπτότατο περίβλημα σμήγματος, που την καθιστά στιλπνή και μαλακή.

Μια άλλη προκατάληψη, που η Ιατρική καταρθώνει να διαφύσει, είναι η πεποίθηση, που υπήρχε, ότι τα κοντακουμένα μαλλιά τρέφονται καλύτερα από τα μακρύτερα, που γίνονται πιο δυνατά, πιο πυκνά, πιο στιλπνά.

Αυτή η έντυπωση είχε προέλθει από μια λανθασμένη παραβολή με τη βοτανική, κατά την οποία με το φυτό κλαδεύεται για να δυναμώσει. Μα το φυτό, μετά το κλάδεμα, μεγαλώνει από τα δυ-

τικά μέσα. Υπερθυμίζουμε: Το μασάζ (μηχανικό ή ηλεκτρικό) του τριχωτού δέρματος, της ραδιοθεραπείας, την υδροθεραπεία και τις κοινές εντριβές, με αλκοολικές λουσόνες.

Έχουν αποδειχθεί επίσης άρετα ικανοποιητικές και οι τοπικές θεραπείες. Ο δερματολόγος μπορεί να σας συμβουλεύσει πώς να καταπολεμήσετε τη σμηγματόρροια με κατάλληλες πομάδες και λουσόνες και πώς να αποφύγετε την πιτυρίδα. Μα και η μοντέρνα χημεία συμβάλλει στην υγεία των μαλλιών, προσφέροντας μια ολοκληρωμένη σειρά από θρεπτικές κρέμες, που εισχωρούν στις ρίζες των τριχών, τις ερεθίζουν και αναγεννούν τις λειτουργίες τους.



Μια πολύ σκληρή βούρτσα μπορεί να βλάψει τα μαλλιά.

ΓΙΑ να διατηρούνται υγιή, δυνατά και στιλπνά τα μαλλιά, έχουν ανάγκη να αναπνέουν ελεύθερα από τη σκόνη και τη λίπη, που συγκεντρώνονται σ' αυτά μέσα με την ημέρα, κάνοντας τα θαμπά και ελαϊώδη.

Η καθαριότητα είναι αναγκασία, ιδίως για να ευνόη την τελειότερη αναπνοή του τριχωτού δέρματος. Το κανονικό διάστημα ανάμεσα στο ένα λούσιμο και το άλλο, είναι έπτα μέρες για το χειμώνα και τέσσερες-πέντε μέρες για το καλοκαίρι.

Ακόμη και αν τα πλένετε συχνά, τα μαλλιά σας δεν άδυνατούν (όπως πιστεύουν πολλοί) φτάνει να χρησιμοποιήτε ένα καλό σαμπουάν και να τα ξεπλένετε ύστερα με άφθονο νερό.

ΜΑΛΛΙΑ ΛΙΠΑΡΑ

Και το τριχωτό δέρμα, όπως και το πρόσωπο, είναι εφοδιασμένο με στεατικές οξέες, που παράγουν λίπος. Όταν αυτοί οι αδένες εργάζονται πολύ, τα μαλλιά παρουσιάζουν γρήγορα μια δυή ελαϊώδη.

Για να καταπολεμήσετε αυτή τη λιπαρότητα, θα πρέπει να τα λούζετε συχνά με ένα σαμπουάν ειδικό για το πλύσιμο των λιπαρών μαλλιών. Υπάρχουν σ' αυτά φαρμακεία και τα καταστήματα καλλυμμάτων διάφοροι τύποι σαμπουάν σε μάσκες, που έχουν γίνει πολύ γνωστές. Από τους πιο κατάλληλους τύπους είναι εκείνοι, που περιέχουν αλγό.

Κάτι άλλο πολύ εύκολο και πολύ ωφέλιμο για τα λιπαρά μαλλιά, είναι να προσθέσετε στο νερό, με το οποίο θα τα ξεπλένετε, το χυμό μισού λεμονιού, που διατηρεί τις τρίχες στιλπνές και στεγνές.

ΜΑΛΛΙΑ ΣΗΡΑ

Ενώ τα λιπαρά μαλλιά είναι συνήθως χοντρά και πυκνά, τα ξη-

ρά είναι λεπτά και εύθραυστα. Χρειάζονται, λοιπόν, περιποιήσεις ιδιαίτερες. Το λούσιμο πρέπει να γίνεται με προσοχή, χωρίς δυνατό τρίψιμο, και πρέπει να μεταχειρίζεστε γι' αυτό ένα ειδικό σαμπουάν, με βάση τη λαυλίνη.

Αν, εκτός από την ξηρότητα, τα μαλλιά σας παρουσιάζουν έπισης μια υπερβολική ευαισθησία και οι τρίχες εσπάζουν εύκολα, θα πρέπει να τα περιποιηθείτε με ένα υγρό προϊόν, που θα τους εξασφαλίσει μεγαλύτερη άντοχη. Επίσης, πρέπει να γνωρίζετε, ότι τα ξηρά και εύθραυστα μαλλιά δεν πρέπει να βουρτσίζονται δυνατά, γιατί, όπως είναι επόμενο, πολλές από τις τρίχες θα μένουν πάνω στη βούρτσα.

Η ΠΙΤΥΡΙΑΣΗ

Τα λείπα της πιτυρίδας δεν είναι παρά νεκρά κύτταρα του τριχωτού δέρματος, που αποχωρίζονται και πέφτουν. Γι' αυτό, η υπερβολική πιτυρίαση σημαίνει κακή διατροφή της επιφανείας του δέρματος.

Για να καταπολεμήσετε την πιτυρίαση, χρειάζεται να ακολουθήσετε μια θεραπεία άμεση και αποτελεσματική.

Πριν απ' όλα, είναι αναγκαίο να ξεχωρίσετε τη λιπαρή από την ξηρή πιτυρίαση.

Για την πρώτη χρησιμοποιούνται τα ειδικά σαμπουάν, που, εκτός του ότι καθαρίζουν, θεραπεύουν ταυτόχρονα το δέρμα.

Για την ξηρή πιτυρίαση χρειάζονται σαμπουάν μαλακτικά και ειδικές λουσόνες, που πρέπει να χρησιμοποιούνται κοινωνικά κάθε βράδυ, με ένα ελαφρό κυκλικό μασάζ στο τριχωτό δέρμα.

Η ΠΕΡΙΜΑΝΤ

Λίγες γυναίκες έχουν, φυσικά, σγουρά μαλλιά, οι περισσότερες έχουν μαλλιά ίσια, που δεν διατηρούν εύκολα το φαρμάκισμα.

οι νέες, που επιθυμούν να αλλάξουν χρώμα μαλλιών.

Μερικές βαφές χρωματίζουν με την πρώτη φορά, αλλά μπορούν να δώσουν μόνο τρεις τόνους πιο ανοιχτούς από το φυσικό. Για να επιτύχετε δηλαδή ανοιχτό χρώμα, είναι απαραίτητη πρώτα η χρησιμοποίηση ενός δυνατού αποχρωματιστικού. Για να δώσετε στα μαλλιά σας μόνο ελαφρά διαφορετικές αποχρώσεις, για να σκεπάσετε τα γκριζά μαλλιά και για να κάνετε πιο σκούρα τα ανοιχτόχρωμα, υπάρχουν τα διάφορα ειδικά χρωματιστικά, που μπορείτε να μεταχειρισθείτε μόνη στο σπίτι.

ΠΩΣ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Όταν πέφτουν ή άσπριζουν, είναι πάντοτε σημάδι γηρατειών; Είναι δυνατόν να ξαναγεννηθούν; Κι' είναι αλήθεια, ότι το συχνό λούσιμο τους κάνει κακό; Σ' αυτές και σε πολλές άλλες ερωτήσεις, απαντά έδω ένας ειδικός. Όλοι, λοιπόν, άντρες και γυναίκες, επιθυμούν να διατηρήσουν τα μαλλιά τους στην αρχική τους πυκνότητα και στο φυσικό τους χρώμα, που συμβολίζει τη νεότητα.

Μα, για να πούμε την αλήθεια, όταν τα μαλλιά αρχίζουν να πέφτουν ή να άσπριζουν, δεν πρόκειται πάντοτε για προάγγελμα των γηρατειών. Πολλές φορές, μάλιστα, αυτά τα φαινόμενα είναι δυνατόν να εκφράζουν ένα συναγερμό για την υγεία.

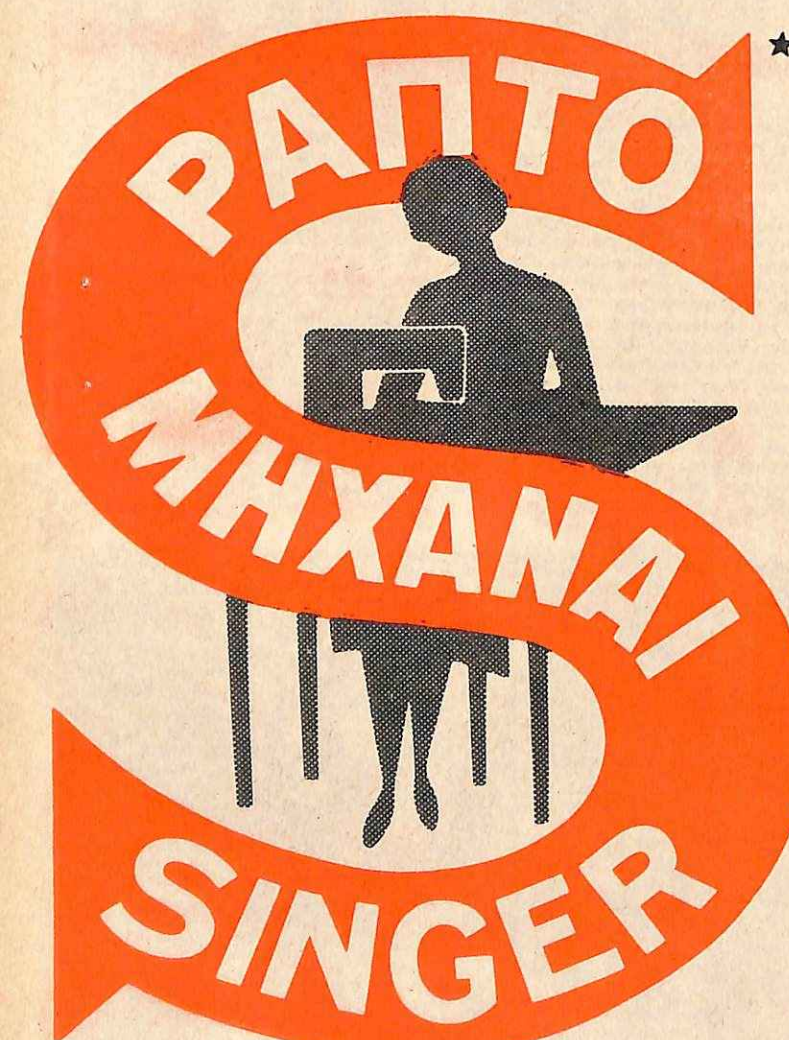
Πολλές και διάφορες είναι πραγματικά οι αιτίες, οι ανεξάρτητες προς την ηλικία, που μπορούν να προκαλέσουν πτώση ή άσπρισμα των μαλλιών.

Γενικά, πιστεύεται, ότι η φαλάκρα, όπως και το άσπρισμα, είναι δύσκολο να θεραπευθούν. Μα η αλήθεια είναι, ότι πολλά μπορούν να γίνουν με μια υγιει-

Εύκολία
στο ράψιμο
μέ ραπτομηχανή **SINGER**

"Ανεση
στο νοικοκυριό μέ
ηλεκτρικό ψυγείο **SINGER**

Ψυχαγωγία
της οίκογενείας
μέ τρανζίστορ **SINGER**



Το σήμα της εμπιστοσύνης

* Σήμα κατατεθέν

Ο ηλεκτρονικός ΦΟΡΑΤΖΗΣ

Μία θαυμαστή μηχανή, που μπορεί να ελέγξει 5.000
φορολογικές δηλώσεις στο λεπτό!

«ΣΤΗ γενική διεύθυνση των φορολογικών εισπράξεων της Ουάσινγκτον είδα προσφάτως ένα μικρό κομμάτι μιας γυαλιστερής ταινίας, μήκους δύο μίλιων, που προέρχεται από ένα μεγάλο σύστημα από ηλεκτρονικές υπολογιστικές μηχανές, που οι υπάλληλοι του υπουργείου Οικονομικών οργανώνουν σήμερα, με εκπληκτική επιτυχία, γράφει ο Αμερικανός δημοσιογράφος Χάρολντ Μάντσεστερ.

Τίποτε δεν φαίνεται πάνω σ' αυτή την μικρή ταινία, μα το μεταλλικό της κάλυμμα μπορεί να δώσει όλες τις πληροφορίες, που χρειάζεται η φορολογική υπηρεσία.

Τι συμβαίνει ακριβώς; Με δύο λόγια το εξής:
Με την ταχύτητα του φωτός, μία ηλεκτρονική υπολογιστική μηχανή μπορεί να «διαβάσει» σ' αυτό το κομμάτι της μαγνητικής ταινίας τη διεύθυνση ενός φορολογουμένου, την οικονομική του κατάσταση, τον αριθμό των μελών, που τον επιδορύνουν, το μισθό, που παίρνει, τα έσοδά του από μετοχές ή άλλες αξίες, τις εισδημές που πρέπει να γίνουν στο εισοδήματά του κι' ένα σωρό άλλες χρήσιμες πληροφορίες γι' αυτόν.

Αυτή η καινούργια μηχανή, που εγκαταστάθηκε στο Μάρτινσμουρκ της δυτικής Βιρτζίνιας, είναι ο «εργαστήριο» του πιο μεγάλου υπολογιστικού συστήματος του κόσμου, ενός συνόλου, που οι διακλαδώσεις του φτάνουν ως τους «ενορχηστρωμένους» μηχανικούς λογιστές των νέων πολιτικών κέντρων της φορολογικής υπηρεσίας των Η.Π.Α.

Όταν η όλη εγκατάσταση θα είναι έτοιμη κατά τα 1966, η φορολογική δήλωση κάθε Αμερικανού (πολίτη ή εταιρείας) θα κατατίθεται στο πρώτο «διαμέρισμα» του ηλεκτρονικού λογιστού, που περιέχει 1.500 περίπου κυλίνδρους από μαγνητικές ταινίες. Βουνά δόκλων από διαφορετικά στοιχεία έχουν μετατραπεί προηγουμένως σε μαγνητικά «κέντρα πληροφοριών» και έτσι μερικές διαδικασίες που, για να γίνουν, χρειαζόταν τώρα εργασία πολλών ημερών, θα διεκπεραιώνονται με το καινούργιο σύστημα μέσα σε λίγα λεπτά!

Οι υπάλληλοι της φορολογικής υπηρεσίας ελπίζουν ότι οι ηλεκτρονικοί «εργαστήρες» θα ανακαλύψουν πόρους αξίας δισεκατομμυρίων δολαρίων, που ξεγλιστρούν σήμερα από τα χέρια των φοροεξόντων, γιατί είναι αδύνατον, με τα μέσα που διαθέτει τώρα η υπηρεσία, να βρεθούν όλοι οι φοροφυγάδες. «Ετσι συνέπεια του νέου συστήματος θα είναι μία δίκαιη κατανομή της φορολογίας.

Μέχρι σήμερα, ωστόσο, η φορολογική υπηρεσία πλύνεται σε μία απέραντη χαροβάλασσα. Οι 19.200.000 δηλώσεις του 1940 έφτασαν πέρυσι στα 94.500.000 και θα ξεφάνωσαν ακόμη περισσότερο κάθε χρόνο.

Ο διεθυντής της φορολογικής υπηρεσίας τόνισε ότι το 1970 οι έθιμες φορολογικές δηλώσεις θα είναι τόσες πολλές, ώστε —αν οι υποθέσεις ότι θα τις τοποθετήσουμε τη μία πάνω στην άλλη— θα ξεπεράσουν εκατό φορές το ύψος του οράνουζόστη «Εμπάιρ Στέιτ Μπιλντινγκ» της Νέας Υόρκης, που είναι το πιο ψηλό χτίριο του κόσμου, γιατί φτάνει τα 49.000 μέτρα!

Με την εφαρμογή, όμως, του ηλεκτρονικού συστήματος, όλες οι απαραίτητες για τους λογιστικούς πληροφορίες, που θα καταγραφούν στις μαγνητικές ταινίες, δε θα πιάσουν περισσότερο χώρο από μία μοναδική μεγάλη αίθουσα!

Οι ηλεκτρονικοί ελεγκτές θα βρίσκουν εύκολα τους φοροφυγάδες, που προσπαθούν να ξεγελάσουν συλλέγοντας το φοροεξόν, όπως έκαναν με τη σημερινή κατάσταση. Σήμερα, που είναι το πιο ψηλό χτίριο του κόσμου, γιατί φτάνει τα 49.000 μέτρα!

κατόπιν σε 16 διαφορετικές πόλεις των Η.Π.Α. (τη μία μακριά από την άλλη) 56 ατμόσφαιρες στις εφορείες για ελάττωσι φόρων, συνολικού ποσού 15.584 δολαρίων! Τον ανακάλυψαν στο τέλος, αλλά όταν τον άφησαν πάλι ελεύθερο, οι υπάλληλοι της φορολογικής υπηρεσίας εξακολουθούσαν να φτάνουν στα χέρια του, γιατί οι ατμόσφαιρες, που είχε κάνει πρό καιρού, είχαν περάσει πιά από τον έλεγχο, είχαν εγκριθεί και τα ταμεία έστελναν τώρα σ' αυτόν τα έγγραφά του.

Η ηλεκτρονική φορολογική υπηρεσία θα μπορεί να ανακαλύψει πολύ εύκολα και άλλους εισοδήματα: Είναι γνωστό ότι πολλά άνθρωποι, που εργάζονται, υποβάλλουν δύο ξεχωριστές δηλώσεις, η γυναίκα μάλιστα με το πατρικό της όνομα. Και οι δύο τους, λοιπόν, ζητούν απαλλαγές από ενοχλητικούς φόρους, με τη δικαιολογία ότι έχουν να συντηρήσουν άλλα μέλη της οικογένειάς τους.

Το καινούργιο σύστημα θα ελέγχει, λοιπόν, όχι μόνο τις δηλώσεις, αλλά θα καταγράφει επίσης από ποιά διεύθυνση προέρχεται κάθε δήλωση. Μ' αυτόν τον τρόπο ο ελεγκτής θα μπορεί να εξακριβώσει την ταυτότητα της «δεσποινίδας Α.Β.», που σήμερα όμως είναι σύζυγος του Γ. Δ.!

Οι ηλεκτρονικοί φοροελεγκτές δε θα ανακαλύπτουν επίσης τους φορολογουμένους με μεγάλα ποσά, που προσπαθούν να κρύψουν φόρους.

Έξω τώρα οι ελεγκτές της φορολογικής υπηρεσίας εργάζονται με τον ακόλουθο τρόπο:

Σημειώνουν π.χ. τις διαφορές εκπώσεις, που γίνονται για διαφόρους λόγους, για να βρουν αν ήταν λογικές για την άλλη ή θύσαν επιχείρησι. Η σπείρα τους, λοιπόν, τους βοηθάει να καταλάβουν αν οι εκπώσεις, που έκανε ο φορολογούμενος, ήταν νόμιμες ή όχι.

Η ηλεκτρονική μηχανή θα κάνει σήμερα αυτή τη δουλειά, για την οποία ο ελεγκτής θα χρειαζόταν πολλούς μήνες, την ώρα που εκείνος θα πάει για το μεσημεριανό φαγητό του.

Επί πλέον, όταν η μηχανή θα αναμίξει ότι κάτι είναι «πομπό» σε μία δήλωση, θα ελέγξει τα προηγούμενα χρόνια και αν θα παρατηρήσει πάντα την ίδια ανωμαλία, θα κάνει μία σύνοψη «αέθουσι»!

Ο ελεγκτής του τερματισμού σε διαστάσεις συγκροτήματος, που θα περιέχει τις κύριες σημειώσεις και καταστάσεις, που θα χρειασθούν τακτικά, θα εγκατασταθεί στο Μάρτινσμουρκ από την εταιρεία I.B.M. Θα αποτελεστεί από δύο γιγαντιαίες μηχανές τύπου «7074», που γι' αυτές, μαζί με τα εξαρτήματα, θα χρειαστεί μία αίθουσα διαστάσεων 23 επί 30 μέτρων.

Θα παραμείνουν, ωστόσο, ακόμη μερικοί «αναχρονισμοί». Πρώτα οι ειδικοί υπάλληλοι, που θα διαβάσουν τις φορολογικές δηλώσεις και που θα καταγράφουν όλες τις απαραίτητες πληροφορίες σε τριπλές καρτέλες. Μηχανικοί της εταιρείας I.B.M. προσπαθούν ωστόσο να βρουν ένα σύστημα, που θα καταστήσει δυνατόν να γίνεται η εργασία αυτή από μία μηχανή. Αυτή η μηχανή θα αμεταφράζα «στοιχεία και αριθμούς» στη λογιστική γλώσσα.

Επίσης θα χρησιμοποιηθούν πρὸς το παρόν τα συνηθισμένα ταχυδρομικά μέσα για να μεταφερθούν οι χιλιάδες ταινίες, που προέρχονται από τα έντυπα τοπικά κέντρα, ως τον τελικό «σταθμό-διανομής» στο Μάρτινσμουρκ.

Σε περίπτωση επείγουσας ανάγκης υπάρχει ωστόσο και τώρα μία μηχανή στο Σάν Θρανσίσκο, που «διαβάζει» το περιεχόμενο των κυλίνδρων των ταινιών και το μεταβιβάζει τηλεφωνικά στον κεντρικό «σταθμό-διανομής». Συγχρόνως είναι σε θέση να λάβει άμεσα την εξακριβωτική και την απάντησι.



ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ
ΙΠΠΟΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο βασιλιάς Κάρολος 9ος προτείνει στο λοχαγό Λωρς να σκοτώσει τον Κολίν, αλλά ο αδελφός του Μπερνάρ αρνείται με αγανάκτηση το ρόλο του δολοφόνου. Ο βασιλιάς, όμως, βρίσκει κάποιον Μωρέν, που πυροβολεί, έπειτα από μερικές μέρες, τον αρχηγό των ούγενότων και τον πληγώνει σοβαρά. Στο μεταξύ, η Άρτεμις ντε Τουρζί προσπαθεί να πείσει το Μπερνάρ ότι πρέπει να προσέλθει στον καθολικισμό. Αλλά οι προσπάθειές της μένουν πάντα χωρίς αποτέλεσμα. Οι καθολικοί καταστράνων τώρα ένα σατανικό σχέδιο. Θέλουν να επωφεληθούν από την παρουσία πολλών ούγενότων στο Παρίσι, για να τους εξοντώσουν όλους μ' ένα μοναδικό χτύπημα. Το σχέδιο αυτό το υιοθετούν η βασιλική Αικατερίνη των Μεδίκων και ο βασιλιάς Κάρολος 9ος. Την επομένη της αποπείρας κατά τον Κολίν, όμως ούγενότων ευπατριδών περιτρέχουν τους δρόμους του Παρισιού φωνάζοντας «Θάνατος στους δολοφόνους του Κολίν». Επ' κεφαλής μιας απ' αυτές τις ομάδες, βρίσκεται ο Μπερνάρ ντε Μερβύ. Η ομάδα αυτή συναντάται μ' έναν όμιλο καθολικών.

— Προσέξτε, του έπτε. Νομίζω, ότι η σέλλα σας δεν είναι καλά δεμένη... Σ' ένα άλλο πτόμο τίνανμα, μπορεί να βρεθίθε κατά.

Ο Μπερνάρ ξεπέταξε, αλλά δε βρήκε κανένα ελάττωμα στη σέλλα του. Σήκωσε τότε το κεφάλι του για να πη στο Βοντρεϊ, ότι είχε κάμει λάθος, αλλά δεν τον είδε.

Ο βαρώνος είχε φύγει για να συναντήσει τους συντρόφους του. Ο Μπερνάρ ξαναεβήκε τότε στο αλόγο του.

Αλλά, την ίδια στιγμή, άκουσε ένα δυνατό καλπαγισμό πίσω του. Γύρισε άμεσα το κεφάλι του κι' είδε ένα νεαρό εύπατριδη, που του ήταν άγνωστος, αλλά που άνηκε στον όμιλο των καθολικών, με τον όποιο είχαν διασταυρωθεί πρωτότερα.

Ο νεαρός εύπατριδης σταμάτησε μπροστά στον Μπερνάρ. — Ο Θεός να με κολάσει αν δε θα ένθυσιαζόμουν συναντώντας μόνον έναν από κείνους, που φωνάζουν πρωτότερα «Κάτω ο Γκίζης»! είπε.

— Δε θα χρειασθί να πάτε μακριά για να τον βρείτε, απάντησε ο Μπερνάρ. Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;

— Άντικε, λοιπόν, σ' αυτούς τους άρχιους; ρώτησε ο συνομιλητής του.

Ο Μπερνάρ, χωρίς ν' απαντήσει, τράβηξε το ξίφος του και χτύπησε με το πίσω μέρος του το νεαρό εύπατριδη στο πρόσωπο. Αυτός πήρε άμεσα από τη σέλλα ένα πιστόλι και πυροβόλησε μ' αυτό, από έπαφθ σχεδόν, τον Μπερνάρ. Εύτυχως, όμως, το όπλο δεν πήρε φωτιά. Ο ιππότης κατάφερε τότε ένα προμερό χτύπημα στο κεφάλι του αντιπάλου του, που σωριάστηκε κάτω από το αλόγο του, πλημμυρισμένος στα αίματα.



Η ΑΜΑΖΟΝΑ ΜΕ ΤΗ ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ ΜΑΣΚΑ

τε τον καιρό να μετανόηση, είπε ο μοναχός. Κι' είμαι βέβαιος, ότι θέλει να το κάμει.

Οι άνθρωποι, που περικύκλωναν τον ιππότη, αποτραβήχτηκαν σαστισμένοι. Ο Μπερνάρ μάζεψε τότε από κάτω το υπόλοιπο κομμάτι του ξίφους του, που είχε ξεφυγει από τα χέρια του, κι' ετοιμάστηκε να πούληση ακριβά τη ζωή του, αν του ρίχνονταν και πάλι.

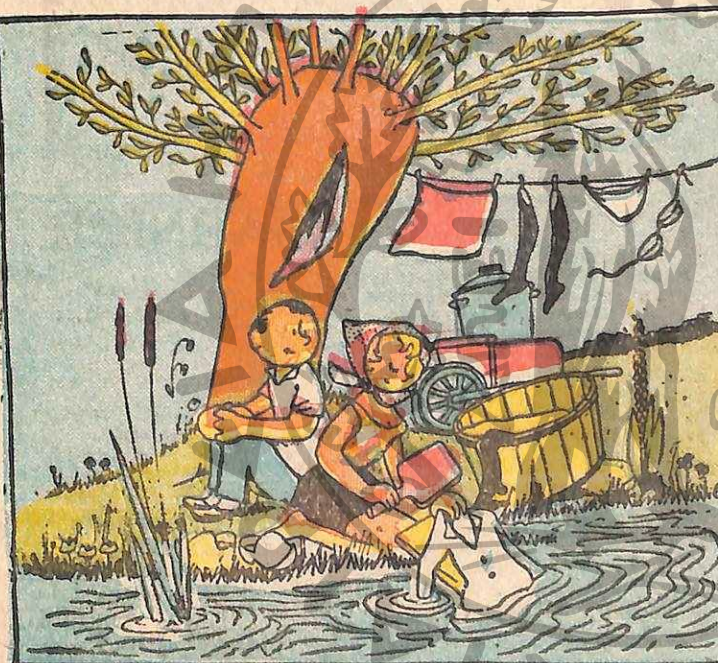
— Χαρίστε τη ζωή σ' αυτό τον άνθρωπο και κάμτε υπομονή, ξαναείπε ο μοναχός. Προτού περάσει πολλός καιρός, οι ούγενότι θα ξαναπάνε στη λειτουργία. Αυτό μπορώ να σας το εγγυηθώ.

— Υπομονή, υπομονή! φώναξαν κάμποσοι άνθρωποι από το πλήθος. Όλο αυτό μάς λένε. Κι' ωστόσο, οι ούγενότι πληθύνονται κάθε μέρα και μάς σκανδαλίζουν με την περιφρόνησι τους προς τα θεά.

— Και δεν ξέρετε την παροιμία, που λέει πως «ή κοκκοβάγια, από το πολύ τραγουδί, συναχθήκε στο τέλος»; είπε με πρόσχαρο ύφος ο μοναχός. Αφήστε τους να πούν λίγο καιρό ακόμη τους ψαλμούς τους. Θα κουρασθούν, στο τέλος, και, με τη βοήθεια της Παναγίας, θ' αρχίσουν και πάλι να ψέλνουν τη λειτουργία λατινικά. «Όσο γι' αυτό το νέο, αφήστε τον σε μένα και σας υπόσχομαι πως θα τον κάμω έναν καλό χριστιάνο. Πηγαίνετε... Με τη βίαν της σας να φάτε το ψωτό, θα το κάμτε.

Το πλήθος απομακρύνθηκε, μουρμουρίζοντας, αλλά κανείς δεν επιχείρησε να χτυπήσει τον Μπερνάρ. Τού ξαναδώσαν, μάλιστα, το αλόγο του.

— Είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου, που έχω την ευχαρίστησι να σας βλέπω, πάτερ μου, είπε τότε ο ιππότης στο μοναχό.



— Και μόλις πής το ναι, εγώ θα σου πάρω ηλεκτρικό πλυντήριο!

Σας είμαι ευγνώμων για ό,τι κάμτε και σας παρακαλώ να δεχθήτε αυτό το σασκουλιάκι.

Εβγαλε ταυτόχρονα ένα σασκουλιάκι με χρυσά νομίσματα, που κρεμόταν από τη ζώνη του και το έβαλε στα χέρια του.

Τα μάτια του Κορδελιέρου έλαμψαν από χαρά, που μάταια προσπάθησε να την κρύψει.

— Το δέχομαι για τους εταχούς μου, είπε υποκριτικά. Πρέπει να ξέρετε, ότι ενδιαφέρομαι για σας... Γνωρίζω τον αδελφό σας και θέλω το καλό σας. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να προσέθετε στην καθολική θρησκεία και μάλιστα σήμερα. Έλατε μαζί μου και θα τακτοποιήσω άμεσα την υπόθεσί σας.

— Σας ευχαριστώ, πάτερ μου, απάντησε ο Μπερνάρ. Δεν αισθάνομαι, όμως, καμιά επιθυμία να προσέλθω στον καθολικισμό... Αλλά πώς με ξέρετε; Πώς λέγεσθε;

— Είμαι ο πατήρ Λουμπέν... «Α, κατεργαράκο, σε βλέπω πολλές φορές να πριγουρίζεις έξω από κάποιο σπίτι... Σούτ! Πέστε μου, κύριε ντε Μερβύ, πιστεύετε πως ένας μοναχός μπορεί να κάμει το καλό;

— Το πιστοποιώ με τα μάτια μου, απάντησε ο Μπερνάρ. Και θα φανεί σ' όλους τη γενναιοψυχία σας.

— Δε θέλετε, λοιπόν, ν' αφήσετε τον προτεσταντισμό, για να δώσετε στους κόλπους της καθολικής θρησκείας;

— Όχι. Μπορεί να έχω λόγους για να δώσω στις εκκλησίες σας, αλλά δε ακούω ποτέ τα κηρύγματά σας.

— Φαίνεται πως είσαστε άνθρωπος με γούστο, είπε ο πατήρ Λουμπέν, μουσικίζοντας το μούτι.

— Κι' από τους πιο έθιμους θαυμαστές σας, πρόσθεσε ο Μπερνάρ.

— Είναι κρίμα που θέλετε να μείνετε στην αίρεσι, είπε ο Λουμπέν. Μην ξεχνάτε, ότι σας προειδοποίησα κι' ότι έχωμα ό,τι μπορούσα. Ας γίνη, λοιπόν, ό,τι έχει να γίνει. Εγώ νίπνω τας χείρας μου... Χαίρετε, τέκνον μου.

— Χαίρετε, πάτερ μου. Ο Μπερνάρ ξαναεβήκε στο αλόγο του και ξαναγύρισε στο σπίτι του αδελφού του.

— Φτάνω τη γλυτώσα, ψιθύρισε μπαίνοντας στο δωμάτιό του.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Κατά το σούρουπο της 24ης Αυγούστου, ένας λόγος ελαφρών ιππέων μπήκε στο Παρίσι από την πόλη του Αγίου Αντωνίου. Τα κατασκηνώσαντα ρούχα των στρατιωτών έδειχναν, ότι ερχόντανε από μακρινή πορεία. Οι τελευταίες απαντήσεις της ημέρας φώτιζαν τα ήλιοκαμένα πρόσωπά τους. Πάνω σ' αυτά, διάβαζε την άοριστη εκείνη ανησυχία, που αισθάνεται ο στρατιώτης, όταν ξέρει, ότι προσεγγίζει κάποιο γεγονός, που του είναι ακόμη άγνωστο, αλλά που μαντεύει, ότι ποσέπει να είναι αποτρόπαιο.

Ο λόγος διευδύνθηκε με άργο βήμα σε μία χέρσα εκτασι, που βρισκόταν κοντά στο παλιό μεγάλο της Τουρνέλ. Εκεί, ο λόγος τους διατάξε να σταματή-

σου, χωρίς, όμως, να κατεβούν από τα αλογά τους. Έστειλε κατόπιν δώδεκα άνδρες μαζί μ' έναν αξιωματικό γι' αναγνώρισι κι έβαλε σκοπούς στους γειτονικούς δρόμους. Αφού πήρε αυτές τις προφυλάξεις, προχώρησε μπροστά από τους άνδρες του.

— Λοχία! φώναξε κι' η φωνή του ήταν πιό σκληρή και πιό έπιτακτική από άλλες.

Ένας παλιός υπαξιωματικός, που το καπέλο του στολιζόταν μ' ένα χρυσό γαλόνι, πλησίασε με σεβασμό.

— Όλοι οι στρατιώτες έχουν τα όπλα τους; ρώτησε ο λοχαγός.

— Όλοι, λοχαγέ.

— Και πυριτόβολα;

— Μάλιστα, λοχαγέ.

— Τους έφωδισες με αρκετή μπαρούτι;

— Έκαμα όπως με διατάξατε.

— Καλά.

— Ο λοχαγός προχώρησε μερικά βήματα.

— Ο λοχίας πήρε, τέλος, το θάρρος να ρωτήσει:

— Λοχαγέ, μπορώ να επιτρέψω στους άνδρες να ταίσουν τα ζώα τους;

— Όχι.

— Άλλ' έχουν να φάνε από το πρωί.

— Και πάλι όχι.

— Ούτε ένα δεμάτι κραιβάρι;

— Κανείς στρατιώτης δε θα κατεβή από το αλογό του, φώναξε με θυμό ο λοχαγός.

— Άλλ' αν πρόκειται να τρέξουν απόψε... αν, όπως άκουσα, θάχουμε φασαρίες... επέμεινε ο λοχίας.

— Ο λοχαγός έχασε, στο τέλος, την ύπομονή του.

— Ξαναγύρισε στη θέση σου, απάντησε ξερά.

Κι' εξακολούθησε να φέρνει μικρές βόλτες με το αλογό του σε κάποια απόστασι από το λόχο του.

— Ο λοχίας ξαναγύρισε ανάμεσα στους στρατιώτες. Οι έρωτήσεις έπεσαν τότε βροχή πάνω του.

— Τι πρόκειται να κάμωμε;

— Γιατί μάς έφεραν εδώ;

— Τι σου είπε ο λοχαγός;

— Είναι αλήθεια πως θα γίνω απόψε μακελειό;

— Θα γίνουν μεγάλα πράγματα απόψε, είπε τέλος ο λοχίας, με ύφος ανθρώπου, που ήξερε περισσότερο απ' όσα έλεγε.

— Τι πράγματα; τον ρώτησαν οι στρατιώτες.

— Πολλά, ξαναείπε ο λοχίας. Δε θα κατεβήτε από τ' αλογά σας ούτε για μία στιγμή. Μπορεί να μάς χρειαστούν...

— Θα χτυπηθούμε; ρώτησε ο σαλπικτής. Και με ποιόν;

— Με ποιόν; επανέλαβε ο λοχίας, για να βρή τον καιρό να σκεφτή. Ώραία έρώτησι! Και με ποιους άλλους έκτός από τους έχθρους του βασιλιά;

— Ναί, ξαναείπε ο σαλπικτής. Άλλά ποιοι είναι οι έχθροι του βασιλιά;

— Οι έχθροι του βασιλιά! απάντησε με περιγελαστικό ύφος ο λοχίας. Δεν ξέρει ποιοι είναι οι έχθροι του βασιλιά!

Κι' απομακρύνθηκε, αναστηκώντας τους ώμους.

— Οι έχθροι του βασιλιά είναι οι Ισπανοί, είπε ένας από τους καθυλάρηδες. Άλλά πως θάφταναν στο Παρίσι, χωρίς κανείς να μυριστή τίποτα;

— Μπ! είπε ένας άλλος. Ξέρω πολλούς έχθρους του βασιλιά, που δεν είναι Ισπανοί.

— Ο Μπερτράν έχει δίκιο, συμφώνησε ο λοχίας, ξαναγυρίζοντας στα βήματά του. Ξέρω ποιους ένοχοι.

— Πες μας το, λοιπόν, φώναξε ο σαλπικτής.

— Άντ' για το λοχία, απάντησε ο Μπερτράν:

— Ένωθ' τους ούγενότους, είπε. Δε χρειάζεται να είναι κανείς μάγος, για να το καταλάβει. Όλοι ξέρουν πως οι ούγενότοι πήραν τη θρησκεία τους από τους Γερμανούς. Και ξέρω καλά πως οι Γερμανοί είναι έχθροι μας, γιατί τ'ους αντιμετώπισα πολλές φορές, ιδίως στο Σαιν-Κεντέν, όπου πολεμούσαν σ'α διάβολοι.

— Όλα αυτά μπορεί να είναι σωστά, απάντησε ο σαλπικτής. Άλλ' εγώ ξέρω πως έγινε ειρήνη με τους ούγενότους και πως αυτή η ειρήνη παληγυρίστηκε με τυμπανοκρουσίες σ' όλο το κράτος.

— Η καλύτερη απόδειξι πως δεν είναι έχθροι μας, είπε ένας νεαρός καθυλάρης, που ήταν καλύτερα ντυμένος από τους άλλους, είναι πως στον πόλεμο, που θα κάμωμε στη Φλάνδρα, την άρχισαν των ελαφρών ιππέων θα έχη ο κόμης ντε λα Ροσφουκ. Ποιος δεν ξέρει, λοιπόν, πως ο Ροσφουκ είναι ούγενότος; Ο διάβολος να με πάρη αν δεν είναι ούγενό-

τος από το κεφάλι ως τα πόδια. Φοράει σπηρούνια όπως ο νεαρός πρίγκιπας του Κοντέ.

— Ο διάβολος να τον πάρη! φώναξε ο λοχίας. Έσύ, Μερλέν, δε μπορείς, βέβαια, να το ξέρεις, γιατί είσαι νέος ακόμη. Την εποχή, που πολεμούσαμε ακόμη με τους ούγενότους, ο Ροσφουκ ήταν εκείνος που μάς παρέσυρε σε παγίδα, στο Πουατού. Λίγο έλειψε τότε να μη μείνει κανένας από μάς. Έχει ένα σωρό πονηριές μέσα στο σακκούλι του.

— Αυτός δεν είναι, πρόσθεσε ο Μπερτράν, που είπε, ότι μια διμοιρία ούγενότων άξιζε περισσότερο από μια ίλη ελαφρών ιππέων;

— Τα λόγια αυτά έκαμαν δυνατή έντυπσι στο άκορατήριό του. Φωνές αναναστήσεως άκουστηκαν από παντού. Άλλά σ'ε λίγο η συζήτησι ξαναγύρισε στο ίδιο θέμα: εναντίον τίνος στρέφονταν όλες αυτές οι προτομώσεις;

— Έμαθα πως χτες πήγαν να σκοτώσουν το βασιλιά, είπε ο σαλπικτής.

— Στοιχηματίζω πως ή σπό-

πείρα έγινε από τους αιδετικούς παρατήρησε ένας στρατιώτης.

— Ο κάτελλας του πανδοχείου του «Σταυρού του Άγιου Άνδρέα», είπε ο Μπερτράν, με βεβαίωσε πως οι ούγενότοι θέλουν να καταργήσουν τις νηστείες.

— Έτσι θα τρώμε κρέας κάθε μέρα, παρατήρησε φιλοσοφικά ο Μερλέν. Νομίζω πως ένα κομμάτι παστό κρέας είναι καλύτερο από ένα πιάτο με κουρκιά. Δεν υπάρχει λόγος, λοιπόν, να είμαστε δυσχεσθημένοι.

— Ναί, είπε ένας άλλος, άλλ' αν οι ούγενότοι πάρουν την εξουσία στα χέρια τους, το πρώτο πράγμα, που θα κάμουν είναι, ότι θα διαλύσουν όλους τους λόχους των ελαφρών ιππέων, για να τους αντικαταστήσουν με Γερμανούς μισθοφόρους.

— Αν αυτό είναι αλήθεια, παρατήρησε τρίτος, θα τους ξεκοιλιάσω όλους σ'α γουρουνόπουλα. Μου φαίνεται πως θα γίνω καλός καθολικός. Για πές μας, Μπερτράν, συ που υπηρετήσες στους ούγενότους, είναι αλήθεια πως ο ναύαρχος Κολινύ δεν έδινε παραπάνω από όκτω σολδιά την ημέρα στους ιππείς του;

— Δεν έδινε ούτε ένα δηνάριο παραπάνω, ο γερο-σπαγγοραμμένος, απάντησε ο Μπερτράν. Γι' αυτό έφυγα ύστερα από την πρώτη μάχη.

— Ο λοχαγός είναι πολύ κακόκεφος σήμερα, παρατήρησε ο σαλπικτής. Κι' ωστόσο, τον άλλο καιρό, είναι πάντα πρόσχαρος και κουβεντιάζει με τους στρατιώτες, σαν τίποτα να μην τον εχώριζε απ' αυτούς.

Φαίνεται πως αυτά τα νέα τον έχουν στενοχωρήσει, απάντησε ο λοχίας.

— Ποιά νέα;

— Νά... αυτά που σχεδιάζουν να κάμουν οι ούγενότοι.

— Ο εμφύλιος πόλεμος θα ξαναρχισή, είπε ο Μπερτράν.

— Τόσο το καλύτερο για μάς, φώναξε ο Μερλέν. Θα κάμωμε και πάλι χωριά και θα σκοτώσουμε όσους περισσότερους μπορούμε.

— Οι ούγενότοι θέλουν να ξαναρχίσουν τον πόλεμο, είπε ο λοχίας. Γι' αυτό μάς έφεραν εδώ... Πρέπει να τους εξοντώσουμε ως τον τελευταίο, τους αιδετικούς.

— Εκείνη τη στιγμή, γύρισε ο ανθυπολοχαγός με τη μικρή ομάδα του, που είχαν πάει γι' αναγνώρισι.

— Ο αξιωματικός πήγε κοντά στο λοχαγό κι' άρχισε να του μιλάει σιγά, ενώ οι στρατιώτες έτρεχαν κοντά στους συντρόφους τους.

— Μά όλους τους Σατανάδες, δε μπορώ να καταλάβω τί γίνεται σήμερα στο Παρίσι, είπε ένας από τους άνδρες της περιπόλου. Δεν είδαμε ούτε γάτα στους δρόμους.

— Η Βαστίλλη, όμως, είναι γεμάτη από στρατό... Μάθαμε πως οι ούγενότοι θέλησαν να σκοτώσουν το βασιλιά και πως στη συμπλοκή, που έγινε, ο δούκας της Γκιζής χτύπησε τον Κολινύ.

— Καλά του έκαμε! φώναξε ο λοχίας.

— Οί Έλβετοι φρουροί έλεγαν πως αρκετά άνεχθήκαμε ως σήμερα τους αιδετικούς, συνέχισε ο στρατιώτης.

— Έμένα, αν μούλεγαν να σκοτώσω αυτούς τους άχρειους, δε θα άφηνα ούτε έναν, ξαναείπε ο λοχίας.

— Εκείνη τη στιγμή, φάνηκαν στο βάθος του δρόμου δυο καθυλάρηδες. Ο ένας ήταν πλούσιος ντυμένος, φορούσε ένα καπέλο γεμάτο φτερά κι' είχε στο στήθος του μια πράσινη σάρπα.

— Ο άλλος, που ήταν κοντόχοντρος, φορούσε ένα μαύρο ράσο και κρατούσε στα χέρια του έναν ξύλινο σταυρό.

— Θα χτυπηθούμε, αυτό είναι σίγουρο, είπε ο λοχίας. Μας στέλνουν έναν κληρικό, για να εξομολογή τους έτοιμοθάνατους.

— Δεν είναι όμορφο να χτυπηθούμε, προτού να φάμε, μουρμούρισε ο Μερλέν.

Οι δυο καθυλάρηδες σταμάτησαν μπροστά στο λοχαγό και τον ανθυπολοχαγό.

— Φίλα τα χέρια του κυρίου ντε Μερλύ, είπε ο ανθρωπος με την πράσινη σάρπα. Δεν αναγνωρίζετε, λοιπόν, το φίλο σας Θωμά ντε Μωρεβέλ;

— Ο λοχαγός Ζώρζ — γιατί αυτός ήταν — άγνοουσε ακόμη πως ο Μωρεβέλ είχε πληγώσει τον Κολινύ. Ήξερε, όμως, πως ο ανθρωπος αυτός είχε κάμει ως τότε πολλά εγκλήματα.

— Δεν ξέρω κανένα ντε Μωρεβέλ, απάντησε. Υποθέτω, όμως, πως σας έστειλαν για να μάς πητε γιατί μάς έφεραν εδώ.

— Πρέπει να σώσουμε τον καλό βασιλιά μας και την αγία θρησκεία μας, απάντησε ο Μωρεβέλ, κάνοντας πως δεν είχε προσέξει τα προσδλητικά λόγια του λοχαγού Ζώρζ.

— Ποιος είναι, λοιπόν, αυτός ο κίνδυνος; ρώτησε ο λοχαγός.

— Οι ούγενότοι συνώμασαν εναντίον του βασιλιά, απάντησε ο Μωρεβέλ. Άλλά τα εγκληματικά σχέδιά τους ανακαλύφθηκαν εγκαίρως κι' απόψε όλοι οι καλοί χριστιανοί πρέπει να συνενωθούν, για να τους εξολοθρεύουμε ως τον τελευταίο, την ώρα που θα κοιμούνται.

— Όπως ο Γεδεών εξόντωσε τους Μαδιανίτες, συμπλήρωσε ο ρασοφόρος.

— Τι ακούω; είπε ο Ζώρζ, αντριχιάζοντας από φρίκη.

— Οι άσπιοι του Παρισιού εξοπλίστησαν, συνέχισε ο Μωρεβέλ. Ή πολιτοφυλακή και 3000 Έλβετοι φρουροί αναμένουν το σύνθημα. Έχουμε 60.000 ανθρώπους στη διάθεσί μας. Στις έντεκα θα δοθή το σύνθημα και θ' άρχισή το μακελειό.

— Δολοφόνοι! κράυγαε ο λοχαγός Ζώρζ. Τι τρομερή σκευωρία είναι αυτή που σοφιστήκατε;

— Σας παρακαλώ να μην εξαγερσθε, κύριε λοχαγέ, απάντησε ο Μωρεβέλ. Άν η υπηρεσία του βασιλιά δε με άποροφούσε ολότελα, θα άπαντούσα στις Βρισίες σας.

— Άκούστε με, λοιπόν. Ήρθα εκ μέρους του βασιλιά, για να σας παρακαλέσω να μ' ακολουθήσετε μαζί με τους άνδρες σας. Μας έχει άνατεθή η όδός 'Αγίου Άντωνίου κι' οι γειτονικές συνοικίες. Σας έφερα έναν κατάλογο των προσώπων, που πρέπει να εξαποστείλωμε στον άλλο κόσμο.

— Ο άιδεσιμώτατος πατήρ Μαλμπους θα μιλήσει στους άνδρες σας και θα τους μοιράσει λευκούς σπαυρούς, που θα τους βάλουν πάνω στις στολές τους, όπως θα κάμουν κι' όλοι οι καθολικοί, για να μην επέλθη σύγχυσις μέσα στο σκοτάδι κι' εξολοθρευθούμε, αντί να εξολοθρεώσουμε τους καθολικούς.

— Και νομίζετε πως θα συνεργασθώ μαζί σας για να δολοφονήσωμε ανθρώπους, που κοιμούνται; είπε ο λοχαγός Ζώρζ.

— Είσαστε καθολικός και άναγνωρίζετε τον Κάρολο 9ο για βασιλιά σας; τον ρώτησε ο Μωρεβέλ. Ξέρετε την ύπογραφή του στρατάρχου ντε Ρέτς, στον οποίο όφειλετε ύποταγη;

Καί, ταυτόχρονα, έδωλε από τη ζώνη του ένα χαρτί και το έδωσε.

— Ο Μερλύ φώναξε έναν από τους στρατιώτες του και τον πρόσταξε ν' ανάμει ένα δεμάτι άχυρο, που θα του χρησιμευε ως πυρρός. Στο φως αυτού του πυρρός διάβασε τη διαταγή. Μ' αυτήν ο στρατάρχης ντε Ρέτς τον πρόστα-

ζε να συμμορφωθή με τις έντολές, που θα του έδινε ο Μωρεβέλ. Μαζί μ' αυτή τη διαταγή, ύπηρχε ένας κατάλογος των αιδετικών, που έπρεπε να θανατωθούν στη συνοικία του Άγιου Άντωνίου.

— Ποτέ οι στρατιώτες μου δε θα δεχτούν να γίνουν δολοφόνοι, φώναξε ο λοχαγός Ζώρζ, πετώντας αυτό το χαρτί στα μούτρα του Μωρεβέλ.

— Δεν πρόκειται για δολοφονία, είπε ψυχρά ο κληρικός. Έχουμε να κάμωμε με αιδετικούς κι' είναι δίκαιο να γλυτώσουμε απ' αυτούς.

— Γενναίοι στρατιώτες! φώναξε ο Μωρεβέλ, προχωρώντας προς το μέρος των ιππέων. Οι ούγενότοι θέλουν να σκοτώσουν το βασιλιά και τους καθολικούς. Πρέ-

πει, λοιπόν, να τους προλάβωμε. Άπόψε θα τους σκοτώσουμε όλους την ώρα που θα κοιμούνται... και ο βασιλιάς σας επιτρέπει να λεηλατήσετε τα σπιτία τους!

Μια κραυγή άγριας χαράς ύψώθηκε από τις τάξεις των στρατιωτών:

— Ζήτω ο βασιλιάς! Θάνατος στους ούγενότους!

— Σιωπή! φώναξε ο λοχαγός Ζώρζ. Μόνον εγώ έχω το δικαίωμα να δίνω διαταγές στους ιππείς μου. Σύντροφοι, όσα σας είπε αυτός ο άθλιος δε μπορεί να είναι σωστά. Άλλά κι' αν ακόμη ο βασιλιάς το είχε διατάξει, είμαι βέβαιος, ότι δε θα θέλατε να σκοτώσετε άνυπεράσπιστους ανθρώπους.

Οι στρατιώτες δεν είπαν τίποτα.

— Ζήτω ο βασιλιάς! Θάνατος στους ούγενότους! επανέλαβαν έπειτα από μία στιγμή.

— Λοιπόν, λοχαγέ, θα υπακούσετε; ρώτησε ο Μωρεβέλ.

— Δεν είμαι πιά λοχαγός! φώναξε ο Ζώρζ ντε Μερλύ.

Και ταυτόχρονα πέταξε τη σάρπα του, που ήταν το έμβλημα του βαθμού του.

— Πιάστε αυτόν τον προδότη! κράύγαε ο Μωρεβέλ, βγάζοντας το ξίφος του. Σκοτώστε αυτό τον έπιρκο, που άρνιέται να υπακούση στις διαταγές του βασιλιά.

Άλλά κανείς στρατιώτης δεν τόλμησε να σηκάσει το χέρι του πάνω στον άρχηγό του.

— Ο Ζώρζ τράβηξε άμέσως το ξίφος του και μ' έναν επίδοξιο χειρισμό έκαμε το ξίφος να φύγη

PSYCHO-COLORIS
cristal color

ΟΙ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΤΟ
ΣΥΖΗΤΟΥΝ...

ΟΙ
ΑΝΔΡΕΣ
ΤΟ
ΘΑΥΜΑΖΟΥΝ!

Η «ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ» της
(ΣΤΟ ΚΟΥΤΙ ΤΟΥ ΚΡΥΣΤΑΛ ΚΟΛΟΡ)

GARNIER

Αποφεύγετε τις ΒΑΦΕΙΣ
και τους συνηθισμένους χρωματισμούς
και ακολουθήσατε την νέαν συμβουλή της GARNIER *
που άσφαλώς θα ικανοποιήση τον άνδρα που σας αγαπά....
και προτιμήσατε ένα από τα 32 χρώματα
του ΚΡΥΣΤΑΛ - ΚΟΛΟΡ
τά όποια είναι προσαρμοσμένα
στην ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ
και ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ κάθε ΓΥΝΑΙΚΑΣ
και γιαυτό ονομάζονται

ΨΥΧΟ - ΚΟΛΟΡΙ

το χρωμασμπούαν ΚΡΥΣΤΑΛ - ΚΟΛΟΡ σας άπαλλάσσει
πλέον από την ταλαιπωρία της ΒΑΦΗΣ: Διότι μέσα σε
λίγα λεπτά

ΞΑΝΘΙΕΙ: τα μαλλιά σας από 2-3 τόνους
ΒΑΦΕΙ: 100% τα ΔΕΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΛΟΥΖΕΙ: και δυναμώνει με το ΜΟΕΛ που
περιέχει.

ΣΤΕΓΝΩΝΕΙ ΣΕ 15 ΛΕΠΤΑ. ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΗΝ ΜΙΖ-ΑΝ-ΠΛΙ ΣΑΣ

Πρώτη ματιά, στο όμορφο πρόσωπό σας!
Δεύτερη, στη βάσι της παρουσίας σας!
Φροντίστε να λάμψη η όμορφή σας...
Υπογραμμίστε το λεπτό σας γούστο με
ΚΑΛΙΣΣΕΣ DAR ΧΩΡΙΣ ΡΑΦΗ

Οι κάλτσες DAR, χωρίς ραφή, επεξεργασμένες με τις πιό σύγχρονες τεχνικές
επιστημονικές μεθόδους, στα τελειότερα εργοστάσια της χώρας μας, άπο-
τελούν ένα από τα θαυμαστά έπιτεύγματα της βιομηχανίας μας.

TO A ΚΑΙ TO Ω THE ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΟΜΜΩΤΗΤΟΣ

ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Μωρεβέλ. Ἀντί, ὅμως, νὰ τὸν τρυπήσῃ μὲ τὸ δικό του, περιωρίσθηκε νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸ πίσω μέρος τοῦ πρόσωπου. Τὸ χτύπημα ἦταν τόσο δυνατό, πού ὁ Μωρεβέλ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογό του.

Χαίρετε, ἀνδρὶοι! φώναξε ὁ Ζωρὴς στὸ λόχο του. Νόμιζα πὼς διοικούσα στρατιώτες, ἀλλὰ τώρα καταλαβαίνω πὼς εἶχα μόνο δολοφόνους.

Γύρισε κατόπιν στὸν ἀνθυπολοχαγόν:

— Ἀλφόν, τοῦ εἶπε, ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς λοχαγός, ἡ εὐκαιρία εἶναι κατὰλληλη. Μπορεῖς νὰ μπῆς ἐπὶ κεφαλῇ αὐτῶν τῶν ληστών.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, σπηρούνισε τὸ ἄλογό του κ' ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς πόλεως.

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ἔκαμε μερικὰ βήματα, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἔπειτα ξαναγύρισε κ' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τῶν στρατιωτῶν, κάνοντας προφανῶς τὴ σκέψι, ὅτι ἡ συμβουλή τοῦ λοχαγοῦ του, μ' ὅλο πὺλὸν δόθηκε σὲ στιγμή θυμοῦ, ἦταν ἀξιοπρόσεκτη.

Στὸ μεταξύ, ὁ Μωρεβέλ, μ' ὅλο πὺλὸν ἦταν ἑλισσόμενος ἀκόμη ἀπὸ τὸ χτύπημα, κατὰφερε νὰ σηκωθῇ κ' ἀνέθηκε στὸ ἄλογό του. Ὁ ρασοφόρος σήκωσε τότε ψηλά τὸν ξύλινο σταυρὸ κ' ἡ ξωρκιστεῖς τοὺς στρατιώτες νὰ μὴ χαρισθοῦν οὔτε σ' ἓνα οὐγενότο καὶ νὰ πνίξουν τὴν αἵρεσι μέσα σὲ ποτάμια αἵματος.

Οἱ στρατιώτες εἶχαν μουδιάσει γιὰ λίγο, ἀκούγοντας τὴς παρατηρήσεις τοῦ λοχαγοῦ του. Ἀλλ' ὅταν γλύτωσαν ἀπὸ τὴν παρυσία του, δὲ σκέφθηκαν παρὰ μόνο τὴν εὐκαιρία πού τοὺς δινόταν νὰ λεηλατήσουν τὰ σπιτία τῶν οὐγενότων. Σήκωσαν, λοιπόν, τὰ σπαθιά τους πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους κ' ὠρκίσθηκαν, ὅτι θὰ ἐκτελοῦσαν κάθε τι πού θὰ τοὺς ἔλυνε ὁ Μωρεβέλ.

Τὸ ἴδιο βράδυ, τὴ συνθησισμένη ὥρα, ὁ Μπερνάρ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπιτί του, τυλιγμένος μ' ἓνα μαῦρο μανδύα καὶ μὲ τὸ καπέλλο κατεβασμένο ὡς τὰ μάτια καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ τῆς κομῆσης ντὲ Τουρζί.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ βήματα, διασταυρώθηκε μὲ τὸ χειροῦργο Ἀμδρόσιο Παρέ, πού ἔβγαινε ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ Κολινύ. Ἐπ' αὐτὸν ἔλεγε, λοιπόν, ἀπὸ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ πὼς ἦταν ὁ ναύαρχος.

— Πάει καλύτερα, ἀπάντησε ὁ Παρέ. Ἡ πληγὴ εἶναι βαθειά, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς ἔχει γερὰ ὄργανισμὸ. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ θὰ γίνῃ καλά. Τοῦ ἔδωσα νὰ πάρῃ ἀπὸψε ἓνα φάρμακο, πού θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ περάσῃ ἡμερὴ νύχτα.

Ὁ Μπερνάρ εὐχαρίστησε τὸν γιὰτρὸ καὶ συνέχισε τὸ δρόμο

ΕΠΙΠΛΑ
Γ. ΚΕΖΙΡΗ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 72 ΤΗΛ. 525.638
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 75 ΒΕΡΑΝΔΡΟΥ 57
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23 ΤΗΛ. 36.935
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 8 ΨΥΛΛΑ 2 ΤΗΛ. 32.916
ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πλατεῖαν καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοϊαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

ΚΡΑΥΓΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ

ΑΡΙΘΜΟΣ 932

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

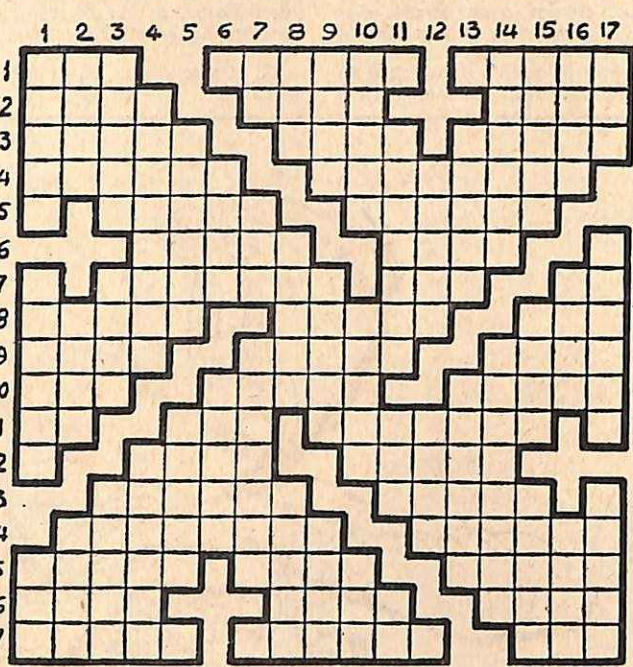
1 Διπλασιαζόμενο σὰς μεταφέρει στὴ ζουγκλα. — Γεωργιός. ... Ἕλληνας νομομαθής, πού ἐξελέγη τὸ 1929 πρόεδρος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου καὶ τὸ 1930 μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. — Γυῖος τοῦ Κρέοντος, πού κατασπάραξε ἡ Σφίγγα, ἐπειδὴ δὲν ἔλυσε τὸ αἰνιγμὰ τῆς.

σε τὸ δνομά του σὲ νησί τῆς Ὠκεανίας. — Ἡ χώρα τοῦ Αἰήτου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ψυχαγωγεῖ τοὺς Ἕλληνες. — Στοιχίζουν πολλὰ. — ... Ὁ Μπράιεν: ἀστέρι τοῦ Χόλγουντ.

2 Βρίσκεται στὸν παράδεισο (θελ.). — Ἀνθη. — Παχνί-



- 2 Τούρκος τιτλούχος. — Νυχτερινὴ παράστασις μὲ... ἓνα μονάχα θεατὴ. — Ὁμοιοκαταξία.
- 3 Φράνκ. ... Ἄλλος ἡθοποιός. — Τὸ θῆμα τῆς πρώτης δολεφονίας. — Κουρέλι.
- 4 Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ σώματος. — Ἔξρου ἱππασίας.
- 5 Μοχθηρὸς. — Στὴν πόλι αὐτὴ ἔμενε ὁ Λεονόρος, πού ἀγάπησε τὴν Ἡρώ.
- 6 Ενδιαφέρουν τοὺς ἡθοποιούς. — Συνθήκη (ἀρχ.).
- 7 Ἐορτάζει στίς ἀρχὲς Δεκεμβρίου. — Ἀγγλος θαλασσοπόρος. — Ἀπαγορεύει.
- 8 Ἀκριβὸ λουλουδί. — Δὲν ἔχει μόνιμη κατοικία. — Προσωπικὴ ἀντανουμία (ἀ' πρ.).
- 9 Νηματουργικὸ ὄργανο. — Δὲ λείπει ἀπὸ κανένα αὐτοκίνητο. — Ὀχυρωμένη πόλις τῆς Λωρραίνης.
- 10 Βουνὸ τῆς Κρήτης. — Ἀρχηγὸς μυθικῆς ἐκστρατείας. — Ἱστορικὴ πόλις τῆς Ἀρκαδίας.
- 11 Στὸ ἀλφάβητο ἔχουν τὴν ἀντίθετη σειρά. — Φύτιζε τοὺς ἀρχαίους. — Τύπος ἀεροπλάνων, ἀλλὰ καὶ ἀμερικανικὴ πολιτεία.
- 12 Δροσίζουν, μὰ καὶ θερμαίνουν. — Κατὰλληλα γιὰ φάγωμα.
- 13 Πόλις τῆς Ἰταλίας, στὴν ὁποία ἐκτυλίσσεται γνωστὴ Σαϊεπτική τραγωδία. — Παιδί τοῦ δρόμου.
- 14 Δὲν ἔχουν τοὺς νόμους μὲ τὸ μέρος τοῦ (οὐδ.). — Τὸς λείπει τὸ σφρίγος.
- 15 Εἶναι διαρκῶς παγωμένοι. — Ἅγιος (ξεν.). — Ἀφορμὴ.
- 16 Τὸ μικρὸ ὄνομα διασήμου Ἀγγλοῦ ἡθοποιοῦ. — Δυὸ ἀδελφοί, πρωτοπόροι τῆς ἀεροπλοίας. — Ἡγεμονικὸς οἶκος τῆς Βουλγαρίας.
- 17 Ποσοτ κὴ ἀντανουμία. — Ὀλλανδὸς ποντοπόρος, πού ἔδω-
- δι, πού παίζεται καὶ στὸ νερό.
- 3 Ρώσος διπλωμάτης. — Ἐπιτυχὴς ἐκβασίς ἀγώνος. — Χαστί τῆς τράπουλας.
- 4 Χωρὶς τῶν Γρεβενῶν, τὸ ὕψος τοῦ Ἑλλάδος, (σὲ ὕψος 1500 μέτρων). — Θεάτρο τῶν Ἀθηνῶν.
- 5 Γαλλικὸς ἀρχιτεκτονικὸς ρυθμός. — Δέρματα ζώων.
- 6 Μουσικὸς ὅρος. — Θεραπεύεται (οὐδ.).
- 7 Μισὸ πόδι. — Νότα. — Ἀποδεικνύει ἂν μία λογιστικὴ πράξις εἶναι ἀκριβὴς.
- 8 Πρόθεσις. — Θεὸς τῶν Ρωμαίων. — Ὑπόνομος.
- 9 Κατέστρεψε τὴν Πομπηία. — Σοφὸς τῆς ἀρχαιότητος. — Πῆρε μέρος στὸν Ἰωάννη πόλεμο.
- 10 Γαλήνια. — Ἐνδυμα, ἀλλὰ καὶ ὄνομα ἡρώιδος τοῦ 21. — Πόλις τῆς Γαλλίας.
- 11 Ἀνακάλυψε τὸ αἰματοζωάριο τῆς ἐλονοσίας. — Ἀρχὴ συμπεράσματος. — Ἀρβρο.
- 12 Μὰς προσφέρεται σὲ φίλους. — Μονὰς Βάρους (πληθ.).
- 13 Ἕλληνα νησί. — Μὰς δίνει μὴ νύστιμη σαλάτα.
- 14 Κάτοικος χώρας τῆς Δ. Ἀσίας. — Μεταμέλεια.
- 15 Ἐορτάζει στίς 8 Νοεμβρίου. — Σπῆλαιον τῆς Πελοποννήσου. — Ὑποδιαίρεσις τῆς ὑάρδας.
- 16 Μέρος τοῦ σώματος. — Ρουντόλφ. ... Σκηνοθέτης, πού γύρισε δυὸ φιλμ στὴ χώρα μας. — Ἀναφορικὴ ἀντανουμία (θελ. πληθ.).
- 17 Μάρκα αὐτοκινήτων. — Νηκτικὰ πτηνὰ (καθ.). — Ἐπιτυχία στὴ σκόπευσι.
- Π. Β. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ
(Λουτράκι)
- Ἡ λύσις τοῦ 931
στὴ σελίδα 76

του. Σὲ λίγο, ἡ μορφή τῆς ἑμορφῆς Ἀρτέμιδος, πού πῆγαινε νὰ συναντήσῃ, ἐδίωξε κάθε ἄλλη σκέψι ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Καθὼς προχωροῦσε, ὅμως, πρόσεξε μὴ ἀσυνήθιστη κίνησι ἐκεῖνα τὸ βράδυ στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιῦ. Κάθε τόσο συναντοῦσε στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα, πού βάδιζαν σιωπηλὰ μέσα στὸ σκοτάδι. Ὁμάδες ἀπὸ ἀνθρώπους μετέφεραν ἐπίσης μεγάλα δέματα, πού, ὅπως μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὸν ξεχωριστὸ θόρυβο, πού ἔκαναν, περιείχαν ὅπλα καὶ μεταλλίλους θώρακες.

— Πού τὰ πάτε αὐτὰ τὰ ὅπλα τέτοια ὥρα; ρώτησε ἓνα ἀπ' αὐτοὺς.

— Στὸ Λουβρο, εὐπατριδα μου, γιὰ τὴν ἀποψινὴ γιορτῇ, ἀπάντησε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος.

Πιο κάτω, ὁ Μπερνάρ ρώτησε ἓνα λοχία, πού διοικούσε ἓνα μικρὸ ἀποσπάσμα ἀπὸ στρατιώτες, πού ἦταν ὠπλισμένοι σὰν ἄστακοί.

— Πού πάτε αὐτὴ τὴν ὥρα, σύντροφε; τοῦ εἶπε.

— Στὸ Λουβρο, εὐπατριδα μου, γιὰ τὴν ἀποψινὴ γιορτῇ, ἀπάντησε ὁ λοχίας.

Τὴν ἴδια ἀπάντησι τοῦδωσαν καὶ μερικοὶ στρατιώτες, πού ἔσερναν πίσω τους κάμπους ἄλογα.

— Τί εἶδους γιορτῇ εἶναι αὐτή; σκεφτόταν ὁ Μπερνάρ. Καὶ τί χρειάζονται ὅλα αὐτὰ τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἄλογα κ' οἱ περίπολοι, πού τρέχουν δεξιά κ' ἀριστερά;

Ἀλλὰ δὲ σκοτίσθηκε περισσότερο.

— Ὁ βασιλιάς μπορεῖ νὰ διασκεδάσῃ καὶ χωρὶς ἐμένα! ἔφεωνισε γελώντας.

Πιο κάτω, συνάντησε ἓνα ἄνθρωπο, πού σημάδεψε τὴς πόρτες, κάνοντας ἓνα λευκὸ σταυρὸ μὲ κιμωλία.

Ἐφ' αὐτὸ, τέλος, στὸ δρόμο, ὅπου βρισκόταν στὸ σπιτί τῆς κομῆσης. Καθὼς ἔστριβε στὴ γωνία τοῦ δρόμου, λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ πάνω σ' ἓνα ἄνθρωπο, πού ἦταν τυλιγμένος ἐπίσης μ' ἓνα γκριζὸ μανδύα κ' εἶχε κατεβασμένο τὸ καπέλλο του. Μ' ὅλη τὴν προσπάθειά τους νὰ περάσουν ἀπαρηγόρητοι, ἀναγνώρισαν ἀμέσως ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

— Ἀ, καλοσπέρα, κύριε ντὲ Μπεβίλ, εἶπε πρῶτος ὁ Μπερνάρ.

Χαιρετίζω τὸν ἀγαπημένο τῶν καλλωνῶν μας! ἀπάντησε ὁ Μπεβίλ. Στοιχηματίζω πὼς ὁ εὐγενὴς φίλος μου πᾶει νὰ συναντήσῃ τὴν ὥραία του.

Καὶ σεις, ἀγαπητὲ φίλε; εἶπε ὁ Μπερνάρ. Φαίνεται πὼς οἱ σύζυγοι εἶναι πολλὴ ζηλιάσες... Γιατί, ἂν δὲν κάνω λάθος, φορτε τὸν ἀλυσιδωτὸ θώρακά σας κάτω ἀπὸ τὸ μανδύα σας κ' ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ σεβαστὸ ὄγκο πού ἔχει ἡ μέση σας, θὰ πρέπει νὰ ἔ-

χετε πάρει μαζί σας τὰ πιστόλια σας.

— Πρέπει νὰ εἶμαστε προσεχτικοί, ἀπάντησε ὁ Μπεβίλ, τραβώντας τὸ μανδύα του, γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ ὅπλα του.

Λυπάμαι γιὰτὶ δὲ μπορῶ νὰ σας προσφέρω ἀπὸψε τὴς ὑπηρεσίας καὶ τὸ ξίφος μου, εἶπε ὁ Μπερνάρ. Ἀλλὰ θὰ εἶμαι εὐτυχής, ὅποτεδήποτε ἔλλοτε θελήσετε, νὰ μείνω ὅλη τὴ νύχτα φρουρὰς κάτω ἀπὸ τὸ σπιτί τῆς ὥρας σας, γιὰ νὰ σας προφυλάξω ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

— Ἀπὸψε δὲ μπορεῖτε νὰρθετε μαζί μου, κύριε ντὲ Μερζύ, εἶπε ὁ Μπεβίλ.

Καὶ συνάδευσε τὰ λόγια του μ' ἓνα παράξενο χαμόγελο.

— Καλὴ τύχη! εἶπε τότε ὁ Μπερνάρ. Χαίρετε.

— Κι' ἐγὼ σας εὐχομαι καλὴ τύχη, ἀπάντησε ὁ Μπεβίλ. Χωρίστηκαν. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ βήματα, ὁ Μπεβίλ ἔτρεξε πίσω του.

— Ὁ ἀδελφός σας εἶναι στὸ Παρίσι; τὸν ρώτησε.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Μπερνάρ. Ἀλλὰ τὸν περιμένω νὰ γυρίσῃ... Ἀλήθεια, καὶ τὸ εἶχα ξεχάσει. Θὰ πάρετε καὶ σεις μέρος στὴν ἀποψινὴ γιορτῇ;

— Σὲ ποιά γιορτῇ;

— Ἀκούσα παντοῦ νὰ λένε ὅτι γίνεται ἀπὸψε μεγάλη γιορτῇ στὸ Λουβρο.

— Στὸ Λουβρο; τραύλισε ὁ Μπεβίλ. Δὲν ξέρω...

Ὁ Μπερνάρ ἔκαμε νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ὁ Μπεβίλ τὸν συγκράτησε.

— Ἀκούστε, τοῦ εἶπε. Δὲ μπορῶ νὰ σας ἀφίσω νὰ φύγετε, χωρὶς νὰ σας δώσω μὴ καλὴ συμβουλή, σὰ φίλος σας πού εἰμαι... Μὴν πηγαίνετε ἀπὸψε στὸ σπιτί τῆς. Θὰ μ' εὐχαριστήσετε αὐριο γι' αὐτό.

— Δὲ σας καταλαβαίνω, ἀπάντησε ὁ Μπερνάρ. Γιὰ ποῖαν μιλάτε;

— Εἶναι περιττὸς οἱ ἐπιφυλάξεις μεταξύ μας, εἶπε ὁ Μπεβίλ. Θέλω νὰ πιστέψετε πὼς εἰμαι εὐγενὴς φίλος σας... Τὸ καλὲρο, λοιπόν, εἶναι νὰ περάσετε ἀ-

πὸψε στὴν ἀντίθετη δὀχὴ τοῦ Σηκουάνα.

— Θέλετε ν' ἀστειευθῇτε μαζί μου;

— Καθόλου. Ποτὲ δὲ μίλησα πρὸς σοδρά. Περάστε τὸ Σηκουάνα ἀπὸψε... Καὶ μάλιστα σας συμβουλεύω νὰ διευθυνθῇτε, πρὸς τὸ μέρος τῆς μονῆς τῶν ἱακωβίνων. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ αὐτή, θὰ δῆτε ἓνα σπιτί, μ' ἓνα ξύλινο σταυρὸ στὴ στέγη του. Θὰ χτυπήσετε καὶ θὰ πῆτε τὸ δνομά μου... Θὰ βρῆτε ἐκεῖ μὴ γριά, πού θὰ σας δεχθῇ μὲ μεγάλη προθυμία. Ἡ χήρα Μπυλάρ ἔχει δυὸ ἀνηψιὲς ἑμορφες καὶ πολὺ εὐγενικές... Σας εὐχομαι νὰ περάσετε μὴ εὐχάριστη βραδυὰ κοντὰ τους...

— Εἰσαστε πολὺ καλὸς καὶ σας φιλῶ τὰ χεῖρα, ἀλλὰ δὲ σκεφτόμαι νὰ περάσω τὸ Σηκουάνα, εἶπε ὁ Μπερνάρ.

— Ἀκολουθήστε τὴ συμβουλή, πού σας δίνω, ἐπείμεινε ὁ Μπεβίλ. Εἶναι γιὰ τὸ καλὸ σας.

— Χίλια εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Μπερνάρ. Θ' ἀκολουθῶσῃ τὴ

συμβουλή σας μὴ ἄλλη φορὰ. Ἀλλ' ἀπὸψε μὲ περιμένουν...

Ὁ Μπερνάρ ἔκαμε νὰ φύγῃ.

— Περάστε ἀπὸψε τὸ Σηκουάνα, τοῦ εἶπε ὁ Μπεβίλ. Εἶναι ἡ τελευταία συμβουλή, πού σας δίνω. Ἄν σας συμβῇ κάτι, γιὰτὶ δὲ μ' ἀκούσατε, δὲ θὰ φταίω ἐγώ.

— Ἀλλὰ τί διάβολο θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ὁ Μπερνάρ, πού τοῦ εἶχε κάμει ἐντύπασι τὸ αἰνιγματικό ὄφος τοῦ συνομιλητοῦ του. Ἐξηγηθῇτε, σας παρακαλῶ...

— Ἀγαπητὲ μου, ἀπάντησε ὁ Μπεβίλ, ἴσως δὲ βάπτετε νὰ σας μιλήσω τόσο καθαρά. Ἀλλὰ σας συμβουλεύω νὰ περάσετε τὸ Σηκουάνα, πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Χαίρετε.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἀπομακρύνθηκε, μὲ γρήγορα βήματα.

Ὁ Μπερνάρ κοινοστάθηκε μερικὲς στιγμὲς. Λοξοδρόμησε κατόπιν καὶ πέρασε στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἀγαπημένης του

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

3091202



Μιὰ συμβουλή πού ἀξίζει ὁλόκληρο δησαυρό!...

Ὅταν τὸ δέρμα σας διατηρεῖ τὴν φυσικὴ του ἐλαστικότητα, παραμένει πάντοτε ὑγιές, δὲν ὑποφέρει ἀπὸ λειχήνες ἢ οκασιματα καὶ δὲν κάνει ρυτίδες.

Φροντίστε λοιπόν καὶ σεις νὰ διατηρήσετε τὸ δέρμα σας στὴν φυσικὴ του ἐλαστικότητα... χρησιμοποιεῖτε τὴν νέα Λάστινγκ Λανολίνη ΜΕΛΡΑΝ, τὴν μόνη κρέμα πού δίνει στὸ πρόσωπο νεανικὴ ζωντάνια.

Ἡ νέα Λάστινγκ Λανολίνη ΜΕΛΡΑΝ ἀναζωογονεῖ τὸ ἐξηροδνημένο κύτταρο... ἀναπλάθει τοὺς χαλαρωμένους ἰστούς... ρυθμίζει τὴν ἰσορροπία τῶν χυμῶν τοῦ δερματος, δίνοντάς του νὰ πῇ, τὸ ὑδαρὴ συστατικὸ πού τοῦ εἶναι ἀπαραίτητο. Ἐτοί ἐμποδίζεται ἡ ἀφυδάτωσις τοῦ δερματος πού προκαλεῖ τὴν ξηρότητα-πρόδρομο τῶν ρυτίδων.

Ὅσο μένετε σπιτί σας ἀπλῶστε στὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμὸ σας τὴν νέα Λάστινγκ Λανολίνη ΜΕΛΡΑΝ κάνοντάς ἓνα ἐλαφρὸ μασσάζ. Ὅσο περισσότερο παραμείνῃ στὸ δέρμα σας τόσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ὠφέλεια πού τοῦ προσφέρει.

Ὅταν πρόκειται νὰ θγῇτε ἐξω σκουπίστε τὸ πρόσωπό σας μὲ ἐλαφρὲς κινήσεις καὶ μακιγιαρισθῇτε. Ἐτοί ἡ πούδρα σας θὰ στρώσῃ καλλίτερα ἐνῷ ἡ Λανολίνη θὰ ἐξακολουθῇ νὰ παραμένῃ κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα σας, σὰν μὴ ὁρατὴ μᾶσκα πού τὸ προστατεύει ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴς ἐξωτερικῆς ἐπιδράσεως.

Τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῇτε καθαρίστε τὸ πρόσωπό σας μὲ γαλάκτωμα ΜΕΛΡΑΝ καὶ ἀφίστε τὸ δέρμα σας ἐλεύθερο νὰ ἀναπνεύσῃ καὶ νὰ ἀναζωογονηθῇ ὅλη τὴν νύχτα.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὴς περιττῆς τρίχας προσώπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ**

ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται γελειῶς. **ΑΝΔΡΑΝΑ-ΥΠΕΡΘΥΝΑ**, εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοί στὰ βαλάντια.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ **ΡΥΤΙΔΕΣ-ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ-ΠΑΛΛΑΔΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ**

ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΟΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612010
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΜΑΣ ΔΡ. ΠΑΝΟΣ

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

ΣΤΟ συμπαθητικό ταβερνάκι του Δροσολάτη, στην οδό Κύπρου πεντέξη οικοδόμοι, υδραυλικοί και λογιής - λογιής μαστοράντζες κουτσώνανε και τὰ λέγανε, ως δούο γλαρώσουν τα μάτια τους και πᾶνε γὰ ὑπνo. Ἀνάμεσα σὲ δαυτούς, ὁ μπάρμπα Λουκάς, ὁ Τάσος Καλεντάρης, ὁ Πέτρος Ἀλυφαντής, ὁ Πελοπίδας Σαραντῆς.

Ξαφνικά ἐκεῖ πού μιλόγανε γιὰ δουλειές καὶ νιτερῆς ὁ Πελοπίδας, πού τοῦ ἄρεσε νὰ πειράξη τὸ μπάρμπα Λουκά, εἶπε, ἔξω ἀπὸ χωρατὸ, ἔξω ἀπὸ σκοπιπότητα:

— Καλὰ καὶ δεξιὰ ὅσα λέμε κι' ὅσα λογαριάζουμε, μὰ νὰ δοῦμε τὴν Κυριακὴ τί θὰ κάνῃ ὁ Ὀλυμπιακὸς μὲ τὸν Ἡρακλῆ κι' ὁ ΠΑΟ μὲ τὸν Απόλλωνα. Εἰγὼ λέω πὼς κι' οἱ δύο μεγάλοι θὰ τὴν πᾶνουνε χιλιάρικα καὶ θὰ χάσουνε βαθμούς. Νὰ μὴ τοῦ θυμηθῆτε.

Τὸ ρουθούνι τοῦ μπάρμπα Λουκά, ἄρχισε νὰ καπνίζῃ θυμὸ ἀπὸ τὴν ταρᾶχά του, σὰν τ' ἄλογο, πού τὸ μαστιγώνει ὁ καβαλάρης. Τὰ ματάκια του σπινθίζανε.

— Κι' ἀπὸ πού κι' ὥς πού βρῆ Πελοπίδα βγάινει τὸ συμπέρασμα τὸ ὁποῖον προφητεία κι' ἀέρας στὴ διπλή; Μπάς καὶ τὸ εἶδες στὸν ὕπνo σου;

— Ὄχι, μὴ τοῦ εἶπε ἡ καφετζού, μπάρμπα Λουκά μου. Μὰ εἶναι νὰ μὴν τὴν πᾶνουνε λέω μὲ τέτοιους ὁπαδούς καὶ φιλαράκους πού ἔχουνε.

Ὁ μπάρμπα Λουκάς, ἀναψῆ κι' ἐκόρωσε:

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς ἡ τιμὴ κι' ἡ ὁδὸς τῆς ὁμαδάρας μὰς βρίσκειται στὴν ἀγάπη τῶν φίλων τῆς.

— Σιγὰ τὸν πολυέταστο! Πρόσεξε γιὰ πλάκα ὁ κουρέας ὁ Παρλαμάς.

Καὶ χαμογέλασε σαρκαστικά.

Ὁ ἐλαοχρωματιστὴς ὁ Πεπούνος κῦτταξε νὰ μαλακώσῃ τὴ δικαιολογημένη ἀγανάκτησι τοῦ μπάρμπα Λουκά:

— Ντροπὴ μας, βρῆ παιδιὰ νὰ τὰ χαλάμε νὰ τὸ ποδοσφαῖρο! Ὁ Πελοπίδας λέει, μὲ γιὰ τὸν ποῦ χαρὰ του πὼς οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ δὲν ἔχουνε μύεσα. Μπορεῖ νὰ τὸ ἀποδείξῃ; Ἰδοὺ ἡ Ρόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδημα, τὸ ὁποῖον κοντὰς ψαλμὸς ἀλληλοῦσα.

— Νὰ μοῦ δώσετε πεντέξη μερόνυχτα διορία ν' ἀποδείξῃ σωστὴ τὴν κουβέντα μου καὶ κατόπιν τὰ λέμε...

Ἡ μαστοράντζα συμφώνησε.

— Κι' ἂν δὲν τ' ἀποδείξῃς βρῆ Πελοπίδα; ρώτησε ὁ Ἀλφαντῆς.

— Τότενες θὰ δεχτῶ νὰ μοῦ κουρέψῃ ὁ Παρλαμάς τὰ μαλλιά σὺρρίνη, ὅπως κάνουνε στὴν ἀρχὴ - ἀρχὴ οἱ πολισμῶνοι στοὺς τετυμυτοῖδες. Σὺμφωνοι;

— Σὺμφωνοι, εἶπανε ὅλοι μ' ἓνα στόμα ἐκτός ἀπὸ τὸ μπάρμπα Λουκά, πού φαίνοντανε κακοκαρδισμένους καὶ ἀκεφούς.

Ὑστερὰ ἀπὸ δύο ἡμέρες, πρῶτ' — πρῶτ', ἓνα παιδί τοῦ ἔφερε ἓνα συντομο γραμματάκι πού ἔλεγε:

«Κύριο Λουκά,

Ἐπειδὴ πληροφοροῦμαι ὅτι εἶσθε καλὸς καὶ φιλότιμος μαστοράς σας παρακαλῶ νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 60, γιὰ προσωπικὴ σας δουλειά.

Πιθανὸν νὰ σας ἀναθέσω τὴν υδραυλικὴν ἐγκατάστασιν τοῦ πολυπορφυροῦ σπιτιοῦ μου, πού ἔκτισα στὴν οδὸ Ἀλκιβιάδου. Σὰς περιμένω σήμερὰ τὸ ἀπόγευμα».

Φιλικὰ Τζών Κίρκος

Ὁ μπάρμπα Λουκάς διδᾶσκε διὰ τρεῖς φορὲς τὸ συντομο γράμμα καὶ φαίνοντανε πολὺ μωδιασμένους.

Τὸ ἀπόγευμα, ὥστόσο, ὁ μπάρμπα Λουκάς πρᾶβῆε στὴν οδὸ Θεμιστοκλέους 60 καὶ ζήτησε τὸ γραφεῖο τοῦ Τζών Κίρκος.

Μπροστὰ στὸ καρομένο γραφεῖο τοῦ με κρύσταλλο καθάνατος ἐκείσε μεσοκόπος, ἄντρας, πού μύριζε, ἀπὸ δύο χιλιόμετρα Σικάγο ἢ Νέα Υόρκη.

— Ὁ Λουκάς τοῦδεῖς τὸ γράμμα καὶ ρώτησε τί τὸν θέλουνε.

— Εἰγὼ εἶμαι ὁ Τζών Κίρκος ἀπὸ τὸ Νιού Τζέρου, μίλησε μὲ τὰ παρεφθαρμένα ἑλληνικά του ὁ δημογένης. Τὸ ἐργολάβο Τιμόθεο σπῆκε οὐδὲ μὴ γιὰ σένα. Καλὸς μαστοράς, καλὸ μπίζινες. Ἐκτίσα στὸ Ἀλκιβιάδου στρῆτ' ἓνα μπῆγκ μπῆλντιγκ καὶ θέλω υδραυλικά. Ντοῦ γιού ἀξέπτ; Ντέχεσαι τὸ δουλεῖά μου;

— Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴ δεχτῶ, μίστερ Κίρκος; Πονόδοντο ἔχω ἢ ρευματικά;

Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς τὸν κῦτταξε μὲ προσοχὴ καὶ χαμογέλασε μὲ σημασία.

— Ντέχομαι καὶ σοῦ δίνω εἰκοσι θάουσαντ δράχμες γιὰ τὰ υδραυλικά. Μόνο πού ἔχω μὴ συμφωνία, σὰν ὅρο στὸ κοντράτο, δηλαδὴ τὸν ἔγκριμεντ.

— Νὰ τὴν ἀκούσωμε μίστερ Τζών, μερακλή καὶ λεβέντη.

— Ἐπειδὴς μοῦ σκοτάθηκε κάποιο παιντὶ μου στὸ ἀμερικανικὸ φούτ μπῶλ, γιὰ τοῦτο δὲ θέλω ν' ἀκούσω γιὰ φούτ μπῶλ ἑλληνικὸ, ἀμερικανικὸ. Ὁ μαστορ Τιμόθεος μίλησε γιὰ σένα βέρνγκουτ, μπᾶτ τέλλ μὴ πὼς ἀγαπᾶς πολὺ τὸ φούτ μπῶλ. Ἀλῆθεια;

— Ἀμὴ τί ἴθελος ν' ἀγαπῶ, μίστερ Τζών; Τὴν σκορδαλιά ἢ τὴν Μπριζίτ Μπαρντ; Ἀγαπᾶς καὶ δὲν τὸ ἀρνέμιαι τὴν μπάλλα καὶ λογαριασμὸ δὲ δίνω σὲ κανένα. Ντοῦ γιού ἀντερσταῖν;

— Κακὸ, πολὺ κακὸ πείσμα, τὸν δέκοψε ὁ περίεργος καὶ ἀκατανόητος Ἑλληνοαμερικανός. Κι' ἔγκω θάβντια φαῖθ θάουσαντ καπᾶρο γιὰ τὸ ντουλεῖά μου.

— Δηλαδὴ, πέντε χιλιάρικα, μίστερ Τζών; ρώτησε ὁ φανατικός, πού ἤξερε πέντε - ἕκα ἐγγλέζικα καὶ πολὺ περισσότερο τὸ εὐλογημένα θάουσαντ, ἦγουν τὶς χιλιᾶδες.

— Γιεῖς! Πέντε χιλιάρικα γιὰ τὸ ντουλεῖά μου. Τὸ ὑπόλοιπο στὸ φίνις. Ντοῦ γιού ἀντερσταῖν;

— Ἄν κατὰλαβα λέει; Μὲ τὸ πρῶτο. Δέχομαι τὸ λοιπὸν μίστερ Τζών καὶ σοῦ υπογράφω κοντράτο, ἔγκριμεν ὅπως τὸ λές.

Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς τοῦ παρουσίασε δακτυλογραφημένον σὲ διπλὸ ἀντίτυπο τὸ κοντράτο. Ὁ μπάρμπα Λουκάς ἔρριξε μὴ μὰτιὰ καὶ τὸ διδᾶσκε:

«Οἱ συμβαλλόμενοι Τζών Κίρκος καὶ Λουκάς Νικολάου υπογράφονται... Ἐς αὐτῶν ὁ Λουκάς Νικολάου ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως τὴν υδραυλικὴν ἐγκατάστασιν τῆς τριπόρου οἰκοδομῆς τοῦ κ. Κίρκος ἀντὶ 20 χιλιάδων δραχμῶν ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἀποκηρύξῃ τὴν μπάλλα καὶ ποτὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας του νὰ μὴν ὁμιλήσῃ διὰ τὸ ποδοσφαῖρον καὶ τὶς ὁμάδες... Ἡ προκαταβολὴ ὀρίζεται σὲ πέντε χιλιᾶδες, τοῦ υπολοίπου ἐξοφληθῆσομεν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς σχετικῆς ἐργασίας. Ἀντιθέτως κηρύσσεται ἐκπτώτως».

Ὁ μπάρμπα Λουκάς διδᾶσκε μὲ προσοχὴ τὸ συμβόλαιον, ὥστε νὰ τὸν ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ, κι' ἔβανε τὴν ὑπογραφήν του καὶ στὰ δύο ἀντίγραφα τοῦ κοντράτου.

Ὁ μίστερ Τζών Κίρκος τοῦ μῆτρησε τὰ πέντε χιλιάρικα καὶ τοῦ στήσινε ν' ἀρχίσῃ τὸ συντομώτε- τὸ τῆ δουλειά.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένῃ κι' ὅλας ὁ μᾶστρο — Λουκάς μὲ τὸ βοηθὸν τοῦ Μέγγουλα, βαλθήκανε νὰ δουλεύουν φορτωτὰ στὴν οἰκοδομὴ τοῦ Ἑλληνοαμερικανοῦ. Σὲ ἕκα - ὁ- ὁδεκα μέρες θὰ φινιρίζαν καὶ θὰ

κῆ. Ὁ Λουκάς τοῦδεῖς τὸ γράμμα καὶ ρώτησε τί τὸν θέλουνε.

— Εἰγὼ εἶμαι ὁ Τζών Κίρκος ἀπὸ τὸ Νιού Τζέρου, μίλησε μὲ τὰ παρεφθαρμένα ἑλληνικά του ὁ δημογένης. Τὸ ἐργολάβο Τιμόθεο σπῆκε οὐδὲ μὴ γιὰ σένα. Καλὸς μαστοράς, καλὸ μπίζινες. Ἐκτίσα στὸ Ἀλκιβιάδου στρῆτ' ἓνα μπῆγκ μπῆλντιγκ καὶ θέλω υδραυλικά. Ντοῦ γιού ἀξέπτ; Ντέχεσαι τὸ δουλεῖά μου;

— Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴ δεχτῶ, μίστερ Κίρκος; Πονόδοντο ἔχω ἢ ρευματικά;

Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς τὸν κῦτταξε μὲ προσοχὴ καὶ χαμογέλασε μὲ σημασία.

— Ντέχομαι καὶ σοῦ δίνω εἰκοσι θάουσαντ δράχμες γιὰ τὰ υδραυλικά. Μόνο πού ἔχω μὴ συμφωνία, σὰν ὅρο στὸ κοντράτο, δηλαδὴ τὸν ἔγκριμεντ.

— Νὰ τὴν ἀκούσωμε μίστερ Τζών, μερακλή καὶ λεβέντη.

— Ἐπειδὴς μοῦ σκοτάθηκε κάποιο παιντὶ μου στὸ ἀμερικανικὸ φούτ μπῶλ, γιὰ τοῦτο δὲ θέλω ν' ἀκούσω γιὰ φούτ μπῶλ ἑλληνικὸ, ἀμερικανικὸ. Ὁ μαστορ Τιμόθεος μίλησε γιὰ σένα βέρνγκουτ, μπᾶτ τέλλ μὴ πὼς ἀγαπᾶς πολὺ τὸ φούτ μπῶλ. Ἀλῆθεια;

— Ἀμὴ τί ἴθελος ν' ἀγαπῶ, μίστερ Τζών; Τὴν σκορδαλιά ἢ τὴν Μπριζίτ Μπαρντ; Ἀγαπᾶς καὶ δὲν τὸ ἀρνέμιαι τὴν μπάλλα καὶ λογαριασμὸ δὲ δίνω σὲ κανένα. Ντοῦ γιού ἀντερσταῖν;

— Κακὸ, πολὺ κακὸ πείσμα, τὸν δέκοψε ὁ περίεργος καὶ ἀκατανόητος Ἑλληνοαμερικανός. Κι' ἔγκω θάβντια φαῖθ θάουσαντ καπᾶρο γιὰ τὸ ντουλεῖά μου.

— Δηλαδὴ, πέντε χιλιάρικα, μίστερ Τζών; ρώτησε ὁ φανατικός, πού ἤξερε πέντε - ἕκα ἐγγλέζικα καὶ πολὺ περισσότερο τὸ εὐλογημένα θάουσαντ, ἦγουν τὶς χιλιᾶδες.

— Γιεῖς! Πέντε χιλιάρικα γιὰ τὸ ντουλεῖά μου. Τὸ ὑπόλοιπο στὸ φίνις. Ντοῦ γιού ἀντερσταῖν;

— Ἄν κατὰλαβα λέει; Μὲ τὸ πρῶτο. Δέχομαι τὸ λοιπὸν μίστερ Τζών καὶ σοῦ υπογράφω κοντράτο, ἔγκριμεν ὅπως τὸ λές.

Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς τοῦ παρουσίασε δακτυλογραφημένον σὲ διπλὸ ἀντίτυπο τὸ κοντράτο. Ὁ μπάρμπα Λουκάς ἔρριξε μὴ μὰτιὰ καὶ τὸ διδᾶσκε:

«Οἱ συμβαλλόμενοι Τζών Κίρκος καὶ Λουκάς Νικολάου υπογράφονται... Ἐς αὐτῶν ὁ Λουκάς Νικολάου ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως τὴν υδραυλικὴν ἐγκατάστασιν τῆς τριπόρου οἰκοδομῆς τοῦ κ. Κίρκος ἀντὶ 20 χιλιάδων δραχμῶν ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἀποκηρύξῃ τὴν μπάλλα καὶ ποτὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας του νὰ μὴν ὁμιλήσῃ διὰ τὸ ποδοσφαῖρον καὶ τὶς ὁμάδες... Ἡ προκαταβολὴ ὀρίζεται σὲ πέντε χιλιᾶδες, τοῦ υπολοίπου ἐξοφληθῆσομεν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς σχετικῆς ἐργασίας. Ἀντιθέτως κηρύσσεται ἐκπτώτως».

Ὁ μπάρμπα Λουκάς διδᾶσκε μὲ προσοχὴ τὸ συμβόλαιον, ὥστε νὰ τὸν ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ, κι' ἔβανε τὴν ὑπογραφήν του καὶ στὰ δύο ἀντίγραφα τοῦ κοντράτου.

Ὁ μίστερ Τζών Κίρκος τοῦ μῆτρησε τὰ πέντε χιλιάρικα καὶ τοῦ στήσινε ν' ἀρχίσῃ τὸ συντομώτε- τὸ τῆ δουλειά.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένῃ κι' ὅλας ὁ μᾶστρο — Λουκάς μὲ τὸ βοηθὸν τοῦ Μέγγουλα, βαλθήκανε νὰ δουλεύουν φορτωτὰ στὴν οἰκοδομὴ τοῦ Ἑλληνοαμερικανοῦ. Σὲ ἕκα - ὁ- ὁδεκα μέρες θὰ φινιρίζαν καὶ θὰ

τοὺς περισσεύανε τὰ εἰκοσι κολλη- ριστὰ χιλιόδραχμα τοῦ νοικοκύρη.

Μὰ ἐκεῖδ' αὐτοῦ δουλεύονε στὸν πρῶτο λουτήρα ὁ Μέγγουλας ρώτη- σε μὴ σιγῇ τὸ μπάρμπα Λουκά:

— Τὴν Κυριακὴ εἴμαστε γιὰ νὰ μαστε μαστορὶ μὲ τὸν Ἡρακλῆ. Ἡ ὁμαδάρα μὰς θὰ τοὺς τσουβαλίση στὰ γρήγορα. Εἰγὼ λέω θὰ τοὺς δώ- ση πεντάρη...

— Σσσσ!... ρὲ Μέγγουλα... μὴ μιλᾶς περὶ μπάλα.

— Μὰ τί κάθεται καὶ λές μᾶστορ- η; Νὰ μὴ κουβεντιάσω γιὰ μπά- λα; Ἀμὴ γιὰτὶ νὰ μιλῶμε; Γιὰ τὸ Νεχροῦ ἢ τὴ Σοράγια; Γιὰ τὴν μάλ- λα θὰ μιλῶμε...

— Σῶμα, βρῆ Μέγγουλα καὶ μὴ χαλᾶς τὸ κοντράτο!

Ὁ Μέγγουλας κῦτταξε μ' ἀνησυ- χία τὸ μᾶστορ. Μὴ στραφετῇ ὑ- ποψία πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. «Ἐχε γούστο νὰ τὴ ψώνισε ὁ φου- καράς. Κρίμα στὴν τέχνη του».

Ὁ μᾶστορ συνέχισε τὴν κουβέντα του:

— Καὶ καταπῶς λένε μᾶστορ, θὰ ξαναπάρῃ μὲ τὴν ὁμαδάρᾳ ὁ Πι- νόκιο, δηλαδὴ ὁ Μπέμπης...

— Ἀσε βρῆ Μέγγουλα νὰ συγχα- ρεθῇν τὰ πεθαμένα σου καὶ τὸν Μπέμπη καὶ τὴν μπάλα καὶ κῦτταξε λέω τὴ δουλειά σου! Ἐδῶ πέρα μω- ρὲ εἶναι στὸ κοντράτο μου μὲ τὸν Ἑλληνοαμερικανὸν νὰ μὴ μιλῶν γιὰ μπάλα.

— Μὰ γιὰτὶ; Εἶναι ἀφορεσμένη ἡ μπάλα, μᾶστορ; Δὲ σ' ἔννοα, τὸ ὁπρὸν σταυρόλεξο στὸ «Θησαυρὸ».

Ὁ μπάρμπα Λουκάς ἀναγκάστη- κε πιά νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τοὺς ὅρους τοῦ συμβολαίου.

— Κι' ἂν μιλόμε γιὰ μπάλα ἐ- δῶ στὸ ἐρμαδιακό του, ἐξέφρασε τὴν ἀπορία τοῦ βοηθός, ποῖος θὰ μὰς ἀκούσῃ; Ὁ ἀέρας ἢ τὸ ἀντι- κρινὸν παπουτσιότικο;

— Σῶμα, μωρὲ Μέγγουλα, κι' οἱ τοῖχοι ἔχουνε αὐτιά καὶ τὰ πηγᾶ- δια μὰτιᾶ!... Σῶμα, νὰ συχωρεθῇ- νε τὰ πεθαμένα σου.

Τὸ Σαββατόβραδον, ὁ μπάρμπα Λουκάς, πέρασε ἀπὸ τὸ ταβερνάκι τοῦ Δροσολάτη. Ἐκεῖδ' ἦτανε συγ- κεντρωμένοι οἱ συνάδελφοί του, Κι- λεντάρας, Πέτρος Ἀλφαντῆς, ὁ σιὸρ Πελοπίδας καὶ δύο - τρεῖς ἄλλοι.

Κάθισε μπαλντισμένους νὰ πῇ ἔ- να ποτηράκι. Ὁ Πελοπίδας τὸν τῆ- ραξε μὲ πολὺ περίεργον ὄφως.

— Καλὸς τὸν προδότη, εἶπε, πού βάνει καὶ στοιχήματα.

— Τί εἶπες μωρὲ Πελοπίδα; ρῶ- τησε πελιδνὸς ἀπὸ ἀνταρμένη ὀρ-



ΟΙ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ἙΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ

ἀκούσα γιὰ φούτ μπῶλ ἑλληνικὸ, ἀ- μερικανικὸ. Ὁ μᾶστορ Τιμόθεος μί- λησε γιὰ σένα βέρνγκουτ, μπᾶτ τέλλ μὴ πὼς ἀγαπᾶς πολὺ τὸ φούτ

μπῶλ. Ἀλῆθεια;

— Ἀμὴ τί ἴθελος ν' ἀγαπῶ, μί- στερ Τζών; Τὴν σκορδαλιά ἢ τὴν Μπριζίτ Μπαρντ; Ἀγαπᾶς καὶ δὲν τὸ ἀρνέμιαι τὴν μπάλλα καὶ λογα- ριασμὸ δὲ δίνω σὲ κανένα. Ντοῦ γιού ἀντερσταῖν;

— Κακὸ, πολὺ κακὸ πείσμα, τὸν δέκοψε ὁ περίεργος καὶ ἀκατανόη- τος Ἑλληνοαμερικανός. Κι' ἔγκω θάβντια φαῖθ θάουσαντ καπᾶρο γιὰ τὸ ντουλεῖά μου.

— Δηλαδὴ, πέντε χιλιάρικα, μί- στερ Τζών; ρώτησε ὁ φανατικός, πού ἤξερε πέντε - ἕκα ἐγγλέζικα καὶ πολὺ περισσότερο τὸ εὐλογημένα θάουσαντ, ἦγουν τὶς χιλιᾶδες.

— Γιεῖς! Πέντε χιλιάρικα γιὰ τὸ ντουλεῖά μου. Τὸ ὑπόλοιπο στὸ φί- νις. Ντοῦ γιού ἀντερσταῖν;

— Ἄν κατὰλαβα λέει; Μὲ τὸ πρῶτο. Δέχομαι τὸ λοιπὸν μίστερ Τζών καὶ σοῦ υπογράφω κοντράτο, ἔγκριμεν ὅπως τὸ λές.

Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς τοῦ παρου- σίασε δακτυλογραφημένον σὲ διπλὸ ἀντίτυπο τὸ κοντράτο. Ὁ μπάρμπα Λουκάς ἔρριξε μὴ μὰτιὰ καὶ τὸ διδᾶσκε:

«Οἱ συμβαλλόμενοι Τζών Κίρκος καὶ Λουκάς Νικολάου υπογράφονται... Ἐς αὐτῶν ὁ Λουκάς Νικολάου ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως τὴν υδραυλικὴν ἐγκατάστασιν τῆς τριπόρου οἰκοδομῆς τοῦ κ. Κίρκος ἀντὶ 20 χιλιάδων δραχμῶν ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἀποκηρύξῃ τὴν μπάλλα καὶ ποτὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας του νὰ μὴν ὁμιλήσῃ διὰ τὸ ποδοσφαῖρον καὶ τὶς ὁμάδες... Ἡ προκαταβολὴ ὀρίζεται σὲ πέντε χιλιᾶδες, τοῦ υπολοίπου ἐξοφληθῆσομεν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς σχετικῆς ἐργασίας. Ἀντιθέτως κηρύσσεται ἐκπτώτως».

Ὁ μπάρμπα Λουκάς διδᾶσκε μὲ προσοχὴ τὸ συμβόλαιον, ὥστε νὰ τὸν ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ, κι' ἔβανε τὴν ὑπογραφήν του καὶ στὰ δύο ἀντίγραφα τοῦ κοντράτου.

Ὁ μίστερ Τζών Κίρκος τοῦ μῆτρησε τὰ πέντε χιλιάρικα καὶ τοῦ στήσινε ν' ἀρχίσῃ τὸ συντομώτε- τὸ τῆ δουλειά.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένῃ κι' ὅλας ὁ μᾶστρο — Λουκάς μὲ τὸ βοηθὸν τοῦ Μέγγουλα, βαλθήκανε νὰ δουλεύουν φορτωτὰ στὴν οἰκοδομὴ τοῦ Ἑλληνοαμερικανοῦ. Σὲ ἕκα - ὁ- ὁδεκα μέρες θὰ φινιρίζαν καὶ θὰ

τοὺς περισσεύανε τὰ εἰκοσι κολλη- ριστὰ χιλιόδραχμα τοῦ νοικοκύρη.

Μὰ ἐκεῖδ' αὐτοῦ δουλεύονε στὸν πρῶτο λουτήρα ὁ Μέγγουλας ρώτη- σε μὴ σιγῇ τὸ μπάρμπα Λουκά:

— Τὴν Κυριακὴ εἴμαστε γιὰ νὰ μαστε μαστορὶ μὲ τὸν Ἡρακλῆ. Ἡ ὁμαδάρα μὰς θὰ τοὺς τσουβαλίση στὰ γρήγορα. Εἰγὼ λέω θὰ τοὺς δώ- ση πεντάρη...

— Σσσσ!... ρὲ Μέγγουλα... μὴ μιλᾶς περὶ μπάλα.

— Μὰ τί κάθεται καὶ λές μᾶστορ- η; Νὰ μὴ κουβεντιάσω γιὰ μπά- λα; Ἀμὴ γιὰτὶ νὰ μιλῶμε; Γιὰ τὸ Νεχροῦ ἢ τὴ Σοράγια; Γιὰ τὴν μάλ- λα θὰ μιλῶμε...

— Σῶμα, βρῆ Μέγγουλα καὶ μὴ χαλᾶς τὸ κοντράτο!

Ὁ Μέγγουλας κῦτταξε μ' ἀνησυ- χία τὸ μᾶστορ. Μὴ στραφετῇ ὑ- ποψία πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. «Ἐχε γούστο νὰ τὴ ψώνισε ὁ φου- καράς. Κρίμα στὴν τέχνη του».

Ὁ μᾶστορ συνέχισε τὴν κουβέντα του:

— Καὶ καταπῶς λένε μᾶστορ, θὰ ξαναπάρῃ μὲ τὴν ὁμαδάρᾳ ὁ Πι- νόκιο, δηλαδὴ ὁ Μπέμπης...

— Ἀσε βρῆ Μέγγουλα νὰ συγχα- ρεθῇν τὰ πεθαμένα σου καὶ τὸν Μπέμπη καὶ τὴν μπάλα καὶ κῦτταξε λέω τὴ δουλειά σου! Ἐδῶ πέρα μω- ρὲ εἶναι στὸ κοντράτο μου μὲ τὸν Ἑλληνοαμερικανὸν νὰ μὴ μιλῶν γιὰ μπάλα.

— Μὰ γιὰτὶ; Εἶναι ἀφορεσμένη ἡ μπάλα, μᾶστορ; Δὲ σ' ἔννοα, τὸ ὁπρὸν σταυρόλεξο στὸ «Θησαυρὸ».

Ὁ μπάρμπα Λουκάς ἀναγκάστη- κε πιά νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τοὺς ὅρους τοῦ συμβολαίου.

— Κι' ἂν μιλόμε γιὰ μπάλα ἐ- δ

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΛΘΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΟΜΠΟΛΑΣ

Ὁ δδοντοτεχνίτης ποὺ ἐγίνε... τραγουδιστής!

ΘΑ σὰς γνωρίσωμε σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ πρὸ ἀξιώλογα ἀστέρια, ποὺ ἐμφανίσθηκε τὸν τελευταίον καιρὸ, τὸν τραγουδιστὴν Δημήτρη Σόμπολα. Ὁ Σόμπολας, ὅταν τελείωσε τὸ Γυμνάσιον, ἀκολούθησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὁδοντοτεχνίτη, σύμφωνα με τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του. Αὐτὸ κράτησε τρία χρόνια. Ἀπὸ μικρῆς ὁμῶς εἶχε τὴ μανία νὰ τραγουδᾷ, γι' αὐτὸ τὶς ὥρες ποὺ τοῦ ἔμεναν ἐλεύθερες, ἐπεφτε μετὰ μούτρα στὴν κιθάρα τοῦ καὶ ἐξοικῶνε κάθε τόσο τὴ γειτονιά, μετὰ πάλι καὶ καινούργια ρεφραῖν.

Περαιτέρω ἕνα βράδυ ἀπὸ ἐκεῖ, ὁ Νίκος Γούναρης, τὸν ἀκούσε κι' ἔμεινε ἐνθουσιασμένος. Χτύπησε τὴν πόρτα, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τοῦ ἔδωσε κουράγιο, λέγοντας:

— Πάρε στὰ σοβαρὰ τὸ τραγούδι, γιατί ἐσύ, μιά μέρα, θὰ με ἀντικαταστήσεις...

Δὲν πρόφτασε ὁμῶς ὁ Σόμπολας νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδιά του, τότε, γιατί τὰ ματαίωσε ἕνα ξαφνικὸ ὑπερπληθικὸ ταξίδι. Μετὰ προσκλήσιν στενῶν συγγενῶν του, στὶς ἀρχὲς τοῦ 1954, ἔφυγε γιὰ τὴ μακρινὴ Κολομβία, μετὰ πρόγραμμα νὰ συνεχίσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὁδοντοτεχνίτη, ποὺ ἦταν ἐκεῖ, ὅπως τοῦ ἔλεγαν, πολὺ προσδοκώμενον.

Στὴν Κολομβία, ὁμῶς, ὁ Σόμπολας, συνεπαρμένος ἀπὸ τὰ ἐξωτικά τραγούδια τῶν ἰθαγενῶν, τὶς κιθάρες καὶ τὰ μπάντζος, εἶδε νὰ ἐξακολουθῇ τὸ μεγάλο του ὄνειρον.

Παρακολοιώντας συνεχῶς τὴν καλύτερὴν κίνησιν στὰ κέντρα, εἶχε τὴν τύχη νὰ γνωρίσῃ μετὰ τὴν φημισμένη φωνητικὰ συγκροτήματα «Τρίο Ἀρές», «Λὸς Ἰντίος» καὶ «Τρεῖς Ντιαμάντες». Οἱ ξένοι τὸν ἀγκάλιασαν μετὰ στοργῆς, γιατί τοὺς ἄρεσε ἡ φωνή του. Καὶ ἀμέσως σχεδὸν τοῦ πρότειναν νὰ συνεργασθῇ μαζί τους. «Ἔτσι, πήρε ὀριστικὰ τὴν ἀπόφασιν ν' ἀλλάξῃ ἐπάγγελμα καὶ νὰ ἀσχοληθῇ σοβαρὰ μετὰ τὸ τραγούδι.

Σὰν τραγουδιστής, λοιπὸν, ὁρχήστρας, μετὰ πλῆθος ἑνὸς ρεπερτορίου, ἔκανε τὸ πρῶτον ντεμποῦτο του στὴν Κολομβία. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπὶ τέσσαρα ὁλόκληρα χρόνια, ἀκολούθησε ξένα συγκροτήματα στὴν Κούβα, στὸ Μεξικὸ, στὴν Ζαμιάκα, στὴ Βενεζουέλα καὶ σ' ἄλλες ἐξωτικές χώρες, ὡς τὸ 1959, ὅποτε ἡ φασαλιὰ τῆς ἀγαπημένης πατρίδας τὸν ἐναπέθετε πάλι κοντὰ μας. Ὁ Σόμπολας γύρισε στὴν Ἀθήνα.

★

Φτασμένοι πιά στὸ εἶδος του, ἔκανε τὴν πρώτη του ἐμφάνισιν μετὰ τὴν ὁρχήστρα τοῦ μαέστρου Κορινθίου στὸ «Ἄλσος» Παγκρατίου, στὸ «Ἄλσος» Παγκρατίου. Τὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ, ποὺ τὸν ἀκούσε τότε γιὰ πρώτη φορά, τὸν δέχθηκε μετὰ ἐνθουσιασμό καὶ ἐκδη-



Ὁ νεαρὸς Ἕλληνας τραγουδιστής μετὰ τὸ συγκροτῆμα τοῦ Ἀλφρέντο Λουίτζι, στὸ Μεξικὸ.

λώσεις καί, μέσα σὲ λίγες μέρες, ἠχογράφησε σὲ δίσκους ἕνα ἀπὸ τὰ σουξὲς τῆς ἐποχῆς, τὸ βραβευμένον στὸ διαγωνισμὸ τῆς Ραδιοφωνίας τραγουδῶν τοῦ Κορινθίου:

«Πόσο σ' ἀγαπᾷ ποτὲ δὲ θὰ μπορέσω νὰ στοῦ πῶ».

Καὶ τὸ ἐπόμενον καλοκαίρι, περικείμενος στὰ ἀθηναϊκὰ ἀναψυκτήρια, λώσαρε, μετὰ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία, τὸ γνωστὸ τραγούδι τοῦ Γούναρη:

«Ποιὸς εἶν' αὐτός, ποὺ σὲ παιδεύει (δενεὺ σου φέρνει λύπη, ἀντὶ γὰρ ποῖός εἶν' αὐτὸς ποὺ βασανίζει αὐτὰ τὰ νεῖα τὰ δούσερά...)».

Ἐδῶσε ἐπίσης πολλὰς φορὲς πολὺ κέφι στὴ «Γιορτὴ τοῦ Κρασιοῦ» μετὰ γνωστὲς ξένες ἐπιτυχίες.

Στὸ Βόλο, ἐξ ἄλλου, στὴ Μυτιλήνη καὶ στὸ Ἀγρίνιο, τὸ πέρασμα τοῦ ἀφῆσε πολὺ ἐντύπωσιν.

Ἐφέτος, ὁ Σόμπολας, μετὰ τὴν ὁρχήστρα τοῦ μαέστρου Γ. Μυρογιάννη, ἔλαβε μέρος σὲ πολλὰς πλωτὲς κρουαζιέρες μετὰ Ἀμερικανούς κροίσους. Πέρασε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, τὴ Γιουγκοσλαβία, τὴν Ἰταλία, τὴν Πορτογαλία, τὸ Ἰσραήλ, καὶ εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τραγουδήσῃ στὰ μεγαλύτερα κοσμοπολιτικὰ ξενοδοχεῖα.

Μιά ἀπὸ τὶς πρὸ ἐντυπωσιακὰς ἐμφανίσεις του ἦταν στὴν πλατεία τοῦ Σάν Μάρκο τῆς Βενετίας, ὅπου τραγούδησε ἰταλικὰς καντσονέτες, μετὰ τὴν φημισμένη ὁρχήστρα τοῦ Τζωρτζίου Φαμπρίνι.

— Καὶ τὸ χόμπι σου;
— Εἶμαι μανιώδης ἐρασιτέχνης μαρὰς καὶ τὶς ὥρες ποὺ μοῦ μένουν ἐλεύθερες, μ' ἀρέσει πολὺ νὰ ψαρεύω. Ἔχω, μάλιστα, πάρει καὶ τὸ πρῶτον βραβεῖον, σ' ἕνα διαγωνισμὸ ἐρασιτεχνῶν ψαράδων, ποὺ ἐγίνε στὸ Βόλο.

— Κανένα ἄλλο σπόρι;
— Ναι. Ὑπάρχει κάποτε πρωταθλητὴς τοῦ πῖγκ-πὸγκ, στὴν ὁμάδα τοῦ «Παναθηναϊκοῦ». Τώρα ὁμῶς εἶμαι μετὰ τὸν «Ὀλυμπιακόν» καὶ παρακολουθῶ ἀνελλιπῶς ὅλα του τὰ μάτς.

— Ἀπὸ θαυμαστίες;
— Παντοῦ, πολλές, ὡς τὶς πρὸ ἀπίθανες γωνίες τῆς γῆς. Στὴ Ζαμιάκα, μίαν ἰθαγενῆ, ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸ τραγούδι μου, μοῦ χάρισε μίαν μικρὴ ἀσημένιαν κιθάρα. Πὺ τὴ φυλάω γιὰ μαस्कώτ.

Τὶ σοῦ ἀφῆκε περισσότερη ἐντύπωσιν στὶς κρουαζιέρες;

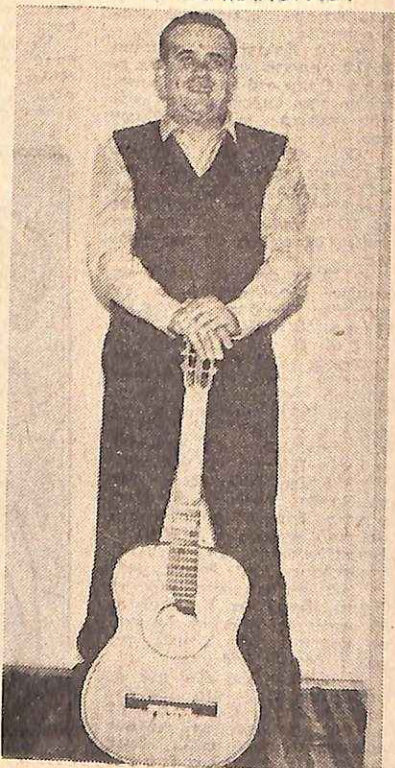
— Ἐκεῖνο, ποὺ μετὰ ἔχει συγκινήσει πολὺ καὶ θὰ μοῦ μείνῃ ἀλησμόνητο σὲ ὅλη μου τὴν καριέρα, ἦταν ὁ διάσημος, μαέστρος Στοκόφσκυ, ποὺ τὸν εἶχαμε μαζὶ, στὴν τελευταία μας κρουαζιέρα. Ὅταν τελείωσα, ἕνα βράδυ, τὸ πρόγραμμά μου, μετὰ πηλίσιασε μετὰ συγκινήσει καὶ μοῦ εἶπε: «Δὲν κατέχω αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς μουσικῆς. Παρ' ὅλα ὁμῶς αὐτά, μπορῶ νὰ σὲ βελτιώσω, ὅτι, στὸ εἶδος σου, εἶσαι πολὺ καλός».

— Τὰ μελλοντικά σου σχέδια;

— Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ φτάσω κάποτε στὴ σειρά τοῦ Γούναρη, τοῦ Μαρούδα καὶ τοῦ Πολυμέρη. Καὶ τότε νὰ ἀποκτήσω ἕνα δικό μου κέντρο, στὸ ὁποῖο νὰ εἶμαι ἡ μεγάλη ἀτμόσφαιρα...

Αὐτὸς εἶναι ὁ Δημήτριος Σόμπολας. Ἐγὼς αὐτοδιδασκόμενος τραγουδιστής, 24 χρόνων, μετὰ γνήσιο... νοτιοαμερικανικὸν στυλ, ποὺ σημειώνει ἐπιτυχίες.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ



Ἐνδιαφέρουσες ἐπίσης ἐμφανίσεις πραγματοποιήσας στὸ Μεξικὸ, μαζὶ μετὰ τὸ ξακουστὸ τρίο τοῦ Ἀλφρέντο Λουίτζι.

Ὁ Σόμπολας, ντυμένος, ὅπως καὶ οἱ συνεργάτες του, μετὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τοπικὸν ἐνδυμα φολκλὸρ, καὶ τὸ πλατύγυρον καπέλλο, καὶ τὴν τέλεια ἀπόδοσιν τῶν τραγουδιῶν, ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν πραγματικῶν Μεξικάνων.

★

Συναντήσαμε τὸ Σόμπολα μετὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες μέρες στὸ γραφικὸν κέντρον τοῦ Ἀρία, στὸ Πικέρμι, ὅπου τώρα ἐμφανίζεται.

— Εἶσαι εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὸ νέο σου ἐπάγγελμα; τὸν ρωτᾷμε.

— Κάτι παραπάνω, ἀφοῦ μοῦ ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ταξιδέψω πολὺ καὶ νὰ γνωρίσω τὸν κόσμον.

— Καὶ νὰ μάθης, φυσικὰ, καὶ ξένες γλώσσες;

— Βεβαίως, ἀφοῦ μιλάω τέλεια τὰ ἰταλικά καὶ ἱσπανικά.

— Ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀδυναμία σου;

— Ἡ κιθάρα μου! Δὲν τὴν ἀποχωρίζομαι ποτέ. Μελετῶ ἀδιάκοπα. Τώρα μάλιστα προσπαθῶ νὰ φτιάξω καὶ μίαν δική μου σύνθεσιν. Ἐλπίζω κάποτε νὰ τὸ πετύχω.

Ὁ Σόμπολας μετὰ τὴν κιθάρα του, τὰ πρῶτα χρόνια τῆς σταδιοδρομίας του στὴ Νότιον Ἀμερική.

ὁ ἀή ό ν ι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Οἱ χορευτὲς τοῦ μέλλοντος

ΚΛΕΙΝΟΝΤΑΣ σήμερα τὴ σεῖρά μας «Ἀστέρια τοῦ χοροῦ», ἀπὸ τὴν ὁποία παρήλθαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἑλληνίδες καλλιτέχνιδες ποῦ, πολὺ ἢ λίγο, ἔταξαν τὸν ἑαυτὸν τοῦ σπῆν ὑπηρεσία τῆς ἀρχαίας θεᾶς Τερψιχόρης, παρουσιάζομε δυὸ ἀκόμα «ἐλπίδες» τῆς αἰρίας.

Πρόκειται γιὰ τοὺς δυὸ πρώτους χορευτὲς τοῦ συγκροτήματος τοῦ Μανώλη Καστρινοῦ, Ἀντῶν Μανούσο καὶ Δημήτρη Στάγια. Εἶναι δυὸ παιδιὰ γύρω σπὰ εἴκοσι χρόνια τοὺς ὁ Ἀντῶν καὶ ὁ Δημήτρης, μετὰ τὸν ἀρκητὴ δεξιότητα, ποὺ τὴν βοηθοῦν καὶ τὴν ὑψώνουν σὲ ἐπίπεδο τέχνης τὰ νεῖατα τους.

Ξαυθὸς ὁ Ἀντῶν, μελαχροινὸς ὁ Δημήτρης, ἀποτελοῦν ἕνα θεαματικὸν χορευτικὸν ζευγάρι, ποὺ ἐπὶ χρόνια τώρα δίνει μετὰ ἐπιτυχία δείγματα τοῦ ταλέντου του μπροστὰ στὸ ἀθηναϊκὸ κοινόν, σὲ ἐπιθεωρησιακὰ θεάτρα καὶ νυχτερινὰ κέντρα, κάτω ἀπὸ τὴν ἐμπειρὴ καθοδήγησιν τοῦ στυλιᾶτα δασκάλου τους. Ἔτσι, σήμερα, οἱ δυὸ νεαροὶ χορευτὲς θεωροῦνται σὰν «ἀσσοὶ τοῦ μέλλοντος» στὴν τέχνη τους.

Αὐτὸ ἔλλωστε μᾶς προφήτεψε καὶ ὁ δάσκαλός τους ὁ Καστρινός, παρουσιάζοντάς τους μετὰ καμάρι:

— Σὲ πέντε χρόνια μέσω, τὰ «παιδιά» μου θάνα κορυφῆς στὸν τόπο μας.

— Ἰδοὺ στηρίζετε τὴν προφητείαν σας; ρωτήσαμε.

Ἀπόρησε μετὰ τὴν ἐρώτησιν, καὶ μετὰ τὸ δικό του, ἀφοῦ ἡ δουλειὰ τῶν «παιδιῶν» εἶναι φανερὴ, καὶ μπορεῖ εὐκολὰ νὰ τὴ διαπιστώσῃ κανεὶς στὴν πίστα. Ὑστερὰ ἀράδιασε τοὺς λόγους.

— Δὲ θὰ μιλήσω γιὰ τὰ χορευτικά τους προσόντα, μᾶς εἶπε. Αὐτὰ θὰ τὰ δῇτε μόνος σας. Ἐγὼ ἀπλῶς θὰ τὸνίσω κατὰ πού, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται ὁ ἀνίδεος, ἀποτελεῖ βασικὸ στοιχεῖον τῆς προκοπῆς στὸ χορὸ, ὅπως ἄλλωστε καὶ σὲ κάθε τομέα τέχνης. Κι' οἱ δυὸ ἔχουν ἦθος στὴ δουλειὰ τους, σοβαρότητα καὶ εὐσυνειδησία πρῶτοτατον. Δὲν πᾶσχουν ἀπ' τὴν ἀρρώστειαν τοῦ βενετισμοῦ, ποὺ σκοτώνει τὴν γένεσιν τοῦ τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τὸν ξεοπτατίζει ἀπ' τὸ σωστὸ δρόμον, ὅπως συμβαίνει μετὰ πολλοὺς ἄλλους. Κι' αὐτὸ εἶναι βασικόν.

★

Εἶχαμε κατ' ἐπανάληψιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαπιστώσουμε αὐτὰ τὰ ἄλλα καθαρὰς χορευτικὰ προσόντα τοῦ Ἀντῶν Μανουσίου καὶ τοῦ Δημήτρη Στάγια.

Ποῖν ἀπὸ τέσσαρα χρόνια ἀκριβῶς, ὁ Καστρινὸς τοὺς πῆρε, μετὰ τὴν ἀκούσιν αὐτῶν στὴ Σχολὴ τῆς Λουκίας, χορογράφου τοῦ Ἑθν. Θεάτρου καὶ τῆς Λυρικῆς, καὶ

τοὺς παρουσίασε στὸ μπαλέτο του. Τὸ ντεμποῦτό τους, ποὺ ἐγίνε στὸ θέατρο «Παπαιῶάνου», στέφθηκε μετὰ ἐπιτυχία. Ὑστερὰ ἀκολούθησαν ἄλλα θεάτρα: τὸ «Μετροπόλιταν», τὸ «Πάρκ» καὶ πάλι τὸ «Μετροπόλιταν».

Στὸ «Πάρκ» ὁ Ἀντῶν καὶ ὁ Δημήτρης συνόδευαν τὸ δασκάλον τοὺς στὴν ἀξέχαστη ἐκείνη χορογραφία τοῦ «Καϊμού», ὅπου σὲ μουσικὴν τοῦ Γιώργου Μουζάκη, ἔδωσαν τὴν μόνον σωστὴ ἐρμηνείαν πᾶν σὲ λαϊκὰ μοτίβα τοῦ τόπου. Τὸ φετινὸν καλοκαίρι πάλι στὸ θέατρο «Μετροπόλιταν», ἀπέδωσαν, μετὰ τὴν Μάρω Κοντοῦ, μίαν ἀπὸ τὶς πρὸ πρωτότυπες ἀτμοσφαιρῶν τῆς «Ὀδοῦ τῶν Ὀνειρών», τὸ χορὸ Χάτζι-Χάτζι (ὅρος παρμένους ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Χατζηδάκι), ποὺ δημιούργησε σχολὴ καὶ μόδα.

Πέραν τῶν δύο αὐτῶν δημιουργῶν, ὁ Ἀντῶν καὶ ὁ Δημήτρης χόρευαν στὴν Κύπρον καὶ στὴν Τουρκίαν, ὅπου μετέβη σὲ τουρνέ τὸ συγκροτῆμα Καστρινοῦ, καὶ σὲ διάφορα κοσμικὰ κέντρα, ὅπου ἐμφανίζονται ἀκόμη.

★

Ἡ συνέντευξις μετὰ τὴν σημερινὰν χορευτικὰν μας ἀστέριαν, ἦταν ἡ πρὸν λιγύλογον καὶ σύντομον συνέντευξις, ποὺ πῆραμε ποτὲ.

Καὶ οἱ δυὸ, ὅταν τοὺς συναντήσαμε ἀργά, μετὰ τὴν δουλειὰν τοὺς στὴν Πλάκα, εἶχαν ἀντιρρήσεις γιὰ... δηλώσεις, πράγμα, ποὺ μᾶς παραξένευε.

— Μὰ ἐδῶ οἱ ἄλλοι κάνουν «κρά» γιὰ συνεντεύξεις.

— Οἱ ἄλλοι ἴσως μετὰ τὸ δικό τους. Ἐμεῖς ὁμῶς, ἐπὶ τοῦ παρόντος, πρέπει νὰ δουλεύομε. Τὰ λόγια θάρθουν ἀργότερα.

— Ἡ σιωπὴ εἶναι χρυσὸς δηλαδὴ;

— Ὁ Ἀντῶν διευκρίνισε: «Ὀχι. Δὲν εἶναι αὐτό. Δὲν ἔχομε πεπραγμένα ἀξίας τώρα. Τί νὰ πούμε, λοιπόν;

Ἡ μετριοφροσύνη τοῦ ἦταν συγκινητικὴ.

— Ἐχετε δώσει τόσα δείγματα ἀξίας.

— Δὲν εἶναι τίποτε αὐτὰ, μπροστὰ σὲ κείνα ποὺ μπορεῖ νὰ ἐδῶσιν αὐρίον.

— Τότε νὰ μιλήσουμε περὶ χοροῦ γενικῶς. Ποιοὺς χοροὺς προτιμᾶς νὰ χορεύεις;

— Λαϊκὰ μοτίβα καὶ ἐλληνικοὺς χορούς. Λένε πῶς ἔχω ἐπιτυχία. Διαθέτω μεγάλο πηδάλιον, ποὺ δίνει ἀέρα καὶ στυλ σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὸ χορὸ.

— Τὰ ὄνειρά σου; Κάνεις ὁνειρα;

— Φυσικὰ. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ δὲν κάνει ὄνειρα εἶναι πεθαμένος.

— Ποιὰ εἶναι τὰ δικά σου;

— Τὸ εἶπατε. Εἶναι δικά μου. Ἐντελῶς προσωπικὴ ὑπόθεσις.

— Ὅταν γίνουν «πράξεις», θὰ τὰ πούμε.

— Πές μας κανένα ἀνεκδοτάκι ἀπ' τὴ ζωὴν σου σὰ χορευτοῦ.

— Προτιμῶ νὰ μὴν πῶ τίποτα. Τότε νὰ μᾶς πῆς πῶς περνᾶς τὴν ἡμέραν σου.

— Συνηθισμένα.

— Κι' ὁ ἔρωτας;

— Συνηθισμένα.

— Ἡ λέξις «συνηθισμένα» δὲν ἔχει θέσι σ' ἕναν καλλιτέχνη. Στὸν καλλιτέχνη ὅλα εἶναι... ἐξωστιστά.



Ὁ Ἀντῶν καὶ ὁ Δημήτρης μαζί μετὰ τὸ μπαλέτο, σὲ χορογραφία τοῦ Μ. Καστρινοῦ, σὲ ἕνα χορευτικὸν ἀκτὺς τοῦ θεάτρου «Πάρκ».

— Προτιμῶ τὸ «ἐξωστιστά» μὲ μίαν ματιά. Πάνω στὴ σκηνή.

★

Λιγύλογος ἦταν κι' ὁ Δημήτρης. Ἐτοιμαζόταν νὰ πάρῃ τὸ ταξὶ γιὰ τὴ Ν. Ἰωνία, ὅπου καθεστὰ μετὰ τοὺς γονεῖς του.

— Κάποτε, Δημήτρη, νὰ πούμε δυὸ λόγια.

Κύπτατε τὸ ρολοὶ του.

— Μὰ εἶναι μίαν μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Ἡ νύχτα γιὰ τοὺς καλλιτέχνες εἶναι.

Γέλασε. Καὶ διόρθωσε: «Ὅταν ὁμῶς τελειώσῃ ἡ δουλειὰ, πρέπει νὰ μαζεύεται κανεὶς στὸ σπῆν.

— Εἶναι... ἀντικαλλιτεχνικὸ αὐτὸ πού λές.

Ζάρωσε τὰ φρύδια καὶ κάθισε γιὰ νὰ μᾶς κατακεραυνώσῃ:

— Ἡ τέχνη εἶναι ἐργασία. Δὲν εἶναι ἀποκομὴ τοῦ παλίου κακοῦ καιροῦ.

Τὰ λόγια τοῦ ἔρχονταν σ' ἀντίθεσιν μετὰ τὸ παρουσιαστικόν του, ἀκόμη δὲ καὶ μετὰ τὴν προσωπικότητα τῆς δουλειᾶς του. Γιατὶ τὸν Δημήτρη, σὰ χορευτὴν, τὸν δα- κρίνει ἡ εὐγένεια καὶ ἡ χάρις. Εἶναι χορευτὴς στυλιᾶτας, σὰν τὸν Καστρινόν, μετὰ κομψότητα καὶ νῆψων καὶ φινέτσας στὴ γραμμὴν.

Ὅταν τοῦ παρατηρήσαμε αὐτὴν ἀντινομίαν, χαμογέλασε, σὰν παιδί ποὺ εἶναι, κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλιν.

Ἐγὼ πούριτανικὲς ἀρχὲς σχετικὰ μετὰ τὴν ἐξωστιστικὴν ἀσχολίαν τῶν καλλιτεχνῶν, ἐξομολογήθηκα. Βλέπω τὴν τέχνην μου σὰν ἐργασίαν. Ὅταν ἡ ἐργασία τελειώσῃ, τὰ παραπέρα εἶναι δική μου ὑπόθεσις.

— Κι' ἐσύ τὸ ἴδιον;

— Τί ἐνοεῖτε ἐκί' ἐγώ;

— Νά. Ὁ Ἀντῶν τὰ ἴδια μᾶς εἶπε.

Κυττάχθηκαν καὶ συμφωνήθηκαν μετὰ μίαν ματιά. Ὑστερὰ ἐβαλάν τὰ γέλια. Κι' ἔδωσαν τέρμα στὴ συζήτη.

— Στὴ σκηνή, στὴ σκηνή καὶ στὴν πίστα. Ἐκεῖ μιλᾷμε ἐμεῖς καὶ ἐκεῖ θὰ μιλήσουμε πρὸς καλὰ αὐρίον. Τὸ μόνον, ποὺ μποροῦμε νὰ πούμε τώρα, καὶ μάλιστα δημοσίως, εἶναι ἕνα ἀπέραντον «ἐξωστιστά» στὸ δασκάλον μας Μανώλη Καστρινόν. Αὐτὸς μᾶς ἔμαθε ν' ἀγαπᾷμε τὸ χορὸ, κι' αὐτὸς μᾶς ὑψωσε στὰ «μυστικά» τῆς τέχνης. Εἶναι γιὰ μᾶς δάσκαλος καὶ πατέρας.

★

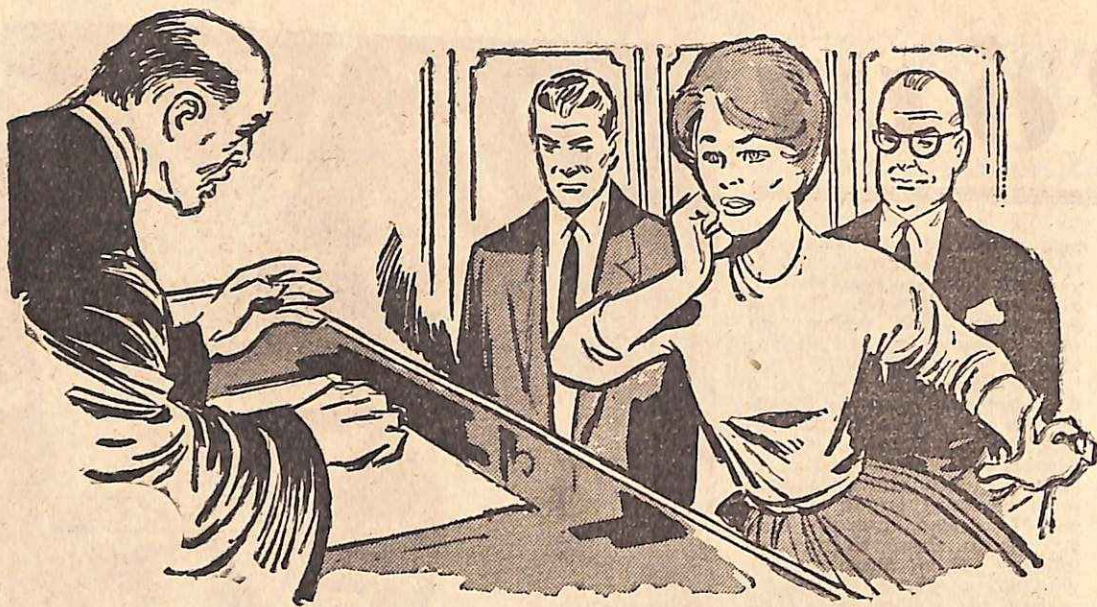
Καὶ τώρα δυὸ λόγια, σὰ συμπεράσμα, γιὰ νὰ κλείσουμε τὴν μεγάλη αὐτὴ ἐρευνα γιὰ τὸ χορὸ καὶ τοὺς φορεῖς τοῦ σπῆν τόπου μας.

Ἡ Ἑλλάς διαδέχεται ἄριστον ἔμφω ὄντο στὴν τέχνην τῆς Τερψιχόρης. Ὁ ἀριθμὸς τῶν χορευτῶν μας, ποὺ διαπρέπει στὸ ἐξωτερικόν καὶ στὸ ἐσωτερικόν, εἶναι στατιστικῶς τεραστίος σὲ σύγκρισιν μετὰ τὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας. Κάτω ἀπὸ τὸ ξανθὸν ἄττικόν φῶς, ἐξακολουθεῖ, στὸν αἰγιό αὐτοῦ τόπον, ὅπου γεννήθηκε ἡ Τερψιχόρη, νὰ ὑπάρχῃ ἐμμετρία καὶ ἡ αἴσθησις τοῦ ρυθμοῦ καὶ νὰ διακομίζηται ἡ πίστις τῆς κινήσεως.

Ὡστόσο, ἡ ὁργάνωσις καὶ ἡ φροντίδα γιὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς τέχνης αὐτῆς, ἀπουσιάζει. Ἐποῦ, ὁ χορὸς μοιάζει στὴν Ἑλλάδα σὰν ἕνα ἀγρολολοῦντο, ποὺ φυτρώει, ἀνθεῖ καὶ μαραινέται μόνον του.

Πόσο θάχε νὰ ὠφεληθῇ ἡ Ἑλλάς, ἀν τὸ ἀγρολολοῦντο αὐτὸ προστατευτοῦν ἀπ' τὶς βροχές, τοὺς ἀνέμους κι' ἀπ' τὴν παγωνιά τοῦ χειμῶνα! Τὸ σπάνιον ἄρωμα τοῦ θαπναινοῦ τόπου.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ



ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

στην έρημη αίθουσα του δικαστηρίου, όπου βρίσκονταν μόνο ο δικαστής κι' ο Τζάκ Χούντερ.

— Ο κατηγορούμενος καταδικάστηκε σε φυλάκιση έξη μηνών, δήλωσε ο πρώτος. Είναι ικανοποιημένη η παθούσα;

— Όχι, όχι! φώναξε η Λετίτσια.

— Καταδικάζεται για πρώτη φορά και θέλησε να φωνάξει επική. Έφ' όσον όμως είσαστε η μοναδική μάρτυς, πρέπει να καταθέσετε όλα επιβαρυντικά στοιχεία έχετε έναντιόν του.

— Όχι! ξαναφώναξε η κοπέλλα.

Ο δικηγόρος μπήκε στη μέση, λέγοντας στο δικαστή:

— Σας παρακαλώ, θα ήταν δυνατόν να συναντηθούν ιδιαιτέρως κι' επί παρούσα μου ο πελάτης μου και η δασποινίς; Άνολαυιδάνα κάθε ευθύνη.

— Έστω, συμφωνήσε ο δικαστής. Γρήγορα όμως.

Ο δικηγόρος τράβηξε έξω τους δυο νέους.

Ο δικαστής αυτός είναι άτεγκτος, είπε. Ένα μόνο μάς μένει... Είσαστε, μίς Χάτ, η μόνη μάρτυς κατηγορίας. Άν όμως ήσαστε γυναίκα του, δε θα μπορούσαν πια να σας ζητήσουν να καταθέσετε έναντιόν του.

Η Λετίτσια έριξε μια ματιά στο Τζάκ. Έκείνος της άπλωσε τα χέρια του:

— Γλυκειά μου, θα μ' άφισης να πάω φυλακή;

Ρίχτηκε στην άγκαλιά του. Κι' ο τρέις μαζί πήγανε άμέσως μ' ένα ταξί στο Δημαρχείο.

Όταν ξαναγύρισαν και παρουσιάστηκαν πάλι στο δικαστή, ο Ουίλλιαμ του είπε:

— Επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω τον κ. και την κ. Χούντερ.

— Παντρεύτηκαν; ρώτησε εκείνος. Έξυπνο τέχνασμα, για να γλυτώση την καταδίκη!

Γέλασε ύστερα και πρόσθεσε:

— Μα και το δικό σου τέχνασμα, Τζάκ, πέτυχε μια χαρά!

Η Λετίτσια κύτταξε με έκπληξι τους τρείς άντρες.

— Όποτε... ήταν κωμωδία, όλ' αυτά; ρώτησε.

— Άν είχατε κάποιο δικαστική πείρα, θα έξερατε ποτέ, ούτε οι δικές γίνονται έτσι, ούτε οι κατηγορούμενοι φεύγουν και κάνουν βόλτες με το ταξί! της έξηγησε ο δικαστής. Συχωρέστε με πού, μαζί με τον Ουίλλιαμ και τον άστυνόμο, συνωμοτήσαμε για να βοηθήσουμε το φίλο μας...

— Και για να εξασφαλίσετε έτσι την εύτυχία μου! συμπλήρωσε η Λετίτσια, λάμποντας από χαρά.

Σ. ΧΕΛΜΑΝ

ΜΕΛΕΤΑΝΕ ΥΟΥΣ ΚΕΡΑΥΝΟΥΣ

Μια ομάδα έπιστημόνων, έφωτισμένη με ραντάρ, κινηματογραφικές μηχανές και διάφορα άλλα όργανα και συσκευές, βρίσκονται στην Άριζόνα, όπου μελετάει συστηματικά τις καταιγίδες και τους κεραυνούς, έλπίζοντας ν' ανακαλύψουν μια άλυσθηστη μέθοδο για να τους προλαμύδουν. Όστόσο, το έργο αυτό, που έχουν αναλάβει οι Άμερικανοί έπιστήμονες, είναι δυσκολώτατο, γιατί δεν ξέρουμε ακόμα ποια ελάχιστα πρόγνωση για τις άστραπές και τους κεραυνούς.

Το έλιξηήριο μακροζωΐας ΤΟΥ ΑΝΤΕΝΑΟΥΕΡ

Ή ζωτικότητα του Γερμανού καγκελλάριου παραμένει μυστήριο!..

ΚΑΤΑ τη διάρκεια της έπισκέφώς του στο Παρίσι, κάποιος ρώτησε τον Καγκελλάριο Άντεναουερ, αν υπελόγιζε να ζήσει μέχρι να καταθέσει όλα επιβαρυντικά στοιχεία έχετε έναντιόν του.

— Όταν ο Πάπας Λέων ο 8ος, έκλεισε τα ένενήντα, οι πιστοί του εύχθηκαν να φτάση τα έκατο.

— Μόνο μέχρι τα έκατο; άπάντησε ο Λέων ο 8ος. Γιατί θέλετε να θέσετε περιορισμούς στην εύπλοχία του Θεού;

Και ο καγκελλάριος Άντεναουερ συνέχισε:

— Θα ζώ και θα εξασκολεύω ν' αγωνίζωμαι μέχρι την τελευταία μου πνοή. Ο άνθρωπος οργανισμός λειτουργεί κανονικά μέχρι τα 130 χρόνια, ακόμη και στους «συνηθισμένους ανθρώπους».

Η έκφραση «συνηθισμένοι άνθρωποι» δεν κρύβει καμμία υπερβολή ή ματαιοδοξία. Ο Κόνραντ Άντεναουερ γνωρίζει πολύ καλά πως είναι μια προσωπικότητα άσυνθιστή.

Ο καγκελλάριος Άντεναουερ δίνει πάντοτε ένα περίεργο θέαμα δυνάμεως και ψυχραιμίας. Το 1949, τη στιγμή που όλοκληρη η Γερμανία άκουε από το ραδιόφωνο τα άποτελέσματα των εκλογών, ο Άντεναουερ τακτοποιούσε άπαθής το ταχυδρομείο του. Την Κυριακή στις 6 Σεπτεμβρίου του 1953, όταν θριάμβευσε στις εκλογές με συντριπτική πλειοψηφία, σκάλιζε τις τριανταφυλλίες του κήπου του, ενώ ο γερμανικός λαός πανηγύριζε.

Η κόρη του Λότ, που είναι η πιστή του συνεργάτις, έγραψε: «Κάπως άργα το άπόγευμα, ο πατέρας μου άφηνε την πολιτική και άφιέρωνεται, για λίγο, στην οικογένειά του. Ζητάει να δη τα σχολικά τετράδια του άδελφού μου και ρωτάει για τη δουλειά μου. Έθελαι να μάθω αν ξεριζώνω τα άγριόχορτα του κήπου κι' αν γέννησαν οι κόττες. Το βλέμμα του είναι διαπεραστικό, ή άκόη του όδύαται και το χέρι του σταθερό. Συχνά, έπίσης, άκούμε στο πικ - άπ δικούς του Χάουν ή του Μπράμς. Το πρόγευμα το παίρνουμε πάντοτε πριν άπ' τις 7 το πρωί».

Η έπιβλητικότης και ή δύναμι, που δημιουργούν το μεγαλείο του Κόνραντ Άντεναουερ, έδαρτώνται και από την καταπληκτική του σωματική ρώμη και υγεία. Ο άνθρωπος αυτός των 86 χρόνων εξακολουθεί να μπορεί να εργάζεται 14 ώρες την ήμέρα. Είναι εύθυνης, χωρίς να χρησιμοποιή ζώνες ή κορσέ. Είναι ένας έμπειρογνώμων στα κρασιά, και τελευταία, ήπιε... έκισοι έξη ποτήρια σαμπάνια, το ένα πίσω από το άλλο. Δεν ένκεννυρίζεται ποτέ, και ενώ οι συνεργάτες του κανίζουν το ένα τσιγάρο πάνω στο άλλο, αυτός μασουλάει ήσυχος ένα κομμάτι σοκολάτα. Το μυστικό της ζωτικότητός του έκπλησσει όλοκληρο τον κόσμο. Ή ζωτικότης του είναι τόσο καταπληκτική, ώστε και μέχρι τώρα ν' άνταίνη τα 123 σκαλοπάτια του σπιτιού του, που βρίσκεται στο Ρούντορφ, επί του Ρήνου.

Έξοο περιοδικό έκανε μια μεγάλη έρευνα στη Γερμανία και Εύρώπη και συνέπερανε το έξης: Ή περίεργη άκραιότης του καγκελλάριου Άντεναουερ, όφειλεται στην έφευρετικότητα των γιατρών του, που δε διατάζουν να βρουν στις μεσαιωνικές παραδόσεις, θεραπευτικές πηγές, που είναι ακόμη άγνωστες στη σύγχρονη έπιστήμη...

Έπίσημως, ή προνομιακή υγεία του Άντεναουερ όφειλεται σε τρία φάρμακα: τα ζωικά κύτταρα του δόκτορος Νίχανς, το ΚΗ3 και το Ζεβιλόν. Ή θεραπεία του δρος Νίχανς είναι πολύ γνωστή. Συνίσταται στην είσαγωγή στον οργανισμό, κατά χρονικά διαστήματα, ζωικών κυττάρων. Έχει γραφή, ότι κατά τη διάρκεια της τελευταίας του έλογικής περιόδους, έπειδή δε μπορούσε να βρη ζωικά κύτταρα, λόγω έλλειψως χρόνου, ο καγκελλάριος Άντεναουερ, κατέφυγε σε κάτι δισκία, που είχε έφευρε ο Νίχανς, και τα όποια περιείχαν τέτοια κύτταρα. Ή πληροφορία αυτή δεν έπιβεβαιώθηκε ποτέ. Πικρό μυστήριο σκεπάει, ότι έχει σχέση με την υγεία του καγκελλάριου. Αυτό που είναι εξακριβωμένο, όμως, είναι ότι έχει έπισκεφθή δυό φορές μέχρι τώρα το δόκτορα Νίχανς, στην Έλβετία.

Το δεύτερο θαυματουργό φάρμακο, που παίρ-

νει ο Άντεναουερ είναι το ΚΗ3, που μοιάζει με το ρουμανικό Ζερονιτάλ Η3, που έφευρε ή Άννα Άσλάν.

Άναριθμητες περιπτώσεις έπιβεβαιώνουν πως το ΚΗ3 καταπολεμά άποτελεσματικά το γήρας, ακόμη και όταν ο άνθρωπος βρίσκεται σε προχωρημένη ήλικία. Ή έπιδρασί του, έξ άλλου, πάνω στον Άντεναουερ, είναι φανερή. Το ΚΗ3, με τη μορφή του ρουμανικού Ζερονιτάλ, είχε, έπίσης, θαυμάσια άποτελέσματα πάνω στον άρχειπίσκοπο του Καντέρμπουρυ, που του χάρισε μια ζωτικότητα, έξ ίσου, καταπληκτική.

Το τρίτο φάρμακο, που χρησιμοποιεί ο Άντεναουερ, πωλείται τώρα σ' όλη τη Γαλλία και δίνεται κατόπιν ειδικής συνταγής του γιατρού. Έχει μια εύεργετική έπιδραση, στα έγκεφαλικά κέντρα και στη διανοητική ένεργητικότητα των ήλικιωμένων.

Άξίζει να σημειωθή πως τα όνόματα των γιατρών που έπιδίδονται διαρκώς την υγεία του Άντεναουερ είναι άγνωστα, έπειδή στη Γερμανία ή σύνθεσι της όμάδος των έπιστημόνων άυτών θεωρείται ως κρατικό μυστικό.

Είναι γνωστό, όμως, πως ο Άντεναουερ παρακολουθείται από τον καθηγητή Μπούργκερ, που είναι μια κορυφή στα ζητήματα του γήρατος. Ο δρ. Μπούργκερ συμβουλεύει το Γερμανό καγκελλάριο να κανη ένα ειδικό μάντιο, με βάσι το κοινό σαπούνι, όταν σηκώνεται, και ένα πριν κοιμηθή. Ο καθηγητής Μπούργκερ δίνει μεγάλη σημασία στη θέσι που θα έχουν τα χέρια κατά την ώρα του ύπνου.

Υπέδειξε, έπίσης, στον Άντεναουερ να τρώη πολλά στρείδια, που περιέχουν μεταλλικά στοιχεία, κυρίως χρυσό, σε κατάστασι «έκρας ένεργόν», που έχει εξαίρετικά άποτελέσματα κατά του γήρατος. Εύτυχώς που ο καγκελλάριος άσπάει τα στρείδια, γιατί θα ήταν δύσκολο να του έπιδίδουν μια δίαιτα, που δε θέλει.

Ο Μπούργκερ ένθαρρυνει τον Άντεναουερ να πίνει κρασί, και ειδικά το γερμανικό κρασί του Σήμπεν Κέμπιρτζ. Έχει τη γνώμη πως το κρασί κάνει καλό στους γόους.

Άλλά το μυστήριο της καταπληκτικής υγείας του Άντεναουερ δεν έξηγείται, στο θαυματουργό



Κάθε μέρα, στις έπττα το πρωί, άνταίνει πενήντα τέσσερα σκαλοπάτια για να φτάση στο γραφείο του.

κι' αν είναι αυτά τα φάρμακα. Όλοι όσοι τον γνώρισαν από κοντά, πιστεύουν πως υπάρχει κάποιο άλλο μυστικό.

Πολλοί είναι εκείνοι, που πιστεύουν ότι στη Γερμανία άσκειται μια περίεργη ίατρική, που βασίζεται στην παλιά άλχημεία. Το γεγονός αυτό έπιβεβαιώνεται από σοβαρές μελέτες, όπως αυτές του διασημού καθηγητού Γκρέυ του Καίμπριτζ, που αναφέρει ότι το Σεπτέμβριο του 1768, ο Γκαίτε, ο μεγαλύτερος Γερμανός συγγραφέας, προσεβλήθη από μια ασθένεια, που οί γιατροί δεν ήξεραν ούτε να τη διαγνώσουν, ούτε να τη θεραπεύσουν — πιθανόν να ήταν έλκος του στομάχου — και τελικά σώθηκε από έναν περίεργο γιατρό.

Ο καθηγητής Γκρέυ στο Βιβλίο του «Καίτε και Άλχημεία», που έξεδδθη το 1952 στο Καίμπριτζ, έδειξε πως ένα άπ' αυτά τα φάρμακα, ήταν γνωστό από το Μεσαίωνα. Είναι δε τόσο δύσκολο να παρασκευασθή, ώστε χρειάζονται είκοσι χρόνια για να έτοιμασθή ένα δέκατο του χιλιογράμμου. Ή παρασκευή αυτή, άλλωστε, είναι πολύ επικίνδυνη. Το μυστικό αυτό φάρμακο, που ή πραγματική ύπαρξή του δημοσίωσαν τους μύθους του «έλιξηήριου της μακροζωΐας», δινόταν σε ανθρώπους των όποιων το πετρομάνιο συνδεόταν στενά με το μεγαλείο της Γερμανίας. Μερικοί άλλοι μεγάλοι Γερμανοί το είχαν πάρει έπίσης σ' άλλες εποχές και ο καγκελλάριος Άντεναουερ έχει σειρά σήμερα. Κανείς δε μπορεί να έξηγήση με άκρίβεια τη φύσι αυτού του φαρμάκου ή να έχη μια πληροφορία για τον άνθρωπο, που το παρασκεύασε.

Κανείς δεν ξέρει την άρχή της παλαιότερης από τις έπιστήμες της άλχημείας. Οι άλχημιστές υπεστήριζαν πάντα ότι με τη διάσπασι των στοιχείων της φύσεως, έλευθέρωνονται τρομερά έπικίνδυνες δυνάμεις. Ή άτομική βόμβα άποτελεί το μεγαλύτερο παράδειγμα, που έπιβεβαιώνει μια από τις βασικότερες θεωρίες των άλχημιστών.

Πάνω άπ' όλα, όμως, οι παράξενοι αυτόι σοφοί άνθρωποι έχουν μια άνυπολόγιστη δύναμι: Μπορούν να θεραπεύσουν όλες τις ασθένειες με άρισμένα μυστηριώδη φάρμακα.

Στη Γερμανία έλασε ένας άνθρωπος, που οί καλώς πάντα πληροφορημένοι, λένε: «Αυτός έφει!» Ο άνθρωπος αυτός είναι ο Βαρώνος Μπερνύς, που γεννήθηκε το 1880 στο Λίνταου, στις όχθες της λίμνης Κωνσταντίας.

Ο Βαρώνος Μπερνύλ άσχολήθηκε με μεγάλες και περίεργες ίατρικές μελέτες, καθώς και με τη φιλολογία. Δημοσίευσε πενήντα τόμους ποιημάτων, μυθών και διηγημάτων. Θεωρείται ως ο μεγαλύτερος ποιητής της γερμανικής γλώσσας.

Το όνομά του, όμως, στο ζήτημα των ίατρικών έρευνών, δεν ξεπεράσε τα σύνορα της πατρίδας του. Οί ειδικοί Γερμανοί, όστόσο, πιστεύουν άκρόδαντα ότι ο Βαρώνος φόν Μπερνύ έφει πως γίνεται το μεγαλύτερο φάρμακο, το μυστικό έλιξηήριο. Είναι βέβαιον, έπίσης, πως στην πραγματικότητα σ' αυτό το φάρμακο, που κατασκευάζεται ειδικά γι' αυτόν, όφειλε τη μακροζωΐα και τη ζωτικότητά του ο καγκελλάριος Άντεναουερ.

Στα 86 χρόνια τον ήπια έκισοι έξη ποτήρια σαμπάνιας, το ένα ύστερ' από το άλλο.

— Είσατε ή μοναδική μάρτυς και πρέπει να καταθέσετε όλα επιβαρυντικά στοιχεία έχετε έναντιόν του, της είπε ο δικαστής.

ΜΟΛΙΣ ξύπνησε κι' άνοιξε τα μάτια της, ή Λετίτσια θάμπώθηκε από το φώς του κλεφτοφαναριου.

— Κλέφτης! Κλέφτης! φώναξε, διακρίνοντας μια άντρική σιλουέττα.

Ή σιλουέττα πλησίασε στο κρεβάτι. Κι' ή κοπέλλα την άναγνώρισε.

— Έρείς, Τζάκ; Τί γυρεύετε έδώ; άπόρησε.

— Ήθελα να σας μιλήσω. Κι' άφού διατάξατε την ύπηρεσία σας να μη δεχθή, άφού δε μ' άφήνατε να σας πλησιάσω στο δρόμο και μου έπιστρέψατε άβάστατα τα γράμματά μου, ο μόνος τρόπος για να σας άναγκάσω να μ' άκούσετε, ήταν να μπω σά διαρρηκτικής, άπ' το παράθυρο.

— Άν δε φύγετε άμέσως, θα φωνάξω βοήθειαι!

— Ή γιογιά σας είναι κορυφή κι' ή ύπηρεσία έχει άδεια σήμερα.

Ή κοπέλλα δάγκασε με πείσμα τα χείλη της, ενώ ο άντρες πρόσθετε:

— Δεν ήθελαι να σας παρακαλέσω ν' άνασυνδέσουμε τον έρραβώνα μας...

— Ήρθατε άπλως για να μ' έκθέσετε, τον δόκμο η Λετίτσια.

— Ούτε αυτό. Μονάχα, δεν άνέχομαι να με μεταχειρίζονται σά σκύλο! Και γι' αυτό, πριν φύγω από δω, ήθελα να σας έξηγήσω μερικά πράγματα.

— Ό,τι και να μου ήπτε, δε θα το πιστώσω!

— Μου είναι άδιάφορο. Έγώ θα πώ την άλήθεια και σεις μπορείτε να την πιστώσετε ή όχι...

Οί ύποψίες σας για την κ. Τζέκις ήταν άσπρηκτες. Ήμαστε πολλοί συμμοσθητές με τον άντρα της και θεωρησια καθήκον μου να την έξυπηρετήσω σε διάφορες ύποθέσεις της, τώρα που χρίρει.

— Χά, χά! Γι' αυτό τρώγατε μαζί της σε διάφορα έξοχικά κέντρα;

— Ναί, Ήθελε ν' άγαράση μια βίλλα στην έξοχη και, άφού είμαι αρχιτέκτονα, άνταλαβα να έπισκεφθώ διάφορα σπιτία, που της άρεσαν, για να την καθοδηγήσω στην έκλογή. Αυτή είναι ή μόνη άλήθεια! Μα άρνηθήκατε με πείσμα να την άκούσετε. Μου άφαιρέσατε το δικαίωμα της άπολογίας... Τώρα δεν πρόκειται πια να ξαναϊδωθούμε, άφού δε μπο-

«ΚΛΕΦΤΗΣ!»

ρεί να υπάρξη άγάπη, όπου δεν υπάρχει έμπιστοσύνη. Άλλάτε, αύριο φύγω.

Ο νέος έσδυσε το φανέρι του, δρασκέλισε το παράθυρο και πήδησε στο δρόμο. Την ίδια στιγμή, άκούστηκε μια φωνή άπ' έξω:

— Άλτ! Ψηλά τα χέρια!

— Δεν... δεν είμαι... διαρρηκτικής! τραύλισε ο Τζάκ.

— Έτσι, έ; Κατεργάρε! Σε είδα που έμπαινες και σε περίμενα!

Χτύπησε το κουδούνι της έξώπορτας. Ή Λετίτσια πήγε ν' άνοίξη κι' άντίκρισε ένα πόλισημα, που κρατούσε γερά άπ' το μπράτσο τον τώος μνηστήρα της.

— Συνέλαβα αυτό το διαρρηκτική, ενώ έβγαίναε άπ' το σπύτι σας, της είπε ο άστυνομικός. Δέ βρήκα τίποτε πάνω του. Δώστε μου όμως τ' όνομά σας, για να σας καλέσουμε ως μάρτυρα. Και ψάξτε να ήτε αν σας λείπη τίποτα.

★

Την άλλη μέρα, ή Λετίτσια διάβασε στις έφημερίδες:

«Κάποιος Χ. Τζόνσον συνελήφθη χθές τη νύκτα, ενώ έξήρχετο από ένα παράθυρο της οικίας της κ. Χάτ. Φαίνεται, ότι δεν έπρόλαβε να κλέψη τίποτε. Άρνείται δε να άπολογηθή».

Ή κοπέλλα ντύθηκε βιαστικά κι' έτρεξε στην άστυνομία.

— Είμαι ή μίς Χάτ, δήλωσε στον άστυνόμο. Θέλω να μιλήσω στον κ. Τζάκ Χούντερ, που συνέληφθη χθές το βράδυ, βγαίνοντας άπ' το σπύτι μου.

— Μα δεν έχουμε έδώ κανένα Χούντερ!

— Ά, τον Τζόνσον, ήθελα να πώ. Λάθος έκανα.

Άφού περίμενε λίγο, την όδηγήσανε στο κελλί του κρατουμένου. Όταν τον είδε, τα μάτια της βουρκώσανε.

— Ά, πώς λυπημαι! είπε. Γιατί δεν τους είπατε την άλήθεια; Ο Τζάκ γέλασε σαρκαστικά.

— Ποιός θα πιστώη πως ήθελα άπλως να σας μιλήσω; Κι' ύστερα, αν δώσω τ' όνομά μου κι' άποδείξω πως δεν είμαι διαρρηκτικής, κινδυνεύει ή ύπόληψί σας.

— Αυτό έπρεπε να το σκεφθήτε νορίτερα! Τώρα πρέπει ν' άποφύγετε τη φυλακή, με κάθε θυσία. Άφού δε θέλετε να μιλήσετε σεις, θα πώ εγώ την άλήθεια.

Ή κοπέλλα μπήκε συγκινημένη

Ο Χούντερ κύτταξε με κρυφή τρυφερότητα την κοπέλλα.

— Όχι, αυτό δεν το έπιτρέπω! Θα δυσφημισήτε, αν μάθω ο κόσμος πως έδωκαν κρυφά άπ' την κάμαρά σας.

— Μου είναι άδιάφορο.

Ο νέος άλλαξε τόνο και είπε ψυχρά:

— Δέ θα σας έπιτρέψω να ήπτε τίποτε άπ' όλ' αυτά. Τώρα, που τελείωσαν όλα μεταξύ μας, δεν έχω καμμία διάθεσι να χρωστάω την έλευθερία μου στην άστυνομία σας. Καί, πιστώμε με, δεν είναι κολακευτικό για μένα να παραστήσω το Δόν-Ζουάν, που μπαίνονόγιναι άπ' τα παράθυρα!

Ή Λετίτσια τινάχτηκε όρθή, άκούγοντας τα προσβλητικά έκείνα λόγια. Άλλά ο Τζάκ συνέχισε, στον ίδιο παγερό τόνο:

— Προτιμώ να φυλακιστώ ως Τζόνσον. Έτσι, δε θα μάθη κανείς ποιός είμαι και τί έκανα...

άφού άλλωστε είχα άναγγείλει σ' όλους τους δικούς μου πως θάφευγα σήμερα.

— Είσατε άξιος της τύχης σας! φώναξε ή κοπέλλα με θυμό.

Μόλις έφυγε άπ' την άστυνομία, πήγε γραμμή στο δικηγόρο Ουίλλιαμ, κοινό τους φίλο.

— Ο Τζάκ βρίσκεται στη φυλακή! του είπε, με δάκρυα στα μάτια. Πρέπει να τον σώσουμε!

— Στη φυλακή... Γιατί;

Ή Λετίτσια διηγήθηκε, με λίγα λόγια, τη συνέντευξη.

— Τον είδατε; τη ρώτησε ο δικηγόρος.

— Ναί, πριν από λίγο. Πρόκειται να δικασθή σήμερα σά άυτόφορο, έπιμένει όμως να μη φανερωθή ή άλήθεια.

— Χι! Το ζήτημα είναι δύσκολο, γιατί ο Τζάκ είναι πεισματάρης — όπως άπέδειξε άλλωστε κι' ή νυχτερινή είσβολή του στο δωμάτιό σας... Εύτυχώς, που έξρω το δικαστή και τον άστυνόμο.

Τρέσανε μαζί στο δικαστήριο. Ο Ουίλλιαμ άφησε τη Λετίτσια να περιμένει στην αλλη και μπήκε μονάχος. Σε λίγο ξαναδύθηκε και της είπε:

— Έφτασα άργά, δυστυχώς! Άλλά ο δικαστής, όταν έμαθε πως είσατε έξω, ζήτησε να σας δει.

Ή κοπέλλα μπήκε συγκινημένη

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Πρέπει ν' αφαιρούνται οι έλιές;

Πώς γίνεται ή χειρουργική επέμβαση

ΣΤΙΣ περισσότερες περιπτώσεις, οι έλιές υπάρχουν εκ γενετής. Μπορεί όμως και να εμφανισθούν αργότερα. Άλλοτε θεωρούνται, ότι ομορφύνουν κι' άλλοτε, ότι ασχημίζουν, αναλόγως της θέσεως που βρίσκονται, του μεγέθους, του χρώματος και της μορφής τους.

Πραγματικά, υπάρχουν έλιές μικροσκοπικές σαν κεφάλι καρφίτσας κι' άλλες τεράστιες, που σκεπάζουν επιφάνεια δέρματος άκετων τετραγωνικών πόντων κι' έχουν μάλιστα άφθονες τρίχες. Εύτυχες, οι πιο συνηθισμένες, είναι οι μικρές έλιές. Μπορεί δέ να βρίσκονται σε διάφορα μέρη του σώματος.

Το σκούρο χρώμα της έλιάς προέρχεται απ' τη συγκέντρωση μιάς χρωστικής ουσίας του δέρματος, που λέγεται μελανίνη (της ίδιας, στην οποία οφείλεται το μαύρισμα μας απ' τον καλοκαιρινό ήλιο). Αναλόγως δέ της ποσότητας της μελανίνης, κυμαίνεται από ανοιχτό καφέ μέχρι σχεδόν μαύρο. Το χρώμα εξαρτάται κι' απ' το βάθος, στο οποίο βρίσκεται ή μελανίνη (όσο βαθύτερα, τόσο λιγώτερο σκούρα είναι ή έ-λιά).

Η επιφάνεια της έλιάς μπορεί να είναι λεία και να μη ξεχωρίζη απ' το γύρω δέρμα, παρά μόνο στο χρώμα. Άλλοτε όμως προεξέχει λίγο απ' το δέρμα και είναι ανώμαλη. Συχνά, σκεπάζεται από σκούρες τρίχες, που γίνονται περισσότερες, σκουρότερες και σκληρότερες με τον καιρό.

Επικρατεί σε πολλούς ή αντίληψη, ότι ή αφαίρεση μιάς έλιάς μπορεί να προκαλέση καρκίνο στο μέρος εκείνο. Η ιδέα αυτή προήλθε απ' το διαπιστωμένο γεγονός, ότι μερικές έλιές εξελίσσονται σε καρκινώδεις όγκους (ιδίως οι πολύ μαύρες, γυαλιστερές και άτριχες) κι' απ' την υπόνοια, ότι κάθε κακώς το μέρους εκείνου μπορεί να επιταχύνη αυτή τη μεταβολή.

Η αλήθεια είναι πως οι έλιές, που βρίσκονται σε μέρη, όπου παθαίνουν επανειλημμένες μικρές κακώσεις, π. χ. από συνεχές τσίψιμο, παρουσιάζουν μεγαλύτερη τάση να γίνουν καρκινώδεις. Δεν υπάρχει όμως καμιά ένδειξη, ότι ή τελεία χειρουργική αφαίρεση μιάς έλιάς μπορεί να προκαλέση καρκίνο. Σπάνια άλλωστε εξελίσσονται οι έλιές σε καρκινώδεις όγκους. Σπάνια άλλωστε εξελίσσονται οι έλιές σε καρκινώδεις όγκους. Σπάνια άλλωστε εξελίσσονται οι έλιές σε καρκινώδεις όγκους. Σπάνια άλλωστε εξελίσσονται οι έλιές σε καρκινώδεις όγκους.

Ο γιατρός θα κρίνει σε ποιές περιπτώσεις μπορεί ή πρέπει να επέμβη το χειρουργικό νυστέρι,

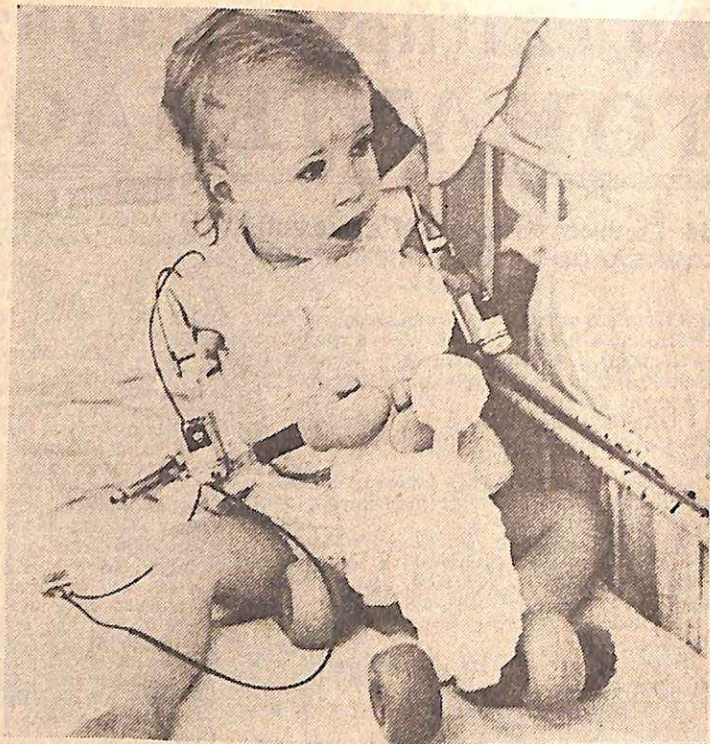
πάντως, οι περισσότερες απ' αυτές τις έγχειρήσεις, γίνονται για λόγους αισθητικούς. Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις, που επιβάλλεται μάλλον ή χειρουργική επέμβαση, όπως προκειμένου για έ-λιες στις χούφτες, στα πέλματα των ποδιών ή στην περιοχή των γεννητικών οργάνων, σε μέρη δηλαδή, που ύφισταται συνεχές τσίψιμο.

Ο χειρουργός θα προσπαθή-ση, έξ άλλου, να εξακριβώσει προκαταβολικά τί είδους σημάδια α-φίνουν στον άσθενή του οι πλη-γές, που έπουλάνονται. Σε άλλα άτομα τα σημάδια αυτά είναι μόνο λεπτές άσπρες γραμμές, ενώ σε άλλα γίνονται σκληρά, διογκωμένα και κόκκινα (από υπερβολικό σχηματισμό ινώδους ιστού). Στη δεύτερη, λοιπόν, περίπτωση, το σημάδι από την αφαίρεση μιάς μικρής έλιάς είναι άσφαλώς πιο αντίσθητικό από την ίδια την έλιά.

Μετά τη χειρουργική αφαίρεση μιάς μικρής έλιάς, ή χειρουργός τεντώνει το γύρω δέρμα, το ράβει και σκεπάζει έτσι το τραύμα. Έπειτα ή πάσχων μένει στο νοσοκομείο 5—7 μέρες, ώπου να αφαιρεθούν τα ράμματα. Προκειμένου όμως για πολύ μικρή έλιά, μπορεί να γυρίση άμέσως στο σπίτι του.

Αν τώρα ή έλιά ήταν μεγάλη, δέ μπορεί να τεντωθή τόσο πολύ το γύρω δέρμα, κι' επομένως χρειάζεται να μετασυντε-θή εκεί ένα κομμάτι δέρματος, που το παίρνει ή χειρουργός από άλλο μέρος του σώματος — συνήθως απ' το μηρό. Πάντα όμως το πρόσθετο αυτό δέρμα διακρίνεται κάπως απ' το άλλο, το γύρω του, στο χρώμα και στην όψη. Η διαφορά αυτή μπορεί να καμουφλαριστή με ειδικές κοσμητικές κρέμες.

Προκειμένου για μικρές επιφάνειες του προσώπου, ή χειρουργός μπορεί να πάρη απ' το πίσω μέρος του αυτιού το απαιτούμενο δέρμα για τη μεταμόσχευση. Αυτό δέν ξεχωρίζει απ' το υπόλοιπο. Έτσι, το μόνο όρατο σημάδι της μεταφύτεσεως είναι μιά λεπτή



ΤΕΧΝΗΤΑ ΧΕΡΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΑΛΙΔΟΜΙΔΗΣ

Σε 500.000 θα ανέλθουν, με προχείρους υπολογισμούς, τα παιδιά, που γεννήθηκαν και θα γεννηθούν χωρίς χέρια, έπειδή ή μητέρα τους χρησιμοποίησε, κατά την περίοδο της κύησης, το τοξικό φάρμακο, που λέγεται θαλιδομίδη. Στην Αγγλία άρχισε κιάλας σε εύρεια κλίματα ή κατασκευή τελειοποιημένων χεριών, για τα τραγικά θύματα. Τα τεχνητά αυτά χέρια έπονομάστηκαν «χέρια της Χαϊδελβέργης» από το όνομα της πόλεως, στην οποία μένει ή έφευγής τους. Λέγεται πως χάρις στα τεχνητά αυτά άκρα, τα άναρθρα πιδάκια θα χορίζουν στο έξης στους δυστυχισμένους γονείς τους περισσότερες χαρές, παρά δάκρυα.

γραμμή δόλγυρά της.

Οι έγχειρήσεις αυτές δέν πρέπει να γίνονται πολύ νωρίς, σε μισρά παιδιά, γιατί είναι τότε δύσκολο να συμπληρωθή ή έπούλωση άνευόχλητα και να μη μολυνθή το τραύμα απ' τα ούρα και τα κόπρανα του παιδιού. Έξ άλλου, όμως, είναι καλό να γίνεται ή έγχειρση, για διαφόρους λόγους, προτού το παιδί

πάη σχολείο. Ός κοπαλληλότερη λοιπόν ηλικία θεωρείται το διάστημα από 2½ μέχρι 5 ετών. Ο μικρός άσθενής μένει συνήθως στο νοσοκομείο περί τις 3 βδομάδες.

Μετά την έγχειρση, συνιστάται καθημερινό μασάζ με λαβανίνη στο μέρος της ουλής, για να μαλακώσουν οι ιστοί και να μη διακρίνεται πολύ το σημάδι.

Σε ώριμες περιπτώσεις, ή έλιά μπορεί να είναι πολύ μεγάλη για ν' αφαιρεθή μ' ένα άπλο κόψιμο, άλλ' όχι τόσο μεγάλη ώστε να δικαιολογή μεταφύτεση δέρματος. Τότε εφαρμόζεται ή έ-ξής μέθοδος: Ο χειρουργός κόβει το κέντρο μόνο της έλιάς, κι' ύστερα τεντώνει και ράβει το γύρω δέρμα. Έτσι, άπομένει μιά έλιά, μικρότερη απ' την αρχική. Μετά 3—6 μήνες κι' άφου άποκατασταθή το γύρω δέρμα, γίνεται δεύτερη έγχειρση κι' αφαιρείται το υπόλοιπο της έλιάς.

Κάποτε, χρειάζεται να έπακο-λουθήση και τρίτο τέτοιο στάδιο της έγχειρήσεως. Κάθε στάδιο απαιτεί παραμονή 10 ημερών στο νοσοκομείο. Η μέθοδος αυτή εφαρμόζεται μόνο σε παιδιά και δέ συνιστάται ποτέ μετά την έφθεια.

Άλλοτε πάλι, αν ή χρωστική ουσία βρίσκεται πολύ επιφανειακά, ή έλιά μπορεί να εξαφανισθή, αν φαγωθούν τα επιπόλαια στρώματα του δέρματος με λεπτό γυαλοχαρτο ή με ένα γρήγορα περιστρεφόμενο τροχό ή με περιστροφική συρμάτινη βούρτσα.

Η μέθοδος αυτή συνιστάται στις λείες, άτριχες και έλαφρά χρωματισμένες έλιές. Το φαγωμένο δέρμα έπουλώνεται σε 10 μέρες περίπου. Αν τυχόν έσφα-χρωματισθή το μέρος εκείνο, τις έπόμενες βδομάδες, πρέπει να έπαναληφθή το φαγώμα.

Κι' αυτή επίσης ή μέθοδος εφαρμόζεται μόνο στα μικρά παιδιά.

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΑ

Από τη μορφή τους προσδιορίζεται ή αίτια τους

ΤΟ εξάνθημα που βγάζει ένα παιδί, έχει πολλές πιθανές αιτίες. Άλλες σοβαρές κι' άλλες άσημαντες. Συχνά δέ, από τη μορφή του, καταλαβαίνει άμέσως ή γαστήρ την αιτιολογία του.

Οι κοινότερες εξανθηματικές ασθένειες είναι ή ιλαρά, ή έρυθρά, ή ανεμοβλογιά και ή σπανιότερη σήμερα δόστρα-κιά. Καθεμιά απ' αυτές έχει ξεχωριστό και χαρακτηριστικό τύπο εξανθήματος.

Πρέπει να σημειωθή ότι, σε πολλές περιπτώσεις, ή μικρός άρρωστος βγάζει κι' ένα έλαφρό, άρχικό εξάνθημα, κατά την περίοδο της επώσεως της ασθε-νείας. Αυτό διαφέρει απ' το πραγματικό που έπακολουθεί, εξαφανίζεται δέ πολύ γρήγορα.

1) Στην ιλαρά, τα πρώτα συμπτώματα είναι παρόμοια με του κοινού κρυολογήματος: πυρετός, καταρροή, έξοδος βήχας, έρεθισμός των ματιών και φωτοφοβία. Έπειτα εμφανίζεται το εξάνθημα, άρχίζοντας απ' το πίσω μέρος των αυτιών και την περιμετρο του τοιχο-τού δέρματος του κορμιού. Άποτελείται από λεπτές κηλίδες, με χρώμα κεραμιδι, που δέν προεξέχουν από της επιφάνειας του δέρματος. Οι κηλίδες αυτές εμφανίζονται γρήγορα, μεγαλώνουν και ένωνονται, για να σχηματίσουν μεγάλα σπειρία άκανονίστου σχήματος πάνω στο πρόσωπο και στον κορμό — ένω στα άκρα τείνουν να μέινουν μικρές και ξεχωρισμένες μεταξύ τους. Το πρόσωπο παύει να είναι καθαρό.

Μετά στο στόμα, στο έσωτερικό των μάγουλων, διακρίνονται συνήθως κίτρι άσπρα σημάδια, σαν κοκκιώ άλατι, οι λεγόμενες «κηλίδες του Κόπλι». Αυτό είναι το κυριότερο χαρακτηριστικό γνώρισμα της ιλαράς. Μετά 4—5 μέρες, πέφτει ή θερμοκρασία και εξαφανίζεται το εξάνθημα. Μένουν όμως σκούρα σημάδια στη θέση του, έπι 15 μέρες άκόμη. Συχνά, το δέρμα μαδάει και πέφτει, σε πολύ μικρά έλατια.

2) Το εξάνθημα της έρυθράς άποτελεί συνήθως το πρώτο σημάδι της ασθενείας, στα παιδιά — ένω στους ένηλικους υπάρχει πονόλαιμος και συμπτώματα σαν του κοινού κρυολογήματος. Το εξάνθημα έχει χρώμα ούς και άποτελείται από μικρές κηλίδες ξεχωριστές στην

άοχή. Έμφανίζεται πρώτα στο πρόσωπο, κατόπιν στον κορμό και τελευταία στα άκρα και συνοδεύεται από φαγούρα. Τείνει δέ να εξαφανισθή τελείως από μιά περιοχή του σώματος, πριν έμφανισθή σε άλλη. Μετά 2 μέρες, οι κηλίδες ένωνονται μεταξύ τους και δίνουν στο πρόσωπο μιά χαρακτηριστική όψη «άνθισμένης ροδακινιάς».

Συγχρόνως παύει να έλθουν του τραχήλου. Το σημάδι αυτό είναι χαρακτηριστικό της ανεμοβλογιάς.

Μετά το σόδιμο του εξανθήματος δέν άπομένουν σκούρες κηλίδες, μπορεί όμως να υπάσχη άπολείψεις.

3) Η ανεμοβλογιά προσβάλλει συνήθως τα κάτω των 10 ετών παιδιά, χωρίς όμως να άπολείεται και για κάθε άλλη ηλικία. Τα μικρά παιδιά δέν παρουσιάζουν άλλο σημάδι πριν απ' το εξάνθημα, τα μεγαλύτερα όμως και οι ένηλικοι μπορεί να έχουν πονοκέφαλο, έμετους και πόνους στα άκρα, 24 ώρες πριν φανή το εξάνθημα.

Το εξάνθημα άποτελείται από κοκκινες κηλίδες, που φουσκώνουν γρήγορα και γίνονται φυσαλίδες. Σε λίγες ώρες, το ύδατος ύγρο που περιείχαν άρχικά, γίνεται πύον. Και σε 2—4 ημέρες ξεραίνονται και σχηματίζουν «κόρες». Η εξέλιξη αυτή δέ γίνεται με τον ίδιο ρυθμό σ' όλα τα μέρη του σώματος. Στο κέντρο του κορμού υπάρχουν περισσότερες φυσαλίδες παρά στα άκρα (αυτό διακρίνει την ανεμοβλογιά απ' την έυλογιά). 4) Τα άρχικά συμπτώματα της δόστρα-κιάς είναι: πυρετός, πονόλαιμος και «έσπρη» γλώσσα. Το εξάνθημα εμφανίζεται μετά 36—48 ώρες, πρώτα πίσω από τα αυτιά και στο άνω μέρος του κορμού. Το πρόσωπο κοκκινίζει, έκτός από το γύρο του στόματος που μένει γλω-μός. Η γλώσσα έχει ένα παχύ επίχρυσμα, άνάμεσα στο οποίο διακρίνονται έρεθισμένα τμήματά της.

Με την ύποχώρηση του εξανθήματος, άρχίζει ή άπολείπση, συνήθως μετά μιά βδομάδα, διαρκεί δέ μέχρι 3 βδομάδες. Είναι άφθονη και με μεγάλα κομμάτια δέρματος.

Έκτός απ' τις περιπτώσεις που άναφέραμε, υπάρχουν και εξανθήματα από οδοντοφυΐα (γύρω στο στόμα και στα μάγουλα), από αλλεργική έυσθησία σε ώρισμένες τροφές ή φάρμακα (οδοντοφυΐα) και από τοπικό έρεθισμό του δέρματος (ή κοινή δροσιστική).

Μπάνιό κάθε μέρα στο βρέφος

Πώς πρέπει να φερθετε στα παιδιά, που δέν τ' δέχονται με εύχαρίστηση

ΜΕ την πτώση του ήμφαλειον λώρου και την τελεία έπουλωση του τραύματος, γεννιέται το πρόβλημα του πρώτου μπάνιου του νεογέννητου.

Συνήθως, αυτό το γεγονός, προκαλεί άνησυχίες και συζητήσεις, όχι μόνο άνάμεσα στους γονείς, αλλά και στους συγγενείς. Ο καθένας δίνει τη δική του γνώμη και ή νεοή μητέρα δέν ξέρει τί πρέπει να κάνει.

Για να διαλύσουμε, λοιπόν, τις άμφιβολίες της, άς δούμε πως γίνεται «πα-γματικά» το πρώτο — όπως και τα έπόμενα — μπάνιο του βρέφους.

Ποιν απ' όλα είναι άπαραίτητο να διαλέξετε ένα κατάλληλο δοχείο (μπανάκι) από πλαστικό ή από άλλη ύλη (τα πλαστικά είναι τα προτιμότερα) και να το διαθέσετε άποκλειστικά για το παιδί, διατηρώντας το πάντα σχολαστικά καθαρό. Η θερμοκρασία του νερού δέν πρέπει να ξεπερνά τους 36 — 37 βαθμούς, γιατί, το βρέφος, προσαομίζεται εύκολα στην έξωτερική θερμοκρασία και έπομένως, ένα μπάνιο πολύ έσθετο μπορεί να αύξηση άπτόμα τη θερμοκρασία του σώματος του μικρού. Αν το παιδί παρουσιάζη κοινωνία στους γλου-τους και στους μπροσ, θα προσθεσετε στο νερό ένα ειδικό άμυλο, που θα βοη-θη στο φραγισμό.

Το μπάνιο, θα πρέπει να γίνεται τουλάχιστον δύο φορές μετά το θηλασμό και δέν πρέπει να κοπάζη περισσότερο από λίγα λεπτά άκόμη και αν το παιδί δείχνει φανερό εύχαρίστηση μέσα στο νερό. Το μπάνιο, μπορεί να γίνεται σε οποιαδήποτε ώρα της ημέρας (πάντα δύο φορές μετά το θηλασμό). Μια ή πιο κατάλληλη ώρα είναι άφου το άπνευμα γιατι συντελεί στο να χαλαρή γλή-νη ύπνο, ιδίως στα πιο άνησυχά παιδιά.

Το βρέφος, πρέπει να κάνει μπάνιο κάθε μέρα. Στους πρώτους μήνες της ζωής το δέρμα άποτελεί μιά εύκολη εισο-δο για μολύνσεις (σταφυλόκοκκος), που προσβάλλουν όχι μόνο την επιδερ-μίδα, αλλά και τα έσωτερικά όργανα.

Είναι φανερό, λοιπόν, ότι μόνο ή ά-πόλυτη καθαριότητα άποτελεί την καλύτερη προφύλαξη γι' αυτές τις άρρώ-στιες.

Σε ποιές περιπτώσεις το βρέφος δέ θα πρέπει να κάνει μπάνιο; Όταν πάσχη από ασθένειες με δυνατό πυρετό, από έλκεμα, όπως και και σε όλες τις προαστικές άσθενείες, οντιδες, δρο-γχιδες, ώταλγες.

Βέβαια, είναι πολλά τα βρέφη που δέ βρίσκουν εύχρηστο το μπάνιο. Τα περισσότερα κινείν δυνατά, κρατούν την άναπνοή τους, μελανιάζουν. Σ' αυτές τις περιπτώσεις το μπάνιο στο νερό πρέπει να γίνεται βαθμιαία και για έ-λάχιστο χρόνο. Μ' αυτό τον τρόπο το βρέφος θα συνηθισή στα-στα στην άσ-θηση του νερού, άποφεύγοντας τις κα-κές έντυπώσεις.

Πώς να ξεχωρίσετε την έλξη από την έλξη



ΣΤΟΝ ΕΚΑΟΤΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΝ

— Η μελωδία είναι κλεμένη... Τα λόγια άνόη-τα!... Τά συγγραφέα μου! Νομίζω πως θα γί-νη σουξέ.

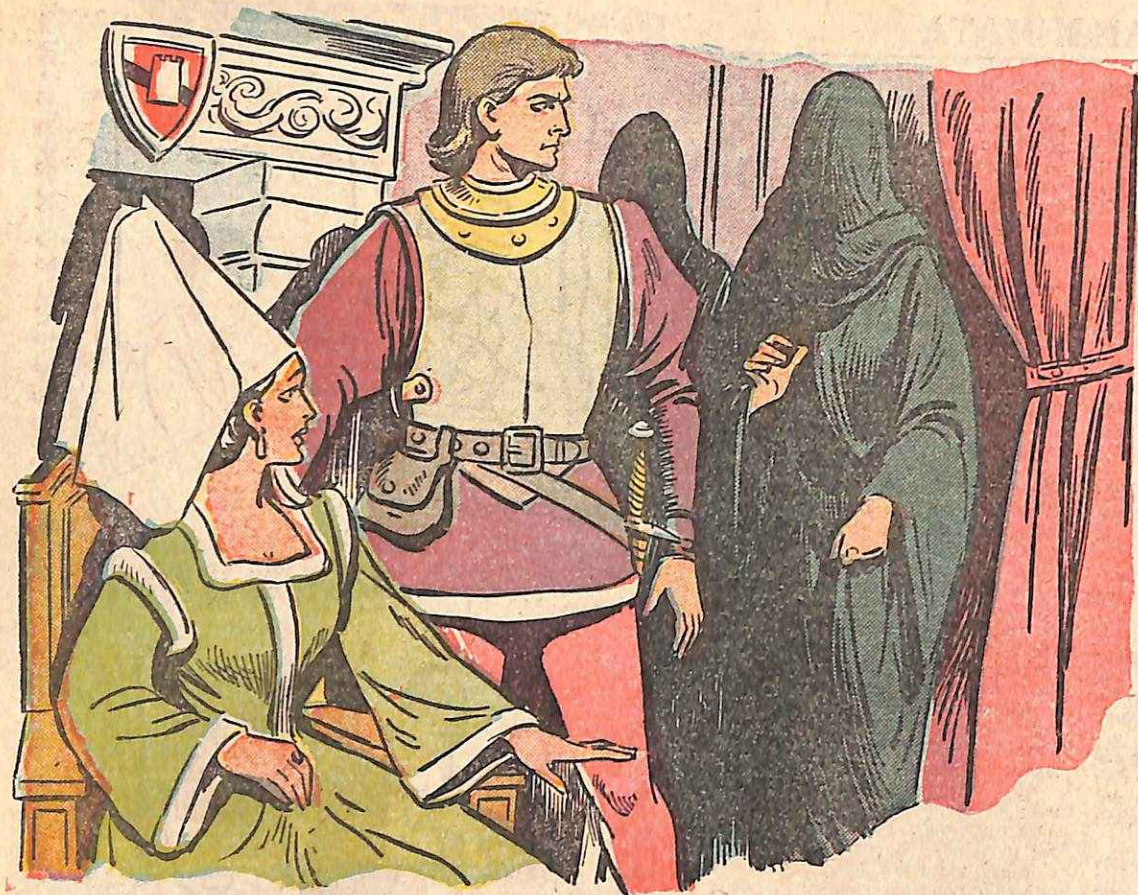


— Μή φοβάσαι. Ντίνο! Φίλησέ με! Του έκου-ρα τα νυαλιά!



ΣΤΟΝ ΕΦΟΡΟ

— Μήν τ' άντιδίδετε έτσι το κολλέ μου... Τα μαρμαριάρια είναι ψεύτικα!...



— Αυτή είναι η άρραβωνιαστική σου, Ρομπέρ ντε Κάστο; ρώτησε η άγνωστη. Είναι όμορφη, πολύ όμορφη...

ΟΙ ΜΗΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΙΑ νύχτα του Φεβρουαρίου του 1347, στη γαλλική πόλη Ναμπόν, ένας νέος αξιωματικός με τέσσερις στρατιώτες παρουσιάστηκε στο σπίτι του πλούσιου Γκαλάσο.

Του άνοιξε την πόρτα ένας γέρος μικροκοιμισμένος. Κοντά του στεκόταν μια νέα, που φαινόταν καθαρά πως μόλις είχε ξυπνήσει κι είχε ντυθεί πρόχειρα, άνησυχώντας για τα δυνάτη και άπανωτα χτυπήματα στην εξώπορτα.

— Εν όνοματι του βασιλέως και νομίου μας Φιλίππου Ε', του Βασιλιά, πρόσφερε επίσημα ο αξιωματικός, ενώ ο Ρομπέρ ντε Κάστο του άναγγελλό πως, απ' αυτή τη στιγμή, εσύ κι οι δικοί σου δεν έχετε ούτε σπίτι ούτε άλλη περιουσία!

— Γιατί; φώναξε ο γέρος έμπορος, κατάπληκτος. Σίγουρα, θα θύξετε ν' αστερευθήτε, άρχοντά μου, όπως κάποτε έσείς οι ευγενείς της Αύλης σε μας τους ταπεινούς αστούς!

— Δώστε σ' αυτό τον άνθρωπο να καταλάβει πως δεν έχωμε καιρό ν' άστει! διέταξε ο αξιωματικός τους στρατιώτες του.

Εκείνοι άρπαξαν άμέσως το Γκαλάσο και τον δέσανε. Η κόρη του Πιζάνα παρακολούθησε τη σκηνή αυτή, κατάχλωμη και σαν άπολωμένη...

Την εποχή εκείνη, οι βασιλιάδες της Γαλλίας συνήθιζαν συχνά ν' άρπαζον έτσι τις περιουσίες απ' τους ξένους τραπεζίτες και έμπορους, για να γεμίσουν τα άναμνα θησαυροφυλάκιά τους. Τα θύματά τους άναγκάζονταν πάντα να υποταχθούν στη βία.

— Ω, Θεέ μου! Τι θα γίνουμε...

τώρα; τραύισε ο Γκαλάσο, νυττάζοντας την κόρη του με σπαρταμό. 'Η Πιζάνα μου, το παιδί μου! — Τι θα γίνετε; άπάντησε ο Ρομπέρ ντε Κάστο. Άλλοίστε, εσύ θα φυλακιστής, όπως όλοι οι άλλοι ξένοι έμποροι αυτού του τόπου, για όσον καιρό θα θέληση ο βασιλιάς μας. Το σπίτι σου κι όλα τα κινητά σου άνήκουν πιά στο Κράτος...

— Κι' η κόρη μου;... — Θα τη δώσουμε απ' την πόλη, όπως και τις άλλες.

Η Πιζάνα φάνηκε επιτέλους σαν να συνερχόταν από την τραγική της έκπληξη. Έπιασε απ' το μπράτσο τον αξιωματικό και τον έκτενε:

— Άφίστε με τουλάχιστον να μείνω άπόψε εδώ... Έξω απ' την πόρτα, πάνω στα πέτρινα σκαλοπάτια! Θά είμαι ξαπλωμένη, άκίνητη. Θά φράζομαι σαν πεθαμένη. Κανείς δε θα με προσέξει... Θά περιμένο έτσι να γιορσίσει ο άρραβωνιαστικός μου Όλιβιέ, που έχει πάει στο παζάρι του Πεοριανό. Αυτός θα με βοηθήσει και θα με προστατέψει...

Ο ντε Κάστο ήταν έτοιμος να άποχωρήσει, νικημένος απ' τις ιεσές της, όταν ξαφνικά ανέφθηκε πως μπορούσε ν' άναγκασθή η άνθρωπιστική αυτή πράξη του και να φτάσει σ' αυτή τον Μεγάλο Προεδρό! Όχι, άφειλε να εκπλοώση ως το τέλος το τομερό καθήκον του!

Γύρισε άλλοι το κεφάλι του και διάταξε τους άντρες του να κάνουν γρήγορα.

Η Πιζάνα, κορμασμένη απ' το μπράτσο του, εξακολούθησε να τον παρακαλή να τη σκοτώσει καλλίτερα, παρά να τη δώξη απ' την πόλη, μέσα στη νύχτα... Μά αυτός

την έσπρωξε βάνουσα, την πέταξε χάμω.

Η κοπέλλα έχασε τις αισθήσεις της. Κι' οι στρατιώτες την πήραν μαζί τους, πίσω απ' τον πατέρα της, που, βουβός και σκυφτός, φαινόταν άνικανος πιά να καταλάβει το μέγεθος της συμφοράς του...

★

Ένα χρόνο μετά τη δραματική αυτή σκηνή, ο νέος κι άκαίος ιππότης Ρομπέρ ντε Κάστο φιλοξενήθηκε στον πύργο της μνηστής του Ζάν ντ' Άγκντ. Ήταν έρωτευμένοι, οι δυο τους, και περίμεναν άνυπόμονα την ημέρα των γάμων τους, που πλησίαζε πιά. Μετά γλυκά κι άτέλειωτα ερωτόλογα τους, ξεχνούσαν όλα των κόσμο... ως και τη φοιχτή επιδημία της πανούκλας, που μαστίζε την πόλη και τα περίχωρα.

Εν' άλόγεμα, ενώ βόιζονταν στη μεγάλη σάλα του πύργου, άνοιξε η πόρτα και μπήκε μια γυναίκα. Είχε σκεπασμένο το πρόσωπό της μ' ένα πέπλο.

Ο ιππότης σηκώθηκε ζοηρά και τη ρώτησε άπότομα ποιά ήταν και τι ζητούσε.

— Αυτή είναι η άρραβωνιαστική σου, Ρομπέρ ντε Κάστο; πρόσφερε η άγνωστη. Είναι όμορφη, πολύ όμορφη... Θά την αγαπάς πολύ, πιστέυω...

Η Ζάν, κατάχλωμη και ταραγμένη απ' τα άνιγματοειδή έκείνα λόγια, κύταξε τον άρραβωνιαστικό της.

— Τι σάς ενδιαφέρει, αυτό; σόναξε ο νέος. Ποιά είσαστε; Τι θέλετε;

— Τι μ' ενδιαφέρει;... Μά σέπτοιμα πόσο φοιχτό μαρτύριο θά της είναι η σκέψη ότι θά την άφίσετε...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Να την άφισω; Μά τί λές; πουλί της δυστυχίας;... Ποιός σ' άφισε να φτάσης ως εδώ;

— Ήρθα να σου άναγγείλω ότι ένας έχθρός άπειλει έκένα και τη μνηστή σου!

— Ένας έχθρός;... Δέ φοβάμαι κανένα, όσο έχω το σπαθί μου στο πλευρό!

— Μά ο έχθρός αυτός, πρόσφερε η άγνωστη άργα και ειρωνικά, δεν είναι παρά μια φτωχή γυναίκα... που κρατάει όμως στο χέρι της μια έκδικησι πολύ δυνατώτερη απ' το σπαθί σου.

— Έξηγήσου επιτέλους! Ποιά είσαι; ούρλιασε ο ιππότης με μανία.

— Είμαι η Πιζάνα Γκαλάσο και θέλω τη ζωή σου!

Η Ζάν έβγαλε μια φωνή φοβισμένη. Άλλ' ο Ρομπέρ, καθισμένος ξαφνικά, ντράπηξε σχεδόν για την άνησυχία που είχε δείξει, και χαμογέλασε περιφρονητικά.

— Είμαι η Πιζάνα Γκαλάσο, ξανασέize η γυναίκα με τον πέπλο. Έκείνη που σύρθηκε μια νύχτα στα πόδια σου, ίκετευοντάς σε να την άφισες να περιμένη τον άνθρωπο που άγαπούσε, ενώ οι στρατιώτες σου παίρνανε τον πατέρα της, άλυσοδεμένο, και λήστευαν όλα τα υπάρχοντά του...

— Φτάνει! φώναξε ο νέος. Ώφειλα να κάνω το καθήκον μου... Φύγε από δω τώρα, δυστυχισμένη

τρελλή!... Ζάν, φώναξε τους ιππότες σας για να τη δώσουνε.

— Δέ θά τολμήσουν, πρόσφερε η Πιζάνα.

— Τότε θά το ανάλαβω εγώ! Κι' ο Ρομπέρ έπιασε τη γυναίκα απ' το μπράτσο. Έκείνη του άρπαξε το χέρι και τόσφιξε σπασμωδικά, ώσπου χώθηκαν τά νύχια της στις σάρκες του.

Ο νέος έμπηξε ένα ούρλιασμα και τραβήξε το μαχαίρι του.

— Δέ σε ώφελούν πιά τα όπλα σου, Ρομπέρ ντε Κάστο! Ξέσπασε τότε η γυναίκα. Κύταξε!... Είσαι χαμένος...

Και τραβήξε τον πέπλο απ' το πρόσωπό της.

Οι δυο νέοι μείνανε σαν κεραυνοβολημένοι.

Η Ζάν θάπεφτε κάτω, άν δεν τη συγκρατούσε η μητέρα της, που είχε μπη στο σαλόνι. Συνήλθε όμως άμέσως και θέλησε να ριχτεί στην άγκαλιά του Ρομπέρ.

— Όχι, λατρεία μου, μη με πλησιάσεις! της φώναξε έκείνος. Μη μ' άγγίξεις... Φύγε, φύγε άμέσως από δω!

Η Πιζάνα, τρελλή απ' το πάθος της έκδικησης, έσφιξε το Ρομπέρ, ούρλιαζοντας παφίφορα: — Είσαι δικός μου τώρα, δικός μου!... Κύταξε πόσο τον αγαπού, Ζάν!... Είμαστε οι μνηστήρες του θανάτου!

Κόλλησε πάνω του και πλησίασε στα χείλη του τα δικά της, άχρωμα... και μολυνμένα απ' τη φοβερή πανούκλα, που του είχε ήδη μεταδώσει!

Άχοδησε ένα ούρλιασμα. Κι' η Πιζάνα σορδίαστηκε κάτω, χτυπήμένη θανάσιμα απ' το μαχαίρι του ιππότη...

Σ. ΣΠΑΣΙΟ

Λιακόπουλος



Η Ελληνίδα που ξέρει αγοράζει πάντοτε Φερμουάρ FERLON

FERLON

ΘΕΡΜΟΥΑΡ ΝΑΪΛΟΝ

Ασφάλεια 100% σε κάθε κίνηση!!

ΑΟΡΑΤΟ-ΑΦΘΑΡΤΟ
ΕΥΛΥΓΙΣΤΟ-ΕΛΑΦΡΟ

- Δέν μαγκώνει και δέν σχίζει ποτέ τα έσώρουχα.
- Δέν σκουριάζει διότι δέν υπάρχουν μέταλλα.
- Όλοι οι χρωματισμοί, όλα τα μεγέδη.

FERLON

Προσέχετε κατά την αγορά σας να γράφη στην κορδέλλα τη λέξη FERLON

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ «ρυσικά δπλα» της Άγγλίας

Το άερεπλανοφόρο από πάγο και το «Πανζάντρουμ»

ποια, που άδειζε να έφτασθι με προσοχή — όπως ήταν η ιδέα του Τζέφρεϊ Πάικ να κατασκευασθί ένα άδύθιστο άερεπλανοφόρο από πάγο και πριονίδι, 26 φορές μεγαλύτερο απ' το ύπερωκεάνιο «Κουήν Μαρί».

Το «Παύκρέτ» — όπως είχε όνομασθί αυτό το μέγμα — άποδείχθηκε γερό σά μπετόν άρμε. Μιά πλάκα απ' αυτό, πάχους 2,5 πόντων, μπορούσε να συγκρατήσει ένα όλόκληρο αυτοκίνητο. Όπως είπαμε δέ, δέν έλυανε — ούτε και στο χλιαρό νερό του μπάνιου του Τσάουσιλ!

Οι σχετικές δοκιμές άρχισαν άμέσως, πρώτα στην Άγγλία κι ύστερα σε μία λίμνη του Καναδά, με μικρά μοντέλα ενός τέτοιου σκάφους.

Άλλ' η ιδέα έγκραπείφθηκε, πριν πραγματοποιηθή, γιατί εί επικεφαλής του Έπιτελείου πληροφόρηθηκαν, ότι έτοιμαζόταν ένα άλλο, πολύ φοβερότερο «μυστικό όπλο»: η άτομική βόμβα.

Το ίδιο άδοξο τέλος είχε και το «Πανζάντρουμ», που προσοριζότανε για να σπάσει σε διάφορα σημεία το τεράστιο τείχος από μπετόν, με το όποιο σκέπτονταν οι Γερμανοί να περιφράξουν τις γαλλικές άκτές.

Επρόκειτο για δυο τροχούς, διαμέτρου 3 μέτρων, ενωμένους μ' ένα άξονα, πάνω στον όποιο

θα ήταν προσαρμοσμένος 1 τόννος έκρηκτικών υλών. Το περίεργο αυτό όχημα θα ήταν πυραυλοκίνητο.

Ένα άρματαγαυό θα το μετέφερε ως την άκρογιαλιά. Έκει, θα το βγάινε στην έξορά, θα άνάδανε τις ρουκέτες του και θα το άρριων να πέσει όλοταχώς πάνω στο τείχος και να το γκρεμίσει με την έκρηξη, που θα έπακολουθούσε. Απ' το άνοιγμα αυτό, θα περνούσαν ύστερα οι άνδρες, που θα κάνανε άπόδραση στο σημείο έκείνο της άκτής.

Οι δοκιμές όμως του «Πανζάντρουμ» άποτύχανε παταγωδώς! Πότε εξακολουσαν και πέφτανε οι ρουκέτες του, ποτέ δέν άναθαρ κανονικά... Μιά φορά μάλιστα, έκανε μισή τροπή και τραβήξε όλοταχώς κατά τους θεατές, που παρακολούθουν τη δοκιμή!...

Μόλις πρόλαβαν αυτοί να το βάλλουν στα πόδια, ενώ το «Πανζάντρουμ» συνέχισε λίγο άκόμα το δρόμο του, για ν' άναποδογυρίσει στο τέλος και να γίνη χίλια κομμάτια απ' την έκρηξη του!

Άσχετα, άλλωστε, προς αυτή την άποτύχια, δέν παρουσιάστηκε ποτέ άσχημη να χρησιμευποιηθί το «Πανζάντρουμ», για τον άπλουστο λόγο, ότι οι Γερμανοί δέ χτίσανε το τείχος που σχεδίαζαν!

Αντίθετα, εφαρμόστηκε στην πράξη μία άλλη περιεργή έφευρεσι, όφειλομένη... σ' ένα δημοσιονόμο, έκσότη ένός άγγλικού περιόδικου: Στις άγγλικές εκελώνες, τις βόμβες δηλαδή, που κολλούσαν οι βαρσοχιώρωποι και οι σαιμπούτερ στα ύψηλα των έκβρικών πλοίων, υπήρχε... ένα κομμάτι γιάμπολη, απ' αυτήν που πιπιλίζουν τα παιδιά. Έπρεπε να λυώση αυτή η «καρσιμέλλα» στο νερό, για να λειτουργήσει ο μηχανισμός της βόμβας. Στο μεταξύ δέ, εύρισκε τον καιρό ν' άπομαρυνθή ο σαιμπούτερ, όσο χρειάζοταν για να μην κινδυνέψει.

Για το λόγο αυτό, είχαν λείψει τότε οι καρσιμέλες της γιάμπολης από την άγγλική αγορά, προς μεγάλη στεναχώρια των πιστοικών...

Ένα άλλο πρόβλημα ήταν τα εφορμάματα άεροστατών, που προστάτευαν διάφορες γεωμικές βιομηχανικές περιοχές από τους άεροπορικούς βομβαρδισμούς.

Τα άερόστατα ήταν δεμένα στο έδαφος με σύρματα, που άποτελούσαν θανάσιμο κίνδυνο για τα συμμαχικά άεροπλάνα. Κάποιος σκέφθηκε, λοιπόν, να εφαρμόσει στο όπλο ένός άεροπλάνα ένα είδος... σιδεροπρίονου, για να κόβει τα σύρματα. Δέ σκέφθηκε όμως πως θα ήταν άδύνατο στην πράξη να γίνουν οι άπαραίτητες κινήσεις του πριονίσματος...

Όστόσο, απ' την άφελή αυτή ιδέα, τελειοποιήθηκε φυσικά, γεννηθηκε ένα άποτελεσματικό έργο, που, εφαρμόσμενο πάνω στα βρετανικά βουβαρδιστικά, έκοβε τα ένοχλητικά σύρματα και επέτρεπε έτσι στα άεροπλάνα να βομβαρδίζουν τα γεωμικά έργα-στάσια.

Τὸ «Ἀκτορ'ς Στούν-τιο» τοῦ Λή Στράσπεργκ

Σ' ΑΥΤΟ τὸ ναὸ ποὺ βρίσκεται σ' μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Μπροντγουαίη διδάσκει ὁ Λή Στράσπεργκ. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ λανσάρησε τὸ Μάρλον Μπράντο, τὸ Μοντγκόμερου Κλίφτ, τὸν Πῶλ Νιούμαν καὶ ὄλους τοὺς καλλίτεροισι ἡθοποιοῖς, ποὺ οἱ ἠνωμένες Πολιτεῖες παρουσίασαν τὰ τελευταῖα χρόνια. Σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ μοιάζει μὲ καθηγητὴ τῆς φιλοσοφίας, κατέφυγε ἡ Μαίριλιν Μονρόε, ὅταν κούρασθηκε πιά ἀπὸ τὸν τίτλο τῆς «ἐμορφῆς χήνας».

Ὅταν ἡ ἀξέχαστη Μαίριλιν Μονρόε βαρέθηκε πιά νὰ θεωρῆται μιὰ μορφή θανάτι μετὰ πολλὰς καμπύλες καὶ λίγο μυαλό, ἐγκατέλειψε ξαφνικά τὸ Χόλλυγουντ καὶ μόλις ἔφτασε στὴ Νέα Ὑόρκη ἔκανε τρία πράγματα: Διάβασε Ντοστογιέφσκυ, φλερτάρησε μὲ τὸν Ἀρθουρ Μίλλερ καὶ φοίτησε στὸ «Ἀκτορ'ς Στούντιο».

Τότε ἀκριβῶς οἱ ἐφημερίδες ἔδωσαν τὸν κόσμου, ἀρχίσαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν «Σχολὴ τοῦ Ἑλία Καζάν».

Ὁ σκηνοθέτης Ἑλία Καζάν εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἀπεκάλυψε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο, τὸ Μάρλον Μπράντο καὶ τὸν Κάρλ Μάλντεν μὲ τὸν φιλμ «Λεωφορεῖ ὁ πόθος», τὸν Τζέιμς Ντὴν καὶ τὴν Τζούλυ Χάρρις στὸ «Ἀνατολικά τῆς Εἰρήνης», τὴν Εὐα Μαρί—Σαίντ καὶ τὸ Ρόντ Σταίγκερ στὸ «Ἀντίκου στὸ λιμάνι», τὴν Καρόλ Μπαίκερ καὶ τὸν Ἑλί Οὐάλλας στὸ «Ἡ φωνὴ τοῦ πάθους» («Ἡ κοκλίτσα»). Μὰ στὴν πραγματικότητα ἡ σχολὴ δὲν εἶναι τοῦ Καζάν καὶ δὲν εἶναι κανὴν μιὰ σχολὴ.

Ὁ Καζάν, ἀρκέστηκε νὰ τὴν ἰδρῶσιν τὸ 1947 καὶ διατηροῦσε ἀκόμη, πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες, τμηματικὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου, συμμετέχοντας στὶς συνεδριάσεις, γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν υποψηφίων μαθητῶν καὶ διαλεγόντας, κάθε τόσο ἀνάμεσα τοὺς τοὺς νέους, ποὺ λανσάρει στὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφου. Ἡ τελευταία του ἀποκάλυψις εἶναι ὁ Γουόρεν Μπίττυ, ἀδελφὸς τῆς Σίρλεϋ Μάκ Λαϊν, ποὺ ὁ Καζάν

πακριτικὴ τέχνη.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μέτριο ἀνάστημα, μὲ τὰ ἀραιὰ μαλλιά καὶ τὰ διαπεραστικὰ μαύρα μάτια, ἔφτασε στὴν Ἀμερικὴ σὲ ἡλικία ὀχτῶ χρόνων καὶ ἦταν γυιὸς ἐνὸς φτωχοῦ Ἑβραίου μετανάστου. Εἶχε γεννηθῇ τὸ 1902 σὲ μιὰ μικρὴ πόλιν τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ποὺ ἀνῆκε στὴν Αὐστροουγγρική ἐπικράτεια. Στὰ δεκαπέντε του χρόνια, ἀρχισε ν' ἀσχολῆται μὲ τὸ θέατρο καὶ λίγα χρόνια ἀργότερα ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὰς τοῦ «Γκρουπ Θέατρο». Μὰ ἡ θεατρικὴ καριέρα τοῦ Στράσπεργκ δὲν ἦταν περίφημη, γιὰτὶ ἡ δική του κλίσι ἦταν ἀκριβῶς νὰ κάνῃ τὸ δάσκαλο στοὺς μελλοντικούς «μεγάλους».

Τώρα, σὲ μιὰ παλαιὰ συνοικία τῆς Νέας Ὑόρκης σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Μπροντγουαίη, ὑπάρχει ἕνας ἀληθινὸς ναὸς τέχνης. Καὶ ἐκεῖ, κάθε Τρίτη καὶ Παρασκευή, συγκεντρώνεται ἕνα μικρὸ ἑτερογενὲς πλῆθος. Ὑπάρχει ὁ τύπος μὲ τὸ πέτσινο σασκάκι ἢ μὲ τὸ μάλλινο πουλόβερ, ὅπως ὑπάρχει καὶ ὁ τύπος μὲ τὸ λευκὸ πουκάμισο καὶ τὴν ἀψογὴ γραβάτα. Εἶναι ὅλοι μαθητὲς τοῦ «Ἀκτορ'ς Στούντιο».

Συγκεντρώνονται σὲ μικρὲς συντροφίες, συζητῶντας καὶ πίνοντας ποτηράκια ἀμερικανικοῦ καφέ, ἐνὸς περιμένουν ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα, γιὰ νὰ μποῦν στὴν ἡμικυκλικὴ αἴθουσα καὶ νὰ πάρουν θέσι στὰ καθίσματα.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΣΠΕΡΓΚ

Στὶς 11 ἀκριβῶς, φτάνει ὁ Στράσπεργκ. Καὶ ἀρχίζει τὸ μάθημα, ποὺ μιὰ μέρα, τὸ παρακολούθησα κι' ἐγὼ κι' ἔτσι εἰμαι σὲ θέσι νὰ περιγράψω πῶς ἀκριβῶς γίνεται.

Ἕνας μαθητὴς ἀνεβαίνει στὴ σκηνὴ καὶ ἀρχίζει νὰ μιλήσῃ, νὰ μιμῆται, νὰ διηγῆται, ὅτι τοῦ ἔρχεται στὸ μυαλό, γύρω ἀπὸ ἕνα θέμα, ποὺ τοῦ ἔχει ὀριστητὴ ἀπὸ προηγούμενος. Μπορεῖ νὰ πρὸκειται γιὰ ἕνα ἀπόσπασμα κωμωδίας, γιὰ μιὰ σελίδα ἐνὸς μυθιστορήματος,



Ὁ Λή Στράσπεργκ, διευθυντὴς καὶ καθηγητὴς τοῦ «Ἀκτορ'ς Στούντιο».

Μπράντο ἢ ὁ Τζέιμς Ντὴν. Φορώντας στενὰ πανταλόνια καὶ πέτσινα σασκάκια, κρατώντας τοὺς ἀντίχειρες στὶς τσέπες, ἀφίνοντας τὴ φωνὴ τους νὰ βγαίνει ἀπὸ τὶς ἀκρὲς τοῦ στόματος, κατάρθωναν νὰ ἐπιβάλλουν σὲ μιὰ δόκλιση γενὰ νέων ἡθοποιῶν ἕνα ἰδιαίτερο τρόπο ἡθοποιῆσαι.

Ἀπ' αὐτοὺς ἀκριβῶς ἀρχισε ἡ μόδα. Τὰ πέτσινα σασκάκια, οἱ ὀδοντογλυφίδες στὸ στόμα, τὰ τοιγάρα, ποὺ κρέμονται ἀπὸ τὰ χεῖλη. Ὀρισμένοι τρόποι νὰ κατὰν, νὰ ἔνουν τὸ κεφάλι, νὰ σκέπτονται. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους ἡθοποιούς, μιμοῦνται αὐτοὺς τοὺς τρόπους, αὐτὲς τὶς χειρονομίες καὶ τότε λέγεται γι' αὐτοὺς ὅτι «παίζουν σύμφωνα μὲ τὴν μέθοδο». Μὰ τί μπορεῖ νὰ σημαίνει ἐδῶ ἡ λέξις «μέθοδος»;

Ὁ πρῶτος ποὺ κατάρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς «κανόνες ἡθοποιῆσαι», γιὰ νὰ δημιουργῇ ἀκριβῶς ἕνα εἶδος «μεθόδου», ἦταν ὁ Κωνσταντῖνος Στανισλάβσκυ, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους θεατρικοὺς σκηνοθέτες τοῦ αἰῶνα μας, ποὺ τὸ 1897 ἱδρυσε τὸ Θέατρο Τέχνης τῆς Μόσχας, παρουσιάζοντας σ' αὐτό, μὲ τρόπο θαυμασίου καὶ μὲ ἐπιτυχία καταπληκτικὴ τὰ ἔργα τοῦ Τσέχωφ καὶ τοῦ Γκόρκι. Ἡθοποιοὶς καὶ ὁ ἰδιος, εἶχε ἀναγκασθῇ μὲ τὴν τακτικὴ τῶν συναδέλφων του, ποὺ φρόντιζαν μόνο νὰ ἐπιβληθῶν στὸ κοινὸ, ἐπιδεικνύοντας τὶς ὑποκριτικὲς ἱκανότητες καὶ ὅταν πιά κατά-

ΤΑ ΠΕΤΣΙΝΑ ΣΑΚΚΑΚΙΑ

Συχνότερα, ὅμως, ἀπ' αὐτὰ τὰ πρωτότυπα μαθήματα — ἀσκήσεις τῶν «Ἀκτορ'ς Στούντιο», ἀναστήθαι ἕνας ἡθοποιός, ὅπως ὁ Μάρλον

θωναν τὸ σκοπὸ τοὺς προσπαθοῦσαν νὰ διατηρήσουν τὴν ἐπιτυχία στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἀνοίξε μιὰ σχολὴ στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἀνάμεσα στοὺς μαθητὲς τοῦ ἦταν καὶ ὁ Λή Στράσπεργκ.

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΒΙΝΙ

Μὰ ὁ Στανισλάβσκυ εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθῇ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἐργασία ἐνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἡθοποιούς τῆς ἐποχῆς, τοῦ Ἰταλοῦ Τομμάζο Σαλβίνι.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ, π.χ. «Ὁθέλλο», ὁ Σαλβίνι ἔβγαζε στὸ θέατρο ἀπὸ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, πῆγαινε στὸ καμπαρίνι του, γιὰ ν' ἀφίσι τὸ παλτό του καὶ ὕστερα ἀρχίζε νὰ περπατᾷ πάνω—κάτω στὸ παλκοστένικο. Σκεπτόταν, δοκιμαῖε μόνος τοὺς τόνους τῆς φωνῆς του, τὶς κινήσεις του, τὶς χειρονομίες του, προετοιμαζόταν, δηλαδὴ, γιὰ νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν προσωπικότητα τοῦ ἥρωα, ποὺ θὰ ὑποδύονταν.

Ὑστερ' ἀπὸ δυὸ ὄρες, ἀρχίζε σιγὰ—σιγὰ νὰ φορᾷ τὸ κοστούμι τοῦ Ὁθέλλου. Καὶ κάθε φορὰ, ποὺ προσέθετε κάτι τὸ ἰδιαίτερο, εἶτε στὸ ντύσιμο εἶτε στὸ μακιγιάζ του, ξαναγύριζε στὴ σκηνὴ γιὰ νὰ σκεφθῇ. Στὶς ὀκτῶ, ὅταν σκηνοῦνταν ἡ αὐλαία, ἡ μεταμόρφωσι εἶχε συμπληρωθῇ. Ὁ Σαλβίνι δὲν ὑπῆρχε πιά. Στὴ θέσι του ὑπῆρχε ὁ Ὁθέλλος. Αὐτὴ ἡ προετοιμασία ἐπαναλαμβάνονταν κάθε βράδυ, ἀκόμη κι' ὅταν ὁ Σαλβίνι εἶχε ὑποδύῃ τὸν ἴδιον ρόλο ἑκατοντάδες φορές.

Ὁ Στανισλάβσκυ κατάλαβε ὅτι αὐτό, ποὺ ὁ Σαλβίνι ἔκανε μὲ τὸ ἐυστικό τοῦ μεγάλου ἡθοποιοῦ, θάπρεπε νὰ τὸ κάνουν ὅλοι καὶ ὅτι ὅπως διδάσκει ἡ ζωγραφικὴ στὶς ἀκαδημίες ἢ ὁ χορὸς στὶς σχολὰς χοροῦ, ἔτσι θάπρεπε νὰ διδάσκειται καὶ ἡ τέχνη τοῦ ἡθοποιοῦ ὄχι μόνο στὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κίνησις, ἀπαγγελία, ἀρθρωσι, ἀλλὰ καὶ στὰ βαθύτερα, στὰ πρὸ οὐσιαστικά, σ' ἐκεῖνα, ποὺ θὰ βοηθῶντο τὸν ἡθοποιὸ νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν προσωπικότητα τοῦ ἥρωα.

Μ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ καθώρισε τοὺς «τεχνικοὺς κανόνες ἡθοποιῆσαι», ἕνα σύστημα ποὺ εἶχε σὰ βάση μιὰ σειρὰ ἀσκήσεων. Ὁ ἡθοποιὸς π.χ., θέλοντας νὰ ὑποδύῃ ἕνα ὀρισμένον ἥρωα, θάπρεπε νὰ φανταστῇ πῶς θὰ φερόταν σὲ μιὰ ἀνάλογη περίστασι ἢ νὰ προσπαθῇ νὰ «φαντα-



Ἡ Σουζάν Στράσπεργκ, κόρη τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Ἀκτορ'ς Στούντιο», μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες στὰρ τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου.

στή» τὴν ἱστορίαν τοῦ ἥρωα, πρὶν καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν ἀφήγησι τοῦ ἔργου. Ὅλες, δηλαδὴ, τὶς ἀσκήσεις, ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσαν νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν προσωπικότητα τοῦ ρόλου του καὶ νὰ ἀφομοιωθῇ μ' αὐτόν. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ «σύστημα Στανισλάβσκυ», ποὺ σήμερα ἐφαρμόζεται σ' ὅλες σχεδὸν τὶς σχολαὶς ἡθοποιῆσαι τοῦ κόσμου.

Τὸ σύστημα Στανισλάβσκυ ἔφθασε στὴν Ἀμερικὴ, μετὰ ἀπὸ τὴν ῥωσικὴ ἐπανάστασι.

Ὁ Ρίκαρντ Μπλεσλάσκυ, ποὺ εἶχε φτάσει στὶς ἠνωμένες Πολιτεῖες, πρὶν ἀπὸ τὸ ξέσπασμα τῆς ἐπαναστάσεως μαζί μὲ τὸ Θέατρο

Τέχνης τῆς Μόσχας, δὲ γύρισε πιά στὴν πατρίδα του. Ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἀνοίξε μιὰ σχολὴ στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἀνάμεσα στοὺς μαθητὲς τοῦ ἦταν καὶ ὁ Λή Στράσπεργκ.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΥΡΩΣΕΩΣ

Ὑπάρχει μιὰ ἀσκησι στὴ μέθοδο τοῦ Στανισλάβσκυ, ποὺ ὁ Στράσπεργκ καὶ οἱ συνεργάτες του ὑπεγράμμισαν ἰδιαίτερα, δημιουργώντας τὴν βάσι τῆς «μεθόδου» τῶν Ἀκτορ'ς Στούντιο.

Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν ἀσκησι ὁ ἡθοποιὸς, ποὺ προετοιμάζεται γιὰ νὰ παίξῃ ἕνα ρόλο, πρέπει νὰ ψάξῃ στὴ μνήμη του, φτάνοντας ἀκόμη καὶ ὡς τὴν ἐποχὴ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ μιὰ ψυχολογικὴ κατάστασι, ἀνάλογη μὲ ἐκεῖνη τοῦ ἥρωα, ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ ἐνσαρκώσῃ.

Αὐτὴ ἡ προετοιμασία, ποὺ μοιάζει ἀρκετὰ μὲ μιὰ ἐξομολόγησι σὲ ψυχαναλύσιν, εἶναι ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη, γιὰτὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μεταβάλῃ τοὺς πρὸ εὐαίσθητους ἡθοποιοὺς σὲ νευρωτικούς.

Ἀλλ' ὅμως, ὑπάρχουν ἤδη διάσημα παραδείγματα: Ὁ Τζέιμς Ντὴν, ποὺ ἔτρεχε μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα πρὸς τὸ θάνατο. Ὁ Μάρλον Μπράν-

για νὰ τελειοποιηθῶν στὸ ἐπάγγελμα τους.

ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΣΤΑΡ

Ἡ εἰσαγωγή στὸ «Ἀκτορ'ς Στούντιο» δὲν εἶναι καθόλου ἐκκολλημένη. Ὑπολογίζεται ὅτι σὲ κάθε χίλιους ὑποψηφίους, μόνο καμμιά εἰκοσαρία κατορθώνουν νὰ ἀντεπεξέλθουν μὲ ἐπιτυχία στὶς ἀσκήσεις ἐξετάσεις στὶς ὁποῖες τοὺς ὑποβάλλουν ὁ Στράσπεργκ καὶ ὁ Καζάν.

Ὁ Μάρλον Μπράντο, ὁ Τζέιμς Ντὴν, ὁ Μοντγκόμερου Κλίφτ, ὁ Πῶλ Νιούμαν, ὁ Ἀντονι Φρανσιόζα, ἡ Σίντνεϋ Πουατιέ, ἡ Εὐα Μαρί—Σαίντ, ἡ Καρόλ Μπαίκερ, ἡ Τζῶαν Γούντγουουντ, ἡ Σουζάν Στράσπεργκ, ἡ Λή Ρέμικ καὶ ἡ Σέλλεϋ Γουίντερς, τὰ φωτεινότερα ἀστέρια, ποὺ παρουσιάσε ὁ ἀμερικανικὸς κινηματογράφος στὰ τελευταῖα χρόνια, δὲν εἶναι μόνο «γόνιμες» καὶ «γόνιμες», ἀλλὰ καὶ πραγματικοὶ ἡθοποιοί, ποὺ ἐπαινοῦνται ἀπὸ τοὺς κριτικούς καὶ εἶναι περιζήτητοι ἀπὸ τοὺς καλλίτεροισι σκηνοθέτες, ποὺ δὲ διστάζουν νὰ τοὺς ἀναθέσουν ρόλους δύσκολους καὶ περίπλοκους. Καὶ παρ' ὅλες τὶς εὐνόητες διαφορές, ποὺ οφείλονται στὶς ἑξωτερικὲς προσωπικότητές τους, φαίνονται νὰ παίζουν ὅλοι ἀκολουθώντας τὴν ἴδια τεχνικὴ, ποὺ ἀπέ-



Ὁ Μάρλον Μπράντο, ὁ παραγωγὸς Χάρτινγκ καὶ ὁ Ἑλία Καζάν, ποὺ ἱδρύσαν τὸ «Ἀκτορ'ς Στούντιο».

το, ποὺ κάθε τόσο παθαίνει κρίσεις καταπτώσεως καὶ ἀπομονώνεται γιὰ δόκλιες βδομάδες. Ὁ Μοντγκόμερου Κλίφτ, ποὺ ἐγκαταλείπει τὴν μέση τὸ γύρισμα ἐνὸς φιλμ καὶ διασχίζει τὸν ὠκεανό, μόνο καὶ μόνο, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν Ἑλλα Φίτζεραλντ νὰ τραγουδᾷ.

—Τὸ τραγοῦδι τῆς Ἑλλας, εἶναι τὸ μοναδικὸ ἀντιφάρμακο, γιὰ τὰ τεταμένα νεῦρα μου, ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος.

Αὐτὸς ὅμως ὁ κίνδυνος δὲν ὑπάρχει γιὰ ὅλους. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ Στράσπεργκ, εἶναι ἀκόμη κανονικότερα, ποὺ ἀπευθύνονται σ' αὐτόν, ζητώντας νὰ μάθουν νὰ κάνουν ὅσο τὸ δυνατόν καλλίτερα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἡθοποιοῦ, χωρὶς οἱ διαφόρες ἀσκήσεις τῆς «μεθόδου» τῶν «Ἀκτορ'ς Στούντιο» νὰ τοὺς προξενοῦν κρίσεις νεύρων ἢ νευρικὲς καταπτώσεις.

Ἐχομε ἀναφέρει ἤδη ὅτι τὸ «Ἀκτορ'ς Στούντιο» δὲν εἶναι μιὰ σχολὴ. Γιατὶ σ' αὐτὸ δὲν παραδίδονται τὰ μαθήματα τῶν σχολῶν ἡθοποιῆσαι καὶ δὲ μοιράζονται διπλώματα. Εἶναι μᾶλλον ἕνα εἶδος ἐργαστηρίου, ὅπου καταφεύγουν ἡθοποιοί, ἀπὸ μιὰ ἀποψι «φορμαρισμένοι» ἦδη καὶ πολλὰς φορές μὲ θεατρικὴ ἢ κινηματογραφικὴ πείρα,

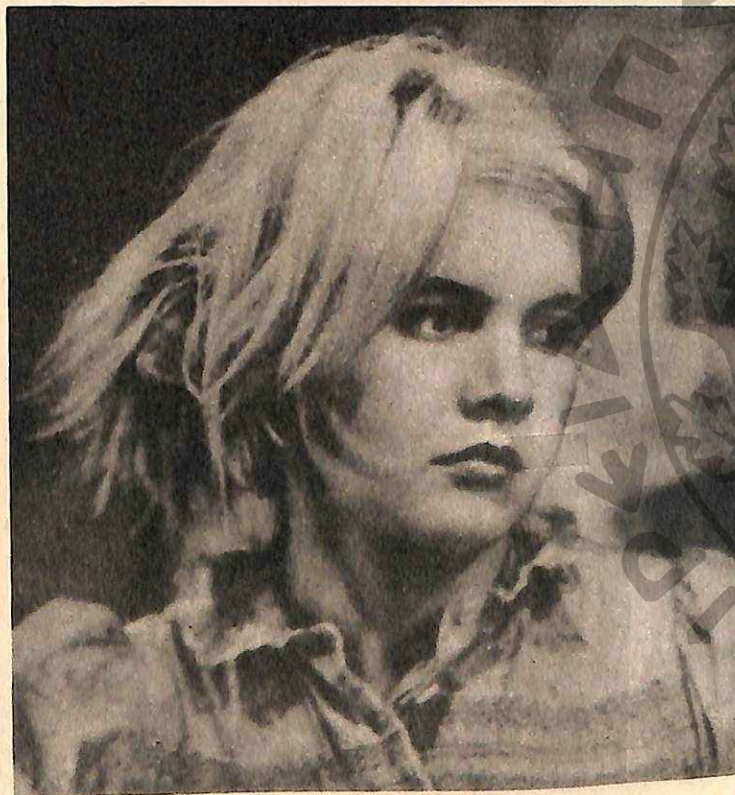
Ἡ Καρόλ Μπαίκερ, μιὰ ἀπὸ τὶς διασημότερες μαθήτριες τοῦ «Ἀκτορ'ς Στούντιο».

κτησαν στὸ «Ἀκτορ'ς Στούντιο». Στὴν οἰκγένεια Στράσπεργκ καὶ οἱ γυναῖκες εἶναι πρόσωπα ἐνδιαφέροντα. Ἡ Πάουλα, ἡ σύζυγος, συνεργάζεται μὲ τὸν ἀντρα τῆς καὶ ἡ Σουζάν, ἡ κόρη, βγήκε στὸ θέατρο ἀπὸ τὰ δεκαεπτὰ τῆς χρόνια, παίζοντας μὲ πολλὴ ἐπιτυχία τὸ ρόλο τῆς Ἀννας Φράνκ. Τώρα, εἶναι εἰκοσιεπτάχρονη χρόνια καὶ θεωρεῖται μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες νεαρές ἡθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ.

Ὅστόσο, ἡ Σουζάν προτιμᾷ νὰ ζῇ καὶ νὰ ἐργάζεται στὴ Ρώμη, μένοντας, ὅπως πάντα, πιστὴ στὶς διδασκαλίες τοῦ πατέρα τῆς καὶ στὰ συστήματα τοῦ «Ἀκτορ'ς Στούντιο». Πρὶν νὰ παίξῃ ἕνα ρόλο, ἐσπλύνει γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ καὶ αὐτοσυγκεντρώσῃ, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψῃ μέσα τῆς τὴν ψυχολογία τῆς ἡρώιδας, ποὺ πρόκειται νὰ ὑποδύῃ.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γυρίσματος ἐνὸς φιλμ, γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὅλοι νόμισαν ὅτι ἡ πρωταγωνίστρια εἶχε ἐξαφανισθῇ! Ἡ σκηνὴ ἦταν ἔτοιμη, τὰ φῶτα κανονισμένα καὶ δεκάδες κομπάρσοι εἶχαν πάρει τὴν θέσι τους. Ἐλεῖπε μόνο ἡ Σουζάν. Τέλος, ὁ σκηνοθέτης Ποντεκόρβο, ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὴν ἀναμονή, ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀναζητήσῃ. Τὴ βρῆκε ἐσπλωμένη κατὰ γῆς.

—Τί κάνεις; τὴ ρώτησε ἐκπληκτος. —Αὐτοσυγκεντρώνομαι, ἀπάντησε ἡ Σουζάν!...



Ο ΝΑΟΣ ΤΕΧΝΗΣ ΠΟΥ ΒΓΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΣΤΑΡ

τὸν χρησιμοποίησε ὡς πρωταγωνιστὴ τοῦ φιλμ «Ἡ λάμψις τῆς χλόης».

Ο ΕΜΨΥΧΩΤΗΣ ΤΟΥ «ΑΚΤΟΡ'Σ ΣΤΟΥΝΤΙΟ»

Ἀπὸ τὸ 1948, ὅμως, ἐκεῖνος, ποὺ πραγματικὰ ἀντιπροσώπευε τὸ «Ἀκτορ'ς Στούντιο» εἶναι ὁ Λή Στράσπεργκ, διευθυντὴς καὶ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς. Ὁ Στράσπεργκ, ἔχει τὸ ὄνομα Γερμανοῦ καθηγητοῦ, ἀπὸ κείνους, ποὺ ὑπῆρχαν, ὅταν τὰ γερμανικὰ Πανεπιστήμια ἦταν τὰ καλλίτερα τοῦ κόσμου. Θὰ μπορούσε νὰ εἶχε γράφῃ βαθυστόχαστους τόμους φιλοσοφίας καὶ ἑλληνικὲς γραμματικὲς. Ἀντίθετα, ὅμως, ὁ Στράσπεργκ διδάσκει ὁ-

ΟΙ ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΒΑΤΡΑΧΑΝΘΡΩΠΟΙ

Κατεβαίνουν με αλεξίπτωτο από αεροπλάνο, έφωδι-
ασμένοι με ειδικά σκάφυνδρα,
για να σώσουν τους Άμερικανούς
αстроναύτες.

Άνήκειν στην υπηρεσία
Πρώτων Βοηθειών της αερο-
πορίας και είναι από τους πιο
τεμπρούς και ηρώικους άνδ-
ρες της εποχής μας.

ΓΙΝΕΤΑΙ κάθε φορά πολύς λό-
γος για τους αστροναύτες, που
πρόκειται να εκτοξευθούν στο διά-
στημα. Μαζί όμως μ' αυτούς τους
νέου τύπου πιλότους, έγινε γνωστή
και μία άλλη κατηγορία αεροπό-
ρων, που έχουν ειδικευτεί στη διά-
σωση των αστροναυτών, που επι-
στρέφουν στη γη. Χρησιμοποιούν,
δύο, καινούργιες μεθόδους και ά-
γνωστα μέχρι σήμερα μέσα για το
σκοπό αυτό.

Οι Ιπτάμενοι Βατραχάνθρωποι,
που συνδυάζουν την ευκινησία των
«υποβρυχίων» κολυμβητών και έ-
κείνη των αλεξιπτωτιστών, αναλαμ-
βάνουν να διασώσουν κάθε αστρο-
ναύτη και την καμπίνα του διαστη-
μόπλοιού του στην περίπτωση, που
θα προσγειωθεί σε άλλη ζώνη από
εκείνη, που έχουν προβλέψει οι έ-
πιστήμονες.

Κι' εφοιάζονται με το ακόλουθο
σύστημα: Κατεβαίνουν άμεσως με
αλεξίπτωτο κοντά στην καμπίνα
του διαστημόπλοιου, που επιπλέει
στον ωκεανό, και κολυμπώντας κά-
τω από την καμπίνα, την συνδέουν
με μία τεράστια σχοδία διασώσεως.
Είμαι άκομη σε θέσι να δώσουν
στην ανάγκη τις πρώτες βοήθειες
στον εξαντλημένο ή πληγωμένο ά-
στροναύτη.

Η υπηρεσία για την διάσωση
των αστροναυτών στις Η.Π.Α. έ-
πινόησε προσφάτως αυτόν το νέο
τρόπο διασώσεως, χρησιμοποιών-
τας τους Ιπτάμενους Βατραχάνθρω-
πους, που είναι έφωδιασμένοι με α-
λεξίπτωτα. Αλλά αυτοί οι βατρα-

Πώς διασώζουν τους άστρο- ναύτες και τις καμπίνες τους

χάνθρωποι δεν είναι μόνο άριστοι
αλεξιπτωτιστές και υποβρύχιοι κολυ-
μβητές, αλλά συγχρόνως και ει-
δικευμένοι νοσοκόμοι.

Όταν ο αλεξιπτωτιστής - σωτή-
ρας είναι έτοιμος για δράσι, το
φορτίο, που σηκώνει, ζυγίζει γύρω
στά 80 κιλά. Εκτός από την ειδική
λαστιχένια στολή του δύτευ, την
κάσκα και τις εφαρμοστές μπόττες
του είναι εφοδιασμένος και με τα
έξής:

1) Μία συσκευή δξυγόνου με
δύο άσφους.

2) Την προσωπίδα και τον ειδι-
κό σολήνα.

3) Δύο αλεξίπτωτα (το δεύτερο
για την περίπτωση, που το πρώτο
δεν θα λειτουργήσει).

4) Δύο ζώνες ασφαλείας, που
θα τον βοηθήσουν να επιπλεύσει.

5) Μία ζώνη με 9 κιλά έρμα-
ς στην περίπτωση, που θ' αναγ-
χαστή να συνεχίσει ως δύτης τη
δουλειά του κάτω από την επιφά-
νεια της θάλασσας.

6) Τα απαραίτητα για το ύπο-
βρύχιο κολύμπι «φτερά» και το
«σνόρκελ» (τον αναπνευστικό σω-
λήνα).

7) Μία σχοδία - σωσίβιο.

8) Ένα μαχαίρι δύτευ.

9) Ένα σάκκο μ' όλα τα άπα-
ραίτητα φάρμακα κτλ. για την πα-
ροχή πρώτων βοηθειών και

10) Μία ζώνη, που σ' αυτήν εί-
ναι τοποθετημένα όλα τα εργα-
λεία, που θα χρειασθούν για να
συνδέσει ένα δορυφόρο ή την κα-
μπίνα ενός διαστημόπλοιου στη σχο-
δία διασώσεως.

Οι αεροπόροι - σωτήρες κατοο-
θώνουν να γίνουν από αλεξιπτω-
τιστές βατραχάνθρωποι μέσα σε
90 μόνο δευτερόλεπτα. Στις ά-
σκήσεις τους κατάφεραν να πηδή-
σουν από το αεροπλάνο στη θάλασ-

σα και να σώσουν την καμπίνα έ-
νός διαστημόπλοιου μέσα σε πέντε
μόλις λεπτά.

Οι ειδικοί αυτοί αεροπόροι - δύ-
τες γυμνάζονται στην αεροπορική
βάσι του Χίκαμ στη Χαβάι. Ός
τώρα έχουν σωθή 14 δορυφόροι
τύπου «Ντισκόβερ» μετά από την
επιστροφή τους από το διάστημα,
άλλοι στον άερα και από ειδικά αε-
ροπλάνα και άλλοι στον ωκεανό ά-
πό τους βατραχάνθρωπους.

Για την διάσωση των αστροναυ-
τών του «Σχεδίου Μέρκουρ» και
των διαστημόπλοιών τους οι ά-
σκήσεις έγιναν στον κόλπο του Με-
ξικού.

Η τεχνική της διασώσεως είναι
ή εξής: Μόλις εξακριβωθεί η θέσι
μίας καμπίνας διαστημόπλοιου στον
ωκεανό, εκτοξεύεται μία «καπι-
νόνας βόμβα» για την διαπίστωσι
της διεύθυνσής του ανέμου. Έ-
πειτα, το αεροπλάνο διασώσεως
(συνήθως ένα Ντάγγλς ΣC-54
«Ρέσκιουμαστερ») πετάει αντίθετα
προς τον άνεμο σε ύψος περίπου
350-400 μέτρων. Όταν βοήσκει-
ται πάνω από την καμπίνα, ρίχνει
στο κενό ένα αλεξίπτωτο με το
βάρος περίπου ενός εξοπλισμένου
αλεξιπτωτιστού - σωτήρα, που πέ-
φτει πάντα προς τη διεύθυνσι του
άνεμου.

Στην εφόμνη φάσι, που γίνε-
ται επίσης αντίθετα προς τον άνε-
μο, το πλήρωμα μετράει το χρόνο,
που χρειάζεται το αεροπλάνο να
πετάξει από το αλεξίπτωτο ως το
διαστημόπλοιο. Κι' όταν το αερο-
πλάνο πετάξει επί τόσα δευτερόλε-
πτα, όσα μετρήσε προηγουμένως,
από την άλλη μεριά της καμπί-
νας, τότε μόνο πηδούν δυο βατρα-
χάνθρωποι στο κενό. Μ' αυτό το
σύστημα καταφέρνουν να πτάσουν
— με διαφορά 2 ως 3 μέτρων μό-

νο — κοντά στην καμπίνα του δια-
στημόπλοιου.

Όταν το κύριο αλεξίπτωτο ά-
νοίγει, ο κάθε βατραχάνθρωπος -
σωτήρας έτοιμάζει το δεύτερο, το
βοηθητικό αλεξίπτωτο και ενώ εί-
ναι άκομη στον άερα, ξεδιπλώνει
έπίσης τη μικρή σχοδία διασώσεως
και τοποθετεί αυτήν και το σάκκο
για την παροχή πρώτων βοηθειών
στην άκρη σχοινιών μήκους περί-
που 3 μέτρων.

Η σχοδία φουσκώνει αυτομά-
τως ενώ κατεβαίνει. Μόλις άγγί-
ξει στο νερό, ο αλεξιπτωτιστής ά-
παλλάσσεται από το αλεξίπτωτό
του, που το παίρνει ο άερας, και
τότε μόνο γίνεται «βατραχάνθρω-
πος».

Μετά, οι δυο άνδρες διασώσεως
πλησιάζουν ο ένας τον άλλο, έξα-
κριβώνουν μαζί τη θέσι της καμπί-
νας και κολυμπάνε ως εκεί, ενώ
τραβάει πίσω του ο καθένας τη
σχοδία του. Αυτή η σχοδία χρησι-
μοποιείται άλλωστε πολύ σπάνια.
Ο προορισμός της είναι να βοη-
θάει όχι μόνο στη διάσωσι του ά-
στροναύτη, αλλά και να χρησιμεύη
κάπως ως γερή βάση για εκεί-
νους τους βατραχάνθρώπους, που
κινδυνεύουν στη δουλειά τους.

Όταν ο ωκεανός είναι ήμερος,
οι δυο άνδρες κολυμπάνε στην έ-
πιφάνειά του. Όταν όμως είναι
τρικυμία, προχωρούν πιο εύκολα
κάτω από την επιφάνει της θά-
λασσας.

Κι' επειδή αναπνέουν από τη
συσκευή τους δξυγόνο από τη σι-
γμή, που πήδησαν στο κενό, ή άλ-
λαγή τους από τον άερα στο νερό
δεν παίζει κανένα ρόλο και δεν
τους κάνει να χάνουν καιρό με
πρόσθετες κινήσεις, για να συνδε-
θούν, δηλαδή με την συσκευή δ-
ξυγόνου, που μεταφέρουν.

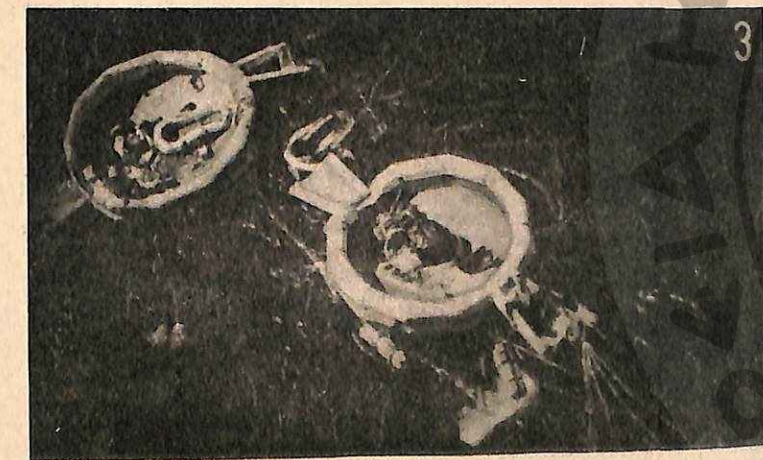
Στο μεταξύ το αεροπλάνο τους
πλησιάζει και όταν οι δυο άνδρες
είναι κοντά στην καμπίνα του δια-
στημόπλοιου, κατεβαίνει πολύ χα-
μηλά και ρίχνει (χωρίς αλεξίπτω-

το) μία ειδική μεγάλη πλωτή βά-
σι για τη διάσωσι του διαστημό-
πλοιου. Στην περίπτωση, μάλιστα,
που ο αστροναύτης θα έχη ανάγκη
από ιδιαίτερη ιατρική περίθαλ-
ψι, στέλνει το αεροπλάνο με τον
ίδιο τρόπο ένα πιο πλήρες «φαρ-
μακείο» από το πρόχειρο, που βί-
σται κάθε βατραχάνθρωπος, μα-
ζί με δυο μεγάλες σχεδίες, που
συνδέονται μ' ένα σχοινί. Όλα
αυτά ρίχνονται (σάν τους αεροπό-
ρους - σωτήρες) με ακριβείς ύπολο-
γισμούς στη θάλασσα.

Οι σχεδίες φτάνουν πάντα κον-
τά στην καμπίνα και οι βατραχάν-
θρωποι τις μαζεύνουν, τις τοποθε-
τούν κάτω από την καμπίνα του
διαστημόπλοιου, τις δένουν γε-
ρά σ' αυτήν και τις φουσκώνουν,
έτσι ώστε ή καμπίνα να μη μπο-
ρή πιά να βυθιστή.

Και τότε μόνο άνοίγουν την
καμπίνα αυτή και ελευθερώνουν
τον αστροναύτη. Μόλις όμως ά-
νοίξη ή πόρτα της καμπίνας, ύ-
πάρχει πάντα ο κίνδυνος, να είσ-
χωρήσουν τα κύματα στο διαστη-
μόπλοιο.

Αυτό άκριβώς συνέβη στην πε-
ρίπτωσι του Άμερικανού άστρο-
ναύτη Γκρίσμι. Πώς όμως και
γιατί χάθηκε ή καμπίνα του με τα
μηχανήματα και τις πολύτιμες ση-
μειώσεις; Η άπάντησι είναι ότι οι
ειδικοί παρέλειψαν να ζητήσουν
στην περίπτωση αυτή τη βοήθεια



1) Ο αλεξιπτωτιστής - σωτήρας άνοίγει τη σχοδία - διασώσεως ενώ
κατεβαίνει για να περισυλλέξη το δορυφόρο «Ντισκόβερ». 2) Δί-
πλα στο δορυφόρο, ένας βατραχάνθρωπος περιμένη την προσθαλάσ-
σωσι της μεγάλης σχοδίας διασώσεως. 3) Ο δορυφόρος «Ντισκό-
βερ» 29» βρίσκεται τώρα άσφαλής στη μεγάλη σχοδία διασώσεως.
Οι φωτογραφίες 1, 2, και 3 πάρθηκαν πέρουσι στον Είσηγητικό.

των Ιπτάμενων Βατραχάνθρώπων,
που — με την αλάνθαστη μεθοδό
τους — θα έσωζαν άσφαλώς και
αυτό το διαστημόπλοιο.

Ός τώρα, ή «Εθνική όργάνω-
σι αεροναυτικής και άστροναυτι-
κής» των Η.Π.Α. χρησιμοποιήσει
τις υπηρεσίες του άμερικανικού
ναυτικού για τη διάσωσι των δια-
στημόπλοιων. Το σύστημα του ναυ-
τικού (δηλαδή ή χρησιμοποίησι έ-
λικόπτρων με πλήρωμα ειδικειμέ-
νους ναύτες) συνίσταται στο να
άναύρη άμεσως τον αστροναύτη
και την καμπίνα του στον άερα
χωρίς τη βοήθεια σχεδίας.

Έτσι έσωσαν τον άστροναύτη
Σέπαρντ, αλλά άργότερα, όταν έ-
χασαν την καμπίνα του Γκρίσμι,
εγκατέλειψαν αυτή τη μεθοδό και
χρησιμοποίησαν πλοία και βατρα-
χάνθρώπους συγχρόνως για τη
διάσωσι του Γκλέν.

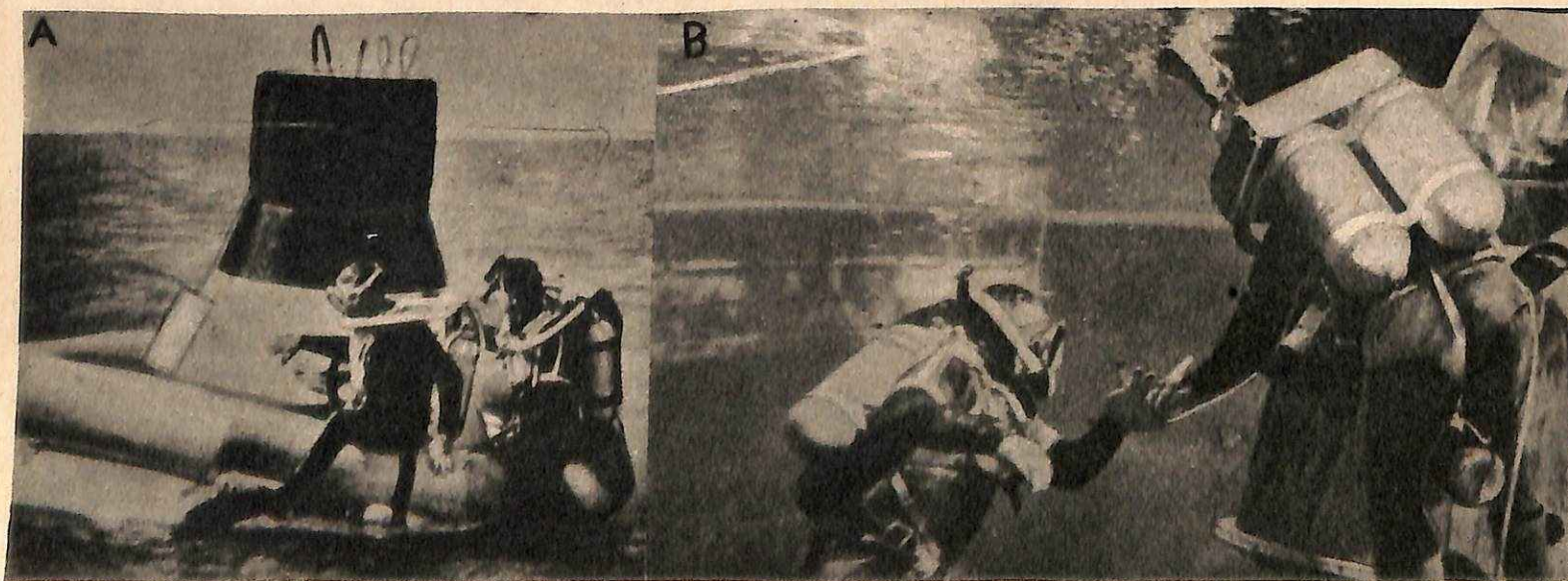
Η «Τηρησία διασώσεως» της
άμερικανικής αεροπορίας, ώστόσο,
που το κέντρο της βρίσκεται στην
Όρλάντο της Φλωρίδας και που
οι μονάδες της είναι σκορπισμένες
σ' όλον τον κόσμο, με τους ιπτά-
μενους βατραχάνθρώπους της, έ-
τοιμους να δράσουν επί 24 ώρες
στο είκοσιτετράωρο, έλπίζει ότι θα
είναι σε θέσι να σώση στο μέλλον
κάθε άστροναύτη και κάθε δια-
στημόπλοιο, που θα επιστρέψη στη
γη.

ΜΙΝΙΣΤΕΡ



Πλούσιμο
και
κατ' ευθείαν
κρέμασμα

Α) Μετά από την σύνδεσι της καμπίνας του διαστημόπλοιου με τη σχοδία διασώσεως, οι βατραχάνθρωποι περιμένουν με τη σειρά τους να
τους περισυλλέξουν μαζί με το διαστημόπλοιο, που έσωσαν. Β) Για την διάσωσι της καμπίνας του διαστημόπλοιου οι δυο βατραχάνθρωποι
συνδέουν την πλωτή βάση με την καμπίνα και έπειτα την φουσκώνουν.



κουρτίνες από
TREVIRA

Είναι άπλές στη χρήσι τους. Πλένονται με χλιαρό νερό και κρεμώνται
χωρίς να στεγνώσουν. Δεν χρειάζονται τέντωμα ούτε σιδέρωμα γιατί οι
κουρτίνες από TREVIRA δεν μπαίνουν.



Ζητήστε παντού κουρτίνες από ΤΡΕΒΙΡΑ

Πώλησις χονδρική «Δ ΑΝΤΕΛΛΑ» Α.Ε. Ρόμθης 11, τηλ. 238-408



ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΑ...... όποια ώρα εσείς έχετε μάθετε. Άγγλικά, Γερμανικά, Γαλλικά, με το θαυμάσιο μελετημένο σύστημα LIN-GUAPHONE. Έλστε να ακούσετε το LIN-GUAPHONE. "Αν έμποδίζεσθε στείλετε μας τη δημοσίευσή σας για να λάβετε δωρεάν το άνωθεντικό μας τεύχος. Ίνστιτούτον LIN-GUAPHONE, Πανεπιστημίου 10, Αθήνα, Τηλ. 623-880 και Θεσσαλονίκη, Κομνηνών 19, Τηλέφωνον 79.665.



ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ

Το σπίτι σας το έχτισε ο μηχανικός, έσείς όμως με τα έπιπλα που θα το θέλατε θα το φτιάξετε αλλιώς. Γιατί ένα σαλόνι, μία τραπεζαρία, μία κρεβατοκάμαρα από την επιλογηφόρα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ θα το κάνουν πραγματικά άρχεικό. Τα έπιπλα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ έχουν στερνότητα, άνεση, πολυτέλεια και τις καλύτερες τιμές. Διαρκής έκθεση Αίγλου 89 και Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224.954. Μία επίσκεψη θα σας πείσει.

Να το αδιάφορο που σας χρειάζεται αυτή την εποχή, φέτες μου. Είναι υάλου, αδιαπέραστο 100% από την βροχή, ελαφρότατο και πολύ φτηνό. Μπορείτε να το ζητήσετε από καταστήματα Α)ΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ «ΔΙΑΜΑΝΤ PLASTICS», όπου θα έρθετε επίσης τις μοντέρνες πλαστικές ζακέτες και μία μεγάλη και θαυμάσια ποικιλία πλαστικών ειδών οικιακής χρήσεως. Πολύχρωμες πλαστικές ντουλάπες, από τα καλύτερα γερμανικά πλαστικά υφάσματα με ωραιότατα σχέδια, σε τρία διαφορετικά μεγέθη, με ράφια και χωρίς ράφια, μεγάλης χρηρητικότητας. Επίσης υάλου κουρτίνες σε ωραία φωτεινά χρώματα και μοντέρνα σχέδια, υάλου πραπεομάντλα και όλα τα πλαστικά είδη για την κουζίνα και το σπίτι. Καταστήματα Α)ΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ «ΔΙΑΜΑΝΤ PLASTICS» Μητροπόλεως 48, Έρμιο 35 και 87 (Μοναστηράκι), Αγίου Κωνσταντίνου 5 (Ομόνοια).

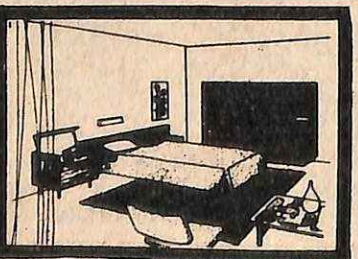


• Χρoί Διαμαντή



Η πρώτη ανεγνωρισμένη Σχολή Κομμωτών στην Ελλάδα ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ, με τη μεγάλη πείρα και τις όποιες απόψεις σε 10 σπουδαίες της επηρώς, εξασφαλίζει άρτια εκπαίδευση.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ. Τεχνικός Δ)της Π. ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ. Έγγραφα καθ' όλο το έτος. Διάρκεια φοιτήσεως: Έξιμήνας. ΑΘΗΝΑΙ — Χαριλάου Τριχοπού 20. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — Κουντουριώτου 144, Θ)ΝΙΚΗ — Τσιμισκή 61.



ΚΟΜΨΑ ΕΠΙΠΛΑ

Τα ωραία έπιπλα μέσα στο σπίτι είναι εκείνα που δημιουργούν μία ευχάριστη ατμόσφαιρα, μία αληθινή ολκονομική ζεστασιά. Τα έπιπλα Τσαλαματά έχουν μία ξεχωριστή χάρι και κομψότητα που δίνουν μία άρχεινία στο σπίτι. Είναι στερεά και άνετα και σε πολύ καλές τιμές. ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ, διαρκής έκθεση οδού Αίγλου 89 και Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224.954.



"Οχι πιά νευρικότης και στυγνές αγανακτήσεως και άπελπίστας, χαρι στο στέρεο, άόρατο, άσυναγώνιστο, νάυλον φερμουάρ ΦΕΡΛΟΝ. Δεν σκίζει, δε μαγκώνει τα εσώρουχα, δεν σκουριάζει και προπαντός χαρίζει στην γυναίκα άνετες κινήσεις και εξασφαλίζει την συνέπεια των ραντεβού της. Φερμουάρ νάυλον FERLON. Προσοχή στην αγορά να γράφει επάνω στην καρδέλλα τη λέξη FERLON.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΟΠΟΣ

Υπό του Εύαγγελικού Ίεροκλήρκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ο Βασιλεύς πρόκειται να παραθέσει δείπνον. Στέλλει προσκλήσεις. Όλοι μας θέλουμε να πάμε. Ποιός είναι εκείνος που θ' άρνηθή;

Και όμως υπάρχουν οι άρνούμενοι. Υπάρχει μεγαλύτερη προσβολή για τον βασιλιά ν' άρνηθούν να έλθουν στο δείπνον του ο προσκεκλημένοι του;

Υπάρχει Κάποιος πολύ σπουδαίος κι' άνωτερος από τον βασιλιά μας. Είναι κι' Εκείνος Βασιλιάς, αλλά όχι μόνον ενός κράτους, αλλά του σύμπαντος. Η βασιλεία Του, είναι γνωστή ως Η Βασιλεία του Θεού. Ναι, Όμιλώ για τον Θεόν. Αυτός είναι Βασιλεύς του Σύμπαντος.

Παραθέτει δείπνον. Και το εύχριστο είναι πού στις προσκλήσεις Του δεν κάνει διακρίσεις. Στην αρχή ο Θεός, για λόγους γνωστούς μόνο σ' Αυτόν, εξέλεξε άρισμένους πού προσκαλούσε στη Βασιλεία Του. Ήταν οι Έβραίοι. Λαό Του τους άνώμασε. Ήταν οι προσκεκλημένοι Του.

Άλλ' όταν έθελε Κάποιον να τους πη πώς όλα ήταν έτοιμα για το δείπνον, αυτοί άρνήθηκαν. Τσπη τιμή να τους γίνη και όμως ν' άρνήθουν την βασιλική πρόσκληση.

Ο Κάποιος πού ο Θεός έστειλε, ήταν ο Χριστός. Ως δούλος του Θεού κατέθηκε στη γη από το Βασιλικό Του κατοικητήριο. Προσκάλεσε τους Έβραίους, τον έκλεκτό λαό Του, να έλθουν στη Βασιλεία Του. Δεν έδεχθήσαν.

Για να μάς δώση να καταλάβουμε το περιωρισμένο του άριθμού των Έβραίων, περιορίζεται ο Χριστός στην παραβολή Του σε τρεις. Και οι τρεις άπέριψαν την πρόσκληση.

Τί δικαιολογίες προέβαλαν; Ο Ένας, ότι άγόρασε άγρον και ήθελε να πάη να τον ιδί. Ο άλλος, άγόρασε πέντε ζευγάρια βόδια κι' ήθελε να πάη να τα δοκιμάση. Και ο τρίτος, παντρεύτηκε... και δεν ήθελε ν' άφή τη γυναίκα του. Μήπως δε θα μπορούσε να την πάρη μαζί του; Άγρός, βόδια, γυναίκα. Ήταν βάσιμες δικαιολογίες αυτές; Και βέβαια όχι.

Δεν υπάρχει βάσιμος δικαιολογία για την όποιον οι Έβραίοι άπέριψαν και άπορίσπουν τον Χριστόν και την πρόσκληση Του, να τους συμπεριλάβη με τον Πατέρα Θεόν. Ο Χριστός διά της αναστάσεώς Του, άπεδείχθη ο πραγματικός Μεσσίας Θεός φανερωθείς έν σαρκή. Ποιός άλλος έζησε στη γη και έπτε ότι μετά τον θάνατόν Του, σε τρεις μέρες θα άνεστήνητο και το έκαμε; Μα λές πώς είναι βιολογικός και φυσιολογικός άδύνατο. Συμφωνώ μαζί σου. Άν ήταν φυσιολογικά δυνατό, δε θα ήταν άπόδειξις της υπερφυσικότητας του Χριστού. Ήταν Θεός γι' αυτό και άνεστήθη. Είναι γεγονός Ιστορικό, παραδεδομένο από φίλους και έχθρούς. Και όμως οι Έβραίοι σύσσομοι ως έθνους δεν έδεχθήσαν τον Χριστόν. Αυτή τη συμβολική σημασία έχει η άρνησις των τριών. Τό ήφερε ο Χριστός. Τό προείπε ακόμη πρὸ της σταυρώσεως και αναστάσεως Του. Έπρωτίμηναν τους άγρούς, τα βόδια, τις γυναίκες οι Έβραίοι. Άλλ' έχασαν τον Χριστόν. Μένουν έξω της Βασιλείας, εκτός βέβαια εκείνων πού ως άτομα προσωπικά δέχονται τον Χριστόν ως Μεσσία και Κύριόν των. Εύτυχισμένοι, μακάριοι οι τοιοῦτοι. Δίκιο είχε εκείνος πού έπτε: «Μακάριοι, όστις φάγη άρτον έν τη Βασιλεία του Θεού».

Στην παραβολή αυτή φανερώνεται η μεγάλη και εύρύχωρη καρδιά του

Θεού. Την πρώτη πρόσκλησή Του ο Θεός, την έδειξε σε άρισμένους, αλλά έθύμωσε με την άπορίσφι της προσκλήσεώς Του. Εγενέκεσε την πρόσκλησή του. Έστειλε τον δούλο Του στις πλατείες και τους δρόμους της πόλεως, να προσκαλέσουν τους πτωχούς και βεδλαμμένους και χωλούς και τυφλούς.

Αυτοί άνταπεκρίθησαν στην βασιλική πρόσκληση εύχαρίστως και άμέσως. Γύρισε ο δούλος και έπτε στον κύριό του: «Κύριε, έγινεν ως προσέταξας, και είναι τόπος». Οι έξουθενμένοι του κόσμου, έτσι, άξίζονται της Βασιλείας του Θεού. Για όλους υπάρχει τόπος.

Δεν υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο τον όποιον ο Θεός δεν προσκαλεί να μπη στη Βασιλεία Του. Παρενά στην Καινή Διαθήκη, δεν βρίσκουμε ότι ήλθε κάποιος στον Χριστόν και δεν τον έδεχθη. Μσανόχτα ήλθε ένας άρχιερέως, ο Νικόδημος. Μεσημέρι συνήντησε την περιτριωμένη Σαμαρείτιδα. Κανένας περιωρισμός στην καρδιά του Χριστού. Είναι άνοιχτή για όλους όποτέποτε. Μη περιμένει να βρεθής σε κάποια έκκλησία. Καλλίτερη στιγμή από τώρα δεν υπάρχει. Δεν έξερεις αν η αύριο είναι δικιά σου. «Διότι τόσον ήγάπησεν ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωκε τον Υιόν Αυτού τον μονογενή διά να μη άπολεσθ ή πιάς ο πιστευών εις Αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον». (Ίωάν. γ' 16). Το «πιάς» σημαίνει έσένα σε όποιαδήποτε κατάσταση βρίσκεσαι, όποιος και να είσαι. Υπάρχει τόπος για σένα.

Δεν πιστεύω αυτοί οι άνθρωποι και οι ρακενδυτοί να ζήτησαν από τον δούλον του κυρίου, να τους έπιτρέψη να πάνε στο σπίτι ν' αλλάζουν, να πλυθούν προτού έλθουν στο δείπνον. Πήγαν όπως ήταν. Και ποιός έξυρει τί δεν έκαμε ο Βασιλιάς γι' αυτούς. Δεν πιστεύω να τους άφισε έτσι. Άν οι ίδιοι άλλαζαν την στολή τους, θα ήταν κάπως καλλίτερη άπ' ό,τι φορούσαν, αλλά καμιά σύγκρισι δε μπορούσε να γίνη με την βασιλική ένδυμασία και περιποίηση. Μας βέλει ο Χριστός να πάμε όπως είμαστε άμαρτωλοί, άνθρωποι, λερωμένοι. Αυτός θα μάς καθάριση και θα μάς αλλάξει. Υπάρχει τόπος για όλους, και για σένα.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ο έπιθυμών να λάβη ένα τεύχος του «Κηρύγματος της Κυριακής» δλοκλήρου πού προηγουμένως μηνός η δωρεάν την Καινήν Διαθήκην εις άπλην νεοελληνικήν μετάφρασιν, άς μάς γράψη στην διεύθυνσιν: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθύρις 387, Αθήνας.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΡΗ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Άχαρνών 98 — Άμφικλίας 1
Έπανέκαμψε άς του ταξιδιού της και δέχεται άς και πρότερον 10—12 και 5—7 ως και επί συνεντεύξε Τηλέφωνον 810.760.

Συνταρακτικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Καρολίνας Ίνδερνιτσιο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Ο Ποντεβίκο παραιτείται άπ' τη θέσι του και εξαφανίζεται. Παθαίνει δε νευρασθένεια, δέρνει συχνά τη γυναίκα του και κάποτε τη χτυπάει τόσο άσχημα, ώστε η δυστυχισμένη πεθαίνει, άφω φροντίζει ώστε να μη τιμαρνηθί ο άντρας της. Έπειτα άπ' αυτό, ο Ποντεβίκο μετανόει για όλη την παλιά ζωή του και άφοσιώνεται στη θρησκεία, για να εξιλεωθή. Η Τσέρερε στέλνει από τη Νέα Υόρκη μία ψεύτικη άναγγελία ότι πέθανε, μαζί μ' ένα γράμμα προς τον άδελφό της, πού του φανερώνει ποιά ήταν. Το χτύπημα είναι μεγάλο για το Γκουέλφο. Απελπισμένος πού έχασε την άδελφή του, δηλώνει πώς θα τη συγχωρούσε μ' όλη του την καρδιά αν ζούσε. Και τότε ο Μάνλιο πού φανερώνει πώς η Τσέρερε δεν πέθανε πραγματικά και πώς περίμενε τη συγγνώμη του για να γυρίση κοντά του. Έπειτα από χρόνια, οι Άλμπανο, πατέρας και γιός, είναι έγκατεστημένοι στη Νεάπολι. Ο πρώτος έχει παντρευτή με την Τσέρερε κι' ο δεύτερος με τη Νορί και ζούνε εύτυχισμένοι και πλούσιοι, μαζί με το Γκουέλφο και την Τσετσιλία. Μία βλοσυρομένη γυναίκα μπαίνει ως ύπηρέτρια στο σπίτι τους. Είναι η Όρτένσια, πού έχει ξεπέσει κι' έχει χάσει την παλιά όμορφιά της, μισε όμως πάντα τη Νορί και θέλει να εκδικηθή. Ο Γκουέλφο πιαθάνει καρδιακή κρίσι και οι δικιοί του καλούνε κατάρ του ένα άγιο άνθρωπο, τον πάτερ Λουδοβίκο, πού δεν είναι άλλος άπ' τον Ποντεβίκο, πού έχει γίνει κολάγερος. Μολοντί έχει αλλάξει τελείως, η Όρτένσια τον άναγνωρίζει.

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

«Μου λές — του έγραψε — πώς δε μπορείς να ζήσης δίχως έμένα, πώς έγινες πιά άμύνη, πώς έγινες πιά άμύνη;»

δοτικός ξαναπήγε να τον δει.
"Η Τσέτσικα κι' η Νορί τόν δαγκώσανε ολό χαρά. Ο Γκουέλφο άναστηκώθηκε στα μαξιλάρια του και τού έδωσε το χέρι.
"Ο καλόγερος ήπεν κατασυγκινημένος κι' έφυγε γρήγορα, για να μην προσβληθεί. "Ενώ έβγαίνει απ' τού σπιτί, τόν πλησίασε μία γυναίκα. "Ήταν ή βλαγικοκοιμένη.
"Έχω να σάς μιλήσω, πολλή ώρα, που είπα. Που μπορώ να σάς βρω;
— Θέλεις να ξομολογήσεις;
"Ελα αύριο, στις 2. "Η έκκλησία θα είναι άδειασή, αυτή την ώρα.

Την άλλη μέρα, στις 2, ο πάτερ-Λουδοβίκος ήπεν μοναχός στην έκκλησία, όταν παρουσιάστηκε ή "Ορτένσια. Μπήκε μαζί του στο έξομολογητήριο, γονάτισε κι' άρχισε την έξομολόγησή της.

Μπορώ να έλπισω στή συγγνώμη τού Θεού; μουρμούρισε. Είναι τόσο πολλές και βαριές οι αμαρτίες μου!...

"Ανοιξε μου την καρδιά σου. Ο Θεός σ' άκούει, κι' αν ή μπάνοιά σου είναι ελλεικρινής, δε θα σου άρννηθ ή συγγνώμη του.

Ναί, θα μιλήσω, σά να βρισκόμουν μπροστά σ' τού Θεό. Ξέρω πως δε θα φανερώσετε σε κανένα όσα θα σας διηγηθώ... "Η ζωή μου ήταν όλο πένθος και άπληξη. "Όσ'όσο, γεννήθηκα από τίμια οικογένεια. Μά όρφανεσα από μικρή και μπήκα υπηρέτρια σ' ένα σπιτί. Μάι κατέλλα πού γνώρισα, μου γύρισε τά μυαλά. Φύγαμε μαζί για τή Ρώμη κι' εκεί βρήκαμε δουλειά, σ' ένα μικρό τσίρκο.

"Ένας μεσόκοπος κύριος, τραπέζης, ζήτησε να με γνωρίσει. Μούκανε προτάσεις, πού με θαμπώσανε. "Εγίνα φιλενάδα του. Άλλά δε βρήκα την εύτυχία. Μέσα σ'τόν πλούτο και τις άπολαύσεις, ένιωθα μέσα μου ένα προμερό μίσος για όλους τούς ανθρώπους και ιδίως για τις τίμιες γυναίκες. Θάθελα να έδοκίλωνε όλες, όπως εγώ... Θυμάμαι πως είχα τότε γειτόνισσα μου κάποια Εύα "Αλιάντ...

"Ο καλόγερος άνασκήρτησε και κύτταξε επίμονα την "Ορτένσια.

Μήπως τη γνωρίσατε και σεις; ρώτησε εκείνη.

"Όχι, όχι. "Εξακολουθήστε... είπε ο πάτερ-Λουδοβίκος, γέροντας τó κεφάλι.

"Αρχίζε τότε κι' αυτή να παίρνει τόν ίδιο δρόμο με μένα. "Ονειρευόμουν όμως ένα τίμιο και καλόν άνθρωπο, πού θα την αγαπούσε και θα την έδωζε απ' τó βούρκο... Στό μεταξύ, ο τραπέζης με παράτησε. Κατρακύλησα ακόμα πιό χαμηλά, ενώ γινόμουν όλοένα πιό κακή. Γύριζα από πόλι σε πόλι. Πήγα δυό φορές φυλακή. "Υστερα βρήκα δουλειά σ' ένα μοδιστράδικο. Την άφησα πάλι, για να ζήσω δυό χρόνια μ' ένα πλούσιο νέο. Τόν έχασα έπειτα και ξαναείμينا στό δρόμο.

"Στό μεταξύ, ή Εύα "Αλιάντ είχε παντρευτή κάποιον, πού έρωτεύτηκε. Μού έμπιστεύθηκε δε πως τόν είχε αναγκάσει να την κάνει γυναίκα του, επειδή είχε γίνει συννεοχός του σε μία δολοφονία.

Ψέμματα! φώναξε ο Ρομπέρτο, μη υποδύοντας πια να συγκαταθί. Δε μπορεί να σου είτε τέτοιο πράγμα ή Εύα.

Πώς τó έχετε; ρώτησε ή "Ορτένσια, κυττάζοντάς τον παράξενά.

Γιατί ήθερα όλα τά μυστικά της τίμιας αυτής ψυχής, πού δεν έκανε ποτέ κακό ένσυνείδητα. Είχε πάρει τόν κακό δρόμο, αλλά διορθώθηκε μόλις βρήκε τόν άνθρωπο, πού τη συγκατάθησε. Κι' έχι μόνο έγινε ή ένσυνείδητη σύζυγός του, όλλά και τόν βοηθήσε

να μετανοήσω και να εξιλεωθί. Τώρα βρίσκεται σ'τόν ουρανό και προσεύχεται γι' αυτόν!
— Πέθανε ή Εύα; φώναξε ή "Ορτένσια.
— Ναί, πέθανε σ'άν άγία... "Εξακολουθώσε όμως.
— Είναι περιττό. Τώρα έρετε ποιά είμαι και δε θα θελήσετε πια να με βοηθήσετε.
— Γελήσαι. "Αν ήρθες σε μένα άληθινά μετανοήμενη, είμαι έτοιμος να σου άπλώσω τó χέρι μου.
"Η "Ορτένσια σηκώθηκε απότομα.

Δε θέλω να σας γελώσω, είπα. "Ηρθα για να σας άποσπώ ένα μυστικό, πού τó είχα ήδη μισομαντέψει... "Ημουν κρυμμένη στην κάμαρα τού κυρίου Γκουέλφο, όταν νομίζατε πως βρισκόσαστε μοναχός μαζί του. Σας είδα να πέφτετε γονατιστός, να τού ζητάτε συγγνώμη...

Σ' αυτή την άπρόοπτη άποκάλυψη, ο καλόγερος ένιωσε έκπληξι, πόνο κι' άγανάκτησι. "Άλλ' όταν ή ματιά του έπεσε σ'τόν "Εσταυρωμένο, ήρέμισε και είπα, μ' ένα χαμόγελο άνεξικακίας:
— Σε συγχωρώ για τήν άπά-

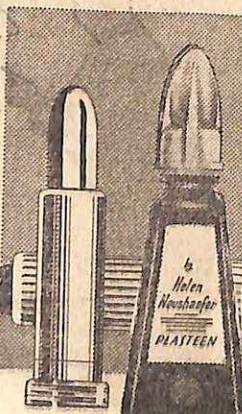


Σε 2 πράγματα μόνον συμφωνούν όλες οι γυναίκες: στο δερνίκι και στο κραγιόν

Helen Neushaefer

- Το δερνίκι Helen Neushaefer δέν θαίνει από τά νύχια και διατηρείται περισσότερο από κάθε άλλο γιά τι περιέχει Plasteen.
- Με δερνίκι Helen Neushaefer τά νύχια άναμώνουν.
- Κυκλοφορεί σε 40 υπέρχες άποχρώσεις.
- Η Helen Neushaefer, πρώτη σ' όλο τόν κόσμο, έκανε τó δερνίκι κτήμα κάθε καλοάοητης γυναίκας.
- Με τó άσυγκρίτο κραγιόν Helen Neushaefer τά χείλη διατηρούνται υγρά, θελουδένια, προκλητικά γιάτι είναι τó μόνο πού περιέχει Lasleep.
- Προσφέρεται σε 20 μοντέρνους χρωματισμούς.
- Με κραγιόν Helen Neushaefer κάθε γυναίκα γίνεται έλκυστική.

ΓΝΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ



"WOLV."

τη και θάθελα ν' άνοίξει κι' ή δική σου καρδιά στή μεταμέλεια, όπως ή δική μου.
— "Αν μετανοήσω, θα κρύψετε τó μυστικό μου απ' την οικογένεια "Αλιμπανο; Δε θα τούς πητε τó άληθινό μου όνομα;
— Γιατί τούς παρουσιάστηκες με ψευδώνυμο; Σίγουρα, έχεις σκοπό να τούς κάνης κακό!
— "Όχι, πάτερ. Σας όρκίζομαι πως δε φανταζόμουν ποτέ, ότι θάδρασκε σ' αυτό τó σπιτί τη Νορί και την Τσέρεσε. "Υστερα, άφου δε μ' άναγκάσανε αυτές, δε βρήκα τó θάρρος να τούς πω ποιά ήμουν, όπό φόβο μή με διώξουνε... Θα θελήσετε τώρα να με προσδώσετε;
— Και ποίος μου λέει πως δέν τούς έτοιμάζεις καμιά πλεκτόνη;
— "Όχι, πάτερ, τ' όρκίζομαι σ'τό Θεό, πού μάς άκούει! άπάντησε ή "Ορτένσια.

Ε'.

Τόν ίδιο καιρό, συμβαίνανε δραματικά γεγονότα σ'τό Τουρίνο, σ'τό άτελιέ της κ. Βάστι. "Αφού προσπάθησε τού κάκου να ξαναπάρη στή δουλειά της τη

Νορί, είχε πιά παραιτηθί κι' έφυγε ήσυχά, ποτέ όμως δέν είχε συχαρώσει τη Μιλανέζα, πού ήταν υπαίτια γιά όλα.
Εύτυχώς, τó σκάνδαλο είχε άποσιωπηθί κι' ο Εύγένιος είχε φύγει γιά τó Παρίσι, χωρίς να τόν άνοήληση ή άστυνομία.
"Ελειψε πάλιν από ένα χρόνο. Σ' αυτό τó διάστημα, ζήτησε κάθε τόσο λεφτά απ' τη μητέρα του, με τη δικαιολογία πως κόστιζε πολύ ή ζωή σ'τό Παρίσι. "Όταν έκανε τούγαυρη, πιέζοντάς τον να γυρίσει σ'τό Τουρίνο, έπαψε να δίνει σημεία ζωής.
Μιά μέρα όμως, κάποιος ταξιδιάρης απ' τη Γαλλία παρουσιάσε στήν κ. Βάστι ένα μακρύ κατάλογο τών χρωών τού γιου της. "Εκείνη τάχασε, χλώμιασε σ'άν πεθωμένη και είπα, με δάκρυα σ'ά μάτια:
— Θα πληρώσω, όλλά για τελευταία φορά. Πέστε του ν' άλλάξει ζωή, αλλιώς θα με πεθάν!

Πέρασαν άλλοι τρείς μήνες. "Ενα βράδυ, μπήκε σ'τό μαγαζί της κ. Βάστι ένας άνθρωπος κακοντυμένος, με τó καπέλλο του κλωμένο ως τά μάτια.
— Ποιος είσαστε; Τί θέλετε; τόν ρώτησε εκείνη.

Δε μ' αναγνωρίζεις; άπάντησε ο άνθρωπος, βγάζοντας τó καπέλλο του.

Εύγένιε!... "Εσύ!... φώναξε ή δυστυχισμένη μητέρα.

Πόσο είχε άλλάξει! Φαινόταν γέρος, με τó πρόσωπό του μαρμαμένο, τά μάτια του κοιμένα, τά μαλλιά του γκρίζα κιόλας σ'τούς κροτάφους.

"Η κ. Βάστι τόν πήρε στήν κάμαρά της.

"Εσύ, Εύγένιε, σ' αυτή την κατάσταση; τού είπα. Πώς κατάντησες έτσι;

"Εκείνος έπεσε σε μία πολυθρόνα.

"Εκανα πολλές τρέλλες, μαμά, άπάντησε. Δε σου τó κρύβω.

"Ετσι κράτησες τις υποσχέσεις πού μου είχες δώσει πριν φύγης;

Τότε ήμουν ελλεικρινής, είχα όλη την καλή θέληση κι' όρκίζόμουν σ'τόν εαυτό μου να διορθωθώ. Μά έπρεπε να ξεχάσω... και δε μπόρεσα! Σκεπτόμουν συνεχώς τη Νορί, δε μπορούσα να διώξω την εικόνα της απ' τó μυαλό μου. Συγχρόνως συναισθανόμουν τήν άδιάβατη άδυσσο, πού είχα άνοίξει ανάμεσά μας, έγω ο ίδιος, με τήν άτιμη συμπεριφορά μου.

Καταλαβαίνω, είπα θλιμμένα ή κ. Βάστι. Προσπάθησες να ξεχάσεις, γλεντώντας...

Ναί, μαμά! Μ' έτρωγε διαρκώς ή άγωνία, πάλευα με τόν πόνο μου... Τού κάκου όμως! Και τώρα γύρισα, γιατί θέλω να τήν ξαναδώ, έστ'ω κι' αν πεθάνω!

Εύγένιε! μουρμούρισε με σπαραγμό ή δύστυχη γυναίκα.

"Ο γιος της τήν άγκάλιασε άπελπισμένα, κλαίγοντας σά μικρό παιδί.

Πές μου πως θα τήν ξαναδώ, μαμά!

Δε μπορώ να σου τó έγυθώ. Δέν έχω μάθει πια τίποτα γι' αυτήν... Μά θα ψάξω να τή βρω. Θα σε βοηθήσω... Πήγαινε τώρα να πλαγιάσεις. Χρειάζεσαι άνάπαυσι. "Η κάμαρά σου είναι πάντα έτοιμη και σε περιμένει.

"Ο Εύγένιος φάνηκε γιά λίγο καιρό πως είχε φρονιμώσει. Γρήγορα όμως έκανε κακές γνωριμιές και ξανάβηκε την παιλιά ζωή του. "Η μητέρα του τó κατάλαβε, όταν άρχισε πάλι να πληρώνει τά χρέη του. "Αναγκάστηκε να πουλήσει τά κοσμήματά της. Καί, πολύ γρήγορα, χρειώθηκε κι' έφαγε σ'τό άτελιέ της.

Κι' αυτή όμως ή καταστροφή δέν έκανε τόν Εύγένιο ν' άλλάξει καθόλου. Κι' όταν ή μητέρα του τού είπα πως δέν είχε πια να τού δώσει τίποτα, πως έπρεπε να δουλέψει γιά να ζήσει, θυμωσε και τήν έδειρε άλύπητα.

"Η δυστυχισμένη γυναίκα άρχισε να μαροζώνη, να λυώνη. Κι' ένα πρωί, πού γύρισε σ'τό σπιτί μεθυσμένος, ο Εύγένιος τη βρήκε έτοιμοθάνατη. "Επεσε τότε γονατιστός και τής ζήτησε συγγνώμη.

Φταίει γιά όλα ή Νορί! τής είπα. "Αν δε με είχε διώξει, δε θα καταντούσα έτσι.

"Η μητέρα του άκούμπησε τó χέρι της σ'τό κεφάλι του. Μιά ώρα άργότερα, ξεψύχησε.

"Ο Εύγένιος έμεινε μερικές μέρες σ'άν παρακαλισμένος. "Υστερα όμως βρήκε σά μία ντουλάπα της μητέρας του ένα άξιόλογο χρηματικό ποσό.

"Α, τή σπαγγοραμένη! είπα. Μούλεγε πως ήταν άπένταρη, ενώ είχε τó κομπόδεμά της!

Τά λόγια του αυτά δείχνανε πως ήταν πια τελείως διεφθαρμένη ή καρδιά του.

Πούλησε όλα τά έπιπλα τού σπιτιού και σκόπευε να φύγει γιά τήν "Αμερική, όταν πήρε ένα γράμμα, πού τόν έκαιε ν' άλλάξει άμέσως ιδέα. "Ήταν άνώνυμο κι' έλεγε μονάχα τά εξής:

"Αν θέλετε να μάθετε τί άπόγινε ένα πρόσωπο, πού αγαπούσατε φλογερά, πηγαίνατε στή Νεάπολι και κάνετε μερικές βόλτες μπροστά σ'τό μέγαρο "Αλιμπανο.

"Ο Εύγένιος άνασκήρτησε. Σίγουρα, τó γράμμα έννοούσε τη Νορί. Κι' αυτός πού τού τóστειλε, ήξερε τó άνικανοποίητο πάθος του.

Μήπως ήταν ή Μιλανέζα και τόν είχε ξανθυμνήθί έπειτα από τόν σον καιρό;

Τήν είχε άναζητήσει, πριν πεθάνη ή μητέρα του, ξεχνώντας πως τόν είχε σπρώξει όλοτε στήν άτιμία και βέβαιος πως ήταν πια ή μόνη γυναίκα, πού μπορούσε να τόν βοηθήσει. Μά δέν είχε βρή πούθενά τά ίχνη της.

"Εφυγε, λοιπόν, γιά τή Νεάπολι. "Εκεί, νοίκιασε ένα μικρό έπιπλωμένο διαμέρισμα.

Τ' άλλο πρωί κιόλας, έμαθε πού βρισκόταν τó μέγαρο "Αλιμπανο και πήγε ως εκεί. Καθώς τó κύτταζε απ' έξω, άνοιξε ή καγκελόπορτα και βγήκε ένα μεγάλο ατόκινητο.

"Ο Εύγένιος πρόλαβε να δή τη Νορί δίπλα σ' ένα νέο, χαμογελαστή, εύτυχισμένη, κομψή κι' άκόμα πιό δυορφη από άλλοτε. Τά μάτια του θαλόσανε, λύνισαν τά γόνάτα του και λίγο έλειψε να πέσει χάμα.

Ξαφνικά, άκουσε μία φωνή να προέχει τ' όνομά του. Στράφηκε άπότομα κι' είδε μία γυναίκα μαυροφορεμένη, με τó πρόσωπό της παρωμορφωμένο από σιμάδια εύλογιά.

Μού μιλήσατε; τή ρώτησε ξερά.

Ναί. Καταλαβαίνω όμως πως δέν είν' εύκολο να μ' άναγνωρίσεις... άπάντησε εκείνη χαμογελώντας, όλλά με μία άστραπή θυμού σ'ά μάτια.

"Ορτένσια!... μουρμούρισε ο Εύγένιος.

Σώπα! τόν δέκοψε ή γυναίκα, κυττάζοντας γύρω, σά να φοδόναν μή τούς άκούση κανείς. "Η "Ορτένσια πέθανε. Λέγαμαι τώρα Πασκουίνα Καλντάρα κι' άνήκω σ'τό προσωπικό τού μεγάρου "Αλιμπανο.

"Εσύ; έσύ; φώναξε ο Εύγένιος με χαρά. "Εσύ, λοιπόν, μουρμούρισε.

Ναί, μά δε μπορώ τώρα να σου εξηγήσω. Φύγε! Θάρεθώ

αύριο να σε βρω. Δός μου τη διεύθυνσί σου.
Πραγματικά, τήν άλλη μέρα, ή "Ορτένσια παρουσιάστηκε σ'τό διαμέρισμά του.

"Ο Εύγένιος τής διηγήθηκε όσα είχαν συμβή από τότε πού χωρίσανε. "Εκείνη τόν άκουσε, χαμογελώντας. Μιά καινούργια ιδέα είχε περάσει απ' τó μυαλό της.

Θα σε βοηθήσω, τού υποσχέθηκε. "Αλλά με μία συμφωνία.

Ποιά; ρώτησε εκείνος, κυττάζοντάς τήν σ'ά μάτια.

"Οτι θα γίνης έπειτα δικός μου... δικός μου μονάχα!

"Αδύνατο! πρόφερε άμείλιχτα ο Εύγένιος, κυττάζοντας τó παρωμορφωμένο πρόσωπό της.

Δε θέλεις; "Αρνείσαι; φώναξε ή "Ορτένσια.

"Απ' τó νού τού Εύγένιου πέρασε ή ξανθή όπτασία, πού είχε διακρίνει τήν προηγούμενη μέρα. Καί δε δίστασε πιά.

Δέχομαι, άπάντησε, σκύδοντας τó κεφάλι του.

Στ'.

"Ο Ρομπέρτο ξαναπήγε πολλές φορές σ'τό μέγαρο "Αλιμπανο, δέν για να δή πως πήγαμε ο Γκουέλφο, πραγματικά όμως γιά να επιβλέπη τήν "Ορτένσια, πού τού είχε άφίσει κάποια δυσπιστία. "Αλλ' οι μέρες περνούσαν, χωρίς να συμβή τίποτα καινούργιο.

"Ενα πρωί, έφτασε στήν έκκλησία ή Νορί και ζήτησε να τόν δει, να τού μιλήσει.

Τή δέχθηκε σ' ένα μικρό δωμάτιο και τήν έβαλε να καθήση.

"Η νέα γυναίκα ξέσπασε άμέσως σε κλάματα. Τά δάκρυά της στάλαζαν, πύρινα, στήν καρδιά τού Ρομπέρτο! "Όσ'όσο, δέν προσδόθηκε. Κύτταξε τόν "Εσταυρωμένο, σά να τού ζητούσε δύναμι γιά να υποφέρει τήν άγωνία του, και είπα ύστερα μαλακά:

Γιατί κλαίτε, κόρη μου; "Επαθε τίποτα κανείς δικός σας; "Η Νορί σκούπισε τά δάκρυά

της κι' άπάντησε:
— "Όχι, πάτερ μου. Μ' άπειλεί κάποιος φοβερός κίνδυνος... "Ηρθα σε σας, γιατί νοιώθω πως έσεις μονάχα μπορείτε να με σώσετε.
— Τί δυνατά πού χτυπούσε ή καρδιά τού Ρομπέρτο!...
— Κίνδυνος, είπατε; "Εξηγήθηκε, κόρη μου. Καί σας υπόσχομαι να σας σώσω, με κάθε θυσία.
"Η Νορί ένιωσε άνακούφισι. Τά χλωμά μάγουλά της χρωματίστηκαν πάλι.

Δε φοβάμαι πια τίποτα, άφου μού προσφέρετε τήν ύπoστήριξή σας! είπα μ' εύγνωμοσύνη. Ναί, έσεις θα με σώσετε... Θα σας πω τώρα τί μού συνέβη. Γιά να με καταλάβετε όμως, πρέπει να ξαναγυρίσω σ'ά περασμένα.

Με γνωρίσατε πλούσια κι' εύτυχισμένη. "Αλλά πέρασα κι' έγω μέρες δυστυχισμένες. "Όσ'όσο, δε μ' έγκατέλειψε ποτέ ο Θεός. Μπο-

ΔΥΟ ΝΕΕΣ ΣΟΚΟΛΑΤΕΣ ΝΕΕΣ ΓΕΥΣΕΙΣ ΝΕΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ION

Κεράν ION Bitter

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΚΡΟΚΑΝ ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΒΙΤΤΕΡ

Νέα σοκολάτα γάλακτος με κροκάν άμυγδαλω... Μία γλυκαία σοκολάτα με έντελώς νέα γεύσι... Μία τραγανιά σοκολάτα πού δά ένδουσίαση μικρούς και μεγάλους!...

Είναί ή διεθνώς άνεγνωρισμένη πικρή σοκολάτα από άρματικούς καρπούς κακάο... Αυτή πού διατηρεί τó φυσικό άρωμα τών καρπών τού κακάο χωρίς στήν έπιτομημονική σύγχρονον επεξεργασία... Έχει «Βελουδίνη» γεύσι!...

ΚΟΥΖΕΤΟΣ

ρεσα να διατηρήσω αβίτητη την τιμή μου και την αγνότητα μου, παρ' όλους τους κινδύνους, που με απειλούσαν... "Ανάμεσα σε κείνους, που με καταδιώξαν, ή-ταν κι' ένας άνθρωπος τολμηρό-πατος. Συννοσημένος με μία γυ-ναίκα που με μισούσε, βάλθηκε να με καταστρέψει. Και θα το κα-τάστρωνε, αν δε με βοηθούσε κά-ποιο πρόσωπο με μεγάλη καρδιά.

«Ο άνθρωπος εκείνος φάνηκε τότε μετανοημένος για το κακό, που θέλησε να κάνει. Μου ζήτη-σε ταπεινά συγγνώμη. Με παρα-κάλεσε να γίνω γυναίκα του. "Αρ-μήθηκα, όχι μόνο γιατί αγαπούσα το Φάουστο, αλλά και γιατί, μ' όλο που είχα συχωρέσει αυτό τον άνθρωπο, εξακολουθούσε να μου προκαλή φρίκη.

«Η Νορί σταμάτησε για λίγο. "Υστερα συνέχισε: — "Από τότε δεν τον ξαναεί-δα, ούτε ενδιαφέρθηκα να μάθω τί είχε απογίνει. Κι' έπειτα από πέντε χρόνια ευτυχίας, αφού είχα ξεχάσει πια τους πόνους που πέ-ρρισα, ξαναεμφανίστηκε εκείνος. Νά ένα γράμμα του, που μουδού-σε χτές η Πασκουίνα. Το είχε φέ-ρει ένας μικρός. Διαβάστε το, πάτερ μου.

«Ο καλόγερος το πήρε, με χέ-ρι που έτρεμε. Το γράμμα έλεγε: «Νορί, Δε μπορείτε να φαντα-σθήτε πόση συγκίνηση ένοιωσα, ξαναβρίσκοντάς σας στη Νεάπο-λι, έπειτα από τόσα χρόνια, που σας γύρευα του κακού. Μά και πόση αγωνία, βλέποντάς σας γυ-ναίκα ενός άλλου!

«Τώρα καταλαβαίνω γιατί δε με θέλατε! "Αγαπούσατε από τό-τε αυτόν που είναι σήμερα άντρας σας. Κι' εγώ κατάντησα ένας α-βήλιος, εξ αιτίας σας. Παρασυρ-μένος απ' τον ήλιγο του πάθους, δεν έβλαψα για το θάνατο της μητέρας μου και πέρασα από τό-τε μία ζωή γροττιασμένη, προσ-παθώντας του κακού να σας ξε-χάσω.

«Τώρα που σας ξαναβρήκα, δ-μορφη, ευτυχισμένη, το πάθος μου έγινε ακόμα πιο δυνατό κι' όρ-κίστηκα να σας κάνω δική μου, έστω και με θυσία της ζωής μου. "Αν αρνηθήτε και πάλι, αν δε μου ανταποδώσετε, για μία στιγμή τουλάχιστον, τον έρωτα που με λιώνει, δε θα χτυπήσω τότε εσάς, αλλά τον άντρα σας, τον άνθρο-πο που μισώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Θα τον σκοτώ-σω κι' έπειτα θ' αυτοκτονήσω!

«Θα σας περιμένω κάθε μέρα στο σπίτι μου. "Αν δεν έρθετε σε μία βδομάδα, θα ξέρω τι μου μένει να κάνω. Δεν έχω πιά τί-ποτα να χάσω.

— Είναι τρελλός αυτός ο αν-θρώπος! είπε ο Ρομπέρτο, τσα-λοκώνοντας το γράμμα.

— Μά οι τρελλοί είναι ίκανοί για όλα! "Ενας τρελλός σκότω-σε τη μητέρα μου, με στέρεσε απ' αυτήν και πότισε όλη τη ζωή μου με πόνο!

«Ο καλόγερος κοκκίνισε, χαμή-λωσε τα μάτια του κι' άναστε-νάξε.

— Είσατε αδιάθετος; τον ρώ-τησε η Νορί, ταραγμένη.

«Ο Ρομπέρτο άναστήκωσε το κε-φάλι του. Τότε μονάχα η Νορί εί-δε τα δάκρυα, που βρέχανε το πρόσωπό του.

— Κλαίτε; άπόρησε.

— Αυτό το γράμμα και το λόγια σας μου έστησαν σκληρή άντηλησιν... Συχωρέστε με ά-σας λύπησα. Μά πέρασε τώρα. "Η μόνον που επιθυμία είναι να σας βοηθήσω... "Ο άνθρωπος αυ-τός δε θα πραγματοποιήσει τί-φοβέρες του. Θα του μιλήσω εγώ. "Αφήστε μου το γράμμα κι' έμ-πιστευθήτε σε μένα.

Το πρόσωπο της Νορί φωτί-σθηκε από χαρά. "Αρπαξε το χέ-

ρι του καλόγερου και το φίλη-σε μ' ευγνωμοσύνη.

— "Ο Θεός μ' έστειλε σε σας, είπε. Νοιώθω πώς θα με σώσετε!

— Ναί, κόρη μου... Και τώ-ρα, γυρίστε στο σπίτι σας, ή-συχη, με το συνηθισμένο σας χα-μόγελο, για μ' μην άνησυχήσουν καθόλου οι δικοί σας. "Εγώ θα πάω στο σπίτι του ανθρώπου αυ-τού, σήμερα κιόλας. Μην έχετε κανένα φόβο. "Εχετε έμπιστοσύνη στο Θεό, που φυλάει τους αθώ-ους και τιμωρεί, άργά ή γρήγο-ρα, τους ενόχους.

★

«Ο Ρομπέρτο είχε μαντζέψει πώς η Μιλανέζα ήταν συνένοχος του Εγγένιου. Είχε προσποιηθή τη με-τανοιωμένη κι' εξακολουθούσε να βυσσοδομή εναντίον της Νορί.

«Ήταν καιρός να τελειώνη πιά μαζί της!

Περπατούσε γρήγορα και στα-μάτησε μονάχα στη διεύθυνση, που άνάφερε το γράμμα. "Ανέθηκε τη σκάλα και χτύπησε το κουδούνι. Του άνοιξε ένας άντρας κομψός, χαμογελαστός. "Ήταν ο Εγγένιος.

«Όταν είδε τον καλόγερο, το χαμόγελό του έσβυσε και ρώτη-σε απότομα:

— Ποιον ζητάτε; Λάθος θα κάνατε στην πόρτα.

— Ζητώ τον κύριο Εγγένιο Βάστι.

— "Εμένα; άπόρησε ο Εγγέ-νιος. Τί με θέλετε;

— Νά σας μιλήσω έκ μέρους της Πασκουίνα Καλντάρα.

— "Ελάτε μέσα, έλάτε!

«Ο Εγγένιος ώδήγησε τον έπι-σκέπτη του στο σαλόνι.

— Καθήστε, του είπε ευγενικά, κι' εξηγήστε μου γιατί σας στέλ-νει η Πασκουίνα.

«Ο Ρομπέρτο τούρριξε μία μα-τιά διαπεραστική κι' έμεινε δρ-θιος.

— Δε με στέλνει η Πασκουί-να, πρόσφερε ήρεμα. Μεταχειρίστη-κα τ' όνομά της, γιατί είχα μία ύποψια κι' ήθελα να βεβαιωθώ.

«Ο Εγγένιος ξάρωσε τα φρύδια του.

— Δε μ' άρέσουνε τ' άστεία! φώναξε.

— Μά δεν άστεϊόμουν! Θ' αρ-νηθήτε τάχα, ότι η Πασκουίνα Καλντάρα, ή μάλλον η "Ορτένσια Νοδόρο, είναι συνένοχος σας στην άτιμία που σχεδίασατε για να κα-ταστρέψετε την κυρία "Αλμπανο, όπως είχατε επιχειρήσει άλλτε να καταστρέψετε τη δύστυχη Νορί;

«Ο Εγγένιος έκανε ένα βήμα πίσω, σαν τρομαγμένος. "Υστερα όμως ξαναβρήκε το θράσος του και φώναξε σαρκαστικά, ενώ τα μάτια του πετούσαν φωτιές:

— Μήπως ή ώραία κυρία "Αλ-μπανο ήρθε να με καταγγείλη σε σας; Κι' έλπίζει πώς, με την έ-πέμβασι σας, θα παραιτηθώ απ' το σκοπό μου;

— Κι' εγώ το έλπίζω! είπε ψυχρά ο καλόγερος.

«Έβγαλε το γράμμα και τάδει-ξε στον Εγγένιο, κρατώντας το όμως σφιχτά στο χέρι του.

— Πρέπει να μην έχετε το μυαλό σας στη θέσι του, πρόσ-θεσε, για να γράψετε ένα τέτοιο γράμμα, για να πιστέψετε πώς ή κυρία "Αλμπανο μπορεί να ύπο-κύψη στις φοβέρες σας... Μά θέ-λω να έλπίζω ακόμα, ότι φταίει για όλα εκείνη που σας παρέσυ-ρε και άλλτε σε μία κακοήθεια και που δε μπορεί να συχωρέση στην κυρία "Αλμπανο την όμορ-

φιά της... Τίποτα δε μπόρεσε να συγκινήση την καρδιά της... ούτε ή τιμωρία του Θεού, που την πα-ραμόρφωσε, ούτε ή καλωσύνη με την οποία τη δέχτηκαν, άνιπτο-πτοι, στο σπίτι των "Αλμπανο.

«"Αφού έδωσε στη Νορί το γράμμα του Εγγένιου, η "Ορτέν-σια περίμενε μ' άνυπομονησία το άποτέλεσμα.

Είχε καταστρώσει μέσα στο σαλόνι μυσλό της ένα σχέδιο, που το άγνοούσε ακόμα κι' ο Εγγένιος: "Όταν θα βεβαιώνονταν πώς ή Νορί πήγε στο σπίτι του νέου, θα είδοποιούσε το Φάουστο, για να τρέξη εκεί, να βρή τη γυ-ναίκα του με τον Εγγένιο και, πά-νω στη ζήλεια του, να τους σκο-τώση και τους δυό!

Πέρασε μία νύχτα ταραγμένη. Το πρωί, είπε στη Δωροθέα πώς ήταν αδιάθετη και ζήτησε την ά-δεια να πάη στο γιατρό. Βγήκε λοιπόν απ' το μέγαρο και παρα-μόνεψε εκεί κοντά, ώπου είδε να βγαίνει η Νορί. Την παρακολού-θησε, άπορώντας γιατί έπαυσε διαφορετική διεύθυνσι από κείνη, που περίμενε.

«Όταν την είδε να μπαίνει στη μικρή έκκλησία, έκανε κι' αυτή το ίδιο και κρύφτηκε σε μία γωνία.

«Θα τα πη όλα στον καλόγε-ρο — συλλογίζότανε. Θα του δια-βάσω ίσως το γράμμα του Εγγέ-νιου... "Η άνόητη! "Αν ήξερε ποιος είναι ο άνθρωπος, που του έμπι-στεύεται τις σκέψεις της!...».

Κάθισε σ' ένα πάγκο και πε-ρίμενε, ώπου ξαναδύθηκε η Νορί απ' το εξομολογητήριο. Τώρα ή νέα γυναίκα φαινόταν ήρεμη. Βγή-κε απ' την έκκλησία, χωρίς ν' αντίληφθ ή Πασκουίνα.

«Εκείνη γύρισε στο σπίτι έ-πειτα από λίγο κι' επιδόθηκε στη δουλειά της. Μά το μυαλό της δεν έβρισκε ήσυχια...

Το άπόγεμα, ή Κλαούντια κι' ή Νορί βγήκαν μαζί με τους άν-τρες τους, όπως συνήθως. Τότε ο πάτερ-Λουδοβίκος έκαμε τη συ-νηθισμένη επίσκεψή του στο Γκου-έλφο και τη Τσετσιλία. Κουδέν-τισσε μισή ώρα μαζί τους κι' ύ-στερα ζήτησε να πη κάπ στην Πασκουίνα έκ μέρους κάποιου συγγενούς της.

«Η Τσετσιλία τον ώδήγησε στην γκαρνταρόμπα και τον άφη-σε μόνο με την "Ορτένσια. Μόλις έκλεισε ή πόρτα, ο καλόγερος άρ-παξε τη βλογιοκομμένη απ' το μπράτσο και της είπε, με φωνή πνιγμένη:

— "Αθλία! Δε σουφτασε, λοι-πόν, ή τιμωρία του Θεού. Θέλεις να προκαλέσης πάλι το θυμό του, σπρώχνοντας τον άνθρωπο αυτό στην άτιμία; Αυτή είναι ή μετά-νοιά σου;

«Εκείνη τον κύτταξε στα μά-τια κι' άπάντησε σαρκαστικά:

— "Ας τελειώνουμε μ' αυτή την κωμωδία! "Αν εσείς δεν πι-στεύετε πώς μετάνιωσα, νομίζε-τε πώς το πιστεύω εγώ για σας... κύριε Ποντεβίκο; Μόνο που εσείς είσατε πιο πονηρός και έέρετε να κρύβετε καλύτερα τα σχέδιά σας. "Εγώ όμως τα μαντζέπω. Δεν ξεχνάω τον καιρό, που είχατε έ-ρωτευθ ή την όμορφη Τσερέρε, ού-τε πιστεύω πώς ένας άνθρωπος σαν εσάς παραδέχεται τόσο εύ-κολα μία άπογοήτευσι... "Αντί να θυμώνετε μαζί μου, γίνετε σύμ-μαχος μου! Κλείστε τα μάτια σας για τις πλεκτάνες, που στή-νω στη Νορί, κι' εγώ θα σας βεπ-ήσω με την Τσερέρε. Είσατε σύμ-φωνοι;

— Βλέπω πώς είσαι παμπόνη-η! είπε ο καλόγερος. Δός μου 'ό χέρι σου. Δέχομαι!

«Η γυναίκα τον κύτταξε. Λί-γο έκπληκτη.

— Ναί, δέχομαι αυτή τη συμ-μαχία, πρόσθεσε εκείνος. Προσ-ποιήθηκα τον άυστηρό μαζί σου,

ώπως και με τον Εγγένιο...

— "Α, πήγατε και τον βρή-κατε; διέκρινε ή "Ορτένσια.

— Ναί, μά δεν τα κατάφερα όπως με σένα... Τώρα που συν-ενοηθήκαμε, άκουσε τί σου προ-τείνω: Θα πείσω τη Νορί να πάη στο σπίτι του Εγγένιου. Θα της πω πώς αυτή μονάχα είναι σε θέσι να τον ξαναφέρη στον ίσιο δρόμο.

— Θαυμάσια! Κι' εγώ θα στείλω τον άντρα της να τούς θύ-σασ!

— "Ετσι σκοπεύεις να έκδικη-θής; Μά δε φοβάσαι για τη ζωή

του Εγγένιου, έσύ που τον αγα-πούσε κάποτε;

— Θέλω να τον δώ νεκρό, για-τί τώρα πιά με συχαίνεται.

Πέρασαν τρεις μέρες. Το τρί-το βράδυ, ο καλόγερος ξαναπήγε στο μέγαρο "Αλμπανο. Καί, περ-νώοντας κοντά απ' την "Ορτένσια, της ψιθύρισε:

— Θα πάη αύριο το πρωί! Είδοποιήσε τον Εγγένιο.

Μετά το φαγητό, ή "Ορτένσια έτοιμάσε ένα άνώνυμο γράμμα, τόκλεισε σ' ένα φάκελλο κι' έ-γραψε πάνω τη διεύθυνσι του Φά-ουστο "Αλμπανο.

Ντύθηκε βιαστικά και βγήκε. Ταχυδρόμησε το γράμμα κι' έ-πειτα πήγε στο σπίτι του Εγγέ-νιου.

— "Εσύ εδώ, τέτοια ώρα; ά-πόρησε εκείνος, βλέποντάς την.

— Τώρα πιά ή ζωή σου μου άνήκει!

— Γιατί; μουρμούρισε εκεί-νος.

— Ξεχνάς τη συμφωνία μας; "Αμα πετύχης το σκοπό σου, θα ξαναγίνης δικός μου.

«Ο Εγγένιος έβγαλε μία κραυ-γή χαράς και την έσφιξε στην άγκαλιά του.

— "Η σκέψι μονάχα πώς θα την ξαναδω μία στιγμή, με τρελ-λαίνει! είπε.

«Η "Ορτένσια έσφιξε τα δόν-

τια της.

— Μάγια σουχει κάνει!...μουρ-μούρισε.

«Υστερα τον άρπαξε απ' το μπράτσο και πρόσθεσε:

— Τώρα πιά ή ζωή σου μου άνήκει!

— Γιατί; μουρμούρισε εκεί-νος.

— Ξεχνάς τη συμφωνία μας; "Αμα πετύχης το σκοπό σου, θα ξαναγίνης δικός μου.

«Ο Εγγένιος έβγαλε όλα του τα δυνάτα, για να μη δείξη την ά-πιστοσύνη του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια...

Αυτή είναι

Ταίρι της δεν υπάρχει στην ελληνική αγορά!

ΚΟΥζίνα K-1100-Δ

Έχει τον τελειότερο εξοπλισμό:

1. Ηλεκτρικό χρονοδιακόπτη, που ρυθμι-ζει αυτόματα το πότε θέλετε ν' άρχισή και να τελειώση το ψήσιμο.
2. Ηλεκτρικό ρολόγι, που βοηθά σημαν-τικά τη νοικοκυρά.
3. Κρύσταλλο στην πόρτα του φούρνου, για την παρακολούθησι του ψησίματος.
4. Φώς μέσα στο φούρνο για να φαίνεται πώς πάει το ψήσιμο.
5. Ηλεκτρική σούβλα αυτόματη. Δεν χρειάζεται κούρδισμα και συνεχή παρα-κολούθησι.
6. Μικρή έστια για τέν καφέ.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ



ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

Μάθετε σπίτι σας μια από αυτές τις 36 γλώσσες



1/4 της ώρας κάθε μέρα αρκεί. Σε 3 μήνες θα μιλάτε έλεύθερα και με άφογη προφορά

*Το LINGUAPHONE ΕΙΝΑΙ ΙΔΕΩΔΕΣ όχι μόνο για με-γάλους, για πολυάσχολους, για όσους θέλουν να μάθουν τις ξένες γλώσσες τέλεια μά και ξεκούραστα. Είναι μο-ναδικό για τα παιδιά κάθε ηλικίας, που τα βοηθεί, τα διασκεδάζει και τους μαθαίνει τις ξένες γλώσσες με τρόπο ευχάριστο, αλλά και με ταχύτητα εκπληκτική.

Είτε για τον εαυτό σας ενδιαφέρεσθε, είτε για τα παιδιά σας, έπωφεληθήτε την πείρα 25 ετών που σας προσφέρει το Linguaphone - έπωφεληθήτε τους δια-σμοιους καθηγητάς του που θα τους έχετε στο σπίτι σας όποιαν ώρα του 24ώρου δεληρέτε. Μή αναβάλλετε. "Επισκεφθήτε μας άμέσως, χωρίς καμμιάν ύποχρεώσι σας. "Αν έμπούζισθε ή αν μένετε σ' έπαρχία στείλτε μας συμπληρωμένο το δελτίο αυτό.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 10 - ΤΗΛ. 623.880, Τ. 134

Αθήνας

ΟΝΟΜΑ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΟΡΕΣΤΙΚΗ: ΚΟΜΜΗΤΗΝ 12



Η Τζέην Μάνφιλντ κοιμάται συνήθως σ' ένα τεράστιο κρεβάτι, που έχει σχήμα καρδιάς.

ΜΟΝΟ Ή ΔΙΠΛΟ ΚΡΕΒΑΤΙ;

Τα επιχειρήματα των δύο παρατάξεων

ΤΙ γνώμη έχετε για τo συζυγικά κρεβάτια; Είσατε «της παλιάς σχολής» και φρονείτε ότι το διπλό κρεβάτι αποτελεί βασικό στοιχείο της επιτυχίας του γάμου; Ή ασπάζεσθε τη μοντέρνα θεωρία ότι τα χωριστά κρεβάτια εξασφαλίζουν ησυχώτερο ύπνο στο άντρο;

Το θέμα είναι, ασφαλώς, πολύ λεπτό. Θάχετε δε παρατηρήσει, ασφαλώς, ότι, ενώ οι περισσότεροι άνθρωποι μιλάνε πρόθυμα για τo τι μαγερεύουνε και πώς τρώνε, είναι επιφυλακτικοί και λιγόλογοι προκειμένου για τις συνήθειες του ύπνου τους.

Κι' όμως, κατά τις στατιστικές, περνάμε το ένα τρίτο της ζωής μας στο κρεβάτι. Δεν έχουν άδικο λοιπόν εκείνοι που υποστηρίζουν ότι το κατάλληλο ή όχι κρεβάτι μπορεί να στερεώσει ή αντίθετα να διαλύσει ένα γάμο.

Οι δαδοί του διπλού κρεβατιού διακρίνονται — κι' έχουν αποδείξει — ότι τα δύο τμήματα των άνδρων που κοιμούνται μαζί, έχουν λιγότερο «καυγάδες από κείνα που προτιμούν τα χωριστά κρεβάτια.

Τελευταίως μάλιστα, ένας Άγγλος δικαστής είπε σε δύο συζύγους της δεύτερης κατηγορίας, που ζητούσαν να πάρουν διαζύγιο:

«Είμαι βέβαιος πως η αγάπη σας θα διαρκούσε αιώνια, αν ήσαστε λιγότερο «μοντέρνοι» και κοιμόσαστε σε διπλό κρεβάτι. Θα είχατε τότε την ευχέρεια να ταχτοποιείτε τις διαφορές σας, πριν πάρουν τέτοιες διαστάσεις ώστε να ξεφυγούν πιά απ' τον έλεγχό σας».

Σημειώστε δε ότι υπάρχουν θετικά στοιχεία, που επιβεβαιώνουν αυτό τον ύμνο για το διπλό κρεβάτι. Στην Αμερική, επικρατούν ολοένα περισσότερο τα χωριστά κρεβάτια. Κατά τις τελευταίες στατιστικές, τα 68% των Αμερικανών συζύγων κοιμούνται χωριστά. Συγχρόνως ο-

μως, αψήφια συνεχώς το ποσοστό των διαζυγίων σ' αυτή τη χώρα.

Τι πρέπει να συμπεράνουμε απ' αυτό;

Ο Νόρμαν Ντίν, ένας Αμερικανός... κρεβατολόγος, δίνει την εξήγησι:

«Αυτό είναι αναπόφευκτο. Τα άνδρoγυνα που κοιμούνται σε χωριστά κρεβάτια, είναι καταδικασμένα σε διάλυσι. Ένώ, αντίθετα, στο διπλό κρεβάτι, δυσκολα μπορούν οι σύζυγοι να μαλώσουν. Η σωματική τους προσέγγισι έχει σαν συνέπεια και την ψυχική. Όταν σβήνουν τα φώτα, τη νύχτα, ξεχάται η στιγμή που ανταλλάσσουν με σιγανή φωνή τα μυστικά τους, που εκμυστηρεύονται αμοιβαία τις αμφιβολίες, τις ελπίδες και τους φόβους τους. Πώς θα μπορούσαν να κάνουν το ίδιο πράγμα φωναχτά, από το ένα στο άλλο κρεβάτι, αν κοιμόνταν χωριστά;»

Έχουν ωστόσο και τα μειονεκτήματά τους τα διπλά κρεβάτια.

Σκεφθήτε π. χ. τα νεύρα του συζύγου, όταν, καθώς αρχίζει ν' αποκοιμείται, τον σκουντάει η γυναίκα του, για να του πη «κάνε πού ξέχασες», ή να τον ρωτήσει αν θυμήθηκε να βγάλει έξω τη γάτα...

«Άλλοτε πάλι, ενώ κοιμάται μακριά ο ένας απ' τοις συζύγους, τρώει μία γροθιά στη μύτη ή στη μέση απ' τον άλλον, που βλέπει κάποιο κακό όνειρο. Ξυπνάει τότε και βλαστημάει ενδόμυχα το πρόσωπο που δονάμαζε «αγάπη μου» πριν από λίγες ώρες...

Όταν έγινε στην Αμερική ένα δημοψήφισμα—τόπου Γκάλ-λoς—σχετικά με το κρεβάτι, οι παντρεμένοι Αμερικανίδες διατύπωσαν ένα πλῆθος από παράπονα που είχαν για το διπλό κρεβάτι.

Μιά απ' αυτές είπε: «Τις περισσότερες νύχτες, μου φαίνεται πως μοιράζομαι το κρεβάτι μου μ' ένα χταπόδι!»

Και μιὰ άλλη δήλωσε: «Όταν βλέπω τον κοιμώμενο άντρα μου, με το στόμα του ήλθια ανοιχτό, νοιώθω την επιθυμία να σηκωθώ, να ετοιμάσω τη βαλίτσα μου και να φύγω, για να μην ξαναγυρίσω!»

Άλλη πάλι είχε χτυπήσει τον πρώτο άντρα της... με σφυρί, επειδή ροχάλιζε. Κι' είπε για το δεύτερο: «Το κτήνος, μου παίρνει όλα τα σκεπάσματα του κρεβατιού κι' ύστερα με λέει «γνώστρια».

Άλλα κι' οι άντρες έχουν τα παράπονά τους. Ένας απ' αυτούς π.χ. βεβαίωσε ότι βοίσκει άφορητο νάχη δίπλα του τη γυναίκα του πασαλεμένη με «κρέμα νυχτός», σαν... λαδωμένο ποντικό!

Κι' ένας άλλος: «Κανονικά, η γυναίκα μου είναι καλή, μαλακή, γλυκομίλητη. Στο κρεβάτι όμως, γίνεται μεμιάς άλλος άνθρωπος. Βλέπει φοβερούς εφιάλτες και μ' αρχίζει στις γροθιές!»

Τα περισσότερα επιχειρήματα κατά του διπλού κρεβατιού έχουν στη βάση τους το πλάτος του, που δεν είναι άρκετο. Πράγματι, ένα διπλό κρεβάτι είναι κατά 25% στενότερο από δύο μονά.

Να γιατί ώριμοί έπιπλοποιοί της Αγγλίας και της Αμερικής έχουν αρχίσει τώρα να φτιάχνουν κρεβάτια πολύ φαρδύτερα, που εξασφαλίζουν χώρο 1 μέτρου περίπου για τον κάθε κοιμώμενο, ώστε να μπορεί να στριφογυρίσει εντελώς ελεύθερα, στον ύπνο του (γιατί έχει διαπιστωθεί πως, όταν κοιμόμαστε, κουνιόμαστε και αλλάζουμε θέση κάθε 10 λεπτά της ώρας περίπου).

Το μόνο πρόβλημα είναι πως θα χωρέσουν τέτοια τεράστια κρεβάτια στις μικροσκοπικές καμαρούλες των μοντέρνων πολυκατοικιών...

Τα κρεβάτια αυτά κοστίζουν, βέβαια, πολύ ακριβότερα απ' τα συνηθισμένα: περί τις 15.000 δραχμές! Όσοι όμως είναι σε θέση να τ' αγοράσουν, εξασφαλίζουν ένα άνετο κι' αναπαιτικό ύπνο.

Συγχρόνως, έχουν κάμει την εμφάνισή τους και στρώματα σκληρά στο ένα μέρος τους και μαλακά στο άλλο, για τ' άνδρoγυνα που έχουν αντίθετα γούστα πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

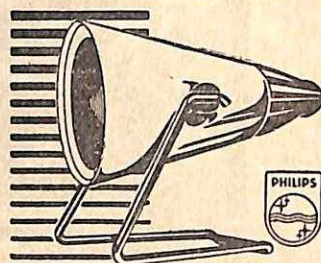
Ο Ο

ΜΟΙΡΑΙΑ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Στην τελευταία συνεδρίαση της αγγλικής Έταιρείας Προλήψεως Ατυχημάτων, ο πρόεδρος της λόρδος Μαουντμπατέν αναφέρει, ανάμεσα στα άλλα, ένα άσχετο περιεργό δυστύχημα, που συνέβη πριν από λίγες βδομάδες. Μία οικογένεια είχε πάει εκδρομή σε κάποια ερημη παραθαλάσσια τοποθεσία. Ο πατέρας θέλησε τότε να επιφοιτηθεί απ' τη λιακάδα, για να κάνει ένα μπάνιο. Πραγματικά, γδύθηκε και βούτηξε στη θάλασσα. «Έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα όμως, έβγαλε μιὰ απελπισμένη κραυγή και χάθηκε κάτω απ' το νερό, για να μην ξαναφανή πιά! Είχε πνιγί. Και έζήτησε γιατί; Δεν είχε προσέξει μιὰ παναλία, που απαγόρευε το μπάνιο στο επικίνδυνο εκείνο σημείο της παραλίας. Γιατί την είχε σκεπάσει με τὰ ρούχα του, που τὰ κομμάτιασε άπάνω της, καθώς γδύνετανε!...



ΦΙΛΙΠΣ
infraphil



Θεραπεία
διά της
Θερμότητας

Συνιστάται διά
Ρευματισμούς, Άρθριτικά,
Λοιμώδη, Έξαρθρώματα,
Κράμπες, Χιονίστρες.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ
INFRAPHIL
ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΔΙΑΝΟΜΗ ΦΑΜΑΡ Α.Ε.

Συμπληρώσατε και αποστεί-
λάτέ μας το κάτωδι δελτίον

Προς την ΦΙΛΙΠΣ Α.Ε.
Τορ. Θερ. 153 - ΑΘΗΝΑΙ
Αποστέλλετε μου ΔΩΡΕΑΝ,
δύο σιδερένιες υποχρεώσεις
εκ μέρους μου το αναλυτικόν
τεύχος διά την συσκευήν
Infraphil.

ΟΝΟΜΑ.....

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.....

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών
(Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς ά-
ποστάσεως). Δέχεται καθ' έκάστην
9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. δόξ Μετοπ-
θου 25 Α' βροφ. (στάσις Μουσείου)
Τηλέφωνον 810.975.

ΕΝΑ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ μέσα στη Λάσπη

ΑΣΤΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΓΕΡΟΣ Κινέζος ήταν σωρια-
σμένος χάμω, μέσα στις λά-
σπες. Μιά σφαίρα περιστρόφου
είχε χωθή απ' την πλάτη του και
είχε τρυπήσει την καρδιά του.

Δίπλα στο μισανοιχτό δεξιό
του χέρι, ήταν πεσμένο ένα δια-
μαντένιο δαχτυλίδι.

Είναι ο Τσάρλι Κρίν... εί-
πε ο ντέκτεκτβ Τόμ Μπράουν, της
Ινδοησιακής αστυνομίας.

Είχε ακούσει πολλές ιστορίες
για τον Κρίν... Στον πόλεμο, ο
Κινέζος είχε εργασθεί για την 'Ιν-
τέλιτζενς Σέρβις, ώσπου τον ύ-
ποπτεύθηκαν οι Γιοπωνέζοι. Τον
έπιασαν τότε και τον βασάνισαν,
χωρίς όμως να μπορέσουν να του
άποσπάσουν καμιάς όμολογίας.
Ήταν θαύμα πως γλύτωσε τελί-
κά απ' τα χέρια τους ο Τσάρλι
Κρίν.

Το δύστυχο! πρόσθεσε ο
ντέκτεκτβ. Ήταν γραφτό του να
σωθή τότε, για να τον σκοτώσει
μιὰ σφαίρα τόσα χρόνια άργότε-
ρα, σά λυσασαμένο σκύλο...

Ο προϊστάμενός του, ο αστυ-
νόμος Ράις, κούνησε το κεφάλι
του.

Η ιστορία αυτή φαινόταν ξε-
κάθαρη. Το διαμαντένιο δαχτυλίδι
άνηκε στη νέα γυναίκα του πλου-
σιου κτηματία Τζάκ Ρίτσομντ.
Σίγουρα, ο Κρίν θα τριγυρίζε στη
φυτεία του Ρίτσομντ, τη νύχτα,
για να κλέψει κάτι. Είχε δη τo
δαχτυλίδι πάνω στην τουαλέττα,
στην κρεβατοκάμαρά της, είχε μπη
από τ' άνοιχτο παράθυρο και τo
είχε αρπάξει.

Καθώς όμως έκανε να φύγει, πέ-
ταξε χάμω ένα μπρούντζινο καν-
τηλέρνι. Ο κρότος ξύπνησε την
κ. Ρίτσομντ. Κι' είδε τον κλέφτη
να περπά από το παράθυρο και
να φύγει. Έβγαλε τις φωνές. Την
άκουσε ο επιστάτης του κτήματος
Άλαν Σέιλς κι' έτρεξε, με το ρε-
λόιδερ στο χέρι.

Δε μ' ένοιωσε για τo δα-
χτυλίδι, έξήγησε ο Σέιλς στον ά-
στυνόμο Ράις. Μάλιστα, δεν ή-
θερα καν πως τo είχε κλέψει, ώ-
σπου τo είδα πεσμένο στη λάσπη
δίπλα του... Τo φώναξα να στα-
ματήσει, αλλά δεν έδωσε σημασία.
Ακούγοντας τις σπαρακτικές φo-
νές της κ. Ρίτσομντ, νόμισα πως
της είχε έπιτεθή... Γι' αυτό τον
πυροβόλησα!...

Η εξήγησι φαινόταν άπόλυτα
πιθανή και λογική. Ο ντέκτεκτβ
Μπράουν είχε πεισθεί άπόλυτα.
Άλλ' ο Ράις έδειχνε πως είχε ά-
κόμα αμφιβολίες...

Μά γιατί; Ήθερε τάχα κάτι,
που τo άνυνούσε ο ύψιστάμενός
του;

Άδύνατο να μην έχς ά-
κούσει τo κουτσομπολιά του κό-
σμου, Τόμ... είπε ξαφνικά στο
ντέκτεκτβ.

Θέλετε να πείτε... για την
κ. Ρίτσομντ και τον επιστάτη της;

Ναί, Τόμ, αυτό θέλω να
πώ. Βέβαια, δεν πρέπει να μάς
εμπράδουνε οι φλυαρίες του κό-
σμου. Ωστόσο...

Υπομείνετε πως λέει ψεύ-
ματα ο Σέιλς; Πως κρύβει τί-
ποτα;

Δεν τo υποπτεύομαι, φίλε
μου. Τo ξέρω!

Ο Ράις προχώρησε σιγά-σιγά

προς τo σπίτι των Ρίτσομντ.

Έξετάσας τους ίθαγενείς ύ-
πνρέτες, ρώτησε τo ντέκτεκτβ. Ά-
κουσε κανείς τους τo Σέιλς να φo-
νάη στον Κινέζο να σταματήσει,
πριν τον πυροβολήσει... Όχι;
Έ, λοιπόν, δε σου φαίνεται πα-
ράξενο, αυτό, Τόμ;

Όταν φτάσανε στην πόρτα του
σπιτιού, ο Ράις σπράφηκε άπό-
τομα και είπε στο Μπράουν:

Ή δεν ξέρω τί μου γίνε-
ται, ή έχομε να κάνουμε με τραγ-
ματική δολοφονία. Είν' άδύνατο
να γίνανε τὰ πράγματα όπως τὰ
διηγούνται ο Σέιλς κι' ή κ. Ρίτσο-
μντ!

Ο Μπράουν ένοιωσε κάποια
ντροπή. Τo είχε λοιπόν διαφύγει
κάτι, που τo πρόσζε ο αστυνό-
μος... Μά τί νάταν αυτό τo κάτι;

Κι' αν άκόμα ήταν άληθινα τὰ
κουτσομπολιά του κόσμου — αν
ή κ. Ρίτσομντ κι' ο ώραιός έπιστά-
της είχαν κρυφές έρωτικές σχέ-
σεις — τί άποδείκνυε αυτό; Ποιά
σχέσι μπορούσε νάχη με τo φo-
νο του Κινέζου;

Ο Τζάκ Ρίτσομντ έλειπε τον
περισσότερο καιρό σε ταξίδια,
για υποθέσεις του. Και τώρα πάλι
είχε φύγει για ένα μακρινό ταξίδι.
Ήταν λάθος του ν' αφή-
νει μόναχά μιὰ τόσο όμορφη γυ-
ναίκα, σαν την Εύα Ρίτσομντ...

Μά ο Ράις δεν ενδιαφερότανε,
βέβαια, για την τιμή του Ρίτσο-
μντ! Κάτι άλλο είχε στο νου
του...

Δε μπορείτε να μου εξηγή-
σετε;... άρχισε ο Μπράουν, μη
μπορώνατε πιά ν' άνθέξετε στην πε-
ρίεργια.

Ναί, Τόμ, θα σου τὰ πώ
όλα. Είν' άδύνατο νάπεσε τo δα-
χτυλίδι απ' τo χέρι του Τσάρλυ,
όταν τον πυροβόλησε ο Σέιλς.
Είνα τελείως άδύνατο! Μές τo
άποδεικνύει τo μέρος που βρίσκε-
ται άκόμα πεσμένο... κοντά στο
δεξιό χέρι του Τσάρλυ...

Δεν καταλαβαίνω τίποτα!



Είναι ο Τσάρλυ Κρίν... είπε ο ντέκτεκτβ Τόμ Μπράουν.

όμολόγησε ο Μπράουν.

Κρίμα σε σένα, Τόμ! Εί-
ναι ή άλήθεια όμως, ότι δε μπο-
ρείς έσύ να ξέρεις... Πάντως, κά-
νανε ένα μεγάλο σφάλμα οι φo-
νιάδες...

Ο Ράις πήρε μιὰ έκφρασι πα-
γωμένη, καθώς συνέχισε:

Ο δύστυχος Κρίν δολοφo-
νήθηκε, ψυχρά, απ' τo Σέιλς και
τη φίληνά του.

Τα μάτια του είχαν γεμίσει τώ-
ρα από θυμό και άηδία.

Φαίνεται ότι, καθώς τριγύ-
ριζε στα σκοτεινά, ο Τσάρλυ έ-
τυχε να κυττάει μέσα στο σπiti.

από τ' άνοιχτο παράθυρο, και
τούς είδε άγκαλιασμένους... Ό-
ταν ο Σέιλς άρπαξε τo πιστόλι
του, ο Κινέζος τόβανε σπὰ πό-
δι. Άλλά δεν πρόλαβε ν' άπο-
μακρυνθί πολύ... Βλέπεις, ο Σέ-
ιλς ενδιαφερότανε να τo κλείσει
το στόμα, μη τυχόν μάθη τίποτα
ο κ. Ρίτσομντ γι' αυτόν και τη
γυναίκα του...

Άφού τον σκότωσε, είχε την
εμπνευσι να πετάξει τo δαχτυλίδι
μέσα στη λάσπη, δίπλα του, για
να στηρίξει την κατηγορία της
κλοπής...

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε άπό-
τομα ή πόρτα και φαινε ο Σέιλς,
μ' ένα πιστόλι στο χέρι.

Είσατε πολύ έξυπνος, κύ-
ριε άστυνόμe! είπε σαρκαστικά.
Μά δεν πρόκειται να σας άφίσω
να με στείλετε στην κορεμόλα!
Έμπρός, κάντε μου τόπο να πε-
ράσω, αν δε θέλετε να φάτε και
σείς μιὰ σφαίρα στο κεφάλι!

Ο άστυνόμος έσκυψε και συγ-
χρόνως άρνησε μπροστά, με μιὰ
αστραπιαία κινήσι. Ο Σέιλς πυ-
ροβόλησε. Ή σφαίρα πέρασε έυ-
στά δίπλα στο πρόσωπό του
Ράις.

Την άλλη στιγμή, οι δύο άστυ-
νομικοί είχαν άρπάξει τo Σέιλς,
τον είχαν άσφολίσει και τον εί-
χαν κολλήσει στον τοίχο.

Έκανες μιὰ γκάφ, που θα
σου στοιχίσει άκριβά, είπε σαρ-
καστικά ο Ράις. Άν πετούσες τo
δαχτυλίδι στη λάσπη κοντά στ'
άριστερό χέρι του Τσάρλυ,
πιθανόν να γλύτωνες...

Δεν ήξε-
ρες όμως πως, όταν τoν πιάσανε
και τον βασάνισαν οι Γιοπωνέ-
ζοι, τoυ άχρηστέωσαν τελείως τo
άριστερό μπροστό. Από τότε, δε
υπορούσε πιά να χρησιμoποιήσει
αυτό τo χέρι, ο κακομοίρης!...

Σ, ΦΙΛΙΠΣ



Ο κόνδορος και ο κυνηγός βρίσκονται αντιμέτωποι. Έπειτα από μία στιγμή η θηλεία του «λάσσου» θα σφίχτη γύρω στο λαιμό του μεγάλου αρπακτικού πουλιού και θα του δώσει το θάνατο.

ΟΝΟΜΑΣΤΑ σ' όλες τις χώρες της Νοτίου Αμερικής είναι τα κυνήγια του κόνδορος, που συγκεντρώνουν μέγιστο ενδιαφέρον και για την πρωτοτυπία τους και για τους κινδύνους που παρουσιάζουν.

Το πουλί αυτό είναι από τα μεγαλύτερα που υπάρχουν στον κόσμο. Έχει μήκος, από το κεφάλι ως την άκρη της ουράς, ενός μέτρου και το άνοιγμα των φτερών του ξεπερνάει τα τέσσερα μέτρα. Πολύ περίεργη είναι, εξ άλλου, η σιλουέτα του. Έχει κατάμαυρο πρόσωπο, σαν του κόρακα, αλλά τα φτερά του στολίζονται από μία λευκή ταινία. Κατάλευκη είναι επίσης η τραχηλιά που έχει γύρω στο λαιμό του. Ο λαιμός, όμως, όπως και το κεφάλι του, έχουν χροιά σταχτί, ενώ το μεγάλο και γυφτό ράμφος του αποκλίνει προς το χρώμα του ελεφαντόδοντου. Η κορυφή του κεφαλιού και τα πλάγια στολίζονται από ένα σαρκόδεδες κατακόκκινο λωφείο στον άρσενικό κόνδορο, ενώ το κεφάλι της θηλεικής είναι γυμνό.

Η χωματινή αυτή ποικιλία που παρουσιάζει το σώμα του κάνει τον κόνδορο να ξεχωρίζει από τα άλλα αρπακτικά όντα. Ας προσθέσουμε ότι το πουλί αυτό έχει τρομακτική δύναμη, και αφάνταστη θορυβία.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Οι παλαιοί Ινκας το αποκαλούσαν «κοντοή-κοντοή», από όπου προήλθε και το όνομά του και το ελάττωσαν ως βασιλέα του ουρανού και θεού του αέρος. Είναι αξιοσημείωτο ότι και σήμερα ακόμη πολλά νοτιοαμερικανικά κράτη γιορταζουν τον κόνδορο σαν εθνικό έμβλημα στους θυρεούς και τις σημαίες τους.

Ο κόνδορος μπορεί να πετάξει μέχρι ύψους 5—6000 μέτρων, φαί-

νεται δε ότι το ανανηυστικό του σύστημα του έπιτορεί «απέναντί» της πτήσης, που είναι αδύνατον στον άνθρωπο. Ζη σ' ολόκληρη τη Νότιο Αμερική, από τον πορθμό του Μαγελάνου ως τον Ισθμικό, κτίζει δε τη φωνή του πάνω σε απόκοσμους βράχους.

Στα μέρη όπου ζει ο κόνδορος είναι ο φόβος και ο τρόμος των ανθρώπων. Έπιτίθεται κατά των μεμονωμένων ζώων και των κοπαδιών και προκαλεί ανησυχίες και ζημιές. Οι επιθέσεις του είναι οργανωμένες και εξαιρετικά τομηνικές. Δεν διατάζει να φτάσει και μέσα στα χωριά. Έπιτίθεται επίσης και εναντίον του ανθρώπου, αλλά μόνο όταν είναι πολύ πεινασμένος ή όταν νομίζει ότι απειλείται απ' αυτόν. Πολλοί από εκείνους, που είχαν την απειροσκήνία ν' ανεβούν στις ψηλές κορυφές των Άνδεων βορέθικαν. Ξαφνικά, αντιμέτωποι με κόνδορες, που δεν έννοούσαν να τους συγχωρήσουν την «παροβία» του έδάσους τους, την «παροβία» του έδάσους τους.

ΑΛΛΕΠΑΛΛΗΛΑ ΚΥΜΑΤΑ

Οι κόνδορες νηστεύουν το χειμώνα, τρεφόμενοι κατά το διάστημα αυτό από το λίπος που έχουν συγκεντρώσει μέσα στο σώμα τους. Είναι εύκολο, λοιπόν, να φαντασθούμε πόσο τρομερή είναι η πείνα τους, όταν φτάνουν οι πρώτες χλιαρές πνοές της άνοιξης. Σχηματίζουν τότε μεγάλα σμήνη ή καλύτερα συμμορίες και ορίζονται στην πεδιάδα. Οι επιθέσεις τους γίνονται κατά κύματα, που διαδέχονται το ένα το άλλο, όπως σε μία αεροπορική επιδρομή. Άλλοιμονο τότε στις περιοχές που θα διαλέξουν για στόχο των επιθέσεων τους. Κι' όπως είναι εύνοητο, διαλέγουν εκείνες που έχουν τη μεγαλύτερη κτηνοτροφία. Αυτές οι συμμορίες, όμως, διαλύονται έπειτα από μερικές ημέ-

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΝΗΓΙ ΚΟΝΔΟΡΟΣ ΣΤΙΣ ΑΝΔΕΙΣ

ρες ή εβδομάδες, γιατί, στο μεταξύ, οι κόνδορες έχουν χορέσει την πείνα τους. Στο μέλλον, κάθε ζευγάρι πηγαίνει χωριστά και φροντίζει μόνο του για την τροφή του.

Οι επιθέσεις του κόνδορος έχουν κάτι το αφάνταστο αποκρουστικό. Τα πράγματα γίνονται ως εξής περίπου:

Το πουλί αυτό είναι προικισμένο με οξυτάτη όραση και μπορεί να διακρίνει τη λεία του από πολύ μεγάλες αποστάσεις. Μόλις επισημανθεί η λεία, ο άρσενικός τιναάζεται λοξά προς τα έπάνω, όπως να φτάσει ακριβώς πάνω απ' αυτήν. Πέφτει τότε σαν βυλίδα πάνω της και με δυο χτυπήματα του ράμφους του τρυπάει τα μάτια του θύματός του.

Αυτή η χειρωνακτική επίθεση αφαιρεί από το δυστυχισμένο ζώο κάθε δυνατότητα ν' άμυνθεί.

Το τρίτο χτύπημα είναι το ίδιο ανατριχιαστικό. Το ζώο πάει να φωνάξει από τον πόνο, ανοίγοντας το στόμα του. Ο κόνδορος του τρυπάει τότε την γλώσσα και του την κόβει. Τετέλεστο! Το ζώο σιωπάζει κάτω.

Η θηλυκιά, που έχει σφάσει με κατ' ευθείαν πτήση, του ανοίγει άμεσα την κοιλιά με διαδοχικά χτυπήματα του ράμφους της. Ρίχνεται κατόπι μαζί με τον άρσενικό στο πλούσιο γεύμα.

ΜΕ ΤΟ ΚΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΤΟ «ΛΑΣΣΟ»

Οι κάτοικοι των περιοχών που πληττονται περισσότερο από τους κόνδορες δεν περιμένουν με σταυρωμένα τα χέρια τις επιθέσεις τους. Προσπαθούν, τουναντίον, να τις προλάβουν. Για το σκοπό αυτό δοργανώνονται κυνήγια σε μεγάλη κλίμακα, που προπαρασκευάζονται με εξαιρετική επιμέλεια.

Στα κυνήγια αυτά παίρνουν μέρος πενήντα και κάποτε περισσότεροι κυνηγοί, ανεβαμένοι στ' ύψη τους. Τα όπλα τους είναι ένα μακρύ κοντάρι από σκληρό ξύλο και το παρομοιασμένο «λάσσο» των κατοίκων της Νοτίου Αμερικής. Οι κυνηγοί έχουν διαλέξει από πριν το κατάλληλο μέρος. Αυτό το μέρος είναι οι όχθες ενός ποταμού ή ενός χειμάρρου ή μιας λίμνης. Φέρονται εκεί δυο ή περισσότερα γέφυρα αλογα ή κάποιο άλλο ζώο (αγέλαδες, βοδια κτλ.).

Τα ζώα αυτά θα θυσιαστούν για τις ανάγκες του κυνηγιού. Οι κυνηγοί αφού τα οδηγούν ρέει που πρέπει, τα σκοτώνουν κόποντας τους το λαμύγγι.

Η στιγμή είναι συγκινητική. Οι «πείον» βγάζουν τα πλατύγυρα κοπέλλα τους και φωνάζουν:

— Στο καλό, φίλε μας και να μάς φέρεις πολλούς κόνδορες!

Δύο «πείον» βάδουν τον κόνδορα ανάμεσά τους, για να μπορέσουν να τον χτυπήσουν αποτελεσματικότερα.



Ανοίγουν κατόπι την κοιλιά του ζώου και ορίζουν μέσα στα σπλάχνα του άρθρο αλάτι.

Ανοίγουν επίσης δυο βαθιές πληγές στα καπούλια του και τις παραγγεμίζουν κι' αυτές με αλάτι.

Όλα αυτά έχουν το λόγο τους, που θα τον ιδούμε παρακάτω.

Αφού τα σπλάχνα παρασκευασθούν κατάλληλα, οι «πείον» αποσύρονται και κορδώνονται ανάμεσα στις φυλλωσιές ή πίσω από βράχους.

Η άναμνη τους, άλλωστε, δεν κρατάει πολύ. Γιατί οι κόνδορες, που έχουν οξυτάτη όσφρηση, δεν άργούν να φανούν.

ΦΟΥΣΚΩΝΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΥ ΝΕΡΟ

Οι κόνδορες, που είναι ανύποτοι για την παγίδα, ορίζονται πάνω στα αλατισμένα ζώα και εσχίζονται με βουλιμία τις σάρκες τους. Άλλα το άρθρο αλάτι τους προκαλεί μία τρομερή δίψα. Τρέχουν τότε στο γειτονικό νερό για να ποιν. Ξαναγυρίζουν έπειτα για να συνεχίσουν το γεύμα τους.

Αυτό το πήγαν' έλα άναμνη στο ζώο και στο νερό γίνεται κάμποσες φορές. Στο τέλος, φουσκώνουν από το πολύ φαγητό και το νερό και οι κινήσεις τους γίνονται άργες και δύσκολες. Δεν έχουν πια τη δύναμη για να πετάξουν μακριά και να ξαναβούν στους άπορότους βράχους τους.

Και ακριβώς αυτή τη στιγμή εμφανίζονται οι «πείον».

Είναι χωρισμένοι σε ομάδες, σύμφωνα με όρισμένο στρατηγικό σχέδιο, που κόβει όλους τους δρόμους υποχωρήσεως στους κόνδορες. Αν γλυτώσουν από τη μία ομάδα, θα πέσουν πάνω στην άλλη. Γιατί κανείς δεν πρόχει να βγει ζωντανός απ' αυτή την πάλη.

ΚΑΤΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

Οι «πείον», ανεβαμένοι στα ύψη τους, κάνουν έναν τρομακτικό θόρυβο. Τρέχουν δεξιά κι' αριστερά, κατεβάζοντας με όρη τα ραβδιά τους.

Τα χτυπήματα αυτά άπαιτούν μεγάλη προσοχή. Γιατί δεν είναι αποτελεσματικά παρά μόνον όταν βρουν τον κόνδορο στο κεφάλι. Άλλ' οι «πείον» είναι τόσο εχησχυμένοι, που πολύ σπάνια λαθεύονται.

Πάχουν όμως και οι κόνδορες που κατορθώνουν να ξεφύγουν. Οι «πείον» χρησιμοποιούν τότε το «λάσσο» τους, που η θηλεία του σφίγγεται γύρω στο λαιμό του πουλιού.

Έπειτα από λίγο, το πεδίο της μάχης στενώνει από πτώματα. Άλλα μη νομίζετε πως αυτό το κυνήγι είναι άκινδuno. Οι κόνδορες έχουν βαρύνει, βέβαια, από το φαγητό. Άλλα δεν έχουν χάσει τις επιθετικές ιδιότητες και τη θηριωδία τους. Όρμουν, λοιπόν, με λύσσα εναντίον του έχθρου.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι δεν περιορίζουν τα όπλα, γιατί έξερουν πως δεν κινδυνεύουν απ' αυτά. Ο έχθρός τους είναι ο άνθρωπος που βρίσκεται στη ράχη τους κι' αυτόν πρέπει να έξοντωσουν. Ο στόχος τους είναι τα μάτια του. Γιατί έξερουν πως, αν τον χτυπήσουν εκεί, η δύναμή του θα σπαστεί άμέσως. Η παραμοχή άδέξια κίνηση του κυνηγιού, ή μια λανθασμένη στροφή του άλγουν του μπορεί ν' αποδοιν μοιραία. Ο κυνηγός δεν άρχει να επιτίθεται μόνον, πρέπει επίσης να είναι σε θέσι ν' άμυνθεί σε κάθε στιγμή.

Ο «πείον» δεν κινδυνεύει, άλλωστε, μόνον από τον κόνδορο, που έχει κμει στόχο του και που προσπαθεί να τον χτυπήσει. Κινδυνεύει επίσης κι' από όλους τους άλλους.

Ανοίγουν κατόπι την κοιλιά του ζώου και ορίζουν μέσα στα σπλάχνα του άρθρο αλάτι. Ανοίγουν επίσης δυο βαθιές πληγές στα καπούλια του και τις παραγγεμίζουν κι' αυτές με αλάτι. Όλα αυτά έχουν το λόγο τους, που θα τον ιδούμε παρακάτω.

Αφού τα σπλάχνα παρασκευασθούν κατάλληλα, οι «πείον» αποσύρονται και κορδώνονται ανάμεσα στις φυλλωσιές ή πίσω από βράχους.

Η άναμνη τους, άλλωστε, δεν κρατάει πολύ. Γιατί οι κόνδορες, που έχουν οξυτάτη όσφρηση, δεν άργούν να φανούν.

Τί γίνεται τότε;

Το κυνήγι των ιθαγενών της Νοτίου Αμερικής έχει χαρακτήρα έκδικητικό. Οι «πείον» εκδικούνται

«Έφασαν, τέλος, σ' ένα μικρό δροπέδιο, που περιβαλλόταν δόγυρα από πανήφες κορυφές. Πάνω στους βράχους βρίσκονταν καμιά δεκαριά κόνδορες, που κυτάναν με περιέργεια και έκπληξη αυτούς τους τομηνούς που είχαν έρθει να τους άνησυχίσουν πάνω στο βασίλειό τους. Άπό τα στόματά τους έβγαζαν στριγγές κορυγές, σαν να ήθελαν να εκδηλώσουν την άγανάκτησή τους.

— Νομίζω πως θα μάς έπιτεθούν, είπε ο Βέμπερ.

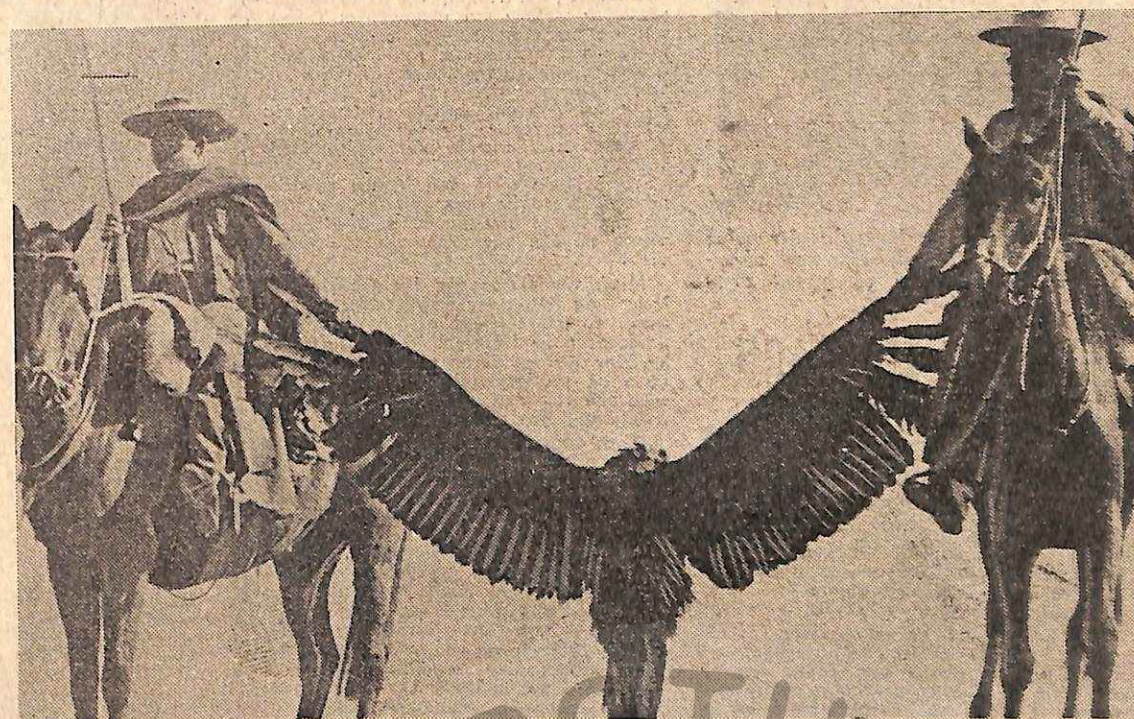
— Κι' εγώ το φοβάμαι, απάντησε ο φόν Γκάρλεμ.

ΟΙ ΚΟΝΔΟΡΕΣ ΕΠΙΤΙΘΕΝΤΑΙ

Άλλ' η έπίθεσι έγινε πολύ γοηγορώτερα από ότι φανταζόνταν, έτσι που μόλις πρόφτασαν να χτυ-

«Είχαμε πάρει, Ξαφνικά, θάρος, άφηγείται ο Γκάρλεμ. Ο Βέμπερ ιδίως ήταν μανιώδης. Ηθελε να εκδικηθεί τους κόνδορες για τον κίνδυνο που διατρέξε. Κοράστηκα πολύ για να τον πείσω ότι έπρεπε να γυρίσουμε. Κι' άλλωστε, ήταν πολύ πιθανόν ότι οι κόνδορες θα ξαναγυρίσαν φέρνοντας κι' άλλους συντρόφους τους κι' η θέσι μας θα γινόταν τότε πολύ δύσκολη.

Καθώς πλησιάζαμε στην πεδιάδα, είδαμε κάμποσες ύαινες και τσακάλια, που είχαν περιτριλιώσει κάποια λεία. Όταν πήγαμε κοντά, αντικρίναμε ένα καταπληκτικό θέαμα. Η λεία ήταν πιθανότατα ο πρώτος από τους κόνδορες που είχαμε χτυπήσει και που τον είδαμε να πέφτει προς τα κάτω. Το



Ένας σκοτωμένος κόνδορος, που τον κρατούν από τα φτερά δύο κυνηγοί. Το συνολικό «άνοιγμα» του ξεπερνάει τα τέσσερα μέτρα.

τους κόνδορες που τους προξενούν τόσες καταστροφές και ταυτοχρόνα προσπαθούν να έξοντωσουν όσο το δυνατόν πιο πολλούς.

Άλλ' υπάρχει και μία άλλη μορφή κυνηγιού. Είναι το κυνήγι που γίνεται μόνο και μόνο για τη χαρά του κυνηγιού. Ένα τέτοιο κυνήγι άφηγείται ο Γερμανός Φρίτς φόν Γκάρλεμ, που είχε για σύντροφό του τον Άγγλο Τζόν Βέμπερ. Ήταν κι' οι δυο έπιτοροι κυνηγοί κι' εποφελήθηκαν από ένα ταξίδι στη Νότιο Αμερική, για να κυνηγήσουν κόνδορες.

Για το σκοπό αυτό ανέβηκαν στα όρη Βόχο, που οι κορυφές τους ξεπερνούν τα 5000 μέτρα. Οι κόνδορες αυτής της περιοχής έχουν κυριότητα τραχηλιά και γι' αυτό οι ιθαγενείς τους άποκαλούν χρομιά πουλιά ή πουλιά του ήλιου. Ο Γερμανός και ο Άγγλος είχαν άπομακρυνθεί περί τα είκοσι χιλιόμετρα από την κατοικημένη τους κι' ανέβαιναν πάντα, ακολουθώντας ένα στενό μονοπάτι, που περνούσε ανάμεσα από δυο πλαγιές, που ήταν κομμένες σαν με μαχαίρι. Έβλεπαν τους κόνδορες να πετάνε πάνω από τα κεφάλια τους, άλλ' ήταν πολύ ψηλά για να τους χτυπήσουν.

Οι δυο Έυρωπαίοι κυνηγοί ήθελαν να τους αντιμετώπιζον με τις καραμίνες τους, χωρίς να καταφύγουν σε τεχνάσματα ή παγίδες.

φτούν πίσω από ένα βράχο.

Οι κόνδορες άρχισαν τότε να στριγγίζουν δόγυρα. Παρουσάσαν έτσι ένα θαυμάσιο στοχο κι' ο Γκάρλεμ πυροβόλησε έναν απ' αυτούς με την καραμίνη του. Το περαστικό πουλί άρχισε άμέσως να πέφτει προς τα κάτω. Ένθουσιασμένος για το αποτέλεσμα, ο Άγγλος Βέμπερ έτοξε άμέσως έξω από τον κρημνό του για να παρακολουθήσει το ύπεροχο θέαμα. Άλλά, κείνη τη στιγμή, ένας άλλος κόνδορος, περνώντας σε μικρό ύψος, τον χτύπησε με το φτερό του και τον πέταξε κάτω.

Οι άλλοι κόνδορες άωρησαν άμέσως πίσω από ένα βράχο. Ο Γερμανός σύντροφός του δεν έχασε την ψυχραιμία του. Πέταξε άμέσως την καραμίνη του κι' όρμησε έξω από το βράχο, κρατώντας τα δυο πιστόλια του στα χέρια. Μέσα σ' ελάχιστες στιγμές, άδειασε και τα δυο πάνω στους κόνδορες. Άν άπ' αυτούς στυγνήθηκαν θανάσιμα. Οι άλλοι, τρομαγμένοι από τους πυροβολισμούς, άπομακρύνθηκαν.

Ο Γκάρλεμ βοήθησε κατόπι τον Άγγλο σύντροφό του να σηκωθεί.

Ο ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ΚΟΝΔΟΡΑΣ

Οι δυο κυνηγοί κυνηγούσαν ύστερα τους κόνδορες και σκοτώναν άλλους δυο με τις καραμίνες τους.

το σώμα αυτό είχε έξαντλήσει τις δυνάμεις του, άλλα δεν ήταν θάνατο. Όταν, όμως, βρέθηκε κάτω, η όρη του αιματος προσέκρινε τις ύαινες και τα τσακάλια, που άποκαύσαν πάνω του για να τον κατασπαράξουν. Άλλ' ο κόνδορος άγωνίζονταν με πείσμα και καταφέρανε να τα κρατήσει σε κάποια απόσταση.

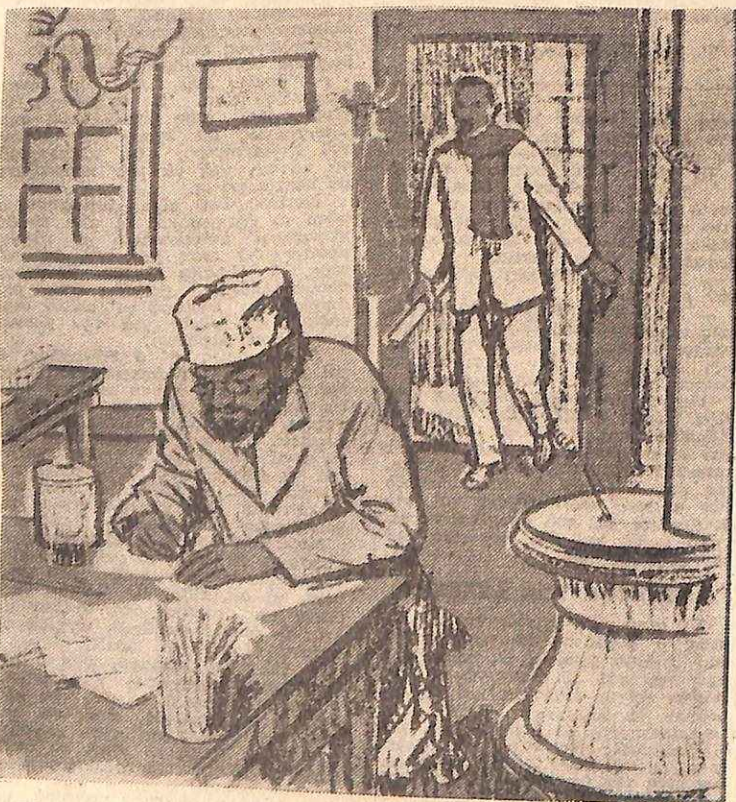
Είδα, Ξαφνικά, τον Βέμπερ να φέρει την καραμίνη του στον όμο. Η σφαίρα έφινε άμέσως και μια από τις ύαινες σφοδρώθηκε κάτω, βγάζοντας μία στριγγή κορυγή. Οι άλλες ύαινες, καθώς και τα τσακάλια, τσίβαλαν στα πόδια, άμυνοντας τη λεία τους.

Ο Βέμπερ πέσε έλλη μία φορά τη σκανδάλη. Η σφαίρα δοήκε τον κόνδορα στο κεφάλι και τον έσπασε νεκρό. Ήταν ένα ύπεροχο πουλί και χοράστηκε να συγκεντρώσουμε όλες τις δυνάμεις μας για να τον πεταφούμε στην καταιχνησή μας. Έκει, τον παραδώσαμε στους ιθαγενείς που μας συνόδευαν. Ή γαρά τους ήταν πολύ μεγάλη. Τον κομμάτισαν άμέσως και μοιράστηκαν μεταξύ τους τα γυναιωνάκια του και διάφορα κομμάτια. Γιατί έπικρατε μεταξύ των ή αντίληψη πως τα κομμάτια και περισσότερο τα γυναιωνάκια του κόνδορος άποτελούν ένα ποσότη τάξεως φαγητό κι' ότι δίνουν στον κάτοχο τους δύναμη και ρώμη.

Προς μια γλυκιά γυναίκα, την Κορρίνα Ρόστ.
Μόλις γύρισαν από το ταξίδι του γάμου, πήγε ο Στάινμετς να τους διασκεδάσει. Χτύπησε δειλά την πόρτα. Ο Ιωσήφ του άνοιξε και δ. τον τόν ελπε, φώναξε:
— Άγιάπη μου, μάντεψε, αν μπορείς, ποιος ήρθε!
— Ο κ. Στάινμετς, ακούστηκε από μέσα μια σιγή φωνή.
Συγχρόνως παρουσιάστηκε η νέα γυναίκα χαρούμενη, ευτυχισμένη:
— Έλατε, έλατε μέσα!
Ο νέος τόν τράβηξε από τα χέρια, κι' άρχισε άμέσως να τόν ρωτά για τις εργασίες του, που είχε κάνει στην μέση. Κάθισαν στο μικροσκοπικό σαλόνάκι και άδισα-ρορώντας για την νοικοκυρούλα, που βρισκόταν ν' ακούσει έναν καλό λόγο από το δάσκαλο συζητήσαν για το νέο τρόπο ηλεκτροφωτισμού των δρόμων.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΔΕΙΠΝΟ

Στο μεταξύ θράβυσε. Η Κορρίνα είχε θάρρηθι να περιμένει και δεν ήθελε πιά τί να κάνει. Στο τέλος μπήκε στο σαλόνι και με ροιφή χρώμα τους είπε:
— Είναι ώρα για το δείπνο! Οί δύο άνδρες κυτάχτηκαν στενοχωρημένοι. Ο Στάινμετς ντροπισμένος, κατέβηκε από την καρέκλα του και ψιθύρισε:
— Πώς πέρασε η ώρα!
— Άγιάπη μου, ρώτησε ο Ιωσήφ. Έχουμε αρκετό φαγητό, για να φάει ο κ. Στάινμετς μαζί μας;
— Ήσαν το πρώτο θράβυ, που είχαν εγκαταστήσει στο σπίτι τους και το πρώτο θράβυ που είχε μαγειρέψει η νέα γυναίκα. Κι' έτσι τόν άνδρα της με άπογοήτευσι. Κάπως διαπονημένος φανταζόταν το πρώτο δείπνο στο καινούργιο της νοικοκυριό. Και όμως, γέλασε άβέβαια και άπορηχθηκε:
— Βέβαια, ο κ. Στάινμετς μπορεί να φάει μαζί μας!
Κάθισαν στο τραπέζι και συνέχισαν τη συζήτηση και τους ύπολογισμούς τους. Η Κορρίνα έπνιξε έναν άναστεναχτό, αλλά δεν είπε ούτε λέξη, για να διαμορτυρήσει. Ένα άλλο θράβυ, που έτρωγε ο έπιστήμων πάλι στο σπίτι των νεογύμων, αφήνοντας το μολύδι του, τους είπε:
— Ξέρεις τί σκέπτομαι; Νά έρθετε να μείνετε στο σπίτι μου. Μεγάλο είναι, θα είναι ευχάριστη για μένα να σας έχω συντροφιά.
Αυθόρμητα όμως τόν άπορηχθηκε η νέα γυναίκα:
— Ευχαριστούμε πολύ! Είναι πολύ ευγενικό από μέρος σας αυτό, αλλά κι εγώ χωράω πολύ ώραία.



Ο Στάινμετς, δεν έπνιξε. Ο Ιωσήφ όμως της έφερε ένα σωρό λογικά επιχειρήματα, για να την πείσει και η Κορρίνα σιγά-σιγά, άρχισε να κλονίζεται. Στο τέλος, για να δικαιολογήσει την άρνησή της, είπε:
— Δεν θέλω να πάμε σπίτι του, γιατί είναι Γερμανός.
— Και τί μ' αυτό;
— Γι' αυτός τους Γερμανούς, δ. λες οι γυναίκες είμαστε μηδενικά, σκουπίδια! Το μόνο που μας άναγκάζουν και που σ' αυτό δ. μπορούν να μας άντικαταστήσουν, είναι ότι κάνουμε παιδιά.
— Αυτοί έπνιξαν τα τελευταία της λόγια, μα παρ' όλα αυτά, μήνη στην κόμαρά της για να έτοιμάσει τις βαλίτσες της.
Ο Στάινμετς, εύτυχής, τούς άπορήχθηκε στο κατάφω.
— Ήρθα, τόν είπε η μικρή νυφούλα, αλλά με ώρισμένους δρους.
— Νά τούς άκούσω! άπορηχθηκε ο μαθηματικός μισοειρωνικά, μισοσοφάρα.
— Μόλις σας φωνάξω για το γεύμα θάρρύσατε άμέσως και σεις και ο Ιωσήφ.
— Συμφωνώ!
— Το οικονομικό μέρος θα κανονιστή με άκρίβεια. Θα πληρώνετε το μερίδιό σας, αλλά ούτε ένα σέντ περισσότερο.
— Φυσικά!
Ο Στάινμετς δεν είχε διάθεσι να της άρνηθι τίποτα, άλλ. Ήταν άδύνατον για τούς δύο έπιστήμονες ν' άφήσουν στη μέση ένα πείραμα και να τρέξουν να πλυθούν, για να είναι την ώρα τόν φαγητού στο τραπέζι.
Και στο οικονομικό μέρος σ' ο Στάινμετς εύρισκε χίλιους τρόπους να πληρώνη αυτός τα πάντα, χωρίς να προσέβαλλι και την περήφανα και άκατάβλητη Κορρίνα.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΣΤΑΙΝΜΕΤΣ

Άγόρασε ένα αυτοκίνητο, ένα άραίο κατάμαυρο άμάξι με θελουδένια καθίσματα και μεταξωτές κουρτίνες. Η Κορρίνα μάλις τόν ελπε, χτύπησε τα χέρια της χαρούμενη. Έπειτα όμως πήρε το ακατάδεχτο ύφος της και ρώτησε:
— Για ποιόν είναι το αυτοκίνητο;
— Για μένα... για μένα... μου χρειάζεται! άπάντησε ο Στάινμετς.
— Εσείς; έρωτηθηκε η γυναίκα.
— Μήπως θα τόν άδηγνητε μόνος;
— Όχι, κάποιος άλλος θα άδηγνι να τόν άδηγνι.
Και πραγματικά, ο Ιωσήφ έμαθε να σωφάρι και τόν χάρηκε αυτός και η οικογένειά του, γιατί ο



Άχωριστοι και άγαπημένοι σύντροφοι του ήταν δυο κορόνια!...

Στάινμετς, ελάχιστες φορές άποφάσισε ν' άφήσει τόν κρησφύγετό του. Έξ' άλλου, κανείς φταχτός δεν έφαινε από τόν σπίτι του μ' άδειανά τα χέρια. Στην άρχή, η Κορρίνα δεν τούς άφηνε να πλυσάσουν και στεκόταν στην πόρτα σαν κέρβερος. Άργότερα, όμως, ο ζήταϊός έμαθαν την είσοδο τού εργαστηρίου και πήγαιναν κατ' εύθειαν εκεί.
Χωρίς όμως να τόν καταλαβαίνει, άρχισε η έπίδρασι της γυναίκας να γίνεται αίσθησι σ' αυτόν. Τόν έπεισε να κόμει τα μαλλιά του, τα γένειά του, να περιποιηθι τόν έαυτό του. Όταν μάλιστα τόν ζεύγος Χαϊντέν άπέκτησαν τόν πρώτο τους παιδί, τότε η μάνα έγινε παντοδύναμη στο μικρό της βασίλειο.

Ο Στάινμετς, ανέθηκε στην κρεατοκάμαρα, όπου έρισκόταν τόν μορό και τόν παρατήρησε προσεκτικά. Πρώτη φορά έβλεπε νεογέννητο. Έχει ώραία μάτια, ώραία χεράκια, ψιθύρισε.
Έπειτα κάθισε σε μία καρέκλα και είπε:
— Άγαπώ τόσο πολύ τόν Ιωσήφ, που θα ήθελα να τόν κάνω παιδί μου. Σκέπτομαι να τόν υιοθετήσω, αν τόν επιτρέψης.

Παρακλητικά άκούστηκαν αυτά τα λόγια, που έδειχναν όλο τόν μεγαλειό της ψυχής του! Και ο εύγενικός τρόπος που τόν ζήτησε αυτό, δεν έφαινε από την άντιληψι της έξιμητης γυναίκας.
Τόν κτύπησε με συγκίνησι και τότε πήρε εκείνος θάρρος:
— Τόν συζητάω και με τόν άνδρα σου, συνέχισε και είναι σύμφωνος, αλλά χωρίς τί δική σου συγκατάθεσι δ. θα κάνωμ τίποτα.
Η Κορρίνα, τόν έπνιξε τα χέρια της και τόν είπε γελαστή:
— Είμαι άπόλυτα σύμφωνη... παπ-πο! Τρεκλίζοντας από τή χαρά του ο σοφός έπιστήμων σηκώθηκε από την καρέκλα του και της φίλησε τόν γέρι, που τόν είχε προτείνει. Άπ' εκείνη την ημέρα σταμάτησαν οι λογαριασμοί. Ο... παππούς είχε άπορήχθει οικογένεια, παιδιά έγγονα και κοντά στην έπιστήμη του έβριχε κι' άλλον ώραίο προορισμό στη ζωή του.

Ο Στάινμετς έγραζόταν μέσα στην παγωνιά, με άδυστή τη σάμια.

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μέσα σε πέντε χρόνια γεννήθηκαν άλλα δύο παιδιά στην οικογένεια τού Χαϊντέν. Τρία παιδιά εύτυχισμένα, ένα κορίτσι και δύο άγόρια, που άγάπησαν μαζί με τούς γονείς τους και τόν παππού.
Με τόν παιδιατικό μυαλό τους ήταν σίγουρα ότι ο παππούς ήταν κι' αυτός παιδί! Είχε τόν ίδιο μπόι με τόν πρώτο άγόρι τόν άντρώγιο, τόν έννιάχρονο Τζο και όταν καθόνταν στο τραπέζι μάλις ξεχώριζαν τέσσερα κεφάλια από τόν ύψος των πιάτων! Τρία παιδιατικά κι' ένα με γένειά!...

Μ' όλα αυτά ο μαθηματικός κατάρθωσε να έρθι τόν δρόμο για να πληρώσει την ψυχή του. Τους έλεγε ώραία παραμύθια για μάγισσες, για δράκους, για φτερωτά άλογα, για βασίλισσες, για παραμυθένιες πολιτείες και τα παιδιά τόν άκούσαν έκστατικά.
Στον κήπο έστησε κούνιες, τρομπάλες και έκει μαζεύονταν όλα τα γειτονόπουλα και χαλούσαν τόν κόσμο με τις φωνές τους. Περιέργο όμως! Ο έρευνητής ούτε για μία στιγμή δεν έδειχνε ότι τόν ένοχλούσαν οι φωνές των παιδιών. Οι ύπολοιοι τόν δεν λάθουν μ' όλη τη φασαρία, που γινόταν.
Ένα θράβυ, ήρθε τόν εργαστήριο ο Φόρντ, ο περίφημος εργοστασιαρχής αυτοκινήτων να τόν ζητήσει μία τεχνική συμβουλή για τόν φωτισμό και την έντασι των προδολέων. Οι δύο άνδρες τράβηχτηκαν στο γραφείο, για να λύσουν τόν δύσκολο αυτό πρόβλημα. Ξαφικά, άνοιξε η πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο τόν κοριτσάκι της Κορρίνας. Μία αθέρινα εμφάνισι, έυπόλητο, με τόν γυτικό του!

Είναι ώρα να πάμε να κοιμηθούμε, παππού, τόν είπε.
Ο σοφός φυσιογώνιος τόν παππού άδρήλασε. Άρρησε τόν μολύδι του κατά μέρος και λίγο δειλά είπε τόν Φόρντ:
— Με συγχωρείτε... πρέπει να πάω στα παιδιά να τούς τελειώσω τόν παραμύθι για τόν... χιονάνθρωπο. Σε μία ώρα θα γυρίσω!

Ο Φόρντ έγινε έξω φρενών. Ο θυμός του όμως πέρασε άμέσως, όταν γύρισε ο έρευνητής σε λίγη ώρα στο εργαστήριο και τόν είπε:
— Έν τάξει! Όρπισε η λύσι τού προβλήματός σας. Ο φωτισμός έξασφαλίζεται μ' αυτόν τόν τρόπο. Τόν άνέπτυξε τή θεωρία του και ο Φόρντ έφυγε φτερωτός.
Η οικογένεια όμως τού Στάιν-

μετς, είχε και άλλο εύεργετικό άποτέλεσμα στην ψυχή του: Δ. έηλεσε πιά τα καλοφτιαγμένα πλάσματα. Καμάρωνε τα μικρά τόν θεού του παιδιού, καμάρωνε τα άραία δημιουργήματα στην πλάσι. Τα τερατώδη ζώα τού κήπου τόν άντικατέστησε με άμορφα σκυλάκια, γατάκια και χρωσάφια. Ο... λα τα κακοειδή τόν έσπρίζωσε και στή θέσι τούς έβλεπε άμορφα κριαριόπουλα. Γενικά ο κήπος του έμοιαζε με πραγματικό παραδεισο και τόν πύθωρα λουλούδια ήταν τα τρία έγγονά του.
Στό προάστιο, όπου κατοικούσε ο Στάινμετς, είχε άναλάβει να διδάσκη ηλεκτρολογία σε μία τεχνική σχολή. Τα παιδιά τόν άγαπούσαν και ως έπιστήμονα και ως άνθρωπο. Κάθε μέρα διηγόνταν κι' από ένα ανέκδοτο ή μία εύφουλογία του.

Τι έπνε σήμερα ο Στάιν; Αυτή ήταν η συνηθισμένη έρώτησι μεταξύ των μαθητών.
Κάποτε τόν ρώτησαν, αν είναι άλήθεια ότι ο κεραυνός δεν πέφτει ποτέ δυο φορές στο ίδιο μέρος.
— Βέβαια, άπορηχθηκε ο σοφός με πεποίθησι.
— Και γιατί;
— Γιατί δ. έρρισκε τή δεύτερη φορά τόν άλλο να κούνη!
Σιγά-σιγά η φήμη τού Στάιν μετς έξελώθηκε σ' όλες τις πρωτεύουσες των πολιτειών της Άμερικής και πολλά πανεπιστήμια τόν κάλεσαν και τόν προσέφεραν τιμητικές θέσεις. Ο έπιστήμονας όμως, ούτε για μία στιγμή δεν διανοήθηκε ν' άφήσει την οικογένειά του και τόν κύκλο των μαθητών που είχε μόνος του δημιουργήσει.

Ο ΝΕΟΣ ΖΕΥΣ!...

Η τελευταία σπουδαία άνακάλυψι τού μεγάλου μαθηματικού, που εύεργέτησε την ανθρωπότητα, ήταν τόν άλεξικέραυνος. Από καιρό τόν βασάνιζε ή σκέψι αυτή και μήνης και χρόνια προσπαθούσε να έρθι τρόπο να προστατήσει τή γη από τούς θυμούς αυτούς της φύσεως.
Η μεγαλύτερη δυσκολία ήταν ν' άντιληφθι τί είναι άκριβώς ή άσπληχτι και πώς μπορούσε να την μεταφέρω σε δόλε και σε ηλεκτρισμό.

Έκείνα τα χρόνια της έρεύνης του, είχε γίνει σχεδόν άθέατος. Προσπαθούσε να προκάλεσι ο ίδιος με τεχνικά μέσα έναν κεραυνό, για να έρθι τόν τρόπο να τόν άντικατέστη. Οι έπιστήμονες και ο κόσμος που παρακολουθούσαν την εργασία του με συμπάθεια, παραξενεύτηκαν όταν έμαθαν ότι ο έγγονός του έβρισκε τόσο μακριά.
Ο νέος Ζεύς! Έλεγαν έρω-νικά.

Οι πύθ θρησκώληπτοι θεωρούσαν Ιερουσαλί και τί σκέψι τόν άκόμο στην κληρονομιά, που χάρισε στον κόσμο όλο: τις έφευρέσεις του, τόν περσισμό του, τόν μικροσκοπικό άνθρωπάκι του, με τόν άδύνατο και κασεκτικό κορμί, ο γίγας της έπιστήμης, ποτέ δ. σκέφτηκε τή σωματική του άντοχη και Ικανότητα. Προσέφερε τόν έαυτό του άλοκάτωμα στο θυμό της έπιστήμης και πέτασε όπας έλξησε, εύγενικά, ταπεινά και δεινά.

Φ. ΜΙΛΛΕΡ

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Τα παιδιά είχαν μεγαλώσει πιά. Ο πρώτος ο Τζο ήταν 17 έτών και σπήκε έσωτερικός τόν κολλέγιο για να γίνι μηχανικός. Με τόν παππού διατηρούσε πάντα μία τρυφερή άλληλογραφία, που έβλεπε σε ύποψια την Κορρίνα, μήπως ο πρωτότοκος της ζητούσε χρήματα από τόν γενναίο παππού.

Τόν 1923 τόν Άμερικανικό Ίνστιτούτο κάλεσε τόν Στάινμετς να κάνει μία σειρά διδασκόντων στην Καλιφόρνια κι' εκείνος σκέφθηκε να πάρι μαζί του όλη την οικογένεια.

Τι λέει; ρώτησε την Κορρίνα. Δ. έθιαν ώραίο να πάμε όλοι μαζί ένα μεγάλο ταξίδι, να κάνω κι' έγω στην Καλιφόρνια τή δουλειά μου και να ήθετε και σεις τόν κόσμο.
Κάτι έπνιπε να έρθι, για να φέρι την άντιρροσι της η Κορίνα:
— Μά... τα παιδιά πρέπει να πά-ναι στο σχολείο.

Τόν καλύτερο σχολείο είναι τα ταξίδια. Τούλάχιστον γεωγραφία θα μάθουν καλύτερα παρά από τόν βιβλία. Έλα, μικρή μου, πές κι' έσυ τόν νάι.
Η Κορρίνα γέλασε:
— Μπορώ να σ' άρνηθώ; Τώρα έξρω ότι τόνεις πη στή παιδιά κι' είναι κι' όλες έσοικα.
Θριαμβευτικό ήταν τόν ταξίδι αυτό για τόν μεγάλο μαθηματικό. Σε όλους τούς σταθμούς συνωστίζονταν άνθρωποι κάθε τάξεως και κάθε ηλικίας να χαιρετίσουν τόν άκούραστο έρευνητή, που δάμασε και τα στοιχεία της φύσεως άκόμα. Οι δήμαρχοι και προστάι άγωνίζονταν να φωτογραφηθούν μαζί του και οι προσκλήσεις για γεύματα και δεξιώσεις δεν είχαν τέλος. Στο Χόλυγουντ οι άσπρες τού κινηματογράφου, όπως ο Φαίριμπακς και η Πικφορντ τόν έκαναν τις μεγαλύτερες τιμές και τόν όνόμαζαν άμ-μείσο.

Έξη εβδομάδες κράτησε ή θριαμβευτική αυτή πορεία, που γέμισε την ψυχή τού έπιστήμονα από Ικανοποίησι, για τήν παγκόσμια άναγνώρισι, αλλά από άσθενικό του σώμα. Έφερε μία κόρησι άάσκατη. Όταν στις 12 Οκτωβρίου, γύρισε στή αφαίλαση τόν παραπονεμένο ότι αίσθανόνταν ξανάτλησι.
Τόν χρόνο, είχε στο θέτο του παιδί, στον Ιωσήφ, με κομμένη φωνή, θα κάνωμ ένα θαλάσσιο ταξίδι στην Εύρωπη. Έκει θα κουραστούμε πολύ λιγότερο...
Μ' αυτά τα λόγια έπνεσε στο κρεβάτι και κοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα έμεινε έσπαλωμένος. Γενική ξανάτλησι, διαπίστωσε ο γιατρός.
Και διέταξε άπόλυτη ήσυχια.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΥΠΝΟ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Στις 23 Οκτωβρίου, μπήκε ή κόρη της Κορρίνας στο δωμάτιό του, για να τόν φέρι τόν πρώτο τόν παππούς κομμένο. Τόν μίλησε τόν σκούνησε, αλλά ο παππούς δεν άνοιξε τα μάτια του να της χαμογέλασι, όπως πάντα. Τρομοκρατημένη ή μικρή έτρεξε και φώναξε τή μητέρα της. «Ολα μάταια...» Ο Στάινμετς, ήταν νεκρός! Η καρδιά του, σαν ηλεκτρικός κινητήρας, είχε παύσει να χτυπά.

Ενώ μπορούσε να είχε γίνει πλούσιος, ή περιουσία που άφισε ήταν δυσανάλογα μικρή μ' αυτά που κέρδιζε. Στο θέτο του παιδί κληροδότησε τόν σπίτι με τόν κτήμα και ένα μικρό χρηματικό ποσό. Λίγα, ελάχιστα χρήματα άφισε σε μερικούς συγγενείς και φίλους, που τόν είχαν περιποιηθι.

Αυτά όμως, δεν ήταν τίποτα μπροστά στην κληρονομιά, που χάρισε στον κόσμο όλο: τις έφευρέσεις του, τόν περσισμό του, τόν μικροσκοπικό άνθρωπάκι του, με τόν άδύνατο και κασεκτικό κορμί, ο γίγας της έπιστήμης, ποτέ δ. σκέφτηκε τή σωματική του άντοχη και Ικανότητα. Προσέφερε τόν έαυτό του άλοκάτωμα στο θυμό της έπιστήμης και πέτασε όπας έλξησε, εύγενικά, ταπεινά και δεινά.

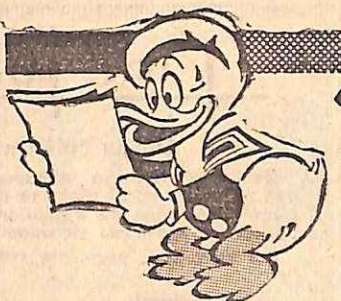
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΑΔΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ

Σόλωνος 130 - Τηλ. 614402
Λέχεται 9-11 π.μ., 6-8.30 μ.μ.



Νοικοκυρές
Επιτυχία στα
νυλκίσματα
και ζυμωτά
ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ
ή ΜΟΝΑΔΙΚΗ
ΜΠΕΙΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ
ΚΡΑΛΛΗ



Φιλικά γράμματα

Ο ΖΑΝ ΝΤΥΠΡΑΙ, — διευθυντής τού ύποκαταστήματος της Τραπεζής Άμεριανών Δανείων σε μία άποκέντηρη παρισινή συνοικία, — κατανάλωσε κείνο τόν πρώτο είκοσι έπτά πολύτιμα λεπτά της ώρας, για να διαβάσει ένα συντομωτάτο γραμμα, που τόν έβριχε στο γραφείο του, σε κλειστό φάκελλο με τήν έπιγραφή «ΑΥΣΤΗΡΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ».
Η άλληθεια είναι, ότι σε διάστημα είκοσι έπτά λεπτών της ώρας διάβασε και ξεναδιάλασε τούλάχιστον έκατό φορές την όλιγολόγη αυτήν έπιστολή. Έξ' ίσου άλήθεια είναι, ότι τόν περιεχόμενον της παρουστάσε άρκετο ένδιαφέρων.
Ένας άγνωστος φίλος σάς πληρορροεί, πως ή σύζυγός σας, σάς άπατά. Από τόν θράβυ, στις 9 έ. χει ραντεβού με κάποιον, δική της φίλο και όχι δικό σας, όπως έγω, από τόν πάρκο, απέναντι στον Άγιο Όνούφριο.

Ο Ζαν κατανάλωσε άλλη μισή ώρα προσπαθώντας να έρθι με τί τρόπο ή άντιμετώπιζε τόν άπροσδόκητο αυτό γεγονός. Συνέλαβε πολλά σχέδια, που τ' άπέριπτε, τόν ένα κατόπιν τού άλλου. Τέλος, άποφάσισε να πάι να ζητήσει τή γνώμη ενός παιδικού του φίλου, τού μυθιστοριογράφου Άνρι Άνρική, είδικευμένου στη γυναικεία ψυχολογία.
Ο διάσημος συγγραφέας έμεινε κατάπληκτος όταν έμαθε τόν σκοπό της άπευκόμενης τού Ζαν.

Την έξω καλά την Κλάρα! φώναξε, κατακόκκινος από άγανάκτησι. Μπορώ να έγνηθώ με τόν κεράμι μου πως είναι ή πιά τιμία γυναίκα τού κόσμου. Μοι είναι άδύνατο να καταλάβω πώς μπορείς σε δώσης έθελι σ' ένα άγνωστο γράμμα.

Ναί, ντρέπομαι κι' έγω για τις όπνοιες που μοι πέρασαν από τόν μαυλό, ψιθύρισε ο Ζαν. Είμαστε τρία χρόνια παντρεμένοι με την Κλάρα, και την άγαπώ όπως και την πρώτη μέρα τού γάμου μας. Και δ. άμφέβωλα ούτε για μία στιγμή για τή δική της άγάπη. Όμολογώ, όμως, πως τόν γράμμα αυτό με άναστατάσε...

Ετρίψε τόν μολύβι του, σαν να ήθελε να δώρη μία κακή άνάμνησι, και προσέθεσε:

— Πρέπει, Άνρι, να σου πώ ότι

από χθές τόν θράβυ ή Κλάρα μου φάνηκε κάπως άλλοιώτικη. Δ. ήταν θερμή και διαχυτική μαζί μου, όπως πάντοτε. Με κτύπησε παράξω. Και σήμερα τόν πρώι, πριν φύγει για τόν γραφείο, τόν φίλι που μου έδωσε ήταν παγερό, άνυφρο. Δεν μπορούσα να έξηγησω τή μεταβολή αυτή. Νά γιατί τόν γράμμα μου έλασε...

Φαντασθήτε! τόν διέκοψε άπότομα ο συγγραφέας. Τηλεφώνησε τή Κλάρα πώς τόν μεσημέρι, θα πάω μαζί σας. Μετά τόν φαγητό, να μάς άφήσης να πιούμε μόνι μας τόν καφέ μας, στο σαλόνι. Θα συζητήσω μαζί της, θα τήν ψυχολογήσω... Ξέρω να θάλωμ κατ' άστική σκεπτική άδυστο της γυναικείας ψυχής. Καί, μετ' όσα σου πώ, γνώμη μου, σχετικά με τις άπίστειες που σου κάνει ή γυναίκα σου — όπως νομίζεις έσύ.
Και ο Άνρι, έσπασσε σε δυνατά γέλια, κοροιδεύοντας τόν περιούλιο και άνήσυχο φίλο του.

Πλούσιο τόν τραπέζι, τόν μεσημέρι, με πολλά και διάφορα όρεκτικά φαγητά. Ώστόσο, ή Κλάρα, ο Ζαν και ο Άνρι έτρωγαν άνυφρο, σαν να είχαν και οι τρεις έλκος τόν στομάχου. Έρρωχταν ο ένας στον άλλον κρυφές ματιές, έ. να ήταν σκυμένοι στον πιάτο τους. Πιθ νευρική απ' όλους, φανόνταν ή Κλάρα. Λες και κάδοσαν σ' άναμμένα κάρβουνα. Διαρκώς μάλωνε τή Λίλα, την καμαριέρα της, που τούς σερβίριζε. Καί αυτή, όμως, ήταν παραρημένη, άφρημένη, σαν να ταξίδευε ο νους της άλλο.

Τέλος, σηκώθηκαν από τόν τραπέζι, σαν να τελείωσαν μία άγγαρεία. Ο Άνρι έπνε κατ' έλ, για να άκείλαση την άνυπερήλυτη μουσερική τέχνη της οικοδέσποινας.

— Είμενα, με συγχωρείτε, είπε ο Ζαν. Πάω να έσπαλωω καμιά ώρα. Τόν άπάνησε έχουμει συμβούλιο στην Τραπεζία.

— Έγώ δ. καθόμω λίγο με την Κλάρα, είπε ο Άνρι. Θα πάρωμ μαζί τόν καφέ μας. Θα σε περιμένω να έμνησης, να σε πάρω με φίλους.

Όταν οι δύο φίλοι θρέθηκαν στο δρόμο, ο Ζαν άρπαξε τόν φίλο του από τόν μπράτσο και τόν ρώτησε με άγωνία:
Την ψυχολόγησε την Κλάρα; Τι γνώμη σχημάτισε; αυτήν;
— Άκούσε Ζαν, είπε ο Άνρι, με σασισή άμφαση. Όμολογώ πως δεν έξρω ούτε κι' έγω τί πρέπει να υποθέσω. Τά έγω χάσει με την Κλάρα, μολοντι κολλασκόμενι να πιστεύω πως τις έξωμ καλά τις γυναίκες. Μοι μίλησε για σένα και τόν τρόπο που...

— Με άλλα λόγια, φώναξε ο Ζαν, τήν ύποπτεύεσαι!

— Ναί... όχι όμως, για τόν κακό. Ίσως να θέλη να σε κάνει να ζηλέψης. Ναί, αυτό μάλλον θα συμβαίνει.
— Και τί με συμβουλεύεις να κάνω;
— Άπολύτως, να παρακολουθώ τή γυναίκα σου... Δ. σου σιμ. τόν έβουνα να ατάσης στο σημείο ν' άνασθής τή δόξα σου, να κανένα ιδιωτικό ντεκετί. Θα ήσαν παραβλητικό για την Κλάρα. Μπορείς, όμως, έσύ ο ίδιος, χωρίς να ήρθε σε κανένα τίποτα...

— Καταλαβαίνω, τόν διέκοψε ο Ζαν. Τήν τελευταία στιγμή, ένώ χωρίζανε, ο Άνρι θυμήθηκε ξαφνικά κάτι.

— Έχω την όπνοια, είπε, πως ή καμαριέρα σας είναι άνακαταμένη στην ύπνωση αυτή. Παρατήρησε τή άμνησχη που ήσαν, ένώ μάς σερβίριζε τόν μεσημέρι;

— Δεν πρόσεξα, άπορηχθηκε άφρημένος ο Ζαν. Είχα τόν νου μου μόνον στην Κλάρα.

Από τις 8 τόν θράβυ, ο Ζαν Ντυπραί, — διευθυντής ενός συνοικιακού ύποκαταστήματος της Τραπεζίας.

της "Απεριόριστων Δανείων". — Είχε στήσει καρτέρι στο πάρκο, έπαινε στην έκκληση του "Αγίου" "Ο νοσηρίου. Με τη ρεπουμπλικανική τάση φρόνιμα, με το γακά του παλτού ως τ' ατύα, θημάτιζε νευρικά σε μια δεινροστομία, κοντά στην κεντρική είσοδο του πάρκου.

Ξαφνικά, είδε μια σκιά να μπαίνει στο πάρκο, και να προχωρή με δειλά, διατακτικά βήματα. Την γνώρισε άμεσα, τη σιλουέτα αυτήν. Ήταν η Κλάρα του!... "Ο ανώνυμος, λοιπόν, επίτολογος της που είχε αποκαλύψει τη φροσύνη, την αποκαρυστική δαήθεια! Κατά συμπτωσι, η γυναίκα του προχωρούσε προς το μέρος του, γυρνώντας το κεφάλι της δεξιά κι' αριστερά, σαν να έψαχνε να βρει κάποιον.

"Ο Ζάν δάγκωσε τα χείλη του, για να μην ξεφωνήσει από τον πόνο που ένοιωσε στην καρδιά. "Άφησε την Κλάρα να κάνει μερικά ακόμα βήματα — και, ξαφνικά, παρουσιάστηκε μπροστά της. Πιο κίτρινος κι' από την παστέλνιο, με σφιγμένα δόντια και γροθιές.

"Η Κλάρα, μόλις τον είδε, αποσώχθηκε σαν ν' αντίκρισε μια τρομερή όπτασις.

— Τι ζητάς εδώ, Ζάν, τέτοια ώρα; τραυλίζει.

"Ο Ζάν δεν μπόρεσε να κρατηθεί. Έκανε ένα βήμα μπροστά, άρπαξε τη γυναίκα του από τα δύο της χέρια και της φώναξε:

— Η αναιδέα σου δεν έχει όρια! Τολμάς, έσύ, να με ρωτάς τι ζητώ εδώ τέτοια ώρα; Έσύ, μάλλον, πρέπει να δώσεις λόγο τι ήρθες να κάνεις εδώ!

— Φωνάζει ο κλέφτης για να φοβηθεί ο νοικοκύρης! Ήταν η άπαν. τηση της Κλάρας.

"Ο ελίκρινος θυμός της, η ανυπόκριτη αγανάκτηση της έκαναν το Ζάν να τ' άσπασε. "Η Κλάρα, με μια άπτομη κίνηση, ελευθέρωσε τα χέρια της από το σφίξιμό του, άνοιξε με νευρικές χειρονομίες την τσάντα της, έβγαλε ένα τσαλακωμένο χαρτάκι, και το έδωσε του Ζάν.

— Διάβασε! του είπε προστακτικά.

Και ο Ζάν διάβασε:

«Μια άγνωστη φίλη σ'άς πληροφρεί πως ο σύζυγός σας σ'άς άπασα. Αύριο το βράδυ, στις 9, έχεις ραντεβού με κάποιον —δική του φίλη και όχι δική σας, όπως ένω, — στο πάρκο, απέναντι στον "Άγιο" "Ο. νούφριο».

★

"Ο Ζάν και η Κλάρα γύρισαν στο σπίτι άγκαλιασμένοι, όπως τον καιρό που ήταν άραβωνισμένοι. Μολονότι είχαν περάσει και οι δύο ώρες άγωνίας με την όπνοια ότι ο ένας άπατοόσε τον άλλον, γελοόσανε τώρα για τη φάρσα που τους σκάρωσαν. Μά, ποός να ήταν άραγε αυτός ο έμπανκας;

Το έμαθαν μόλις έφτασαν σπίτι τους. Βρήκανε τη σάλα-τραπέζα, άσφαιρισμένη απ' όλα τα άσμηκά, μπιμπέλο και άλλα έργα τέχνης μεγάλης άξιας. Και η Λίζα, η καμυέρια, είχε έξαφανισθή!

— Αύτη θα μάς τη σκάρωσε τη δουλειά, συνειννομένη με κανένα φίλο της! φώναξε ο Ζάν. "Ο Άνρι είχε προσέξει, το μεσημέρι, πως ήταν νευρική και άησυχη.

"Ετοιμαζόταν να τηλεφωνήσει στην άστυνομία όταν, ξαφνικά, παρουσιάστηκε η Λίζα, γελαστή και χορούμενη. "Αλλάξε, όμως, χρώμα βλέποντας τον κύριο και την κυρία στην έρμημένη σάλα-τραπέζα.

— Θεέ μου, μάς έγδυσαν! τραυλίζει.

— Ποό ήσαν άπάμε; φώναξε ο Ζάν.

Γιατί έλειψαν από το σπίτι χωρίς να μάς ζητήσης άδεια; σπρίνγ. γλίσσε η Κλάρα.

— Κάτι μου έγραψαν για τον άσ. ραβωνιστικό μου, και πήγα να δω αν ήταν αλήθεια, ψιθύρισε η Λίζα με κλαμμένη φωνή. Δεν τον έρηκα, εύτυχώς εκεί που μου είπαν να πάω. Κάποιος μου σκάρωσε φάρσα.

★

— "Ετσι μονάχα θα μπορούσα να τους άπομακρύνω όλους από το σπίτι, όση ώρα μου χρειαζόταν να κάνω τη δουλειά μου, δήλωσε άπα. θέστατα στο τμήμα, ο Ντεντέ, — σεπμιασμένος διαορκτής, που τον έπισαν την έπομένη, ενώ προσπα. θόσε να ξεκάνη τα κλοπιμαία. "Ε. ζεπνο κόλπο, μη μου πής, κυρ. ά. στυόμ. Τα πράματα, όμως, ήσαν άνάποδα για μένα. Τι να γίνη! Αυτά έχει η ζωή!

ΠΙΕΡ ΑΡΖΑΝ

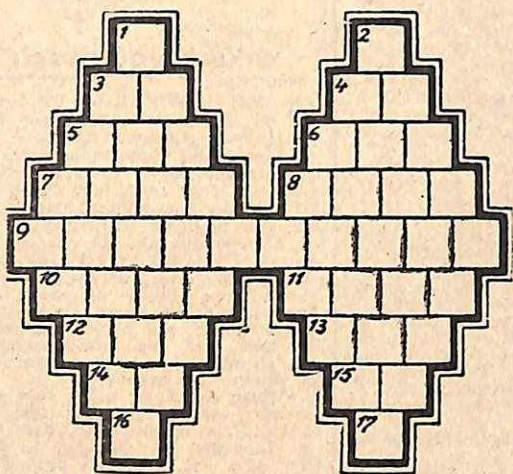
Για μικρούς

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

Δίδυμη διπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από τα τετραγωνίδια 1 και 2, μέσα στα όποια θα τοποθετήσετε το ίδιο σύμφωνο, συμπληρώστε ακολουθώντας το σχέδιο με λέξεις, των οποίων σας δίνουμε πτώ κάτω τις ομακίες.

Για κάθε λέξη, μέχρι την ένατη, θα χρησιμοποιήτε



όλα τα γράμματα της προηγούμενης, άναγραμματισμένα ή όχι, συν ένα καινούργιο. "Εν συνεχεία δέ η κάθε λέξη θα σχηματίζεται με τα γράμματα της προηγούμενης της, με τον ένα, για να φτάσετε στα τετραγωνίδια 16 και 17, μέσα στα όποια θα τοποθετήσετε το ίδιο σύμφωνο, που είχατε βάλει μέσα στα δύο πρώτα (1 και 2).

ΟΙ ΣΗΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Σύμφωνον.
- 3) Νότα μουσικής.
- 4) Νόμισμα και μέτρο της Κίνας.
- 5) Προσκαλεί.
- 6) Υποδιάρρει της θούρας των Σπαρτιατών.
- 7) Αρχαία ελληνική πόλις της Σικελίας.
- 8) Στόλισμα για ένα σαλόνι.
- 9) Διάγειν το κέφι και τη χαρά.
- 10) "Υφασμα ή δερμα με μεταλλική στιλπνότητα.
- 11) Κατακουίν τα διάφορα κράτη.
- 12) "Αγγλίσ λανία, φίλη του Βύρωνος.
- 13) Μηδενός εξαουμένον.
- 14) "Όνομα γκάγκτερ.
- 15) 31.
- 16) Σύμφωνον.
- 17) Σύμφωνον.

Δ.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

"Από τις τρεις άπαντήσεις, που συνοδεύουν καθένα από τις κάτωθι έρωτήσεις, η μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να τις έρθετε, διαγράφοντας τις δύο άλλες:

- 1) Ποίος γνωστός ήθοποιός πρωταγωνιστούσε και στα τρία ακόλουθα φιλμ: «Πρίγκιψ του υποδρομίου», «Εγώ είμαι ο στρατηγός» και «Σκάνδαλα στη Ριβιέρα»;
- 2) Ποιος έπαιζε το ρόλο του Δαυίδ, παρά το πλευρό της Σούζαν Χάιγουνρντ στο φιλμ «Δαυίδ και Βηθσάβε»;
- 3) Ποιος από τους τρεις ήθοποιούς, των οποίων ακολουθούν τα όνόματα είναι άνύπαντρος;
- 4) Σε ποίο από τα τρία ακόλουθα φιλμ πρωταγωνιστούσε η Έλιζαμπεθ Τάιλορ;
- 5) Σε ποίο από τα τρία ακόλουθα φιλμ πρωταγωνιστούσε η Έλιζαμπεθ Τάιλορ;
- 6) Ποιος από τους τρεις ήθοποιούς, των οποίων ακολουθούν τα όνόματα είναι άνύπαντρος;
- 7) Ποιος από τους τρεις ήθοποιούς, των οποίων ακολουθούν τα όνόματα είναι άνύπαντρος;

— "Ο Μοντυμέρι Κλίφτ — "Ο Ζάν. Πάλ Μπελμόντο — "Ο Τζέιμς Κάγκεν.

— "Ο Μοντυμέρι Κλίφτ — "Ο Ζάν. Πάλ Μπελμόντο — "Ο Τζέιμς Κάγκεν.

— "Ο Μοντυμέρι Κλίφτ — "Ο Ζάν. Πάλ Μπελμόντο — "Ο Τζέιμς Κάγκεν.

— "Ο Μοντυμέρι Κλίφτ — "Ο Ζάν. Πάλ Μπελμόντο — "Ο Τζέιμς Κάγκεν.

— "Ο Μοντυμέρι Κλίφτ — "Ο Ζάν. Πάλ Μπελμόντο — "Ο Τζέιμς Κάγκεν.

— "Ο Μοντυμέρι Κλίφτ — "Ο Ζάν. Πάλ Μπελμόντο — "Ο Τζέιμς Κάγκεν.

— "Ο Μοντυμέρι Κλίφτ — "Ο Ζάν. Πάλ Μπελμόντο — "Ο Τζέιμς Κάγκεν.



"Ο έργνης αυτός πήρε την άσχημή του στο τηλέφωνο, για να της ζητήσει να τρέξει σε βοήθειά του. Μια όλιγοήμερη άσθένεια της γυναίκας, που φρόντιζε για το νοικοκυριό του, τον έκανε να πελαγώσει, μη ξέροντας από που ν' άρχισι το συγκύρισμα του διαμπίου του. Κι' όμως η κυρ. Άντωνία, που έγινε καλά στο με. ταξύ, έπρεξε άμεσα στο διαμέρισμά του. Μήπως τη θέλεπε; Πρέπει να τη έρθε μέσα σε 30 δευτερόλεπτα, αν θέλετε να υπερηφανεύεσθε για την παρατηρητικότητα σας.

Οι λύσεις στη σελ. 76

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΗΡΧΙΣΕ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΑΓΟΡΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ



Άριστερά: Διαμέρισμα του 2ου όρόφου της επί της οδού Σπ. Μερκούρη 56 (περιοχή Χίλων) πολυκατοικίας. — Περιλαμβάνει: Προχώλ, χώλ. 3 κύρια δωμάτια, λουτρόν, μαγειρείον, δωμάτιον ύπνεσιας, δίδυμον αναδοκτήρα, κεντρικόν θέρμανσιν, θερμόν ύδωρ δι' ηλεκτρικου θερμοσίφωνος, έρμαριον, πατάρι, έσωτερικόν τηλεφώνον. — Δεξιά: Διαμέρισμα γωνιαίον του 2ου όρόφου της πολυκατοικίας επί των οδών Άχιλλέως Παράσχου και Παπαθύμιου 6. Περιλαμβάνει: Χώλ. 4 κύρια δωμάτια, λουτρόν, μαγειρείον, δωμάτιον ύπνεσιας, W.C. ξένων, έρμαριον, πατάρι, αναδοκτήρα, κεντρικόν θέρμανσιν, θερμόν ύδωρ δι' ηλεκτρικου θερμοσίφωνος, έσωτερικόν εγκατάστασιν τηλεφώνου κ.λπ.

ΕΦΕΤΟΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΑΠΟ 26.000 ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΠΟΛΛΕΣ ΔΕΚΑΔΕΣ ΣΠΙΤΙΑ-ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ-ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΕΤΡΗΤΑ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΕΠΤΑΟΡΟΦΗ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΥΧΕΡΟΥΣ ΜΕ ΠΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΑ ΕΞΟΔΑ

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ: Έκτος των φόρων, συμβολαιογραφικών κ.λ.π. είναι άσφαλισμένα δια το 1963 κατά του πυρός εις την Άνώνυμον Έλληνικόν Έταιρείαν Άσφαλειών «Ο ΦΟΙΝΙΣ».

ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ: Είναι όλα μοντέλα του 1962 και παραδίδονται εις τους τυχερούς με πληρωμένη την εισφοράν, τον φόρον κυκλοφορίας και τα Δημοτικά Τέλη δια το 1963, τα έξοδα έκδόσεως άδειας, αριθμού κυκλοφορίας, καθώς και τα συμβολαιογραφικά.

Κυκλοφορεί η 21η σειρά

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ

ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΟΤΑΝ τὸ δικό τους πούλμαν ἔφτασε στὸ τέρας τοῦ δρόμου τῆς πλαγιάς, ἀπ' ὅπου οἱ ἐκδρομεῖς θὰ ξεκινούσαν γιὰ τὸ μεγάλο ἀνήφορο πρὸς τὸ χιονισμένο βουνό, ὁ Σῶτος Πετρούλιας κατέβηκε κι' αὐτός, ἐπειτα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τίναξε τὰ πόδια του νὰ τὰ ξεμουδιάσει ἀπὸ τὸ καθιστό, κι' ἔριξε μιὰ ματιά γύρω του.

Ἡ θέα τοῦ χωριοῦ, ὅπου εἶχαν φτάσει, ἦταν υπέροχη καὶ τὰ σπιτάκια μὲ τὶς γυρτές κόκκινες στέγες τους, ἦταν ὁμορφα ἀνάμεσα στὰ πανύψηλα κυπαρίσσια, ποὺ κύκλωναν τὸ χωριό.

Ἐνα ἄλλο πούλμαν, ποὺ εἶχε προηγηθῇ, στάθηκε στὸ βάθος τῆς πλατείας, ἄδειο, ἔρημο ἀπὸ ἐπιβάτες.

Ὁ Σῶτος προχώρησε πρὸς τὸ καφενεδάκι καὶ μῆλκε μέσα στὴ μικρή, θολή ἀπὸ τοὺς καπνοὺς, αἰθουσά του.

Μιὰ σόμπα ἦταν ἀναμμένη στὴ μέση καὶ γύρω τῆς καμιά δεκαριά χωρικοὶ ζεσταίναν τ' ἀπλωμένα χέρια τους, κουβέντ' ἄσαν καὶ κάπνιζαν τὸ στριμμένο ἀπὸ ντόπια παραγωγή τσιγάρο τους.

Τοῦ ἔδωσαν μιὰ καρέκλα κοντὰ στὴ σόμπα, κι' ἐκεῖνος εἶπε νὰ τοῦ φέρου ἕνα καφέ μὲ κοινιά.

Τὴ θάκανε ὅλη τὴν ἡμέρα, ὥσπου νὰ ξεαναγυρῶν οἱ ἄλλοι ἐκδρομεῖς κατὰ τὸ σούρουπο.

Κάπνιζε, ἔπινε τὸν καφέ του, γουλιὰ-γουλιὰ καὶ συλλογιζόταν. Ἐνα χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη του, ὅταν σκέφτηκε:

«Παρά λίγο νὰ γίνω ὀρεϊδάτης!»

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ καφενείου καὶ μιὰ ψηλὴ, ὁμορφὴ γυναίκα μὲ ξανθὰ μαλλιά, μῆλκε, κρατώντας ἕνα ἐκδρομικὸ δισάκι. Ὁ Σῶτος δὲν τὴν εἶχε δῆ στὸ πούλμαν, ποὺ τοὺς ἔφερε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὰ καὶ δὲν ἦταν χωρικοῦ. Ἀσφαλὲς θὰ πέρασε μὲ τὸ πρῶτο πούλμαν, ποὺ εἶχε προηγηθῇ καὶ λοξοδρόμησε κι' αὐτὴ, ὅπως κι' ἐκεῖνος, γιὰ νὰ μὴ ἀνεβῇ στὴ χιονισμένη κορυφή.

Προχώρησε πρὸς τὴ σόμπα κι' ἀπλώσε τὰ χέρια τῆς νὰ ζεσταθῶν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς, ποὺ καθόταν πλάι στὸ Σῶτο, σηκώθηκε καὶ τῆς παραχώρησε τὴ θέσι του. Ἐκείνη τὸν εὐχαρίστησε, χαμογέλασε κι' ἐπειτα τοὺς κύτταξε καὶ εἶπε:

— Ἐχετε ταχτικά ἐδῶ ἐκδρομείς;

— Πολὺ συχνά, σχεδὸν κάθε Κυριακὴ, ἔρχονται δυό-τρὶα πούλμαν, εἶπε κάποιος.

— Κι' εἶναι ὁμορφα ἐκεῖ πάνω στὴν κορυφή; ρώτησε ἡ γυναίκα.

Ὁ χωρικός, ποὺ ἀπατητοῦσε, καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ἀνασήκωσαν τοὺς ὤμους τους. «Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἀπάντησε:

— Ναι, εἶναι ὠραία... μὰ πιὸ καλὰ εἶν' ἐδῶ! εἶπε.

Κι' ἔτριψε τὰ χέρια του πάνω ἀπὸ τὴ σόμπα.

Ὅλοι γέλασαν κι' ἡ γυναίκα, ποὺ κατόλαβε τὶς σκέψεις τους, γέλασε κι' αὐτὴ καὶ εἶπε:

— Δὲ θάνα ἀσχημα! Εἶναι κάτι τὸ πρωτότυπο...

Ὁ Σῶτος σιωποῦσε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ ποὺ καὶ ποὺ ἔριχνε μερικές κλεφτές ματιές στὴ γυναίκα ἐκείνη, ποὺ φαινόταν μορφωμένη.

Ἐκείνη δὲν τὸν εἶχε ξεχωρίσει γιὰ ξένο. Τὸν πῆρε φαίνεται γιὰ τὸ δασκάλο ἢ τὸν πρόεδρο τῆς Κοινότητος, μ' ἐκεῖνα τὰ σχεδὸν παιδιὰ ρούχα, ποὺ φοροῦσε.

Ξαφνικά, ὁ Σῶτος τὴ ρώτησε:

— Πῶς δὲν τοὺς ἀκολοθεῖσατε καὶ σεις;

— Δὲν ἦρθα γιὰ τὴν ὀρεϊδασία. Μοῦ δινάταν ἡ ἐκκαιρία νὰ κόνω μιὰ ἐκδρομὴ μὲ πούλμαν καὶ νὰ συναντήσω μιὰ φίλη μου,



Ἐφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἀρρώστης γιὰ νὰ περπατήσουν λίγο στὰ στενά δρομάκια τοῦ χωριοῦ.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΧΙΟΝΙΟΜΕΝΗ ΚΟΡΥΦΗ

ποὺ νόμιζε πὼς μένει ἀκόμη ἐδῶ.

Μά... δὲν τὴ βρήκα. Ἐμαθα πὼς πέθανε ἀπὸ ἐλλείπει γιατροῦ, μιὰ νύχτα, ποὺ τὴν ἔπιανε ἕνας παραξένος πόνος. Τὴ δυστυχισμένη! Κι' ἦταν τόσο καλὴ. Ἐνας σπουδαῖος δασκάλας.

— Ἡ δεσποινὴς Ἑλένη, ρώτησε ἕνας χωρικός.

— Ναι. Ἦταν μιὰ πολὺ καλὴ μου φίλη. Ἡ Ἑλένη Βρανοῦ.

— Ἑλένη Βρανοῦ... ψιθύρισε ὁ Σῶτος.

— Τὴ γνωρίζατε μήπως; Μά... τί λέω; Ἀφοῦ εἶσατε καὶ σεις ἀπ' τὸ ἴδιο χωριό.

— Ὁχι. Δὲν εἶμ' ἀπὸ δῶ. Σήμερα ἦρθα κι' ἐγώ, μὲ τὸ δεύτερο πούλμαν...

Ἡ ξανθὴ γυναίκα τὸν κύτταξε κι' ἀναθάρρεψε, ποὺ μάθαινε, ὅτι δὲν ἦταν μόνη. Βρισκόταν καὶ κάποιος ἄλλος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κάποιος, ποὺ θὰ υπορούσε μαζί του ν' ἀνταλλάξῃ δυὸ κουβέντες ἀλλοιότητες ἀπὸ τὶς ὁμιλίες, ποὺ γινόντουσαν γύρω ἀπὸ γεωργικά θέματα.

— Γνωρίζατε, λοιπόν, καὶ σεις τὴν Ἑλένη; τὸν ρώτησε.

— Ναι, μὰ δὲν ἤξερα πὼς εἶχε καταφύγει σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ χωριό. Τὴ δυστυχισμένη!

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἕνας χωρικός μῆλκε βιαστικῶς, βρήκε κάποιον ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους κι'

ἐσκυψε νὰ τοῦ πῇ:

— Γιάννη, θέλω νὰ μοῦ δώσῃς γρήγορα τὴ φοράδα σου.

— Γιατί; Τί συμβαίνει;

— Πρέπει νὰ πάω νὰ φέρω τὸ γιατρό! Ἡ γυναίκα μου... ξέρεις...

Οἱ δυὸ ξένοι γύρισαν τὸ κεφάλι κι' ὁ Σῶτος ρώτησε:

— Εἶναι μακριὰ τὸ χωριό, ποὺ βρίσκεται ὁ γιατρός;

— Μιὰ ὥρα... Κι' ἂν τὸν βρῶ ἐκεῖ, ἀπάντησε λυπημένος ὁ χωρικός.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη... εἶπε ὁ Σῶτος. Εἴμαι ἐγὼ γιατρός...

— Κι' ἐγὼ! πετάχτηκε καὶ εἶπε κι' ἡ ξανθὴ γυναίκα.

Οἱ δυὸ ξένοι κυττάχτηκαν. Δὲ γνωρίζονταν. Ἐκεῖνος συστήθηκε:

— Σῶτος Πετρούλιας, παθολόγος.

— Εἰρήνη Δροῦνια, γυναικολόγος.

Τὸ πρόσωπο τοῦ χωρικοῦ φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα χαμόγελο:

— Πάμε... τοὺς εἶπε. Σὰς εὐχαριστῶ!

Τὸ μεσημέρι οἱ δυὸ γιατροὶ ἔφαγαν στὸ σπίτι τῆς ἀρρώστης.

Ἡ κατάσταση τῆς δὲν ἦταν ἀπελπιστικὴ. Ἀφοῦ τὴν κύτταξαν κι' οἱ δυὸ καὶ συμφώνησαν, ἔδωσαν τὶς οδηγίες τους καὶ μιὰ συνταγὴ γιὰ φάρμακα καὶ βεβαίωσαν

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

τὸ σύζυγο, ὅτι σὲ λίγες μέρες θάναϊ καλὰ ἡ γυναίκα του.

Ἐφαγαν, λοιπόν, στὸ σπίτι τῆς ἀρρώστης κι' ἦπιαν ἕνα καφέ, ξανακύτταξαν τὴν ἀρρώστη κι' ἔφυγαν νὰ περπατήσουν λίγο στὰ στενά δρομάκια τοῦ χωριοῦ.

Ἔτσι, τὰ βήματά τους τοὺς ἔφεραν στὸ νεκροταφεῖο.

Μιὰ γυναίκα μὲ μαύρα τοὺς ἔδειξε τὸν τάφο τῆς Ἑλένης Βρανοῦ καὶ ἐκεῖ, πάνω ἀπὸ τὸν τάφο, γνωρίστηκαν πιὸ πολὺ.

— Πῶς δὲ γνωρίζασατε; εἶπε ἡ Εἰρήνη. Κι' ὁμως ἐχομε μιὰ κοινὴ φίλη.

— Τὴν Ἑλένη! Τὴν καυμένη!

Εἶχε ἐγγραφῇ κι' αὐτὴ στὴν ἱατρικὴ, μὰ ἐπειτα... τὰ οικονομικά της σὲ τὴ βοηθοῦσαν καὶ γράφηκε στὴ Μαρόσαλειο.

Ἡ Ἑλένη ἦταν πατριώτισσά μου, εἶπε ἡ Εἰρήνη. Τελειώσαμε μαζί τὸ Γυμνάσιο.

Ἐγὼ τὴ γνώρισα ἕνα βράδυ σ' ἕνα κινηματογράφου, τὴν ἐποχὴ, ποὺ ἤμουν ἀκόμα φοιτήτης. Τὴ γνώρισα ὡς πρωτοετῆς τῆς ἱατρικῆς. Εἶχαμε μιὰ φίλια πολὺ στενὴ. Μά, ξαφνικά, τὴν ἔχασα.

Τότε ἐνοίωσα πὼς τὸ αἰσθημά μου ἦταν κάτι παραπάνω, ἀπὸ ἀπλὴ φιλία. Τὴ γύρευα παντοῦ, μὰ δὲν τὴ βρήκα.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ, ποὺ πέθανε ὁ πατέρας τῆς κι' ἔφυγε γιὰ τὸ χωριό. Μοῦχε μιλήσει, πραγματικά τότε, γιὰ κάποιο αἰσθημά της, μὰ ἔφυγε γιὰ νὰ φροντίσῃ τὴν οικονομικὴ τῆς κατάστασι, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της. Θυμάμαι, πὼς τότε ἐγὼ τὴ συμβούλευα ν' ἀλλάξῃ σχολή. Τὰ λίγα χωράφια τους δὲν ἐπαρκοῦσαν νὰ τὴ βγάλουν γιατρό, ἐνῶ μὰ δασκάλα θὰ τὰ κατάρφερνε σὲ δυὸ χρόνια, ἂν προσπαθοῦσε μάλιστα νὰ διορισθῇ, ν' ἀπαλλάξῃ τὴ μητέρα τῆς ἀπὸ τὰ ἔξοδα καὶ νὰ περνᾷ καλὰ σ' ἕνα χωριό μὲ τὸ μισθὸ τῆς. Καὶ τὰ κατάρφερε...

— Μά, δὲν ἔζησε...

Δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάγουλά της.

Οἱ καρδιὲς τους συναντήθηκαν πάνω στὸν τάφο τῆς, μὰ σὰ γιατροὶ ποὺ ἦταν, ὁ πόνος τους σκλήρυνε σὲ λίγο, ἀπὸ συνήθεια, στοὺς τόσοις ἀρρώστους καὶ νεκροὺς ποὺ εἶχαν δῇ.

Ὅταν γύρισαν στὴν πλατεία, μῆλκε πάλι στὸ καφενεδάκι, γιὰ νὰ πάρουν ἕνα καφέ κι' ἕνα κοινιά καὶ νὰ καπνίσουν ἕνα τσιγάρο, ὥσπου νὰ κατεβῶν οἱ ὀρεϊδάτες.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδρομῆς τους ἦταν γεμάτη ἀπὸ συγκινήσεις. Ἡ ψυχὴ τους εἶχε βρῇ ἕνα κοινὸ ἀνυπόδειμο κι' ἐνοίωσαν σὰ νὰ γνωρίζονταν ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Κι' ὁ ἕνας φώναζε τὸν ἄλλο τώρα μὲ τὸ μικρὸ του ὄνομα.

Δὲν ἦταν παντρεμένοι, μὰ οὐτε εἶχαν κι' ἄλλες υποχρεώσεις. Αὐτὸς ἔμενε στὴν Κυμέλη κι' ἐκεῖνη στὸ Κολωνάκι.

Δὲν ἔφυγαν μαζί μὲ τοὺς ἄλλους ὀρεϊδάτες. Δὲν τοὺς περιμέναν νὰ κατεβῶν ἀπὸ τὴ χιονισμένη κορυφή. Στὴν καρδιά τους ἐνοίωσαν μιὰ ἀλλόκοτη ζεστασιά καὶ πῆραν τὸ ἀπογευματινὸ λεωφορεῖο γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Χώρισαν στὴν Ὁμόνοια καὶ τὸ βράδυ ἔδωσαν ραντεβού γιὰ νὰ φάνε μαζί σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς Πλάκας.

Ἡ ζωὴ τους ἄλλαξε, τοὺς ἔκανε ἕνα ἀχώριστο πιά ζευγάρι, ποὺ κύτταξε τὸ μέλλον μὲ ἀγάπη καὶ σταθερότητα.

MIRANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΕΒΑΖΕ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τὸ φάρδος στὶς φούστες φαίνεται ὅτι κατακτᾷ ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἔδαφος. Αὐτὸ, θὰ μπορούσαμε νὰ πούμε, ἀποτελεῖ τὴ βάση τῆς φετεινῆς γοαμμῆς. Ἡ ἐντελὴς ἰσα γοαμμὴ χωρὶς νὰ χάνῃ τὴν ἐπακρότητά της ἐρχεται σὲ δευτέρη μοῖρα. Ἀκόμη καὶ σὰ ταγιέρ, ποὺ πρὶν εἶχαν ἰσες φούστες, τώρα τὶς βλέπομε ὅλο νὰ φαρβαίνουν. Πότε μὲ πιέτες, πότε μὲ λοξὰ φύλλα.

Ἔτσι ἡ φετεινὴ σιλουέττα παίρνει μιὰ ἐντελὴς καινούργια μορφή, ποὺ τὴ δέχεται μ' ἐνθουσιασμό ἡ γυναίκα, γιὰ τὴν προσδοκίαν ἐλευθερία στὸ βάδισμα καὶ κολακεύει τὴν ἐμφάνισί της.

Τὴν ἐβαζε γοαμμὴ θὰ τὴ δοῦμε τόσο στὰ κλασσικά ταγιέρ, ὅσο καὶ σ' ἐκεῖνα, ποὺ εἶναι πιὸ σκερτσόβικα, λιγώτερο τυπικά.

Σὰς φέρομε γιὰ παράδειγμα ἕνα παρόμοιο μοντέλο ἀπὸ λαϊνὰς, σὲ θραναὶ διαγυγνάλ. Καὶ πρῶτα ἡ φούστα ἀκολουθεῖ, ὡς εἶπαμε τὴν ἐβαζε γοαμμὴ τῆς μόδας, σὲ κόψι κλὸς μὲ πολλὰ γυρνέ. Ἡ θέστα μᾶλλον μακριὰ σχηματίζει τονισμένη μέση, ἐνῶ τὰ μανίκια παρουσιάζουν κόψι κimonό μὲ ραφὴ κατὰ μήκος τους.

Τὸ κομψοποιεῖται εὐθύγραμμο καὶ κλείνει ὡς τὸ λαϊκόν, ὅπου ἕνας γιακάς-ἐσάρπα τὸ συμπληρώνει μὲ μακρεῖες τὶς ἄκρες. Ἐνα πρωτότυπο σκερτσό εἶναι δυὸ φαρδεῖς λουρίδες ἀπὸ γούνα μὲ μακρὸν τρίχωμα, ποὺ σχηματίζουν ἕνα στόλισμα στὰ ἄκρα τοῦ γιακά-ἐσάρπα.

ΟΙ ΠΛΙΣΣΕ ΦΟΥΣΤΕΣ

Ἡ ἐβαζε φούστα, ὅπως εἶπαμε, ἐκτὸς τοῦ ὅτι παρουσιάζεται κλὸς, μᾶς ἐμφανίζεται καὶ πλισσέδωτὴ μὲ λεπτὲς πιέτες τῆς μηχανῆς, ποὺ ἀνοίγοντας πρὸς τὰ κάτω τονίζουν τὴ γοαμμὴ τῆς μόδας. Ἐνα σκερτσόβικο ντε-πιές ἐφαρμόζει τὴν πλισσέδωτὴ αὐτὴ φούστα καὶ ἐρχεται νὰ τὴ συμπληρώσῃ μιὰ μακριὰ θέστα.

Καὶ ἐδῶ βλέπομε τὴ θέστα νὰ σχηματίζῃ μέση καὶ νὰ κλείνῃ μ' ἕνα εὐθύγραμμο κομψοποιεῖται. Τὰ κομψοποιεῖται ἀπὸ τὴ ρίφα τοῦ λαμποῦ ὡς τὸ τέλος τῆς θέστας. Τὸ σκερτσό τοῦ γιακά-ἐσάρπα ἐφαρμόζεται καὶ ἐδῶ, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ὁ γιακάς σχηματίζει ἐσάρπα μόνον πρὸς τὸ ἕνα πλάι καὶ αὐτὴ ἡ ἄκρη τῆς οἰχνεταί πίσω, ἔπερνώντας σὲ μᾶκρος τὴ θέστα. Ἐχομε καὶ ἐδῶ τὴ φαρδεῖα γούνη φάσα, ποὺ συμπληρώνει τὴν ἐσάρπα.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΚΟΥΜΠΙΩΝ

Τὰ κομψοποιεῖται φαίνεται ἕνα πρωτοτύπο ὁλο στὸ γυναικεῖο ντύσιμο. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ποικιλία τους εἶναι μεγάλη. Τὰ βλέπομε σὲ διάφορα μεγέθη καὶ σχήματα: Ἀλλοτε μεγάλα, ἀλλοτε μικρότερα, θαυματοῦτὰ μὲ τρίπτες, ἀλλοτε μὲ κρυφὸ γαντζάκι ἀπὸ κάτω, ἀλλοτε σὲ σχήματα τριγωνικά, σφαιρικά, τετράγωνα. Συνηθίζονται ἐπίσης πολὺ τὰ ντυμένα κομψοποιεῖται. Πάντως δίδεται μεγάλη σημασία στὴν ἐκλογὴ τῶν κομψοποιεῖται.

Τὰ σπορτίφ φορέματα κομψοποιεῖται ἀπὸ πάνω ὡς κατὼ καὶ τὰ ἐπανωφόρια τὸ ἴδιο.

Πολλὰ ἐπανωφόρια σχηματίζουν μέση καὶ

Ταγιέρ μὲ κλὸς φούστα καὶ γιακά-ἐσάρπα.





1) Μακριά βέστα και πλισσεωτή φούστα. 2) Ρόμπ-μαντώ με κούμπωμα από πάνω ως κάτω. 3) Έπανωφόρι σε κόψι κιμονό.

δσο προχωρούν προς τα κάτω φαρδάνουν. Τα μανίκια είναι μακριά, αλλά όχι πολύ φαρδνά. Το κλείσιμο του λαιμού είναι στρογγυλό με ένα μικρό κατεβαστό γιακαδάκι.

Η ΚΙΜΟΝΟ ΚΟΨΙ

Η μόδα των κιμονό επεκτείνεται φέτος σε κάθε είδος ντυσίματος. Εφαρμόζεται στα φορέματα, στις βέστες, στα επανωφόρια.

Άλλοτε σχηματίζει μασχάλες, περιορισμένου φαρδνός και άλλοτε πολύ φαρδείες, τόσο που να φτάνουν ως τη μέση. Την τελευταία αυτή άποψη τη βλέπουμε ιδιαίτερώς στα επανωφόρια. Μία τέτοια κόψι χαρακτηρίζει ένα μοντέλο σε άνετη γραμμή. Τα μανίκια σε κόψι κιμονό είναι τόσο φαρδνά στις μασχάλες, ώστε ξεπερνούν και τη μέση. Αυτή δε η λεπτομέρεια προσδίδει στην πλάτη του παλτού ένα ριζικό, που θυμίζει τη γραμμή της κάπας. Συγχρόνως μια ντεκούπ αρχίζοντας από το κάτω μέρος των κιμονό μανικιών ακολουθεί μια διαγώνια γραμμή προς το κάτω μέρος της πλάτης και σχηματίζει μια γωνία προς τα κάτω, ανταμώνοντας με την διαγώνια ντεκούπ της άλλης πλευράς.

Τέτοιες διαγώνιες ντεκούπ βλέπουμε και στα δύο μπροστινά φύλλα του επανωφοριού. Τα τελευταία αυτά είναι επίσης άνετα, ώστε να σταυρώνουν στο κλείσιμό τους, ενώ το σύνολο του επανωφοριού μένει, πιστό στην εθαζέ γραμμή της μόδας. Για αντίθεσι στο τόσο άνετο σύνολο ο γιακάς του επανωφοριού είναι μικρός γωνιοειδής ολτορίγγρα με γούνα.

Η ΘΕΣΙ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ

Η μέση στη φρετινή μόδα μπορούμε να πού-

με πως δεν έχει μία άρισμένη θέση. Ίδιως στα φορέματα. Είτε καθημερινά είναι, είτε λουσά-τα, βλέπουμε τη μέση, τότε ν' ανεβαίνει ψηλότερα από το κανονικό, για να σχηματίσει την κοντόταλλη γραμμή, τότε να κατεβαίνει χαμηλότερα για να μας δείξει την μακροτάλλη γραμμή. Άλλοτε πάλι παραμένει στην κανονική της θέση. Κάθε μία από τις τρεις αυτές άποψεις έχει το χαρακτήρα της και τη χάρη της. Η ίδια η γυναίκα θα πρέπει να καταλάβει τι ταιριάζει πιο πολύ στη σιλουέττα της. Ένα μοντέλο π.χ. που μας παρουσιάζει ένα απλό φόρεμα από μελαντζέ λαινά, είναι κοντόταλλο, μονοκόμματο. Σχηματίζει πλάγιες ραφές από τους ώμους, μπροστά, που καταλήγουν στη φούστα ως το σημείο όπου ένα άνοιγμα σχηματίζει κάβετες τσέπες. Στη μέση της μπροστινής πλευράς του φορέματος μία άλλη ραφή αρχίζει από τον στρογγυλό λαιμό και καταλήγει στη φούστα σε μια πλαγιαστή πιέττα.

Μία εφαρμοστή ζώνη με πιάτ μπροστά και δύο κομμάτια τοποθετείται ψηλότερα από τη μέση και προσδίδει στο φόρεμα τη γραμμή του κοντόταλλου. Η όλη γραμμή του φορέματος είναι εθαζέ. Τα μανίκια είναι κοντά.

Ένα άλλο μοντέλο επιτυγχάνει την κοντόταλη γραμμή με μία κόνη του κορσάκι στον τύπο μπολερό. Η φούστα του φορέματος είναι ελαφρά κλός, τόσο που να διατηρή την εθαζέ γραμμή, χωρίς όμως γκόντες. Το κορσάκι, καθώς είπαμε, πέφτει κοντό και διπλωτό πάνω από τη φούστα, σχηματίζοντας στο κέντρο μία γωνία προς τα πάνω, που κι' αυτή συντελεί στην κοντόταλη εντύπωση. Μία κορδέλλα κάτω από το κορσάκι τριγύρω και μόνο φανερό μπροστά, στο σημείο που σχηματίζεται η γωνία δίνει ένα φιάγχο.

ΟΤΑΝ Η ΜΕΣΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΗ ΘΕΣΙ ΤΗΣ

Ας δούμε κι' ένα μοντέλο, που παραμένει στην κλασσική γραμμή του φορέματος, με τη μέση στην κανονική της θέση. Έδώ έχουμε την κόψη του κορσάκι αρκετά άνετη, ώστε πάνω από τη ζώνη να σχηματίζεται ένα ελαφρό μπουφάν, ενώ κάτω από τη ζώνη το κορσάκι μπροστά κατεβαίνει λίγο χαμηλότερα από τη μέση. Στο σημείο δε αυτό η φούστα σχηματίζει ελαφρές σούρες.

Η κόψη των μανικιών είναι κιμονό, αρκετά άνετη και τα μανίκια λίγο κοντύτερα των τρουά-κάφ καταλήγοντα σε πονανιέ.

Ο λαιμός είναι στρογγυλός, με κάποια άνεσι ολτορίγγρα, και η ζώνη δίνει μπροστά ένα φιάγχο. Το σύνολο του φορέματος είναι άνετα εθθύγραμμο.

ΟΙ ΜΑΚΡΕΙΕΣ ΚΑΖΑΚΕΣ

Στη μακροτάλλη γραμμή μπορούμε να κατατάξουμε και τις μακρείες καζάκες. Η μόδα τους είναι μεγάλη φέτος, άλλοτε για καθημερινό ντύσιμο, και άλλοτε για ντύσιμο πιο λουσάτο.

Στην τελευταία αυτή περίπτωση η καζάκα χρησιμοποιεί ύφασμα πολυτελή στις διάφορες εκδηλώσεις του μεταξωτού. Το μάκρος τους φτάνει συχνά ως τη μέση της φούστας και καθώς πέφτουν, χωρίς να σχηματίζουν μέση, ή εντύπωση της μακροτάλλης γραμμής είναι χτυπητή. Συνοδεύονται από φούστες εθθύγραμμες και δίνουν σχεδόν την εντύπωση της τουνιζ.

Ένα μοντέλο μιας τέτοιας καζάκας σχηματίζει ένα ιδιότροπο νομίτη σε ορίζοντια



4) Φόρεμα σε γραμμή κοντόταλλη. 5) Τουαλέτα με κορσάκι-μπολερό. 6) Κορσάκι-μπονφάν. 7) Καζάκα μακριά, που δείχνει το σύνολο μακροτάλλο.

γραμμή μπροστά, καμπυλώνει δε πίσω προς τους ώμους. Έτσι που ο ίδιος ο νομίτης να αντικαθιστά το επάνω μέρος των μανικιών. Η συνέχεια της καζάκας, με τα μανίκια σε κόψη κιμονό, ενώνεται στον νομίτη, σχηματίζοντας σούρες και πέφτει εθθύγραμμη εραπτομένη της φούστας, ενώ προς τα επάνω σχηματίζει πτυχές.

Το άνοιγμα του λαιμού ακολουθεί τη γραμμή του νομίτη, δηλαδή είναι ελαφρώς οβάλ προς τους ώμους. Τα μανίκια είναι μακριά και καταλήγουν σ' ένα φαρδύ άνετο ρεθέο. Το σκέρσο μιας διαγώνιας κορτής τσέπης χαμηλά στην καζάκα συμπληρώνει την ιδιότροπη εμφάνισή της.

ΟΙ ΚΟΝΤΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Για αντίθεσι προς τη μακριά καζάκα, που αντιπροσωπεύει τη μακροτάλλη γραμμή, έχουμε τις κοντές βέστες, αντιπροσωπευτικές της κοντόταλλης εμφανίσεως.

Τις κοντές βέστες θα τις δούμε φέτος σε πολλά σύνολα καθημερινά ή άμπαγιέ. Πλεονάζει η κόψη, που θυμίζει μπολερό.

Μπορούν να συνοδεύουν τόσο μία εθθύγραμμη φούστα όσο και μία φούστα σε γραμμή εθαζέ.

Κατά γενικό κανόνα οι φούστες εφαρμόζονται σε μία ζώνη από το ίδιο ύψος άρκετά φαρδεία, ώστε η κοντή βέστα να μπορεί να παραμείνει άπάνω από τη μέση. Οι βέστες μπολερό πέφτουν μάλλον άνετες προς τα κάτω, χωρίς δηλαδή να εφαρμόζουν στο σώμα. Συχνά τις βλέπουμε να κλείνουν στρογγυλά γύρω από τη ρίζα του λαιμού, χωρίς να συμπληρώ-

νονται με γιακά. Άλλοτε πάλι σχηματίζουν μπροστά ένα αρκετά μεγάλο άνοιγμα στρογγυλό, που επιτρέπει να φαίνεται η ανοιχτόχρωμη μπλούζα.

Έτσι το βαθύχρωμο του λαινάς του συνόλου συνδυάζεται με μία εύθυμη γούνα. Το κλείσιμό τους είναι ως επί το πλείστον εθθύγραμμο, με δύο ή τρία κομμάτια, ανάλογα με το άνοιγμα του λαιμού.

Συχνά, δύο μικρά εξωτερικά τσεπάκια ξεχωρίζουν να προσθέσουν ένα σπόλισμα στη βέστα-μπολερό.

ΛΟΥΣΑΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Το μήνα αυτόν τα παιδιά όπως και οι μεγάλοι θα έχουν τις κοσμικές τους συγκεντρώσεις. Πρέπει, λοιπόν, να φροντίσουμε, ώστε και η περιβολή τους να είναι ανάλογη με τις κοσμικές απαιτήσεις.

Και πρώτα το επανωφόρι της κοπελλίτσας, με το οποίο θα φτάσει στην παιδική συγκέντρωση.

Θα είναι από λαινάς μονόχρωμο ζωηρού χρώματος, όπως το θέλει η ηλικία της, σε μία γραμμή ελαφρώς μεσατή και προς τα κάτω εθαζέ. Το κλείσιμο μπορεί να είναι εθθύγραμμο ή σταυρωτό και η κατάληξίς στον λαιμό θα είναι ένα κατεβαστό γούνινο γιακαδάκι. Τα μανίκια θα είναι ριχτά στους ώμους, άνετα πάρα κάτω και θα καταλήγουν κι' αυτά σε γούνινα ρεθέο.

Δύο κοψιτά τσεπάκια κάθετα με καπάκια θα συμπληρώσουν το επανωφόρι λίγο χαμηλότερα από τη μέση.





ΚΟΝΤΑ Ή ΜΑΚΡΥΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Για τις συνήθεις παιδικές μικροσυγκεντρώσεις τα παιδιά θα διατηρούν τα κοντά φορεμάκια τους, θα παρουσιάζουν όμως κάποιο λούσο, είτε δσον αφορά το ύφασμα, είτε στην κόψη και το γαρνιρίσμα.

Μπορεί να είναι από λεπτά λαινά ή από βελούδο ή ακόμη και από μεταξωτό. Μπορεί να είναι χωρίς μανίκια ή με κοντά μανίκια. Οι φουτίτσες θα είναι πάντα έθαζε και τα μπουτάκια πολύ συχνό μπουφάν.

Πολύ της μόδας έξ άλλου, είναι η κόψη πρενσές για τις κοπελίτσες σε σχήμα έντονο κλός προς τα κάτω και μ' ένα φύλλο μπροστά, που θα σχηματίζει λεπτές πλέττες σαν βεντάγια.

Τάσχοιουν όμως και οι έπασμες παιδικές συγκεντρώσεις. Έδα η μόδα δεν διατάζει να ντύση τα κοριτσάκια με μακρούς φορεμάτα. Και έδα βλέπουμε διάφορα σχέδια.

Άλλοτε το φορεμάκι της μικρής σχηματίζει ένα εφαρμοστό μπουστάκι και η μακρεία φούστα είναι κομμένη «άν φόρμ» με άφθονα γκοντέ.

Κι' άλλοτε πάλι το εφαρμοστό μπουστάκι το συνοδεύει μια μακρεία φούστα, που σχηματίζει όλο το μπροστινό με άλλοτε πάλι δολάν. Σε παρόμοια φορέματα μπορούμε να χρησιμοποιήσετε τόσο τον ταφτά, όσο και την οργάντζα.

Η ΠΕΡΙΒΟΛΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

Η λουσατή εμφάνιση των αγοριών χρησιμοποιοεί το βελούδο, είτε σκέτο, είτε κοτλέ. Το μακρό ή το κοντό παντελόνι συνοδεύει μια κοντή βέστα σαν μπλορέ. Είναι ανοιχτή μπροστά και άφινει να φαίνεται μια άσπρη μεταξωτή μπλούζα με πλαστράνα πλισσεδωτό.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

- 1) Κοριτσάκιτο έπανωφοράκι. 2) Δενζερι φόρεμα γαρνιρισμένο με κεντητό σειρήτι. 3) Μεταξωτό φόρεμα οτολισμένο με χρωματιστή κορδέλλα. 4) Μακρεία τουαλετίτσα με βελάν. 5) Μακρό φόρεμα με φούστα «άνφόρμ». 6) Αγορίστικο κοστούμι από βελούδο κοτλέ. 7) Η κόψη πρενσές.



Φασκεμλιά για τὰ δόντια

Αν έχετε στὸν κήπο σας μια φασκομηλιά, διαθέτετε τὸ οικονομικότερο, ἀλλὰ κι ἕνα ἀπ' τὰ δραστικότερα «νταντιφρίς». Κόβετε ἕνα ἀπ' τὰ τραχεῖα φυλλαράκια της, πού εἶναι γεμάτα ἀπὸ φυσαλλίδες μὲ ἔσάνς, καὶ τρίβετε μ' αὐτὸ τὰ δόντια καὶ τὰ ὅλα σας. Τὰ πρῶτα θ' ἀσπρίσουν, τὰ δεύτερα θ' ἀπολυμανθοῦν καὶ τὸ στόμα σας θ' ἀρωματισθῇ.

Φτηνὸ «νταντιφρίς»

Γιὰ τὸ ξέπλυμα τοῦ στόματος μετὰ τὸ φαγητὸ καὶ τὴν ἀπομάκρυνση τῶν ὑπολειμμάτων πού μένουν ἀνάμεσα στὰ δόντια, χρησιμοποιοῦνται συνήθως μισὸ ποτήρι χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχουν προστεθῇ μερικὲς σταγόνες ὑγροῦ «νταντιφρίς». Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ δὲ μὴς στοιχίζει ἀρκετά. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ τὸ φτιάξετε στὸ σπιτί, πολὺ οικονομικότερα: Παίρνετε 1½ γραμμάρια κορφὰ γαρύφαλου, ἄλλη τόση κανέλλα κι' ἄλλο τόσο γλυκάνισο. Τὰ κοπανίζετε λίγο καὶ τὰ ρίχνετε σὲ μιά μπουκάλια. Προσθέτετε 100 γραμμάρια λευκὸ οινόπνευμα καὶ 1 γραμμάριο ἐρυθρὸ κοκκινίλης (γιὰ νὰ πάρη ρόζ χρώμα τὸ ὑγρὸ). Βουλῶνετε τὴ μπουκάλια καὶ τὴν κουνάτε καλά. Ἐπειτα ἀπὸ μιά βδομάδα, ἀδειάζετε σ' ἄλλη μπουκάλια τὸ διαυγὲς ὑγρὸ καὶ τοῦ προσθέτετε 1 γραμμάριο ἔσάνς μέντας.

Γιὰ τὰ ὄδλα

Αν τὰ ὄδλα σας πρήζονται, ματώνουν ἢ πυορροοῦν, ἀλείφετέ τα 3—4 φορές τὴν ἡμέρα μ' ἕνα πινέλλακι, βουτηγμένο σὲ μίγμα ἀπὸ ἴσα μέρη βάμμα ρατάνιας, κοχlearίδος καὶ μύρρας (πού μπορεῖ νὰ σὰς τὸ ἐτοιμάσῃ ὁ κάθε φαρμακοποιός).

Ὅταν κουνιῶνται τὰ δόντια

Ἐχουν ἀρχίσει νὰ κουνιῶνται τὰ δόντια σας, γιατί δὲν τὰ συγκρατοῦν πιά γερά τὰ ὄδλα; Βάλτε νὰ μουκέψουν 50 γραμμάρια ἔσάνς ρατάνιας καὶ 25 γραμμάρια κανέλλα, ρίξτε ἀπὸ 100 γραμμάρια καθαρὸ οινόπνευμα καὶ 200 γραμμάρια νερό. Μετὰ 8 μέρες, χωρίζετε τὸ ὑγρὸ ἀπ' τὰ κατακάθια καὶ τοῦ προσθέτετε 5—6 σταγόνες ἔσάνς μέντας καὶ ἄλλα 200 γραμμάρια νερό. Μ' αὐτὸ, ξεπλένετε τὸ στόμα σας πολλὰς φορές τὴν ἡμέρα, ἀλλ' ἔλαφρά πάντα, γιὰ νὰ μὴ τραντάζονται τὰ ἤδη κλονισμένα δόντια σας. Θὰ παρατηρήσετε μιά σημαντικὴ καλλιτέρεψη.

Οἱ κακοὶ τρόποι

Ἀφίνοντας γιὰ πάντα μιά πόλη δπου σπούδαζε, ἕνα κορίτσι θ' ἀποχαιρετῇ τοὺς συμμαθητὰς του μὲ ἀπλότητα, συναδελφικά. Δὲ θὰ ψάξῃ νὰ τοὺς βρῇ, γιὰ νὰ τοὺς χαιρετῇ, ἀλλ' ἂν τοὺς συναντῇ τυχαία, θὰ τοὺς ἀναγγελλῇ τὴν ἀναχώρησί της, ἀποχαιρετώντας τοὺς.

Γιὰ τὸ ξεσκόνισμα

Ὅταν χτυπάτε τίς πολυθρόνες, τὰ ντιβάνια, τὰ ταπεταρισμένα ἐπιπλα, γιὰ νὰ τὰ ξεσκονίσετε, σκεπάζετέ τα μ' ἕνα ἄσπρο πανί, ἔλαφρὰ ὑνὸ. Ἔτσι, ἡ σκόνη δὲ θὰ σκορπίζεται στὸν ἀέρα, γιὰ νὰ ξαναπέσῃ ὕστερα στὰ ἐπιπλα καὶ στὸ πάτωμα, ἀλλὰ θὰ ἀπορροφᾶται ἀπ' αὐτὸ τὸ πανί.

Πάνω στὴ σκέλα

Ὅταν ἀνεβαίνετε σὲ μιά διπλὴ σκέλα, γιὰ νὰ κάνετε κάποια δουλειὰ ἐπιπλα, φροντίζετε προηγουμένως νὰ δένετε μεταξὺ τοὺς τὰ δύο σκέλη της μ' ἕνα λεπτὸ σκοινί, πού δὲ θὰ τ' ἀφίνῃ ν' ἀνοίξουν περισσότερο. Δὲ θὰ κινδυνεύετε ἔτσι νὰ πέσετε, ἀπὸ μιά ἀπότομη κίνησι.

Ἐξ ἄλλου, γιὰ νὰ μὴν ἀνεβοκατεβαίνετε συνεχῶς σ' αὐτὴ τὴ σκέλα, στερεώστε στὸ πλάι της ἕνα ἢ περισσότερους γάντζους, τοὺς ὁποίους κρεμάτε τὸν κοῦβά μὲ τὸ νερό, τὰ ξεσκονόπανα, τὴν σαπουνόβηλη κι' ὅ,τι ἄλλο θὰ σὰς χρειασθῇ γιὰ τὴ δουλειὰ σας.

Αν δὲν ἔχετε σόμπα

Αν τὸ σπιτί σας δὲ θερμαίνεται καλά, τώρα τὸ χειμῶνα, μπορεῖτε νὰ ζεστάνετε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια σας μὲ τὸν ἑξῆς ἀπλὸ τρόπο: Πάρτε 1 κιλὸ μπίζελια ἢ ρεβίθια ἔσάνς. Κλείστε τα μέσα σ' ἕνα σακκουλάκι καὶ βάλτε τα στὸ φούρνο, νὰ ζεσταθοῦν καλά. Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ, διατηροῦνε γιὰ πολλὰ ὥρα τὴ ζέση καὶ τὴν ἀποδίδουν σιγὰ, σιγὰ, ὅπως ἀκριβῶς χρειάζεται γιὰ νὰ σὰς ζεστάνουν τὰ παγωμένα πόδια σας.



ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ θεὸς της Σασιτὰ παίρνει ἕνα γράμμα ἀπὸ τοὺς ἀπαγωγεῖς της, πού τοῦ ζητᾶνε λύτρα. Ἡ ἀστυνομία ἐξετάζει τὸ παρελθὸν κάθε δασκάλως τοῦ σχολείου, ἀλλὰ δὲ θρίσκει κανένα στοιχεῖο. Ἡ μικρὴ Τζούλια Ἀπτόν ὅμως, συνδυάζοντας τὰ γεγονότα, συμπεραίνει πὼς κάποιος γυροῦσε νὰ πάρῃ τὴν παιδιὰ ρακέτα της Τζένιφερ κι' ἐπομένως πὼς κάτι θὰ ὑπῆρχε κρυμμένο σ' αὐτήν. Τὴν παίρνει λοιπὸν στὴν κάμαρά της, τὴν ἐξετάζει κι' ἀνακαλύπτει τὰ πετράδια πού εἶχε κρύψει ὁ Ρόουλινσον μέσα στὴν κοφίνα λαδῆ της. Φεύγει τότε κρυφὰ ἀπ' τὸ σχολεῖο, πηγαίνει στὸ δασκομικὸ τεκτεῖ Ποναρό, τὸν τὰ διηγείται ὅ,τι συνέβη. Ὁ Ποναρό ζητᾶς ὠριμμένες πληροφορίες ἀπ' τὴ Γενεύη. Ἐπειτα βάζει τὴ μίς Ρίτς, πού ἔχει ζωγραφικὴ, νὰ σκιτσάρῃ τίς διάφορες δασκάλες, ὡς μὲ τίς φησιολογίες τοὺς ἔλαφρά ἀλλάγωνες.

4ον

Ὅτὰ τὰ χρησιμοποιοῦσιν... ἀπάντησε ἄρρωστα ὁ Ποναρό, διπλώνοντας τα.
— Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ... πρόσφερε ἡ κ. Σάτζκλιφ, κωττάζοντάς τὸν Ποναρό μ' ἕνα ὕφος ὑπεροπτικὸ. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ ἀνισχύθηκε πολὺ. Γι' αὐτὸ πήρα στὸ σπιτί τὴ Τζένιφερ, ὥστε νὰ τὴν ἔξω ἀσφαλίσω.
— Ἐγὼ νομίζω πὼς δὲν ἴπηρε λόγους νὰ τὴν πάρετε ἀπὸ ἕνα τόσο καλὸ σχολεῖο.
— Καλὸ σχολεῖο, ὅπου γίνανε δυὸ δολοφονίες καὶ μιά ἀπαγωγή! πρόσφερε εἰρωνικά ἡ κ. Σάτζκλιφ.
Κωττάξε τὸ συστατικὸ γράμμα πού της εἶχε φέρει ὁ Ποναρό ἀπ' τὸ διευθυντὴ της ἀστυνομίας.
— Γιὰ ποῖο ζήτημα θέλετε νὰ μιλήσετε μὲ τὴν κόρη μου; εἶπε.
— Ἐγὼ καὶ νὰ τὴν ρωτήσω, ἀπάντησε ἄρρωστα ὁ Ποναρό.
Ἡ κ. Σάτζκλιφ φώναξε τὴν Τζένιφερ.
— Καλημέρα σας, εἶπε ὁ Ποναρό στὴν κοπελίτσα. Εἶμαι παλιὸς φίλος της Τζούλιας Ἀπτόν. Ἦθε καὶ μὲ βόηξε, στὸ Λονδίνο.
— Ἡ Τζούλια ἦρθε στὸ Λονδίνο; ἀπόρησε ἡ Τζένιφερ. Γιατί;
— Γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη μου, ἀπάντησε ὁ ντετέκτιβ.
Ἡ Τζένιφερ τὸν κωττάξε δύσπιστα.
— Τὴς τὴν ἔδωσα, πρόσθεσε ἡ κείνη. Τώρα ἔχει ξαναγυρίσει στὸ σχολεῖο.
— Ὅστε δὲν τὴν ἀπαγάγανε κι' αὐτὴν, εἶπε σαρκαστικά ἡ Τζένιφερ κωττάζοντάς τὴ μητέρα της.
Ἡ κ. Σάτζκλιφ νεύρισε μὲ τὸν ἱπαινωμὸ, σηκώθηκε καὶ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.
— Μίς Τζένιφερ, εἶπε ἄμεσως ὁ Ποναρό, ἐνδιαφερόμαι γιὰ τὴ γυναῖκα πού σὰς ἔφερε τὴν κοινούργια ρακέτα καὶ πήρε τὴν παιδιὰ. Τὴ θυμίσαστε;
— Πιστεύω πὼς τὴ θυμάμαι...

Ὅστόσο, μέχρι σήμερα, δὲν ἔχω βρῇ ἀκόμη ποῖος μούστειλε τὴ ρακέτα!
— Πὼς ἐμοίαζε ἐκείνη ἡ γυναῖκα;
Ἡ Τζένιφερ μισόκλεισε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τίς ἀναμνήσεις της.
— Φορούσε ἕνα φόρεμα μὲ πλέτες κι' ἕνα κατελλαχί...
— Δὲ μὲ νοιάζει τὸ ντύσιμό της, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της, διέκρινε ὁ Ποναρό.
— Ἦταν πολὺ μακιγιαρισμένη... Εἶχε μαλλιά ξανθὰ... Πιστεύω πὼς ἦταν Ἀμερικάνια.
— Τὴν εἶχατε ξαναδῇ ποτέ;
— Ὁχι!

— Εἰσάστε σίγουρη; Ἀποκλείεται νὰ ἦταν μιά ἀπὸ τίς συμμαθήτριες ἢ τίς δασκάλες σας, ντυμένη ἄλλοιῶτα;
— Τί θέλετε νὰ πῆτε;
Ὁ Ποναρό ἐβγάλε πρῶτα τὸ σκίτσο της μίς Μπλάνς.
— Μήπως ἦταν αὐτὴ; ρώτησε.
Ἡ Τζένιφερ τὸ κωττάξε δισταχτικά.
— Μοιάζει λίγο... εἶπε. Μὰ δὲν πιστεύω νάταν αὐτή.
Ὁ Ποναρό παρατήρησε πὼς ἡ Τζένιφερ δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ μίς Μπλάνς.
— Δὲν τὴν καλοκύνταζε, βλέπετε, πρόσθεσε ἡ Τζένιφερ. Μοὺ μίλησε γιὰ τὴ ρακέτα. Δὲ σκέφθηκε τίποτ' ἄλλο, ἐκείνη τὴ στιγμή.
— Καταλαβαίνω... Πέστε μου τώρα κάτι ἄλλο: Εἶδατε ποτέ, στὸ σχολεῖο, κανένα πρόσωπο πού εἶχατε ξαναδῇ προηγουμένως στὸ Ραφάτ;
— Στὸ Ραφάτ;... Ὁχι, δὲν πιστεύω...

Ὁ Ποναρό πρόσθεσε πὼς ἡ Τζένιφερ εἶχε ἕνα ὕψος ἑλαφρὰς ἀμφιβολίας.
— Δὲν εἰσάτε ὅμως σίγουρη; ἐπέεινε.
Ἡ Τζένιφερ ἔκανε μιά κίνησι ἀμηχανίας κι' ἀπάντησε:
— Συμβαίνει τόσες φορές νὰ δοῦμε ἕναν ἄνθρωπο καὶ νὰ μᾶς φανῇ ὡς κάποιον ἄλλο... Δὲ μποροῦν κανεὶς νὰ θυμᾶται λεπτομερῶς τίς φησιολογίες. Ἐκτός ἂν εἶναι ἀσυνήθιστες, χαρακτηριστικές, ὡς τὴς μίς Ρίτς ἂς ποῦμε.

— Πιστεύετε πὼς εἶχατε ξαναδῇ προηγουμένως κάποιον τὴ μίς Ρίτς;
— Ὁχι, δὲ μπορεῖ νάταν αὐτή. Ἦταν κάποια πού τὴς ἐμοίαζε, ἀλλὰ πολὺ πιο παλαιά στὸ σῶμα...
— Μὰ... εἶμαι πολὺ νέα, δὲν ἔχω τὴν πεῖρα πού χρειάζεται...
— Αὐτὸ μπορὼ νὰ τὸ κρίνω ἐγὼ, καλλίτερα ἀπὸ σὰς. Ἐδῶ πὸν τὰ λέμε, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ προσφορά μου δὲν εἶναι τόσο σπουδαία. Θὰ μπορούσατε ἴσως νὰ βρῆτε ἄλλοῦ κατὶ καλλιτέρα... Σὰς λέω ὅμως—καὶ πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε—πὼς σὰς εἶχα διαλέξει γιὰ νὰ μὲ διαδενθῇτε μιά μέρα, πρὶν ἀκούῃ ἀπ' τὸν τραγικὸ θάνατο της μίς Βάνσταρτ.

— Μὰ ἐγὼ νομίζω... ὅλοι νομίζουμε... πὼς ἡ μίς Βάνσταρτ θὰ ἦταν ἡ διάδοχός σας.
— Δὲν εἶχα κάνει καμμιὰ τέτοια συμμαχία μαζί της, εἶπε ἡ μίς Μπουλστρόντ. Ὁμολογῶ πὼς τὴν εἶχα στὸ νοῦ μου, τὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια. Ὅσοι μὴς ἐκρίνα πὼς δὲν ἦταν αὐτὴ πού ἦθελα.
— Κι' ὅμως εἶχε τίς δικῆς σας ιδέες, ὅ; ἀκολουθοῦσε τὸν ἴδιο δρόμο...
— Αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Εἶναι καλὴ ἡ παράδοσι, ἀλλὰ ὡς ἕνα σημεῖο. Ἐνα σχολεῖο σὰν τὸ Μήντοουμπανκ πρέπει νὰ συγχρονίζεται διαρκῶς, ὅχι νὰ μένῃ στατικό. Μόνον ἔτσι θὰ διατηρήσῃ πάντα τὴν ἀξία του... Ἐσεῖς εἰσάτε περίπου στὴν ἡλικία πού εἶχα κι' ἐγὼ ὅταν ποιοτοῦθα ἐδῶ. ἔχετε δικαιοσύνη, πρωτοβουλία, φιλοδοξίες... Νὰ γιατί ἀποφάσισα νὰ μὲ διαδενθῇτε σῆς, κι' ὁχι ἡ Ἑλὴν Βάνσταρτ.

— Δὲν εἶδα ἂν θὰ συνεκίσθη ἡ λειτουργία τοῦ σχολείου μας, ἀρχίσε ἡ διευθύντρια. Ἰσως ν' ἀναγκαστῶ νὰ τὸ κλείσω...
— Ὁχι, ὄχι! τὴ διέκρινε ζωηρὰ πιστεύω...

— Θέλω νὰ σὰς μιλήσω, Ἀλὴν, εἶπε ἡ μίς Μπουλστρόντ.
Ἡ Ἀλὴν Ρίτς τὴν ἀκολουθοῦσε στὸ γραφεῖο της.
— Δὲν ξέρω ἂν θὰ συνεκίσθη ἡ λειτουργία τοῦ σχολείου μας, ἀρχίσε ἡ διευθύντρια. Ἰσως ν' ἀναγκαστῶ νὰ τὸ κλείσω...
— Ὁχι, ὄχι! τὴ διέκρινε ζωηρὰ πιστεύω...



Χωρὶς λόγια.

Βγαίνοντας ἀπ' τὴν τάξη, ὅπου εἶχε κάνει τὸ μάθημά της, ἡ μίς Μπλάνς κωττάξε τὸ ρολόι της.
ἔχε ἀρκετὸν καιρὸ στὴ διάθεσί της, γι' αὐτὸ πού σκόπευε νὰ κάνει. Μὲ τόσο λίγες ἀσθητικές, τὴς ἔμενε πάντα πολλὸς διαθέσιμος καιρὸς, αὐτὲς τίς μέρες.

Ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της καὶ φόρεσε τὸ καπέλλο της. Κωττάζοντας στὸν καθρέφτη, ἀνικανοποίητη ἀπ' τὸν ἑαυτὸ της. Δὲν εἶχε προσομοιωτικὰ, τέτοια πού νὰ τὴν προσέχουν. Μὰ ἦταν καλλίτερα ἔτσι, ὡς αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

Ὅσο γιὰ τὸ μέλλον, θὰ ἦταν ἐντέλως διαφορετικὸ! Ἡ ἀστυνομία τὴ μίς Μπλάνς θὰ μετανοοῦσε...

τανε ριχικά. Τόβλεπε, με τὰ μάτια της φαντασίας της... Θά κοι-
σε στη Ριβιέρα. Θά ντυνότανε
κομψά...

«Όλα γίνονται σ' αυτό τον κό-
σμο με το χρέμα!»
«Ναι, θ' άλλαζε τελείως ή
ζωή της. Θά γλύτωνε απ' την ά-
νυπνοφρονη δουλειά της δασκάλας.
Πήρε την τσάντα της, βγήκε
απ' την καμαρά της και προχώ-
ρησε στο διάδρομο. Ή ματιά της
έπεσε σε μία γυναίκα που δούλευε,
γονατιστή. Μία καινούργια παρα-
δουλεύτρια. Κατάσκοπος της αστυ-
νομίας, σίγουρα. Πόσο άρελεις ή-
ταν αυτοί οι άνθρωποι, που νόμι-
ζαν πως δεν καταλάβαινε κανείς
τις ενέργειές τους!...

Χαμογέλασε περιφρονητικά, βγή-
κε απ' το κτίριο και τράβηξε προς
την καρχελλόπορτα. Ή στάση του
λεωφορείου βρισκόταν απέναντί.
Ή μίς Μπλάνς στάθηκε εκεί και
περίμενε.

Δεν υπήρχαν πολλοί άνθρωποι
στον ήσυχο εξοχικό δρόμο. Έν'
αυτοκίνητο, με τον οδηγό του
σχυμένο πάνω απ' το ανοιχτό κα-

πό. Κι' ένας άλλος που περίμενε
το λεωφορείο.
Σίγουρα, ο ένας απ' τους δυο
την παρακολούθουσε... Μα τότερε
και δεν άνησχυόσε. Ας έχονταν
τόρα μαζί της, να δούνε τι θα
κανε.

Το λεωφορείο έφτασε. Ή μίς
Μπλάνς ανέβηκε.
Ένα τέταρτο αργότερα, κατέ-
βηκε στο κέντρο της μικρής πό-
λεως. Δεν έκανε τον κόπο να κυ-
τάξει πίσω της. Διέσχισε το δρό-
μο και μπήκε σ' ένα μεγάλο γυ-
νακείο κατάστημα, που είχε στις
βιτρίνες του μία έκθεση από και-
νούργια μοντελάκια.

«Ανοστα όλα, για έπαρχιώτικα
γούστα!» σκέφθηκε, στραβώνον-
τας τα χείλια της.

«Όστόσο, στάθηκε και τα κύττα-
ξε, σαν να τη μαγνητίζανε.

Τότερα μπήκε στο κατάστημα
κι' άγχοσε ένα-δυο μικροπραγάμα-
τα. Ανέβηκε στο πρώτο πάτωμα
και μπήκε στο σαλόνάκι για τις
μηνιές. Τίποτα εκεί δεν γραφεί-
κι, μερικά άνετα καθίσματα κι' έ-
νας τηλεφωνικός θάλαμος.

Μπήκε στο θάλαμο, έφριξε ένα
νόμισμα στη συσκευή και πήρε τον
αριθμό που ήθελε. Περίμενε να
της απαντήσει μία γνώριμη φωνή.
Έπειτα κουνήσε επιδοκιμαστικά
το κεφάλι της και πρόφερε στο μι-
κρόφωνο:

— Έδώ «Μαϊζόν Μπλάνς». Κα-
ταλάβατε;... «Μαϊζόν Μπλάνς».
Έχω να σας μιλήσω για ένα χρέος
σας. «Ός αϊώς βοάει, άφείλετε να
καταθέσετε στην «Τράπεζα Έθνι-
κής Πίστεως» του Λονδίνου, για
λογαριασμό της «Μαϊζόν Μπλάνς».
Το ποσό που θα σας πω,
— Ανάφερε το ποσό και πρόθε-
σε ύστερα:

— Αν δεν πληρώσετε αυτά τα
χρήματα, θα αναγκασθώ να ανα-
φέρω εκεί που πρέπει, ότι είδα τη
νύχτα της 12ης του μηνός... Προ-
σέξτε! Προσέξτε για τη μίς
Σπρίνγκερ. Καταλαβαίνετε τι έν-
νοώ! Έχετε προθεσμία γιατί πα-
ραπάνω από ένα είκοσιτετάωρο.

Έβλεπε τη τηλεφωνή και βγή-
κε απ' το θάλαμο. Μία άλλη γυ-
ναίκα είχε υπή στο μετα-ν στο
σαλόνάκι. Πελάτισε κι' κατάσε-

πος της αστυνομίας;... Πάντως,
ήταν πολύ άργα για να γυ-
ραφούσε τι είχε στο τηλέφωνο.
Φρεσκαρίστηκε κάπως στη δι-
πλανή τουαλέτα κι' έπειτα δοκίμα-
σε μία-δυο μπλούζες, αλλά χωρίς
ν' αγοράσει καμία. Ξαναβγήκε,
τέλος, απ' το κατάστημα, χαμογε-
λώντας με ικανοποίησι. Μπήκε για
λίγο σ' ένα βιβλιοπωλείο κι' έπει-
τα πήρε το λεωφορείο για να γυ-
ρίσει στο σχολείο.

Ήταν ευχαριστημένη απ' τον
εάντο της. Είχε κανονίσει θαμνά-
σια τα πράγματα. Το ποσό που
είχε ζητήσει, δεν ήταν τόσο μεγά-
λο, ώστε να μη μπορεί να εξοικω-
νομηθώ μέσα σε μία μέρα. Μα ά-
ποτέλωσε την πρώτη δόσι. Γιατί
θα ξαναζητούσε στο μέλλον κι' άλ-
λα λεφτά απ' το ίδιο πρόσωπο...

Είχε εξασφαλίσει μία πρώτη
τάξεως πτήση εισοδηματος! Δεν έ-
νοιωθε δέ την παραμικρή τύχη. Δέ
θεωρούσε, για κανένα λόγο, υπο-
χρέωσι της να αναφέρει στην ά-
στυνομία ό,τι ήξερε, ότι είχε δη-
— Ήταν τόσο αντιπαθητική ή μίς
Σπρίνγκερ! Έννοοις να χωνή
τη νύχτη της παντοί, να φυτρώει
έκει που δεν τη σπέρνανε! Τ' ά-
ξιζε αυτό που είχε πάθει...

Όταν έφτασε στο παρθεναγω-
γείο, ή μίς Μπλάνς σταμάτησε για
λίγο κοντά στην πισίνα, κυττάζον-
τας την Αϊλν Ρίτς και την Άνν
Σάπλαντ που έκαναν βουτιές.

Χτύπησε το κουδούνι. Ή μίς
Μπλάνς πήγε για μάθημα.
Έκανε σήμερα τη δουλειά της
τελείως άκεφα, στη σκέψη πως δέ
θ' άργουσε να την εγκαταλείψει.

Όταν τελείωσε, ανέβηκε στην
καμαρά της, να έτοιμαστή για το
βραδινό φαγητό. Προσέξε πως ή
ρούπα της ήταν άπλωμένη πάνω
στη οαχή μιας καρέκλας, αντί να
κοιμάται στην κορμίστρα, όπως
συνήθως. Άλλά δεν έδωσε σημα-
σία. Είχε στο νου της άλλα πρά-
γματα, σπουδαιότερα απ' το συ-
γγόρισμα της καμαράς της...

Στάθηκε μπροστά στον καθρέ-
φτη, έσκυψε λίγο, έβέτασε το πρό-
σωπό της, έβαλε πούντρα και αρα-
γιόνι...

Άπασχολημένη μ' αυτή τη δου-
λειά, δεν αντίληφθηκε μία γρήγο-
ρη κι' άδορυθή κίνησι, πίσω της.
Κάποιος, που τον έκρυβε ως τότε
ή άπλωμένη οομα, ανασηκώθηκε,
προχώρησε δυο βήματα και σήκω-
σε το χέρι του, που κρατούσε ένα
σακκούλι με άμμο.

Καθώς ή μίς Μπλάνς άνοιγε το
στόμα της για να φωνάξει, το σακ-
κούλι έπεσε με όρη κι' τη χτύπη-
σε στο πίσω μέρος του κεφαλιού...

ΣΤ'.

Ό ντέκτειβ Πουαρό κύτταζε
τά πρόσωπα που ήταν συγκεντρω-
μένα σε μία απ' τις μικρότερες
τάξεις του παρθεναγωγείου. Βρί-
σκονταν εκεί ή μίς Μπουλστρόντ,
ή μίς Τσάντονι, ή μίς Τζόνσον
κι' ή μίς Ρίτς. Ή γοαμματέας, ή
Άνν Σάπλαντ, περίμενε, με το
μυλό και το μολύδι της.

Αίπια στη μίς Μπουλστρόντ κα-
θόταν ή έπιθεωρητής Κέλσεϊ και
λίγο πιο πέρα ή Άνταμ Γκοντ-
μάν.

Ό Πουαρό σηκώθηκε και άρ-
χισε:

— Καταλαβαίνω πως ήλξε εδώ
περάσατε δύσκολες κι' άνησυχες
ώρες. Μέσα σε λίγες μέρες. Έγι-
ναν τρεις δολοφονίες στο Μήν-
τοσιμπανκ: της μίς Βάνσταστ,
της μίς Σπρίνγκερ και της μίς
Μπλάνς. Φυσικό ήταν να τρομάξε-
τε κι' οι ήτοιόκτες, γιατί άλλες
πως είχε βάλει κάποιος να ξεκά-
νη όλες τις δασκάλες του σγυ-
λείου! Και, κοντά στα τρία έγγλή-
ματα, έγινε και μία άπαγωγή.

»Θ' άρχίσω πρώτα με την άπα-
γωγή... Κυττάχτε αυτό εδώ.

Έβγαλε απ' την τσέπη του μία
φωτογραφία. Ό Κέλσεϊ την πή-
ρε και την έδωσε στη μίς Μπουλ-
στρόντ. Τότερα ή φωτογραφία
πέρασε από χέρι σε χέρι και ξα-
ναγύρισε στον Πουαρό.

— Σας ρωτάω όλες, πρόσθεσε
ό ντέκτειβ, άναγνωρίσατε την κο-
πέλλα αυτής της φωτογραφίας;

Οι δασκάλες κούνησαν το κεφά-
λι τους άρνητικά.

— Είναι μία φωτογραφία της
πριγκίπισσας Σαϊστά. Μου τη
στείλανε απ' τη Γενεύη, έξηγησε
ό ντέκτειβ.

— Μα δεν είν' αυτή ή Σαϊστά!
φώναξε ή μίς Τσάντονι.

— Αυτή είναι, είπε ήσυχά ό
Πουαρό.

Κι' έπειτα από μία μικρή δια-
κοπή, συνέχισε:

— Τα νήματα όλης αυτής της
ιστορίας άρχίζουν απ' το Ραράτ,
όπου, καθώς έξερε, κηρύχθηκε έ-
πανάστασι, από τριών μηνών. Ό
σείχης Άλν Γουινσούφ κατάφερε
να δραπετευθεί, μαζί με τον ιδιαι-
τερο πιλότο του. Το άεροπλάνο
τους όμως έπεσε και τσακίστηκε
στά βουνά, βόρεια απ' το Ραράτ,
έπου βρέθηκαν ύστερα από λίγες
μέρες τά συντρίμια του και τά
πτώματα των δυο θυμάτων.

»Ένα κάποιο πακέτακι μεγάλης
άξίας, που κρατούσε πάντα άπάνω
του ό σείχης, είχε εξαφανιστή. Κυ-
κλοφορούσαν δέ φήμες ότι είχε φυ-
γαδευθή με κάποιον τρόπο στην
Άγγλια.

»Διάφορα πρόσωπα λοιπόν έν-
διαφέρονταν για την άνευθεσί του.
Ένα απ' αυτά ήταν ή πριγκίπισ-
σα Σαϊστά, ή πρώτη έαδέρφη
και μοναδική νόμιμη κληρονόμος
του σείχη Άλν Γουινσούφ, μία κο-
πελλίτσα που σπούδαζε τότε σε
μία σχολή της Έλβετίας. Άν το
πολύτιμο πακέτακι είχε εξαχθή
πραγματικά απ' το Ραράτ, άπρε-
πε κανονικά να παραδοθή στά χέ-
ρια της.

»Ήταν γνωστό λοιπόν ότι, αυτή
τη σχολική περίοδο, ή πριγκίπισ-
σα θάσχοταν να συνεχίσει τις
σπουδές της στο Μήντοσιμπανκ.
Έτσι, κάποιος ένδιαφερόμενος για
το πακέτακι καταστρώσανε ένα ά-
πλό σχέδιο: να την άπαγάγουνε
και να στείλουν εδώ, στη θεία της,
μά άλλη, συνένοχο τους. Ή άντι-
κατάστασι αυτή θά μπορούσε να
πετύχει, έφσον ό έμψις Ήμπερην,
ό θεός και κηδεμόνας της πριγ-
κήπισσας, βρισκόταν στην Αίγυ-
πτο και δέ σκόπευε να έπισκεφθή
την Άγγλια πριν απ' το καλο-
καίρι.

»Πραγματικά, άπαγάγανε την
Σαϊστά και την κράτησαν από
τότε φυλακισμένη σ' ένα όμορφο
«σαλέ» της Έλβετίας. Έφτασε
δύ στο Μήντοσιμπανκ ή άντικατα-
στάσι της. Φυσικά, ή κοπέλλα
αυτή ήταν πολύ μεγαλύτερη στην
ήλικία, απ' την πραγματική Σαϊ-
στά.

»Σας είχα ρωτήσει μήπως προ-
σέξατε τά γονατά της Σαϊστά.
Γιατί τά γονατά είναι ένας καθρέ-
φτης της ήλικίας. Σε μία γυναί-
κα 23 ή 24 χρονών, είναι πολύ
διαφορετικά από μίας κοπελλίτσας
14 ή 15 έτών... Καμιά όμως ά-
πό σας δεν τά είχε παρατηρήσει.

»Πάντως, το σχέδιο δεν πέτυχε,
όπως έλπίζανε αυτοί που τό είχαν
καταστρώσει. Κανείς δεν έπαίχθη
σε νόθη σ' έπαφή με την Σαϊ-
στά. Δεν έφτασε κανένα γράμμα
ή τηλεφώνημα γι' αυτήν. Τότερα,
προστέθηκε άκόμα μία άνησυχία:
Μάθανε πως ό έμψις Ήμπερην
θάσχοταν στην Άγγλια νορίτερο
απ' ό,τι ύπολόγιζε άρχικά.

»Ήξερε τώρα ή ψευτο- Σαϊστά

Το σουτιέν ΝΙΟΥ ΛΑΙΤ

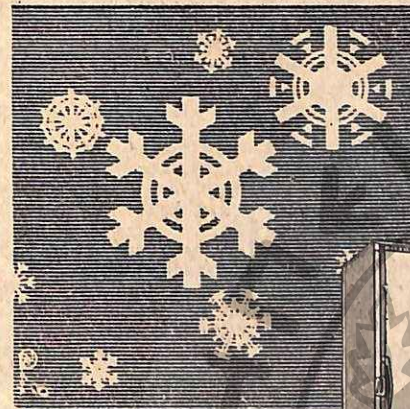


Είναι το σουτιέν που ή γυναίκα του καλού γούστου
ξέρει πλέον να διακρίνη γιατί σ' αυτό στηρίζει την
κομψή της εμφάνισι. Μόνον τά γνήσια σουτιέν
φέρουν την έτικέτα με την μάρκα ΝΙΟΥ ΛΑΙΤ.

Laït
PARIS 1900

ΠΩΛΗΣΙΣ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ-ΛΙΑΝΙΚΗ
Ι. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΡΜΟΥ 50 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Τ. 127)
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 227.804 - 233.109

ΛΑΕΚΤΟΡ.



ΔΥΟ ΤΕΛΕΙΑ ΦΥΤΕΙΑ
ΣΕ ΠΕΝΤΕ
ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

Princeps
9 ΠΙΣΙΝ
Contessa
7 ΠΙΣΙΝ



ΠΙΤΣΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ 1865 ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟΥ

πως μπορούσε, κάθε στιγμή, να
παρουσιαστή στο παρθεναγωγείο
κάποιος που θά ήξερε την προ-
γματική πριγκίπισσα! Όταν λοι-
πόν ειδοποίησε ό έμψις πως θά
έστειλε να την πάρη, επικοινωνήσε
με τους συνένοχους της, κι' εκεί-
νοι πρόλαβαν να στείλουν ένα δικό
τους αυτοκίνητο και να την «άπα-
γάγουνε». Έπειτα, για να κρατή-
σουν τά προσχήματα, ζήτησαν τά-
χα λύτρα, άλλα με άφελέστατο και
ερασιτεχνικό τρόπο.

Ό Πουαρό σταμάτησε πάλι, για
να ξεκουραστή ένα λεπτό. Τότε-
ρε συνέχισε:

— Ας περάσουμε τώρα σε κάτι
πολύ σοβαρότερο απ' την άπαγω-
γή: στη δολοφονία. Πρώτα, πρό-
πει να τονίσω ότι ή ψευτοπριγκί-
πισσα δεν είχε κανένα λόγο να
σκοτώσει όποιονδήποτε. Ό ρόλος
της ήταν άπλως και μόνο να πε-
ριμένει να της φέρουν το πολύτιμο
πακέτακι.

»Ας ξαναγυρίσουμε όμως στο
Ραράτ... Είχε διαδοθή εκεί ότι ό
σείχης είχε έμπιστευθή το πακέτα-
κι στο Μπουτ Ράουλινσον, τον ι-
διαίτερο πιλότο του, κι' ότι αυτός
είχε βρή τον τρόπο να το στείλη
με άσφάλεια στην Άγγλια. Τη μέ-
ρα της επανάστασης, ό Ράουλιν-
σον πήγε στο μεγαλύτερο ξενοδο-
χείο του Ραράτ, όπου έμενε ή ά-
δέλφη του κυρία Σάκλιφ με την
κόρη της Τζένιφερ. Δεν τις βρήκε
έκει. Ανέβηκε όστόσο στην καμα-
ρά τους, όπου έμενε 20 λεπτά τό-
λιγότερο. Ήταν λογικό να ύποθέ-
σει καθένας ότι, στο διάστημα αυ-
τό, είχε κρύψει το πακέτο στα
πράγματα της άδελφής του, ώστε
να ταξιδεύει έτσι για την Άγ-
γλια.

»Έκείνοι που άναζητούσαν τό
πακέτακι — δίχως να έχουν κανένα
δικαίωμα σ' αυτό — ήταν βέβαιοι
τόρα πως τό είχε φέρει στην Άγ-
γλια ή κ. Σάκλιφ. Μπήκανε λοι-
πόν με διάφορη στο έξοχικό σπίτι
της, τό κάνανε άνω-κάτω, άλλα
δέ βρήκαν αυτό που γυρεύανε.
Πράγμα που δείχνει ότι άγνοούσαν
που ήταν κρυμμένο. Πιστεύανε
μόναχα πως τό είχε στην κατοχή
της ή κ. Σάκλιφ.

»Κάποιος άλλος όμως ήξερε που
άκριβώς βρισκόταν το πακέτακι—
ή το περιεχόμενό του. Μπορώ να
σας πω τώρα πιά, δίχως κίνδυνο,
ποία ήταν αυτή ή κοπέλη: Ό
Μπουτ Ράουλινσον είχε σκάσει τη
λαή της ρακέτας της Τζένιφερ,
είχε κρυψει μέσα εκείνο που ήθελε
και είχε ξαναδιορθώσει τη ρακέτα
έτσι που να μη διακρίνεται τίποτα
απ' έξω.

»Όταν ήθελε ή Τζένιφερ στο
παρθεναγωγείο, έφερε μαζί και τη
ρακέτα της. Φυσικά, την άφινε
στο άθλητικό περίπτερο. Ό άν-
θρωπος λοιπόν που ήξερε το μυστι-
κό, μπήκε μία νύχτα στο περίπτε-
ρο, άφου πρώτα πήρε ένα άποτύ-
πωμα του κλειδιού κι' έφτασε άν-
τικλειδί.

»Έτοια ώρα, όλοι στο σχολείο
θάπρεπε κανονικά να κοιμούνται.
Μά ή μίς Σπρίνγκερ έτρεχε να πά
ξύπνια. Είδσε απ' το παράθυρο τό
φως ενός κλερποφάνου στο ά-
θλητικό περίπτερο και πήγε να έ-
ξακριβώσει τι συνέβαινε. Βρήκε έ-
κει τον άνθρωπο που είπαμε, να
ψάχνη άνάμεσα στις ρακέτες του
τένις, για να διαλέξη εκείνη που
τον ένδιέφερε. Φαίνεται πως τον
άναγνώρισε. Και τότε εκείνος, ά-
διάταχτα, την πυροβόλησε και τη
σκοτώσε.

»Έπειτα απ' αυτό, έπρεπε να
δοσεί γρήγορα, πριν φτάσει κανείς
άλλος. Ήταν άνάγκη να βγή άμέ-
σως απ' το περίπτερο χωρίς να τον
δούνε. Δεν είχε πιά καιρό να ψά-
ξη για τη ρακέτα. Κι' έτσι, την
άφισε για την ώρα εκεί που βρι-
σκόταν.



Το θραυότερον
ΔΩΡΟΝ
Δι' όλην την
οικογένειαν
«Ένα Στερεοσκόπιο

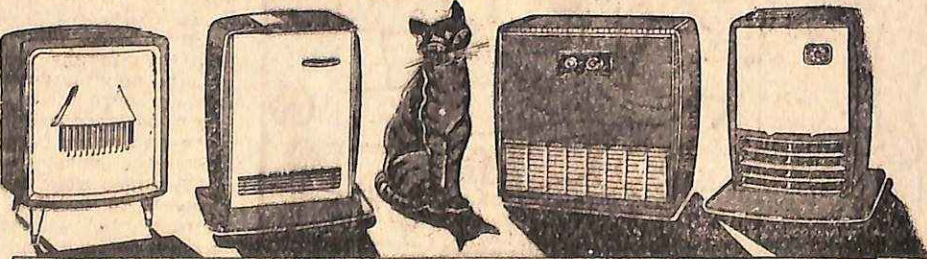


3 ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΝ

VIEW-MASTER

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΙΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
ΣΤΟ ΣΤΕΡΕΟΣΚΟΠΙΟ ΝΑ ΓΡΑΨΗ VIEW-MASTER

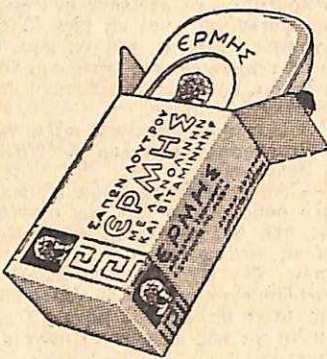
OLSBERG Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ



ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΘΕΡΜΑΣΤΡΕΣ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤ/ΠΟΙ "Δ. ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ," Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 ΤΗΛ. 232.183
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 31 ΤΗΛ. 24.978

ΣΑΠΕ.
Ζηλεύει ότι...



κανένα σαπούνι δεν
συγκεντρώνει τόσα
πλεονεκτήματα όσα
το ΝΕΟ
ΣΑΠΟΥΝΙ ΛΟΥΤΡΟΥ
ΕΡΜΗΣ



- Είναι άπολύτως ούδέτερο
- Περιέχει λανολίνη που μαλακώνει το δέρμα
- Περιέχει βιταμίνη F που ζωογονεί το δέρμα.
- Δεν περιέχει επιβλαβείς χρωστικές ουσίες.



ΣΑΠΟΝΟΠΟΙΪΑ
ΕΡΜΗΣ
ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟ 1924



ΠΑΙΔΙΚΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
Διά άγόρια
• κορίτσια
ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ

ΑΡΧ. 220

ΑΦΟΙ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΙ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 58
ΣΤΑΔΙΟΥ 48
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΒΑΣ. ΚΩΝ. ΝΟΥ 46

»Σε λίγες μέρες, δοκίμασε άλλη μέθοδο. Μία άγνωστη γυναίκα, με προσποιητή άμερικανική προφορά, πλησίασε τη Τζένιφερ Σάτκλιφ, καθώς έφευγε απ' το γήπεδο του τένις, και της έλεγε μία πιστευτή ιστορία, για κάποια συγγενή της που της έστειλε τάχα καινούργια ρακέτα. Η κοπελίτσα το πίστεψε, δέχτηκε τη ρακέτα κι έδωσε εκείνη που κρατούσε.

»Αλλ' είχε προηγηθεί κάτι που το άγνοούσε ή γυναίκα με την άμερικανική προφορά: Λίγες μέρες νωρίτερα, η Τζένιφερ Σάτκλιφ κι η Τζούλια Άπτζον είχαν ανταλλάξει τις ρακέτες τους. Έτσι, η παλιά ρακέτα που πήρε η άγνωστη γυναίκα, δεν ήταν της Τζένιφερ, αλλά της Τζούλιας.

»Επειτα από μία καινούργια διακοπή, ο ντέτεκτιβ εξακολούθησε: —Ερχόμαστε τώρα στη δεύτερη δολοφονία. Η μίς Βάνσιταρτ, για κάποιον άγνωστο λόγο, ίσως όμοιο σχετικό με την απαγωγή της Σάιστά — που είχε γίνει εκείνο τ' άπόγευμα — πήρε τη νύχτα ένα κλεφτοφάναρο και πήγε στο άθλητικό περίπτερο, όταν όλοι είχαν κοιμηθεί. Κάποιος την παρακολούθησε τότε και τη χτύπησε στο κεφάλι μ' ένα ρόπαλο ή μ' ένα σκακίλι με άμμο, καθώς έσκυβε πάνω απ' το ντουλάπι της Σάιστά.

»Κι' αυτή τη φορά, το έγκλημα ανακαλύφθηκε σχεδόν άμέσως. Η μίς Τσάντονιχ έτυχε να δει φως στο άθλητικό περίπτερο κι έτρεξε εκεί...

»Η άστυνομία άρχισε να φρουρή το άθλητικό περίπτερο. Έτσι, ο φονιάς δε μπορούσε πια να ψάξει για τη ρακέτα και να την εξετάσει εκεί μέσα. Αλλ' η Τζούλια Άπτζον, ένα έξυπνο και γενναίο παιδί, ξανασκέφθηκε τα πράγματα και κατέληξε στο λογικό συμπέρασμα ότι είχε κάποια ιδιαίτερη σημασία ή παλιά ρακέτα της Τζένιφερ, που είχε γίνει τώρα δική της. Την πήρε στην κάμαρά της, την έψαξε συστηματικά, βρήκε το περιεχόμενό της και μού τώφερε. Τώρα το έχω εξασφαλίσει κάπου. Δεν υπάσχει λοιπόν πια λόγος να άπασχοληθούμε μ' αυτό.

»Μας μένει ακόμα ή τρίτη δολοφονία...

»Ο Ποναρό έρριξε μία ματιά γύρω. —Δε θα μάθουμε ίσως ποτέ τί ήξερε ή τί υποπτευόταν ή μίς Μπλάνς. Ίσως να είχε δη κάποιον να βγάλει απ' το κτίριο της σχολής, τη νύχτα που δολοφονήθηκε ή μίς Σπρίνγκερ... Όποιοδήποτε, ήξερε την ταυτότητα του φονιά και σκόπευε να του πάρει λεφτά για να σωπάσει...

»Μα δεν υπάσχει πιά επικίνδυνο πράγμα απ' το να έπιχειρήσεις να εκδιώξεις έναν άνθρωπο που έκανε μιά, ή ίσως και δύο δολοφονίες! Η μίς Μπλάνς δεν το σκέφθηκε... Η μίς Μπλάνς δεν το σκέφθηκε, για ν' άπαλλάξει απ' τον εκδιωκτικό της. »Αυτή είν' όλη ή ιστορία!

»Ο ντέτεκτιβ σταμάτησε πάλι. Βλέποντας όμως πως τον κούταζαν όλοι ερωτηματικά και με απορία, πρόθεσε χαμογελώντας:

—Καταλαβαίνω! Μένει ακόμη κάτι: Να βρεθεί ο δολοφόνος! »Λοιπόν, γυρεύουμε, πρώτα απ' όλα, κάποιον που βρισκότανε πού 3 μηνών στο Ραφάτ. Γιατί, για να ξέρω πως αυτό που ήρτισε ήταν κομμένο μέσα στη ρακέτα του τένις, έπρεπε να είχε δη το Μπόμπ Ρόουλινσον, την ώρα που το έκοβε εκεί μέσα. Είναι απλούστατο, όπως βλέπετε... Λοιπόν, ποιά απ' όλες σας βρισκότανε στο Ραφάτ, έδω και 3 μήνες;

»Η μίς Τσάντονιχ ήταν έδω τότε. Το ίδιο κι' ή μίς Τζόνσον. Αλλ' ή μίς Ρίτς έλειπε, αν δεν κάνω λάθος.

»Ήμουν άρρωστη, άπάντησε βιαστικά ή μίς Ρίτς. Είχα πάει κάπου ταξίδι για ν' αναρρώσω.

—Δεν το ξέραμε, αυτό, μέχρι πρό όλίγων ήμερών, που το άναφερε κάποιος τυχαία... Λοιπόν, αυτό το «κάπου», ήταν στο Ραφάτ; »Επειτα από ενός λεπτού σιωπής, ή μίς Ρίτς είπε ήσυχά:

—Μάλιστα, είχα πάει στο Ραφάτ. Γιατί όχι;

—Τι γυρεύατε εκεί, μίς Ρίτς;

—Σας έλεπα πως είχα άρρωστησει. Ο γιατρός μου σύστησε ένα ταξίδι, για να ξεκουραστώ και να δυναμώσω. Έγραψα στη μίς Μπουλτροντ και της έήτησα άδεια. Μου την έδωσε... Γιατί να μην πάω στο Ραφάτ;

»Η φωνή της δασκάλας έτρεμε έλαφρά, καθώς πρόσθεσε:

—Ήθελα άνάπαυσι και ήλιο...

—Δεν άναφέρατε ποτέ πως βρισκόσαστε εκεί την εποχή της επανάστασης;

—Γιατί να το άναφέρω; Τι σχέση έχει με τη δουλειά μου έδω;

—Όστόσο, σας άναγνώρισε κάποιος: ή μικρή Τζένιφερ... Είπε πως της φάνηκε ότι σας είχε δη στο Ραφάτ, αλλά συμπέρανε πως δε μπορούσε να ήσαστε σεις, γιατί εκείνη που είχε δη ήταν παλαιά, ενώ εσείς είσαστε άδύνατοι.

»Ο Ποναρό έσκυψε μπροστά, χαφώνοντας τα διαπεραστικά του μάτια στη μίς Ρίτς. Έπειτα έκανε ένα νόημα στον έπιθεωρητή Κέλσεϊ.

»Εκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, σηκώθηκε κι' άνοιξε την πόρτα. Και μπήκε στο δωμάτιο ή κ. Άπτζον, που περίμενε απ' έξω.

—Τι γίνεσθε, μίς Μπουλτροντ; είπε με κάποια άμνηστία. Με συγχωρείτε που είμαι λίγο ακατάστατη, αλλά μόλις πού όλίγου γύρισα άεροπορικά από την Άγκυρα...

—Δεν έχει σημασία, τη διέωψε ο ντέτεκτιβ. Θέλωμε κάτι να σας ρωτήσουμε.

—Κυρία Άπτζον, είπε ο Κέλσεϊ, όταν ήρθατε να εγγραφώτε την κόρη σας στο σχολείο και βρισκόσαστε στο γραφείο της μίς Μπουλτροντ, κυτιάσατε απ' το

παραθύρο και βγάλατε μία κραυγή, σαν να είδατε και ν' άναγνώρισατε κάποιο πρόσωπο. Έτσι;

—Η κ. Άπτζον τόν κυτιάσε μ' άπορία.

—Στο γραφείο της μίς Μπουλτροντ, είπατε;... Α, ναι, τώρα θυμάμαι! Έχετε δίκιο...

—Έκπληγώκατε που είδατε έδω το πρόσωπο αυτό;

—Ναι, μάλλον... Έπειτ' από τόσα χρόνια...

—Αηλαδή, απ' την εποχή που εργαζόσαστε στην κατασκόπεια;

—Ναι. Ποιόν από 15 χρόνια... Και άπόρησα τι γύρευε έδω.

—Έχετε την καλοσύνη να κυτιάσετε γύρω και να μάς πείτε αν βλέπετε τώρα έδω μέσα αυτό το πρόσωπο;

—Βεβαίως, άπάντησε άδίσταχτα ή κ. Άπτζον.

Κι' έδειξε την Άνν Σάπλαντ.

»Η γραμματέας τινάχτηκε όρθια. Ήταν τόσο γρήγορη ή κίνησή της, ώστε δεν την πρόλαβαν ο Κέλσεϊ κι' ο Άνταμ, μ' όλο που το περιμένανε.

Κρατούσε τώρα στο χέρι της ένα μικρό πιστόλι πλακέ και σημάδευε μ' αυτό την κ. Άπτζον.

Μα ή μίς Μπουλτροντ, γρηγορώτερη απ' τους δύο άντρες, πετάχτηκε και στάθηκε μπροστά στην κ. Άπτζον. Το ίδιο έκανε συγχρόνως κι' ή μίς Τσάντονιχ.

—Όχι, όχι εσάς!... φώναξε. Και σκέπασε με το σώμα της τη διευθύντρια, τη στιγμή που έπεφτε ή πιστολιά... Δέχτηκε τη σφαίρα στο στήθος, κλονίστηκε και σφοδιάστηκε κάτω. Η μίς Τζόνσον έτρεξε κοντά της.

»Ο Άνταμ κι' ο Κέλσεϊ είχαν άφοπλίσει την Άνν Σάπλαντ και την κρατούσαν γερά, όσο κι' αν πάλευε σαν άγριόγατα για να τους ξεφύγει.

—Δέγαμε τότε πως ήταν φόνισσα, παρ' όλη τη νεαρότητα ήλικίας της, είπε λαχανιασμένη ή κ. Άπτζον. Δέγαμε πως ήταν μιά απ' τις πιο επικίνδυνες κατασκόπους.

—Ψέμματα!... ούρλιασε ή Άνν Σάπλαντ.

—Δεν είναι καθόλου ψέμματα, είπε ο Ποναρό. Είσατε πραγματικά επικίνδυνη. Περάσατε ζωή τυχοδιωκτική. Όλες οι δουλειές που κάνατε, ως τώρα, είχαν ένα κοινό σκοπό: να μαζεύετε πληροφορίες, για να τις έμμεταλλεύσθε ύστερα. Είχατε έργοασθή σε μιά έταιρεία πετρελαίων, ύστερα σ' ένα άρχαιολόγο που γύριζε σε διάφορα μέρη του κόσμου, σε μιά ήθοποιό που είχε «προστάτη» της κάποιο διάσημο πολιτικό...

»Απ' τα 15 χρόνια σας, κάνατε την κατασκόπο, αλλά για διάφορα άφεντικά... για όποιον σας πλήρωνε καλλίτερα. Συχνά, παίζατε διπλό παιχνίδι.

»Σε ώριμες θέσεις, εργασθήκατε με ψευδώνυμο. Αυτό γινόταν όταν είχατε παραιτηθεί από την προηγούμενη δουλειά σας, με την

πρόφασι πως θα πηγαίνατε στο σπίτι σας, κοντά στην άρρωστη μητέρα σας.

»Αλλ' υποπτεύομαι πως ή ήλικιωμένη και μιστρόελλη γυναίκα που επισκέφθηκε και που ξη σ' ένα χωριουδάκι μαζί με μιά γοργούλα που την περιποιείται, δεν είναι καθόλου μητέρα σας. Τη χρησιμοποίησατε για δικαιολογία, όταν θέλατε να παραιτηθείτε από μία θέση που δε σας ενδιέφερε πιά.

»Την τελευταία φορά, που υποτίθεται πως περάσατε 3 μήνες με τη «μητέρα» σας, είχατε πάει στο Ραφάτ... όχι σαν Άνν Σάπλαντ, αλλά σαν Άγγέλικα ντι Τορέντο, Σπανιόλα χορεύτρια του καμπα-

ρέ. Στο ξενοδοχείο, μένατε στο διπλό δωμάτιο από της κ. Σάτκλιφ. Κι' έτσι σας δόθηκε, σίγουρα, ή είκαιρία να ήητε το Μπόμπ Ρόουλινσον να κούβη τα πετράδια μέσα στη ρακέτα του τένις.

»Δε μπορούσατε να πάρετε τότε τη ρακέτα, διαβάσατε όμως τις ετικέτες πάνω στις άποσκενές της κ. Σάτκλιφ κι' έτσι μπορούσατε να παρακολουθήσετε τα ίχνη της. Δε δυσκολεύηκατε εξ άλλου να βρήτε μιά θέση γραμματέως έδω.

»Ο σκοπός σας ήταν να πάτε μιά νύχτα στο άθλητικό περίπτερο και να πάρετε τα πετράδια μέσα απ' τη ρακέτα.

»Μα κάνατε το λογαριασμό σας

χωρίς τη μίς Σπρίνγκερ, που σας παρακολούθησε και που άναγκασθήκατε να την πυροβολήσετε.

»Αργότερα, ή μίς Μπλάνς έπιχείρησε να σας εκδιώξει και τη σκοτώσατε κι' αυτήν. Σας φαίνεται τόσο φυσικό πράγμα ο φόνος!

»Η Άνν Σάπλαντ ξέσπασε σε φοιχτές βλαστήμιες, που κάνανε όλους να κοκκινίσουνε. Η μίς Τζόνσον είχε γονατίσει στο μεταξύ δίπλα στη μίς Τσάντονιχ.

—Φοβάμαι πως είναι βαρειά τραυματισμένη, είπε. Καλλίτερα να μη τη μετακινήσουμε καθόλου ώσπου νάβρω ή γιατρός.

»Ο έπιθεωρητής Κέλσεϊ φανό-

ταν πως είχε ακόμη κάποια άπορία.

—Ξέρουμε τώρα ποιός σκότωσε τη μίς Σπρίνγκερ και τη μίς Μπλάνς, είπε στον Ποναρό. Τη μίς Βάνσιταρτ όμως;... Είναι άπολύτως άδύνατο νάκανε κι' αυτό το έγκλημα ή Άνν Σάπλαντ. Έχει ένα άτράνταχτο άλλοθι, για τη νύχτα εκείνη.

»Ο Ποναρό δε μπόρεσε ν' άπαντήση άμέσως, γιατί είχε φτάσει ή ώρα.

»Έξέτασε τη μίς Τσάντονιχ και κούνησε το κεφάλι του, μ' ένα ύφος που σήμαινε πως δε μπορούσε να κάνει τίποτα...

»Όστόσο, ο Κέλσεϊ, ο Ποναρό

Κάθε άψογο πουκάμισο είναι από ύφασμα ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

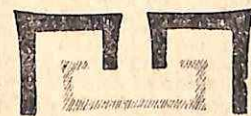
ΤΡΙΚΟΛΙΝΕΣ

Για κάθε άντρα, που ντύνεται
με πολυτέλεια

ΠΟΠΛΙΝΕΣ

Έξασφαλίζουν κομψή εμφάνισι,
γούστο, στερεότητα, έφαρμογή

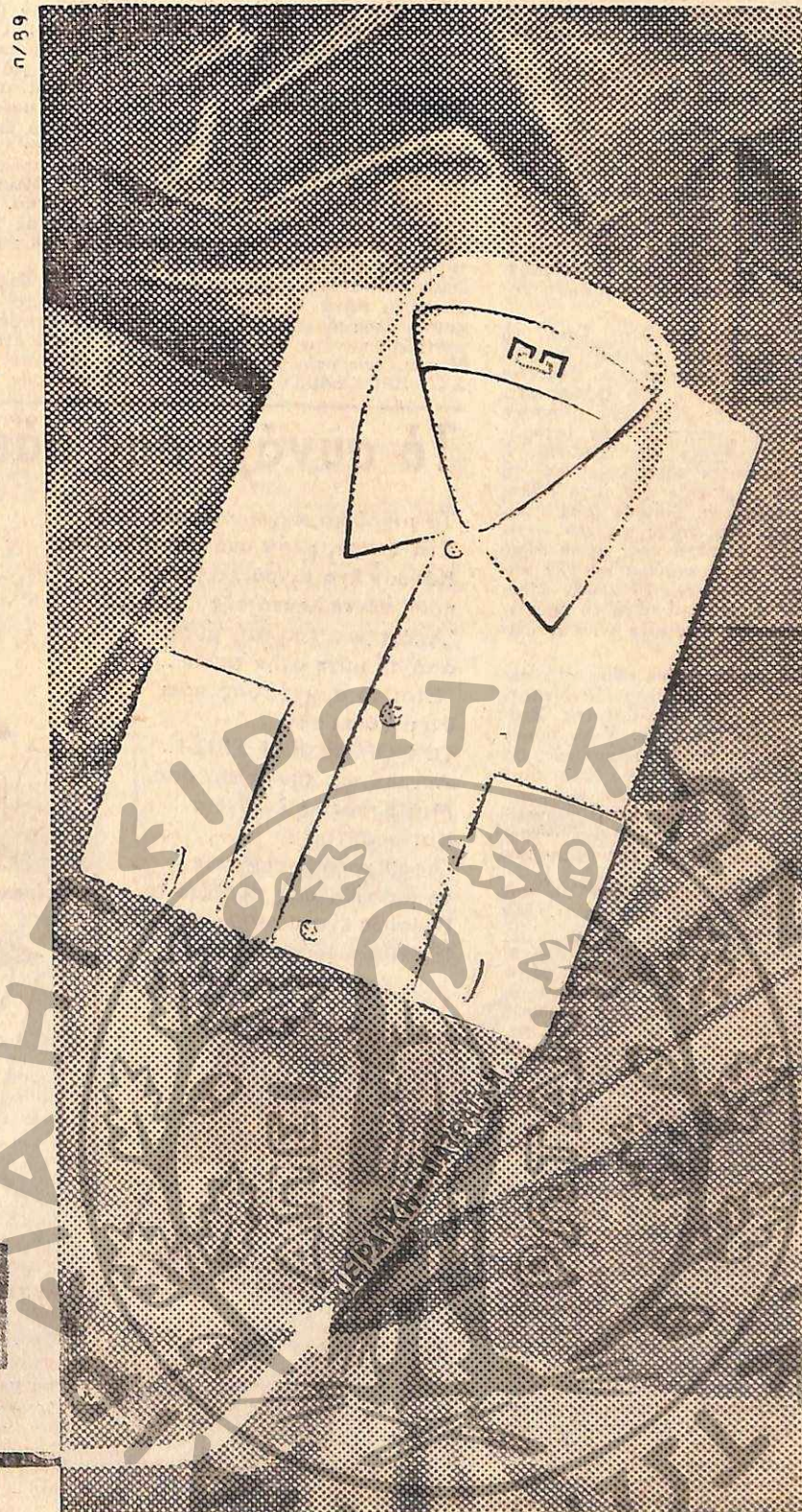
Οι ποπλίνες και οι τρικολίνες Πειραϊκής - Πατραϊκής δεν μπαίνουν στο πλύσιμο, γιατί είναι SANFORIZED, έχουν άνεστηλους χρωματισμούς και άντέχουν ιδιαιτέρως στα σύγχρονα μέσα πλυσίματος



ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ντύνει, στολίζει, ναισιούμπει!

Το σήμα και το όνομα
που έγγυώνται την ποιότητα



— Η μίς Μπουλστροντ τον άφισαν κοντά στην πληγωμένη και πέρασαν σ' ένα άλλο δωμάτιο.

— Ναι, τό άλλοθι της. Άνν Σάπλαντ είναι πραγματικό, δήλωσε τότε ο ντεντέκι. Αύτη σκότωσε τη μίς Σπρίνγκερ και τη μίς Μπλάινς. Άλλ' η μίς Βάνισατ... δολοφονήθηκε άπ' τη μίς Τσάντουϊν.

— Τη μίς Τσάντουϊν; φώναξαν η μίς Μπουλστροντ κι' ο Κέλσεϋ. — Έτσι νομίζω... Η μίς Τσάντουϊν άγαπούσε πάρα πολύ τό Μήντοουμπαν...

— Καταλαβαίνω!... μουμούρισε η μίς Μπουλστροντ. Έπερε να τό σκεφθώ... Ξέλετε να πείτε...

— Όλο να πώ ότι ήταν κοντά σας άπ' την άρχή, πώς θεωρούσε τόν έαυτό της σά συνεταίρο σας. Όταν άρχισατε να λέτε πώς θ' άπουοθήςτε, περιεμε πώς θά σάς άντικαθίστουσε αύτη...

— Μα ήταν πολύ μεγάλη στά χρόνια, παρατήρησε η μίς Μπουλστροντ.

— Έχετε δικιο, συμφώνησε ο Πουαρό. Κι' ήταν μάλλον άκατάλληλη γιά διευθύντρια. Μα ή ίδια είχε διαφορετική γνώμη. Πιστευε πως έποεπε να πάρε τη θέση σας, όταν θά φεύγατε. Κατάλαβε όμως πώς είχατε διαλέξει γιά άντικαταστάτρια σας τη μίς Βάνισατ. Αυτό την έκανε να τό μήση θανάσιμα.

— Τό ποτήρι ξεχείλισε, όταν, τό Σάββατοκύριακο έκεινο, φύγατε άπ' τό Μήντοουμπαν κι' άρίσαστε στη θέση σας τη μίς Βάνισατ. Τό βράδυ της Κυριακής άνήσυχ κι' ένκεντριμένη άπ' την ιστορία της «άπαγωγής» της Σαίστά, η μίς Τσάντουϊν σηκώθηκε άπ' τό κρεβάτι... κι' είδε φως στό άθλητικό περίπτερο. Νόμισε πώς ήταν κλέφτης. Και πήγε να τόν άντιμετωπίσει μονάχη της, άφου πήρε ένα άπ' τά σακκούλια με την άμμο πού υπάχουν στό χώλλ. Σκόπευε ν' άμυνθώ μ' αυτό τό πρόχειρο όπλο, άν δοκίμαζε να της έπιτεθώ ο κλέφτης.

— Και ποίον βρήκε μέσα στό περίπτερο; Τήν Έλννορ Βάνισατ, να έξετάζει τό ντουλάπι της Σαίστά. Σηέφθηκε τότε: « Άν ήμουν ένας άλήτης ή ένας κακοποιός, θά την πλησίαζα σιγά-σιγά άπό πίσω και θά τη χτυπούσα στό κεφάλι. Καθώς δε ή σκέψη αύτη σχηματίσθηκε μέσα στό μυαλό της, σήκωσε τό σακκούλι με τήν άμμο και χτύπησε!...

— Τήν άλλη στιγμή, συνήλθε και συνασθάνθηκε τί είχε κάνει. Μα ήταν άργά πιά...

— Δέ μπορώ να καταλάβω τί γύρευε στό περίπτερο ή μίς Βάνισατ, παρατήρησε ή διευθύντρια.

— Πιστεύω πώς είχε παραχθώ με την εξαφάνιση της Σαίστά, περισσότερο άπ' όσο έδειχνε, γιατί ή άπαγωγή είχε γίνει την ήμερα πού σάς άντικαθίστουσε υπεύθυνα. Πήγε λοιπόν στό περίπτερο, με την έλπίδα να βρή μέσα στό ντουλάπι της Σαίστά κανένα στοιχείο σχετικό με την εξαφάνισή της.

— Γιά όλα έχετε έξηγήσεις, κύριε Πουαρό! Θά μού πείτε τώρα ποιά σκοπό είχαν έκείνα τά σκίτσα πού σάς έφτιασε ή μίς Ρίτς;

— Ήθελα να δοκιμάσω την ικανότητα της Τζένιφερ ν' άναγνωρίσει μιά φαινογονμία. Βεβαιώθηκα έτσι ότι ή μικρή αύτη ήταν πολύ άπασχολημένη με τίς δικές της δουλειές. Δέν άναγνώρισε ένα σκίτσο της μίς Μπλάινς με διαφορετικό χτένισμα. Άκόμη λιγότερο θά μπορούσε ν' άναγνωρίσει την Άνν Σάπλαντ, με την όποία δέν είχε καθημερινή συνάφεια.

— Α, καταλαβαίνω! Πιστεύετε πως ή γυναίκα πού έφερε την καινούρια σακέτα στη Τζένιφερ, ήταν ή Άνν Σάπλαντ.

— Άκριβώς. Σάν κατάσκοπος, ήξερε να μεταμφιέζεται γρήγορα. Μιά ξανθεία περούκα, ένα αλλοιώτικο σχεδιάσμα τών φρυδιών, ένα φανταχτερό φόρεμα και καπέλλο... κι' έγινε άγνωστη.

— Έχω μιά άπορία άκόμη γιά τη μίς Ρίτς... μουμούρισε ή διευθύντρια, συλλογισμένη.

— Ο Πουαρό έροίξε μιά ματιά στόν Κέλσεϋ κι' έκείνος βγήκε να είδοποίηση τη δασκάλα.

— Σε δυό-τρία λεπτά, έφτασε ή μίς Ρίτς. Ήταν κατάχολμη.

— Ξέλετε να μάθετε τί έκανα στό Ραράτ; είπε στη μίς Μπουλστροντ, λίγο προκλητικά.

— Νομίζω πως τό μάντεψα άπάντησε έκείνη.

— Ο Πουαρό θεώρησε σωστό να βγή έξω και να τίς άρίσει μόνες.

— Δέν είναι αυτό πού φαντάσθηκε; πρόσθεσε τότε ή μίς Μπουλστροντ. Ή Τζένιφερ είπε πώς ήσαστε τότε π' ο π α χ ε ι ά. Δέν ύποπτεύθηκε πως τό «άχως» αυτό ήταν άπό έγκυμοσύνη.

— Ναι, επρόκειτο να γίνει μητέρα, όμολόγησε ή μίς Ρίτς. Δέν ήθελα όστόσο να εγκαταλείψω τη δουλειά μου εδώ. Τη συνέχισα όσο ήταν δυνατόν. Όταν πιά ή κατάσταση μου έγινε πολύ φανερή, πήρα ένα πιστοποιητικό γατρού ό-τι ήμουν άρρωστη κι' ότι χρειαζόμουν άνάπαυσι.

— Έφρυα άπ' την Άγγλία, πέρα σ' ένα μέρος μακρινό, όπου πιστευα πως δέ θα συναντούσα κανένα γνωστό... Τό παιδί μου ήθεε στον κόσμο... νεκρό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Τό συνάχι σας πάει καλά!

Τά μικρόβια κάνουν ώραία ζωή!

Στά ζεστά, μέσα στό μαντήλι σας,

Κάνουν ένα μικρό περίπατο,

κάθε πέντε λεπτά της ώρας...

*Από την τσέπη στη μύτη,

άπό τη μύτη στην τσέπη...

*Έτσι τό συνάχι σας πάει

θαυμάσια!!

ΟΧΙ ΟΜΩΣ ΚΑΙ ΣΕΙΣ!

Λοιπόν γιά τήν ύγεια σας,

Μιά δραστική ενέργεια

Και πρακτική:

*Αφού χρησιμοποιήσετε

τό μαντήλι σας πετάξτε το.

Βεβαίως ένα μαντήλι ΤΕΜΠΟ

*Έτσι άποφεύγετε τήν

έπαναμόλυνση!



ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
Αθήνα: Νίκης 9 — Τηλ. 225-739

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙ

ΤΗΝ Τετάρτη έλειπε πάντα ή ύπηρεσία της—γι' αυτό και ή Μαρτίν Καντιέ δηλητηρίασε μιά Τετάρτη, κατά τό βράδυ, τόν άντρα της.

Τό είχε σχεδιάσει μήνες τώρα, καθώς καθόταν στην κινητή πολυθρόνα της κοντά στό παράθυρο, μ' ένα βιβλίο στα γόνατά της.

Δέν δυσκολεύτηκε καθόλου να βρή τό άρσενικό, πού της χρειαζόταν: 'Ο Φίλιπ, ο άντρας της, τό χρησιμοποιούσε μαζί με άλλα φάρμακα γιά να καταπολεμή τή παράσιτα στις τριανταφυλλίες του.

Είχε μαζέψει όσο της χρειαζόταν και τό έκρυψε σ' ένα φακελάκι. 'Τότεο' από τό φαγητό, βρήκε μιά πρόφασιν γιά να άπομακρύνει τόν Φίλιπ γιά μιά στιγμή άπό τό δωμάτιο. Τότε άδειασε τό φακελάκι με τό άρσενικό στό φλυτζάνι του καφέ...

— * 'Ο Φίλιπ Καντιέ δέν την παντρεύτηκε ούτε άπό έρωτα, ούτε άπό συμφέρον. Τήν πήρε, γιατί περιεμενε ένα παιδί—άπό έναν άλλον. Γι' αυτό οι γονείς της τόν δέχτηκαν σαν σωτήρα, μ' όλο πού κόντευε τά 40 και δέν ήταν εύπορος.

— * Όσο προχωρούσε ή έγκυμοσύνη της Μαρτίν, τόσο την περιπατούσαν ο άντρας της. 'Όταν όμως γεννήθηκε τό παιδί της νεκρό, έκείνος τή μήσησε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς του. Τήν είχε παντρευτή μόνο και μόνο, γιατί θά τού έδινε ένα παιδί, πού δέ μπορούσε έκείνος να δημιουργήσει και πού τό ήθελε τόσο πολύ. Δέν τη συγχωρούσε πού τόν είχε «πατήσει», όπως έλεγαν...

— * Από την ήμερα, πού γύρισε άπό τήν κλινική, ο Φίλιπ της φρονόταν σαν να ήταν ξένη. Οι πρώτοι μήνες τού γάμου της ήταν μαρτύριο γιά τήν Μαρτίν.

— * Επειτα, πού κλείσει χρόνος, άρχισε να τόν άπατά. 'Εκείνος τό έμαθε άμέσως, δέν έδειξε όμως τίποτε. 'Έτσι πέρασαν μερικά χρόνια. Ή μόνη του «έκδικηση» ήταν ότι την άφνεσε σε διαζύγιο.

— * Έτσι τήν άνάγκασε να ζή μιά διπλή ζωή, να λήη συνεχώς ψέματα—ένώ ή Μαρτίν άπ' προτιμύσεις χίλιες φορές τό διαζύγιο.

— * 'Ο Φίλιπ είχε όρκιστή ό-τι θά την έκανε δυστυχισμένη. Τό πέτυχε τέλεια με τη σωπή του και τη φανερή περιφρόνησι, πού της έδειχνε. Ποτέ δέν της έκανε σκηές, αλλά πετούσε μόνο καμμία εθρονική παρατηρησι ή την πλησίαζε άθόρυβα γιά να χαρή την τρομάρα της, όταν θά τόν έβλεπε ξαφνικά, μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο στό χείλι του, δίπλα της.

— * Μιά μέρα δέν κρατήθηκε ή Μαρτίν. 'Έπεσε πάνω του και άρχισε να τόν χτυπά με τίς γραδιές της.

— * Έκείνος δέν κούνησε καν τό χέρι του. Τήν κύτταξε όμως με τόση περιφρόνησι, ώστε σταμάτησε άμέσως να τόν χτυπά.

— * Λίγο καιρό μετά άπό αυτό τό περιστατικό, ή Μαρτίν γνώρισε έναν έρωγάφο. Τόν έλεγαν Παλέμο. Άγαπήθηκαν σοβαρά και έκείνος της πρότεινε να πάρε διαζύγιο και να παντρευτούν.

— * Ένα βράδυ άποφάσισε, λοιπόν, να μιλήσει στό Φίλιπ. Θά τού έλεγε όλη την αλήθεια γιά να τελειώσει αύτη ή μαρτυρική ζωή.

— * Ξέρεις ότι πάχυνες πολύ; τού είπε μιά στιγμή. 'Ο Παλέμο, πού είναι μεγαλύτερος σου, έχει πολύ πιο νεανικό σωμα...

— * Ποιός είναι ο Παλέμο; ρώτησε ο Φίλιπ με παγερό ύφος.

— * Ο φίλος μου... ο άντρας μου, όταν θά χωρίσουμε έμεις οι δυό! τού είπε άποφασιστικά.

— * Δέ θά σου δώσω ποτέ την έλευθερία, πού ποθείς, της είπε. Πήγαινε με όποιον θέλεις, άν αυτό σ' εύχαριστή. Άλλά θά μείνεις κοντά μου, γιά πάντα!

— * Η Μαρτίν, όσο τόν έβλεπε έ-τσι άτάραχο, σαν να μόν επρόκειτο γιά κατι, πού ένδιέφερε τόν ίδιο, τόσο θυμωσε πού πολύ.

— * Δέν ξαναμίλησαν γι' αύτην την ύπόθεσι. Ή Μαρτίν περνούσε τά άπογεύματα με τόν Παλέμο, χωρίς να κρύβεται πιά. Και περιεμενε την κατάλληλη ώρα γιά να φύγει μαζί του. Θά εγκατέλειπαν τή Γαλλία και θά πήγαιναν μαζί—χωρίς διαζύγιο—στην πατρίδα του, στην Ιταλία. Έκει δέ θά μπορούσε να τούς κάνει πιά τίποτα ο Φίλιπ.

— * Άλλά τό δυστύχημα της Μαρτίν ματαίωσε όλα τά σχέδια.

— * Είχε τή συνήθεια να καθαρίζει τό πρώτο Σάββατο κάθε μήνα τά

παράθυρα τού σπιτιού της. Τά παράθυρα αυτά είχαν ένα ιδιαίτερο σύστημα: Δέν άνοιγαν πλαγίως, αλλά άπό πάνω πρós τα κάτω, σιγά-σιγά. Τό ένα όμως παράθυρο στην κορεδατοκάμαρα της είχε χαλάσει και έστρεπε κάποιος να βαστάει ψηλά τό τζάμι, γιά να μόν πέρη γο του προς τα κάτω και χτυπήσει έκείνον, πού τό έβλεπε.

— * Έκείνο τό Σάββατο, λοιπόν, ή παραθυρκαλάς δέν ήθεε και ή Μαρτίν άποφάσισε να πλύνη μόνη της τά παράθυρα, μιά πού τα είχε έτοιμάσει όλα γιά τη δουλειά αύτη.

— * Παρακάλεσε, λοιπόν, τόν Φίλιπ να της βαστήξω τό χαλασμένο τζάμι. Δέν ύπομάρτησε τίποτε, αλλά τό στιγμή, πού έπεσε στό κελάτι, κατάλαβε άστραχιά τί είχε συμβώ: Δέν ήταν δυστύχημα! Ήταν έγκλημα! Τό τέλειο έγκλημα!

— * 'Ο Φίλιπ είχε άφρσει γιά μιά στιγμή τό τζάμι (προσποιήθηκε ότι τού γλύστησε), πού έπεσε πάνω του και τη χτύπησε. Τότε έλασε τήν ίσορροπία της και έπεσε στό δρόμο.

— * Ξάπνισε παραξενεμένη στό νοσοκομείο. Δέν περιεμενε πως θά γλύτωνε.

— * Όποτε δέν πέτυχε τό έγκλημα τού Φίλιπ; άναρωτήθηκε.

— * Άλλά μόνο άργότερα, όταν οι γιατροί της είπαν ότι θά έμενε παράλυτη, κατάλαβε ότι δέν είχε σκοπό να τη σκοτώσει, αλλά να τη δέσει μαζί του. Και θυμήθηκε τά λόγια του:

— * Θά μείνεις γιά πάντα μαζί μου.

— * Ναι, αυτό ήταν! Τη σακέτυπε γιά να μη μπορεί πιά ποτέ να φύγει άπό κοντά του!

— * Δέν τό είχε προσετοιμάσει, βέβαια, τό έγκλημα του, γιατί δέ θά μπορούσε να μαντέψει ότι δέ θά μπορούσε ή παραθυρκαλάς ή εθ' όταν τού παρουσιάστηκε ή αύτη! Ποιός όμως θά την πίστευε, άν θά έλεγε ότι έγινε επίτηδες;

— * Όποτε θά πέθαινε χωρίς να τόν έκδικήθώ; Ήταν άπελπισμένη, γιατί είχε πάρε την άπόφασιν να τελειώσει τή ζωή της.

— * Έτσι, άπάντησε, χωρίς έλεος στά χείρα τού Φίλιπ, χωρίς τη δυνατότητα να ξεφύγει άπό τη σκληρότητα και τη βασανιστική εθωρότητα και τη βασανιστική ενόρα νεία του, ή ζωή της θά ήταν ένα άτέλειωτο μαρτύριο. Χίλιες φορές προτιμότερος ο θάνατος άπό τέτοια ζωή!

— * Στα πέντε χρόνια, πού ήταν παντρεμένοι, ο Φίλιπ κατώρθωσε να την έμνηστική: πρώτα ψυχικά και τώρα σωματικά. Πώς να έκδικήθώ; Δέ σκεφτόταν πιά τίποτ' άλλο άπό την έκδικήσι!

— * Όταν γύρισε σπίτι, μετά άπό πολλούς μήνες άγονίας στό νοσοκομείο, ήταν άγνώριστή. Είχε γεράσει τρομερά και ή ματιά της ήταν σκληρή. 'Ο Φίλιπ πήγαμε κάθε μέρα στό νοσοκομείο και φανόταν τρομαγμένος με την αλλαγή αύτη.

— * Ή ύπηρετρία, πού είχε πάρει, τόν καιρό, πού έκείνη ήταν στό νοσοκομείο, έμενε γιά να φροντίσει τό σπίτι.

ΓΙΑ ΦΟΝΟ

— * Η Μαρτίν είχε γίνει πραγματικά άγνώριστή. Δέν ήθελε πιά να βλέπει κανέναν άπό τούς γνωστούς της. Έβαρε όλα τά φορέματά της μαύρα, έπαυε να μακιγάρει και χτενίζοταν σαν γοία γυναίκα.

— * Θά νομίζω ο κόσμος ότι έχει πένθος, παρατήρησε ο Φίλιπ. — * Μα έχω πένθος! τού άπάντησε.

— * Έκείνος δέν είπε τίποτα. Είχε κι' αυτός γεράσει, τά μαλλιά του είχαν άσπίσει και βαθείς οφίδες χάραξαν τό πρόσωπό του. Πότε, πότε την κατούσε με κάποια έκφρασι λύπης ή τύφους. Ή Μαρτίν δέ μπορούσε να καταλάβη τί ήταν άπό τά δυό!

— * Μα δέν τού είπε τίποτα, ότι δηλαδή ήξερε τό έγκλημα του, και προσποιήθηκε ότι πίστευε στη δική του έκδοχή: ότι επρόκειτο γιά δυστύχημα.

— * Κοιμά, όμως, έτοιμάσε τό δικό της έγκλημα. Ένα μήνα πού μπροστά είχε κανονίσει κάθε λεπτομέρεια. Τί δηλητήριο θά τού έδινε, πόσο θά τού έδινε και πότε θά τού τό έδινε...

— * Έφθασε, λοιπόν, ή Τετάρτη. Στις 6 και 30, ο Φίλιπ γύρισε άπό τό γραφείο του, όπως κάθε μέρα. Ή Μαρτίν έστρεψε λιγάκι. Άλλά βρήκε γοήνορα τη ψυχραιμία της, όταν ο Φίλιπ έσκυψε και τη φίλησε, όπως κάθε μέρα, στό μέτωπο.

— * Θά στρώσω τό τραπέζι, είπε ο Φίλιπ. Άφου λείπει ή ύπηρετρία, θά φάμε άσφαλώς κάτι χορού... Δέ μιλήσαν, όσο έτρωγαν. 'Όταν τελείωσαν τό φαγητό τους, ή

Μαρτίν έστρεψε όλόκληρη. Νόμιζε ότι θά έσπαζε ή καρδιά της. Δέ μπορούσε να άποφασίσει να πη τη φράσι, τη μωρία φράσι. Έπ' τέλους, είπε σιγά:

— * Θέλεις έναν καφέ;

— * Όχι, άπάντησε ο Φίλιπ, αδιάφορα.

— * Η Μαρτίν είχε προβλέψει αύτη τήν περίπτωσι.

— * Έγώ όμως θά ήθελα λίγο καφέ, τού είπε.

— * Ε, τότε πίνω κι' εγώ, είπε έκείνος.

— * Σε λίγο ο Φίλιπ έφερε τόν καφέ. Τότε ή Μαρτίν σηκώθηκε με δυσκολία. Δέν τόν άφνεσε να φέρη τά φλυτζάνια άπό τό μπουφέ. Της γλύστησε όμως ένα φλυτζανάκι άπό τό χέρι και έσπασε μπροστά στό τραπέζι. 'Ο Φίλιπ μάζεψε τά κομμάτια και πήγε στην κουζίνα γιά να πετάξω στα σκουπίδια.

— * Όταν γύρισε, πού είδε, πούν πέση άναίσθητος, δίπλα στό άρρωχο σωμα της γυναίκας του, ήταν τό εθρονικό χαμόγελό της.

— * Μόνο όταν ξύπνησε, λίγες ώρες αργότερα και είδε τίς χειροπέδες στα χείρα του και γύρω του μερικούς άρτυνομικούς, κατάλαβε ότι ή Μαρτίν είχε έκδικήθω με τόν πού φρόκτο τρόπο: Δέν τού έδωσε τόσο άρσενικό, ώστε να τόν σκοτώσει! Ή μικρή δόσι δέν ήταν παρά μιά πρόφασιν! Ήταν μιά πρόσκλησι γιά φόνο! Ή Μαρτίν ήθελε να περάσει ο Φίλιπ όλο τό μαρτύριο της προφυλακίσσεως, της δίτης, της καταδίκης. Γι' αυτό είχε έκείνο τό εθρονικό χαμόγελο στα χείλι της πούν πεθάνω!

— * Τόν καταδίκασαν σε θάνατο και τόν έστειλαν στη λαμυρία. 'Ο Φίλιπ όμως όρκισόταν ως τό τέλος ότι δέν ήθελε ποτέ να τη βλάψω, ότι τό άτύχημά της, πού γι' αυτό έκείνη τόν έκδικήθηκε, ήταν πραγματικό δυστύχημα. Άλλά δέν τόν πίστευαν.

— * Κι' όστόσο—όσο παράξενο κι' άν φαίνεται—ο δολοφόνος έλεγε τήν αλήθεια!

— * Άλλά σου ελα χίλιες φορές ότι δέν τό ήθελα, ότι δέν έστειναν,

— * Ψέματα, γέλασε ή Μαρτίν εθρονικά. Ψέματα!...

— * Τότε ο Φίλιπ σηκώθηκε και προχώρησε τρεκλίζοντας. 'Όσο δυνατόν, τόσο πού έ-ξαινος.

— * Σε λίγο ο Φίλιπ έφερε τόν καφέ. Τότε ή Μαρτίν σηκώθηκε με δυσκολία. Δέν τόν άφνεσε να φέρη τά φλυτζάνια άπό τό μπουφέ. Της γλύστησε όμως ένα φλυτζανάκι άπό τό χέρι και έσπασε μπροστά στό τραπέζι. 'Ο Φίλιπ μάζεψε τά κομμάτια και πήγε στην κουζίνα γιά να πετάξω στα σκουπίδια.

— * Όταν γύρισε, πού είδε, πούν πέση άναίσθητος, δίπλα στό άρρωχο σωμα της γυναίκας του, ήταν τό εθρονικό χαμόγελό της.

— * Μόνο όταν ξύπνησε, λίγες ώρες αργότερα και είδε τίς χειροπέδες στα χείρα του και γύρω του μερικούς άρτυνομικούς, κατάλαβε ότι ή Μαρτίν είχε έκδικήθω με τόν πού φρόκτο τρόπο: Δέν τού έδωσε τόσο άρσενικό, ώστε να τόν σκοτώσει! Ή μικρή δόσι δέν ήταν παρά μιά πρόφασιν! Ήταν μιά πρόσκλησι γιά φόνο! Ή Μαρτίν ήθελε να περάσει ο Φίλιπ όλο τό μαρτύριο της προφυλακίσσεως, της δίτης, της καταδίκης. Γι' αυτό είχε έκείνο τό εθρονικό χαμόγελο στα χείλι της πούν πεθάνω!

— * Τόν καταδίκασαν σε θάνατο και τόν έστειλαν στη λαμυρία. 'Ο Φίλιπ όμως όρκισόταν ως τό τέλος ότι δέν ήθελε ποτέ να τη βλάψω, ότι τό άτύχημά της, πού γι' αυτό έκείνη τόν έκδικήθηκε, ήταν πραγματικό δυστύχημα. Άλλά δέν τόν πίστευαν.

— * Κι' όστόσο—όσο παράξενο κι' άν φαίνεται—ο δολοφόνος έλεγε τήν αλήθεια!

— * Άλλά σου ελα χίλιες φορές ότι δέν τό ήθελα, ότι δέν έστειναν,

— * Ψέματα, γέλασε ή Μαρτίν εθρονικά. Ψέματα!...

— * Τότε ο Φίλιπ σηκώθηκε και προχώρησε τρεκλίζοντας. 'Όσο δυνατόν, τόσο πού έ-ξαινος.

— * Σε λίγο ο Φίλιπ έφερε τόν καφέ. Τότε ή Μαρτίν σηκώθηκε με δυσκολία. Δέν τόν άφνεσε να φέρη τά φλυτζάνια άπό τό μπουφέ. Της γλύστησε όμως ένα φλυτζανάκι άπό τό χέρι και έσπασε μπροστά στό τραπέζι. 'Ο Φίλιπ μάζεψε τά κομμάτια και πήγε στην κουζίνα γιά να πετάξω στα σκουπίδια.

— * Όταν γύρισε, πού είδε, πούν πέση άναίσθητος, δίπλα στό άρρωχο σωμα της γυναίκας του, ήταν τό εθρονικό χαμόγελό της.

— * Μόνο όταν ξύπνησε, λίγες ώρες αργότερα και είδε τίς χειροπέδες στα χείρα του και γύρω του μερικούς άρτυνομικούς, κατάλαβε ότι ή Μαρτίν είχε έκδικήθω με τόν πού φρόκτο τρόπο: Δέν τού έδωσε τόσο άρσενικό, ώστε να τόν σκοτώσει! Ή μικρή δόσι δέν ήταν παρά μιά πρόφασιν! Ήταν μιά πρόσκλησι γιά φόνο! Ή Μαρτίν ήθελε να περάσει ο Φίλιπ όλο τό μαρτύριο της προφυλακίσσεως, της δίτης, της καταδίκης. Γι' αυτό είχε έκείνο τό εθρονικό χαμόγελο στα χείλι της πούν πεθάνω!

— * Τόν καταδίκασαν σε θάνατο και τόν έστειλαν στη λαμυρία. 'Ο Φίλιπ όμως όρκισόταν ως τό τέλος ότι δέν ήθελε ποτέ να τη βλάψω, ότι τό άτύχημά της, πού γι' αυτό έκείνη τόν έκδικήθηκε, ήταν πραγματικό δυστύχημα. Άλλά δέν τόν πίστευαν.

— * Κι' όστόσο—όσο παράξενο κι' άν φαίνεται—ο δολοφόνος έλεγε τήν αλήθεια!

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— * Ψέματα, γέλασε ή Μαρτίν εθρονικά. Ψέματα!...

— * Τότε ο Φίλιπ σηκώθηκε και προχώρησε τρεκλίζοντας. 'Όσο δυνατόν, τόσο πού έ-ξαινος.

— * Σε λίγο ο Φίλιπ έφερε τόν καφέ. Τότε ή Μαρτίν σηκώθηκε με δυσκολία. Δέν τόν άφνεσε να φέρη τά φλυτζάνια άπό τό μπουφέ. Της γλύστησε όμως ένα φλυτζανάκι άπό τό χέρι και έσπασε μπροστά στό τραπέζι. 'Ο Φίλιπ μάζεψε τά κομμάτια και πήγε στην κουζίνα γιά να πετάξω στα σκουπίδια.

— * Όταν γύρισε, πού είδε, πούν πέση άναίσθητος, δίπλα στό άρρωχο σωμα της γυναίκας του, ήταν τό εθρονικό χαμόγελό της.

— * Μόνο όταν ξύπνησε, λίγες ώρες αργότερα και είδε τίς χειροπέδες στα χείρα του και γύρω του μερικούς άρτυνομικούς, κατάλαβε ότι ή Μαρτίν είχε έκδικήθω με τόν πού φρόκτο τρόπο: Δέν τού έδωσε τόσο άρσενικό, ώστε να τόν σκοτώσει! Ή μικρή δόσι δέν ήταν παρά μιά πρόφασιν! Ήταν μιά πρόσκλησι γιά φόνο! Ή Μαρτίν ήθελε να περάσει ο Φίλιπ όλο τό μαρτύριο της προφυλακίσσεως, της δίτης, της καταδίκης. Γι' αυτό είχε έκείνο τό εθρονικό χαμόγελο στα χείλι της πούν πεθάνω!

— * Τόν καταδίκασαν σε θάνατο και τόν έστειλαν στη λαμυρία. 'Ο Φίλιπ όμως όρκισόταν ως τό τέλος ότι δέν ήθελε ποτέ να τη βλάψω, ότι τό άτύχημά της, πού γι' αυτό έκείνη τόν έκδικήθηκε, ήταν πραγματικό δυστύχημα. Άλλά δέν τόν πίστευαν.

— * Κι' όστόσο—όσο παράξενο κι' άν φαίνεται—ο δολοφόνος έλεγε τήν αλήθεια!

— * Άλλά σου ελα χίλιες φορές ότι δέν τό ήθελα, ότι δέν έστειναν,

— * Ψέματα, γέλασε ή Μαρτίν εθρονικά. Ψέματα!...

— * Τότε ο Φίλιπ σηκώθηκε και προχώρησε τρεκλίζοντας. 'Όσο δυνατόν, τόσο πού έ-ξαινος.

— * Σε λίγο ο Φίλιπ έφερε τόν καφέ. Τότε ή Μαρτίν σηκώθηκε με δυσκολία. Δέν τόν άφνεσε να φέρη τά φλυτζάνια άπό τό μπουφέ. Της γλύστησε όμως ένα φλυτζανάκι άπό τό χέρι και έσπασε μπροστά στό τραπέζι. 'Ο Φίλιπ μάζεψε τά κομμάτια και πήγε στην κουζίνα γιά να πετάξω στα σκουπίδια.

— * Όταν γύρισε, πού είδε, πούν πέση άναίσθητος, δίπλα στό άρρωχο σωμα της γυναίκας του, ήταν τό εθρονικό χαμόγελό της.

— * Μόνο όταν ξύπνησε, λίγες ώρες αργότερα και είδε τίς χειροπέδες στα χείρα του και γύρω του μερικούς άρτυνομικούς, κατάλαβε ότι ή Μαρτίν είχε έκδικήθω με τόν πού φρόκτο τρόπο: Δέν τού έδωσε τόσο άρσενικό, ώστε να τόν σκοτώσει! Ή μικρή δόσι δέν ήταν παρά μιά πρόφασιν! Ήταν μιά πρόσκλησι γιά φόνο! Ή Μαρτίν ήθελε να περάσει ο Φίλιπ όλο τό μαρτύριο της προφυλακίσσεως, της δίτης, της καταδίκης. Γι' αυτό είχε έκείνο τό εθρονικό χαμόγελο στα χείλι της πούν πεθάνω!



ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΡΟΚΑ, Η ΣΑΪΤΑ ΚΑΙ Η ΒΕΛΟΝΑ

ΜΙΑ φορά ζούσε ένα κοριτσάκι, που έχασε τους γονείς του, όταν ήταν ακόμη πολύ μικρό. Στην άκρη του χωριού, κοντά στο δάσος, έμενε η νονά του σ' ένα μικρό σπίτι. Ήταν φτωχιά, γιατί ζούσε με ό,τι κέρδιζε από τη δουλειά των χεριών της, μά λυπηθήκε το καυμένο το κοριτσάκι, που είχε μείνει ολόμοναχο στον κόσμο, και το πήρε κοντά της. Το κοριτσάκι μεγάλωσε έτσι στο σπίτι της νονάς, τη βοηθούσε στο ράψιμο και στον άρ- γαλειό και σιγά-σιγά έγινε μία όμορφη, σεμνή και εργατική κοπέλλα.

Όταν ήταν δεκαπέντε χρόνων, αρρώστησε βα- ρειά η νονά του, που ήταν πιά γριά. Τη φώνα- ξε, λοιπόν, κοντά στο κρεβάτι της και της είπε: — Μην κλαίς, κόρη μου! Νοιώθω ότι ο Θεός θα με πάρη γρήγορα κοντά του. Σου αφήνω το σπίτι μου, που θα σε φυλάει από τον ήλιο, τη βροχή και τους βοριάδες. Και μαζί με το σπίτι σου χαρίζω και τη ρόκα, τη σαΐτα και τη βε- λώνα μου. Μ' αυτά θα μπορέσης να κερδίσεις τη ζωή σου, όπως την κέρδιζε εγώ ως τώρα και για τους δυο μας.

Η νονά έδωσε την ευχή της στην κοπέλλα, Εκλει- σε τα μάτια της και ξαπώθηκε.

Η λυπητή της 'Αλίκη — έτσι έλεγαν την κοπέ- λλα — ήταν μεγάλη. Μά έπρεπε να ζήσει και γι' αυτό, όταν έμενε ολόμοναχο, άρχισε — όπως ερ- ρωπεί — όταν ζούσε ακόμη η νονά της — να ερ- γάζεται όλη την ημέρα. Σκούπιζε το σπίτι, που έλαμπε από την πάσπα, μαγείρευε το φαγητό της και, όταν τελείωνε τις δουλειές του νοικοκυ- ριού, καθόταν για να κλώση, να ύφνη και να ράψει.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι η ευχή της νονάς της τη βοήθησε, γιατί μόλις τελείωνε ένα ύφασμα ή ένα χαλί στον άργαλειό της ή μόλις έρραβε ένα που- κάμισο με τη βελόνα της, αμέσως έρριχνόταν κά- ποιος άγνωστος, που της ακριβολήγαν τη δου- λειά των χεριών της. Έτσι δεν της έλειπε το ψάμι και από το ύστερημα της πάντα έβρισκε κά- τιστους φτωχούς, που έρχονταν να ζητήσουν τη βοήθειά της.

Εκείνον τον καιρό ο γιος του βασιλιά άρχισε να κάνει μία περιόδια στη χώρα του πατέρα του. Ήθελε να βρή μια καλή και φρόνιμη κοπέλλα, για να την κάνει γυναίκα του και αργότερα βα- σίλισσα.

Θα διαλέξω, έλεγε, εκείνη, που θα είναι η πιο φτωχή, μά και ταυτόχρονα η πιο πλούσια της χώρας.

Όταν έφθασε, λοιπόν, μία μέρα στο χωριό, που ζούσε η 'Αλίκη, ρώτησε — όπως συνήθιζε να κάνει σ' όλα τα μέρη, που πήγαινε: — Ποιά είναι εδώ η πιο πλούσια και ποιά η πιο φτωχή κοπέλλα;

Του έδειξαν τότε το σπίτι της πιο πλούσιας, μά η πιο φτωχή, έλεγαν, ήταν αφοσιωμένη στο μικρό σπι- τάκι της, όπου έρραβε και έκλωθε μερνούχτα.

Όταν το βασιλόπουλο πέρασε από το σπίτι της πλούσιας κοπέλλας, εκείνη καθόταν μπροστά στην πόρτα της στολισμένη σαν άρχοντοπούλα. Μόλις το είδε, σηκώθηκε και το χαιρέτησε με σεβασμό.

Το βασιλόπουλο την κύταξε, χωρίς να της μι- λήσει και προσπάρησε.

Όταν έφτασε στο σπίτι της φτωχιάς 'Αλίκης, βρήκε την πόρτα κλειστή. Κύταξε τότε από το παράθυρο και είδε ότι η κοπέλλα καθόταν στην καμαρούλα της και έρραβε ένα φουστάνι.

Την ίδια στιγμή η 'Αλίκη σηκώσε το κεφάλι της, είδε το βασιλόπουλο στο παράθυρο και κοκ- κίνισε από τη ντροπή της. Έπρεπε όμως να τε- λειώσει ως το βράδυ το φουστάνι για την πλού- α.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Μία διούλλαβη λέξι

Η δασκάλα προσπαθεί να μάθει στον Τοτό τί είναι μία διούλλαβη λέξι. Τού φέρνει διάφορα παραδείγματα, τού μαθαίνει απ' έξω τον κανό- να και στο τέλος ευχαριστημένη τον ρωτάει: — Έλπίζω τώρα να καταλάβες το μάθημα, δεν είναι έτσι;

Μά βέβαια, κυρία! απαντάει σοβαρά και με αυτοπεποίθηση ο Τοτός.

Ε, τότε, πές μου μία διούλλαβη λέξι. Μάτι... προφέρει ο μικρός.

Μπράβο, Πολύ σωστά. Αλλά γιατί τώρα είναι διούλλαβη;

Γιατί έχωμε δυο μάτια! απαντάει θριαυ- λωνικά ο Τοτός.



— Είσαι πραγματικά η πιο φτωχιά από όλες, αλλά κι' η πιο πλούσια, της είπε το βασιλόπουλο.

σια κοπέλλα του χωριού κι' έτσι δεν είχε καιρό να πάη να χαιρετήσει το βασιλόπουλο. Κατέβασε πάλι τα μάτια της κι' εξακολούθησε το ράψιμο και το κέντημα της.

Έπειτα, όταν έφθιγε το βασιλόπουλο, η φτωχιά 'Αλίκη άνοιξε μία στιγμή το παράθυρο της καμα- ρούλας της.

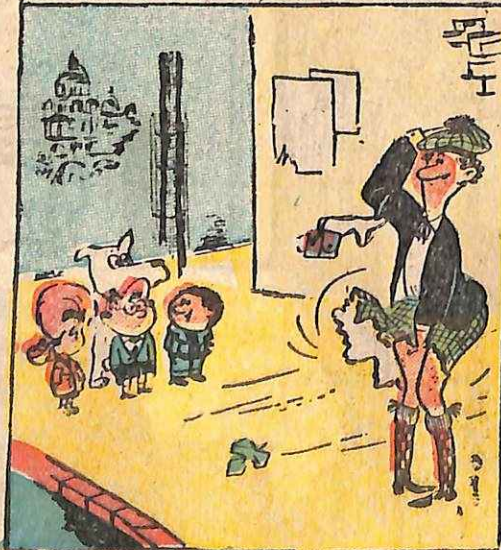
Κάνει ζέστη, έδω μέσα! είπε.

Μά η αλήθεια είναι ότι είχε ανάψει από τη ντροπή της, που αντίκρισε το βασιλόπουλο έξω ά- πό το φτωχικό της.

Υστερα κάθισε πάλι και πήρε τη ρόκα της. Κι' ενώ τα δαχτυλά της έστρίβαν γρήγορα το νήμα, τραγουδούσε ένα παλιό τραγούδι, που είχε ακούσει κάποτε:

«Ρόκα μου, ροκούλα και καλή νοικοκυρούλα, τότε θάρρη ο καλός μου απ' τα πέρατα του κόσμου!...»

Μόλις όμως σταμάτησε για μία στιγμή τη δουλειά της, είδε αφανισμένη ότι η ρόκα κου- νήθηκε από τη θέση της, βγήκε από την πόρτα



— Σας πώλεγα εγώ πως δεν είναι γυ- ναικα!...

του σπιτιού και άρχισε να τρέχει στο δρόμο, που είχε πάρει το βασιλόπουλο. Και ένα έτρεχε και στριφογυρνούσε χαρούμενη, έφτιαχνε μόνη της ένα νήμα, που έλαμπε σαν χρυσάφι. Και σε λίγο χά- θηκε στο δάσος.

Τότε η 'Αλίκη, που δεν είχε πιά ρόκα για να κλώση, κάθισε στον άργαλειό της και άρχισε να ύφνη μία μεταξωτή μαντίλα για την πλούσια κοπέλλα.

Η ρόκα στο μεταξύ είχε φτάσει κοντά στο βασιλόπουλο. Κι' εκείνο, όταν είδε το χρυσό νή- μα στο δρόμο, είπε:

— Για να δούμε, που θα μας θγάλη. Και γυρίζοντας τ' αλόγο του, ακολούθησε το χρυσό νήμα.

Η 'Αλίκη όμως, ενώ δούλευε στον άργαλειό της, σιγανά τραγουδούσε ένα παλιό τραγούδι, που είχε ακούσει κάποτε:

«Σαΐτα μου, σαΐτούλα, και καλή νοικοκυρούλα, τότε θάρρη ο καλός μου απ' τα πέρατα του κόσμου!...»

Τότε η σαΐτα πετάχτηκε από το χέρι της και βγήκε στην πόρτα του σπιτιού της. Εκεί, μπρο- στά στο κατώφλι, άρχισε να ύφνη μόνη της ένα τόσο όμορφο χαλί, που δεν έρριχνόταν όμορφο- τερο στον κόσμο. Άριστερά και δεξιά ήταν σκορ- πισμένα τριαντάφυλλα και κρίνα και στη μέση, πάνω σε χρυσό φόντο, ήταν άνθισμένα δέντρα και θάμνοι. Κι' ανάμεσα τους έσπερσε λαγούς κι' έ- λαφια, ενώ στα κλαδιά των δέντρων καθόνταν πο- λύχρωμα πουλιά. Κι' όλα ήταν τόσο ζωντανά, που νομίζες ότι τώρα κιάσας κι' άρχιζαν να κελαϊδούν!

Η 'Αλίκη, που είχε χάσει τώρα και τη σαΐτα της, κάθισε για να ράψει ένα μεσοφόρι για την πλούσια κοπέλλα του χωριού. Κι' ενώ έαστούσε τη βελόνα στο χέρι της, τραγουδούσε ένα παλιό τραγούδι, που είχε ακούσει κάποτε:

«Βελόνα, βελονούλα, και καλή νοικοκυρούλα, τότε θάρρη ο καλός μου απ' τα πέρατα του κόσμου!...»

Η βελόνα τότε πετάχτηκε από το χέρι της και άρχισε να τρέχει πάνω-κάτω, στην καμαρά και στην κουζίνα, στη σοφίτα και στο υπόγειο, και να σκουπίζει, να τρίβει και να γυαλίζει το πάτωμα, τα έπιπλα και τους τοίχους, ώσπου όλα έγιναν ανώριστα: το πάτωμα δεν ήταν πιά χωματένιο, αλλά από γυαλιστερό περλέτο, τα έπιπλα δεν ήταν πιά από πεκουσάνιδα, αλλά από καρυδιά και από μαόνι, με χρυσά στολίσια, και οι κερ- τίνες ήταν φτιαγμένες από βελούδο και μεταξί.

Εκείνη τη στιγμή έφτασε το βασιλόπουλο — που το είχε φέρει ως την πόρτα το χρυσό νήμα της ρόκας — μπροστά στο σπίτι της 'Αλίκης. Πή- δισε από το αλόγο του, πάτησε στο όραίο χαλί μπροστά στο κατώφλι της πόρτας, που το είχε φτιάξει μόνη ης η σαΐτα, και μπήκε στο δω- μάτι.

Η 'Αλίκη κόκκινε από τη ντροπή της, σηκώθηκε από τη θέση της. Φορούσε ακόμα τα φτωχικά της ρούχα, μά η όμορφη και η φρονιμάδα της την έκαναν πιο ελκυστική, ακόμη κι' αν ήταν στολι- σμένη με τα πιο πλούσια φορέματα.

Τότε το βασιλόπουλο της είπε:

— Είσαι πραγματικά η πιο φτωχιά από όλες, αλλά και η πιο πλούσια, γιατί είσαι καλή, και εργατική. Έλα μαζί μου, όμορφη κοπέλλα, Έσθ θα γίνης γυναίκα μου!

Η 'Αλίκη δέ μίλησε, μά κοκκίνισε τόσο πολύ από τη χαρά της, που έμοιαζε μ' ένα υπέροχο τριαντάφυλλο.

Το βασιλόπουλο της έδωσε το χέρι του, την πή- ρε στην αγκαλιά του, τη φίλησε και ανέβηκε μαζί της στο αλόγο του.

Πίσω τους ακολουθούσαν η ρόκα, η σαΐτα και η βελόνα. Χόρευαν χαρούμενα και έλεγαν τόσα τραγούδια, όσα έλεγε σ' όλα τα χρόνια της μο- ναχιάς της η 'Αλίκη, όταν εργαζόταν. Έκαναν μάλιστα τόσο φασαρία, που μαζεύονταν ο κόσμος στο δρόμο, για να δει τι τρέχει. Κι' όταν είδαν όλοι τη φτωχιά 'Αλίκη πάνω στο αλόγο μαζί με το βασιλόπουλο είπαν δόξαρι:

— Ας πάμε μαζί τους στο παλάτι!

Έτσι έφτασαν όλοι εκεί με χορούς και τρα- γούδια.

Και την άλλη μέρα στο γάμο της με το βα- σιλόπουλο, η 'Αλίκη φόρεσε το χρυσό φουστάνι, τη χρυσή μαντίλα και το χρυσό μεσοφόρι, που είχε ετοιμάσει για την πλούσια κοπέλλα του χω- ριού της.

Κι' έζησε εύτυχισμένη με το βασιλόπουλο, που ανέβηκε σε λίγο στο θρόνο του πατέρα του και την έκανε βασίλισσα.

Μά και βασίλισσα η 'Αλίκη δεν αποχωρίστηκε ποτέ τις καλές συντροφίμες της φτωχικές της και της μοναχιάς της: τη ρόκα, τη σαΐτα και τη βελόνα της.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΣΗΣ ΚΑΙ Ο... ΠΙΝΑΚΑΣ

— Φτάνω στο σπίτι του Ρισή και δε βρίσκω κανένα... Μά τι βλέπω, καταπάστηκε τώρα και με τη ζωγραφική;... Άς του σιγουρίσω λιγάκι αυτό το ακατάστατο ντουλάπι, ώσπου να ξαναγυρίση...



— Εδύναως έχω σπίτι μου ένα φά- μακο, που εξαφανίζει όλους τους λεκέ- δες... Άς τρέξω, λοιπόν...



— Καταπληκτικό!... — Άπίστευτο!... — Τι χρώματα!... — Τι ευαισθησία!...



— Αυτά τα κουτιά είναι σχεδόν άδεια... Άς τα πάω λοι- πόν, στο υπόγειο!...



— Καταστροφή!... Του λερωσα το καινούργιο του καπά- στρο τραπεζομάντηλο. Ξέρω πόσο το καμαρώνει και πόσο παλαιοχαρκτης είναι... Άμάν τί έχω ν' άκούσω!...



— Για κύττα!... Γιατί να μην εκ- θέσω κι' εγώ το τραπεζομάντηλο...



— Πίνακας!... Τραπεζομάν- τηλο!... Δεν καταλαβαίνω τί- ποτα!...



— Ρισή μου, πούλησα ένα πίνακα σου και μπορείς με τα χρήματα, που σου φέρνω, ν' αγοράσής πενήντα τραπεζο- μάντηλα...

Σκηνή του δρόμου, δοσμένη από μικρή μαθητριά μας, έπεται από σύντομη σπουδή της Α. Β. C.



ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΠΛΟΥΣΙΟ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΙΤΟ

είναι μία έγγραφη στην Α. Β. C. για σχέδιο ή και ζωγραφική με σπουδή στο σπύτι, όπου και αν μένετε. Το δώρο αυτό θα συνοδεύεται και με ένα ΒΑΛΙΤΣΑΚΙ κομψό και πρακτικό, με σύνεργα και ωλικά σχέδια-ζωγραφικής, που δίνει ξεχωριστή χαρά στα παιδιά και τα εύκολη στην εργασία τους, όπως και τους μεγάλους. Ωποφελήθηκε λοιπόν και σεις και πραγματοποιήστε τώρα την έγγραφη των παιδιών σας ή και τη δική σας, για προσωπική σας αναμνηστική και μάλιστα πολύτιμη, που όπως είναι φυσικό θα την επωφεληθούν άρκετα και τα παιδιά σας. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας ή αν έμπορεύσεστε είτε μένετε σ' επαρχία, γράψτε μας το ταχυτέρο για να λάβετε το αναλυτικό μας τεύχος δωρεάν και χωρίς καμία υποχρέωση σας.

ΣΧΟΛΗ Α. Β. C.

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 - Τηλ. 623.880
Τ. 134.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλάτ. 'Αγίου Κωνσταντίνου, 'Ομόνοια) 9-11 π.μ. και 4-8 μ.μ. - Τηλ. 525.387

ΕΝΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ



ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ

PASSAP

ΠΛΕΚΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΒΑΡΙΑΙΑ
Μονόπλεκτες, δίπλεκες, τετράπλεκες από 3.950 μέχρι 11.800 ΚΟΛΟΚΟΙΤΡΩΝ 15-ΑΘΗΝΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ 130 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Επισκεφθείτε μας.

ΕΥΚΟΛΟ ΠΛΕΞΙΜΟ...
ΟΜΟΡΦΟ ΠΛΕΚΤΟ!
'ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μαγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532.563.

γραφήση με νέες απ' όλων τον κόσμο, ιδιαίτερος από τη Σουηδία, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο D. KALLAS, FRANKFURT A.M., LANGE STRASSE, 26, ZIM. 26 GERMANY ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλων τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 28 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο FOTIS TRIANTAFILLOU, B.O. BOX, 1635, USUMBURA, URUNDI, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλων τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 29 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο GEORGIOS A. και ο STAVROS A., 25 BRECKNOCK RD, LONDON, N. 19, ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με 'Ελληνίδες απ' όλων τον κόσμο, ιδιαίτερος από τη Θεσσαλονίκη και την Κύπρο.

Ο GHRISTAKIS GENNARIS, 70 SYDNER RD, LONDON N.W. 16, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλων τον κόσμο, ηλικίας 17-25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο M. DEMETRIU 67 NORTHCHURCH RD., LONDON, N.I., U.K., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλων τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. I. XYLARAS, BOM RETOR SAO - PAULO, BRASIL, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, στην ελληνική, αγγλική και ποτογαλική γλώσσα.

Ο FILIPPOS P.TROU, 193 ISFELD RD. N.T., LONDON, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας μέχρι 50 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο G. KIRIAKOU, 227 TERMINUS ROAD, EASTBOURNE, SUSSEX ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλων τον κόσμο, ηλικίας 17-20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο D. MARIS και ο ANTONIOS PSARULAKIS, 42 OBERHAUSEN RHLD, CRISTIAN STEGER STR. 31, GERMANY, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλων τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα.

Αν φίλοι, ο GU'DO GERCONE, (23 χρόνων) και ο E. KLEFOTOYANNIS, (22 χρόνων), 105 ST. FITZROY MELBOURNE, VIC. AUSTRALIA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, και απ' όλων τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. ALEXAKIS, INCO THOMPSON MANITOBA, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλων τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. DIMITRIU, ο C. MALIOS' ο JOHN PEPAS και ο F. DIMITRIU, 25 KOOYONG ROAD, ARMADILE 1, VIC., MELBOURNE, AUSTRALIA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με 'Ελληνίδες, ηλικίας 18-23 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο LOUIS KARAS, 88 DULUTH WEST MONTREAL, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες, από το εξωτερικό και το εσωτερικό, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο FOTIOS GOGOS ELA-

STON WERK BATERN C.M.B. H. WALT KREIBURG, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ιδιαίτερος από τη Θεσσαλονίκη. Λάρισα, Κατερίνη και Έλασσόνα.

Ο D. TSIRONIS, 3903 SAINT JURBAIN 54 MONTREAL, CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες, ηλικίας μέχρι 23 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελεν επακολουθήσει.

Ο ANASTASIOS GOUNDIS, RUA ALMEIDA LIMA 828 BRAZ SAO - PAULO, BRAZIL, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλων τον κόσμο, ιδιαίτερος από την Ελλάδα και την Κύπρο, στην ελληνική και ιταλική γλώσσα, με σκοπό την αντιστασιακή γραμματισμού και κατ'επαγγελματία.

Ο THOMAS GOURVAS, INCO Co THOMPSON MANITOBA, CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο G. POLITIS, Co INCO THOMPSON MANITOBA, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 19-22 χρόνων.

Ο S. KARATSIAS, SALIG ST. 12 OFFENBACH MAIN GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο THEODOULOS KTRPARIANOU, 65 FERMOY RD. LONDON W. 9 ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλων τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο E. PAPADOPOULOS HALFES P.K. 527 NATO FORCES ISMIR TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 15-18 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο CHRISTOS KALOUDIS, K'OLN MAUENHEIM NEUE KEMPENER ST. 207 GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 20-23 χρόνων, στην ελληνική ή στη γερμανική. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο S. SPIROS DELIYIANNIS, TRIANON CAFF 550 CHURCH ST EAST PRETORIA, S. AFRICA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ιδιαίτερος από την Τρίπολη, με αποκλειστικό σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο JOHN SPANIDES, 399 ANDRIES STREET 399 PRETORIA SOUTH AFRICA T.V. L., ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 20-25 χρόνων, ιδιαίτερος από τη Ν. Υόρκη και τον Καναδά, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο NIKOS, (16 χρόνων), BUVUK ADA NEVRUZ SOK 12, ISTANBUL, TURKITE, επιθυμεί αλληλογραφήσει με νέες απ' όλων τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο N. DALAS, STUTTGART W. ROTBUHL STRASSE 141, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 20-25 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο D. ONOFRIU, 15 AXMINSTER RD, HALLWAT, 1 LONDON ENGLAND, ζητεί αλληλογραφήσει με νέες απ' όλων τον κόσμο, ηλικίας 18-20 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Τώρα είναι καιρός

ΓΙΝΕΤΕ ΚΟΜΨΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Αρχίστε από σήμερα

Μέρες χαρούμενες έρχονται. Οι γιορτές πλησιάζουν. Το συγκύρισμα του σπιτιού, τα απαραίτητα γλυκά, τα δώρα, οι αγορές στα καταστήματα και οι επισκέψεις στη μοδίστρα, για κάποιο καινούργιο φρεσκομπακί, όλα αυτά, θα σας κρατήσουν, άφροντες, σε μία κατάσταση ούρας και φροντίδας. Προσέξτε όμως, μήπως, σ' αυτή την ώρα της φασαρίας, φροντίζοντας τους άλλους, ξεχάσετε τον εαυτό σας, τη σιλουέτα σας. Πώς θα μπορούσατε να διασκεδάσετε, και να χαρήτε, όταν αισθάνεστε το σώμα σας δυσκίνητο, και βαρύνον από τα κιλά που ίσως έχετε πάρει παραπάνω; Το λεπτό, και νεανικό σώμα αποτελεί το πιο βασικό σημείο της κομψής εμφάνισής σας, και αξιοποιεί θαυμάσια και το πιο άσημο πορτοφόλι που θα φέρετε. Αλλάστε, λοιπόν, το στυλ σας, όσο καλοπροαίρετη κι αν είναι, μπορεί να διορθώσει, ένα σώμα πλαστικό; Ποιά μακιγιάζ μπορεί να κρύψει ένα πρόσωπο που σκιάζεται από αλλομενόμενα από το πάχος; Αυτές οι μέρες, που μεσολαβούν μέχρι τις γιορτές, πρέπει να αποτελέσουν για σας, μία θαυμάσια ευκαιρία για να απαλλαγείτε το σώμα σας, από το περιττό βάρος και να το φρεσκάρετε. Ακολουθήστε από σήμερα, μία διαίτα, που θα σας δώσει απεριόριστη ενέργεια και θα σας δώσει την ευκαιρία να κλωνίσετε την υγεία, τα νεύρα και την ομορφιά σας. Στα φαρμακεία μπορείτε να βρείτε το περιφημο γερμανικό Τσάι Ρίχτερ, που είναι γνωστό σ' όλοκληρο τον κόσμο, εδώ και 50 χρόνια, ως αστάχ υγείας. Αγοράστε ένα κουτί - είναι φθινό - και πιείτε, κάθε πρωί, ένα φλιτζάνι τσάι Ρίχτερ. Το άδω αυτό, φυτικό παρασκεύασμα έχει την ιδιότητα να καταπολεμά την δυσκοιλιότητα και να εμποδίζει την απορρόφηση των πλεονεξουσών τροφών από το έντερο. Το τσάι Ρίχτερ, συντελεί στην αποτοξίνωση του οργανισμού και σας χαρίζει λεπτή σιλουέτα, χωρίς να σας φέρει νευρική εξάντληση και άτονία. Οι γιορτές πλησιάζουν, και ο καιρός περνά γρήγορα. Αρχίστε από σήμερα, συγχρόνως με τις άλλες ασχολίες σας, μία φυσιολογική κουζίνα, ομορφιάς και υγείας με το τσάι Ρίχτερ. Θα σας χαρίσει τη σιλουέτα, την χαρά και την άκτινη βολία ενός μανεκέν. Μπορείτε να το βρείτε σε όλα τα φαρμακεία.

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ

Τα σπία έτοιμάζονται. Από τώρα πρέπει να φρεσκάριστούν και να κολλαρισθούν οι κουρτίνες, τα σερίβς τσαγιού, τα καρέ ντέ τράμπλ που θα στολίσουν το σπίτι και θα δώσουν την γιορταστική ατμόσφαιρα. Κάτι που θα σας βοηθήσει αποτελεσματικά σ' αυτές τις δουλειές είναι η Γερμανική πλαστική Κόλλα ΜΠΕΛΛΑ.

Ός γνωστόν η Bella είναι Γερμανικό προϊόν και ξαναζωντανεύει τους χρωματισμούς, διευκολύνει το σιδερωμα και διατηρεί τον ρουχισμό φρέσκο και καλοσιδερωμένο.

Μέ ένα βαζάκι Κόλλα ΜΠΕΛΛΑ θα φρεσκάρτε γρήγορα και ξεκούραστα όλο το νοικοκυριό σας και θα είσαστε έτοιμη για τις γιορτές.

Ο GEORGE SPIROS, (24 χρόνων), 1980 MAIN ST., WINNIPEG 17, MAN CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες, ηλικίας 18-22 χρόνων, κατά προτίμηση με μαθήτριες.

Ο G. TRIANTAFILLOU, (28 χρόνων) και ο JOHN MOSENFASITES, 64 FAIRMONT WEST APT. 4, MONTREAL, QUE. CANADA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με 'Ελληνίδες, ηλικίας 16-23 χρόνων, κατά προτίμηση κομμωτρίσες, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο B. DOUVIS, (30 χρόνων), 512 EULIO AVE. TORONTO No 4, ONT. CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλων τον κόσμο, ηλικίας 18-27 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Όσες απαντήσουν, δε συνάψουν το γάμο με μία φωτογραφία τους.

Ο P. PAPPAS, 12 GERTON COURT LIVINGSTONE, NE. SALISBURY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-19 χρόνων.

Ο TONIS IOANNIDIS, 109 MERCERS RD. LONDON, No 19, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό. Ο STEVES ARGIROU, για τον οποίο η ίδια διευθύνει, επιθυμεί να αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες, σ' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες, σ' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες.

Ο G. LEONBERG, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο TH. BLINTZIOS, και ο E. BOM BOKALIS, LUPINEN, BOM BOKALIS, GERMANY, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο DRES CON, 380 BAY ST. MELBOURNE, MELBOURNE, VIC. AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 24-28 χρόνων, με σκοπό τη γνώση και ό,τι άλλο ήθελεν επακολουθήσει. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο WILLI C. V. D. HOONARD, WANTSNIJDER SGAARDE 122, DEN HAAG, HOLLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες, ηλικίας 18-22 χρόνων, στην αγγλική, γερμανική και γαλλική γλώσσα.

Ο THEOFANIS DIAMANTIS, (26 χρόνων), GEHENKIRCHEN BUMARCKSTRASSE 57, BEI TRATZ, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με ανώτερες απ' όλων τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΜΑΘΕΤΕ ΚΟΡΟ ΣΤΗΝ ΣΟΒΑΡΑΝ ΣΧΟΛΗΝ ΚΩΣΤΑ ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ

Διοικείας 4 (πάρδος 'Ερμού 18) Τηλ. 222.229
Πηλείται και μέθοδος χοροδ. Στά διεθνοπαιδείας και σχολήν του.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκαστην 9-3, τα απογεύματα μόνον επί συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. - Τηλέφ. 613.610. - Οικία 710.752.



Με NIVEA, τι πρόσωπο!

Χθές μόλις συναντήσατε το καθαρό, το φρέσκο πρόσωπο που σας μάγεψε με την λάμψη της ομορφιάς και της υγείας. ...Το μυστικό: NIVEA!

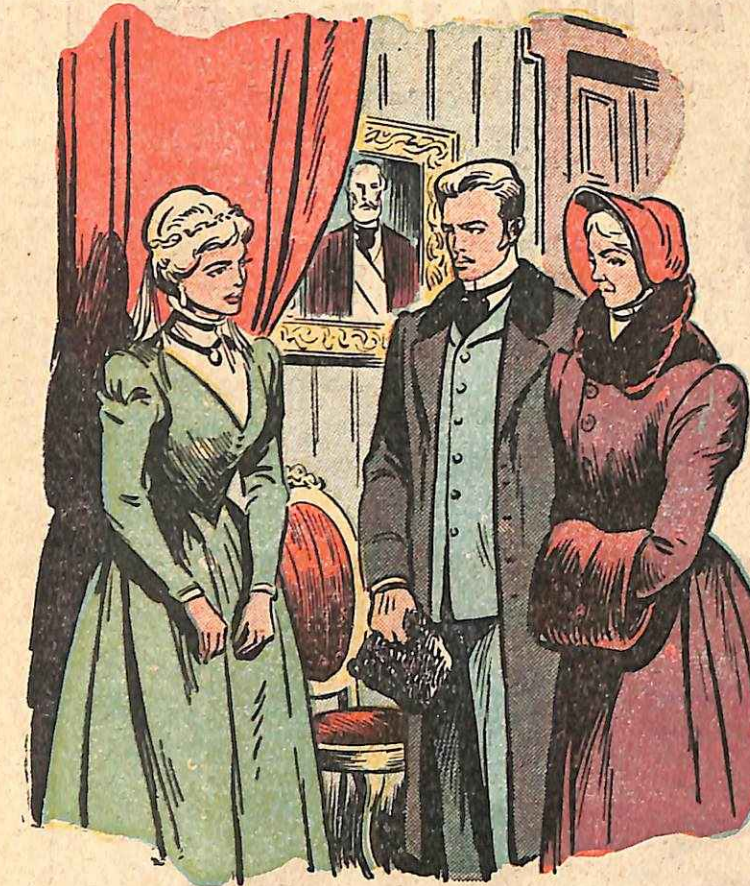
Βάζετε κάθε μέρα NIVEA και μετά κάνετε ελαφρό μασάζ. Έτσι η πολύτιμη Εύσερίτ, τα υδροχημουργα και τα λιπαρά συστατικά εισχωρούν βαθιά στους πόρους. Το δέρμα σας ανδίζει, είναι έτοιμο να ανδέξη στον

άερα, την κακοκαιρία και τα στραπάτσα του μακιγιάζ. Πάρτε κρέμα NIVEA. Κάθε κουτί περικλείει την ομορφιά για το δέρμα σας.



Η ομορφιά αρχίζει με την περιποίηση του δέρματος. Η περιποίηση του δέρματος αρχίζει με

NIVEA
ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIAS



Ο Χέρμαντ ήθελε να μου ζητήσει την άδεια να συνοδεύσει την κυρία...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΓΙΑ να περνούν οι ατελείωτες χειμωνιάτικες νύχτες στο παλιό οικογενειακό μας σπίτι, στην έσοχη, μέσα στην απέραντη γαλήνη και τη σιωπή του χιονιού, κάναμε γούστο να τραμάζουμε τις εξομολογήσεις μας, με ιστορίες φαντασμάτων και θρυλικών. Μια βραδιά ή γαϊ θεία μας, απ' τη Νορβηγία, ή δεσποινίς Φάξεν, που νομίζαμε πως κοιμότανε, έτσι χωμένη όπως ήταν στη βαθεία κι αναπάντητη πολυθρόνα της, σηκώθηκε απότομα, έσπασε τα κάτασπρα μαλλιά της και μίς είπε:

— Δέτε ιστορίες για πεθαμένους; Έ, λοιπόν, θα σας πω κι εγώ μια ιστορία. "Αν και θα σας φανή ολοσδιόλου φανταστική κι απίστευτη, πρέπει να την πιστέψετε απ' την αρχή ως το τέλος, γιατί είναι... η ιστορία της ζωής μου. Όταν η θεία Φάξεν αποφάσισε επί τέλους να μιλήσει;

— Ήταν εκεί πάνω, στο Ντόλι-ταν, στη Νορβηγία, άρχισε. Ζούσε ακόμη ο πατέρας μου κι' εγώ ήμουν δεκαεννιά χρόνων. Ήξεραν πως είμα πλούσια και πολλοί ήλθσαν να με πάρουν. "Απ' όλους όμως τους νέους, ο πατέρας μου, ίσως από συμφέρον, ίσως από την έπιβολή που εξασκούσε πάνω του κάποια κ. Γκούντε, επέμενε να με αρραβωνιάσει με το γιό αυτός της γυναίκας, το Χέρμαντ.

«Ο νέος αυτός ήσανε πολύ όμορφος, καί, φυσικά, περιήγησης. Κι' αλήθεια, θα γολακνούσαν πολύ αν με ζητούσε, ο ίδιος, όμως, με τη θέλησή του.

«Ός τότε όμως, μόνο περιφρόνηση είχε δείξει για μένα και αδιαφορία. Από τη μέρα ωστόσο, που η ευβόλιχη μητέρα του, του έλεγε τις σκέψεις και τις αποφάσεις της, η ψυχρή ευγένεια των τρόπων του,

μου φανέρωνε κάθε μέρα την έλλειψη κάθε συμπάθειας, κάθε φιλικού και τρυφερού αίσθηματος. "Ημουν πολύ νέα και δε μπορούσα να ξεδιαλύνω τα αισθήματα του Χέρμαντ, ωστόσο ένοιωθα μια βαθεία λύπη, μια πίκρα στην καρδιά μου γι' αυτή τη στάση του.

«Μερικές καλές φιληγάδες, απ' τη ζήλεια τους, δεν παρόλιναν να με πληροφορήσουν, κάπως άοριστα βέβαια, πως ο Χέρμαντ αγαπούσε μια άλλη γυναίκα. Δεν ήξερα σε

ποιόν να καταφύγω για να μάθω την αλήθεια, να βεβαιωθώ ή να καθυποχάσω—γιατί είχα άρχισε να συμπάθω τον αρραβωνιαστικό μου.

«Η γιορτή των αρραβώνων μας έγινε με κάθε μεγαλοπρέπεια στο άγροτικό χτήμα του πατέρα μου, πολύ πέρα από την πόλη. Μου έβλεπαν πως ήμουν πολύ όμορφη με το άσπασμένο στεφάνι των αρραβώνων, στολισμένο με μαργαριτάρια και χρυσάλλα, όπως συνήθιζε να έχει πέρα.

«Ήμουν, φαίνεται χαριτωμένη... πριν από πενήντα χρόνια... "Όλες όμως αυτές οι φιλοφρονήσεις, δε μου προξένησαν καμμία χαρά.

«Ο Χέρμαντ, σ' έλο αυτό το διάστημα, μόλις γύρισε να με δει, κι' έλο μιλούσε με κάποια νεοσύνη, την Κλάρα Βερντάλ, απ' τη Ρωσία. Φαντασθήτε τη λύσσα μου, όταν έβλεπα να χορεύει διαρκώς μαζί της.

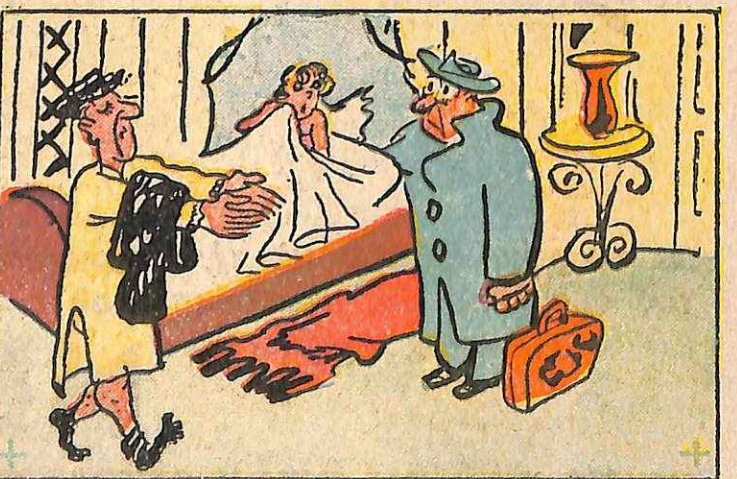
«Κατά τα μεσάνυχτα, ο κόσμος άρχισε να φεύγει. Δεν ξέρω, πως έφυγε, ή κ. Βερντάλ να μείνει με τους τελευταίους καλεσμένους.

«Δεν ήτανε κανείς εκεί να την συνοδεύσει ως το χτήμα της που δεν ήτανε και μακριά από μας. "Ετσι ο Χέρμαντ, με πολύ έπισημότητα, ήθελε να μου ζητήσει την άδεια, αν ήσανε δυνατόν, να συνοδεύσει την κυρία. "Εδωσα, φυσικά, τη συγκατάθεσή μου με πολλή περιφρόνηση. Εγώ καλούμαι από μέσα μου. Κλειστήρα στο δωμάτιό μου με μαύρα προασημάτια. Δεν έλειπα μάτι όλη τη νύχτα.

«Την άλλη μέρα οι φόβοι μου ά-

λθσαν. Οι χωρικοί βόηχανε άδειο το έλκυθρο του Χέρμαντ κι' ούτε ίχνος απ' αυτόν ούτε κι' απ' την κ. Βερντάλ. "Ο κόσμος υποθέσε, πως θα κατέβηκαν να περπατήσουν λιγάκι στο χιόνι, άπομακρύνθηκαν και καθήκανε μέσα στη χιονοθύελλα. "Ο χειμώνας ήτανε πολύς κι' όλες οι έρευνες, μέρες, βδομάδες, πήγαν χαμένες. "Ετσι σταμάτησε μια κάθε άλλη προσπάθεια γι' αυτούς.

«Πέρασαν οι μήνες, τα χρόνια



— Προσέξε μη τόν ξυπνήσεις, χουσε μου, είναι ο ύπνοδάτης του επάνω πατώματος κι' έκανε λάθος στην πόρτα!...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

κι' εγώ έμενα πιστή στο πρώτο και μοναδικό εκείνο αίσθημά μου. Το χιόνι έφανε τον αρραβωνιαστικό μου μαζί με το μυστικό του κι' έτσι δε μπορούσα να ξέρω τίποτα γι' αυτό.

«Ήμουν πιά γεροντοκόρη κι' ο πατέρας μου γέρος, με κάτασπρα μαλλιά, όταν σ' ένα μας, πρωινό ανοιξιατικό περίπατο, σήκωσε το μαστόνι του και μούδειξε σε λίγη απόσταση μια συγγενή μου έγγατον, που χειρονομούσαν και φώναζαν, σαν να συνέβαινε κάτι έκτακτο. Την ίδια σχεδόν στιγμή, μίς πλησίασε ο ύπνρέτης μας, ο γέρο - "Ανσεν, πολύ συγγινιμένος. Μας είδοποιήσε, ότι οι έγγατες του δουλεύουν, ανοίγοντας έναν καινούριο δρόμο, άναμεσα στους περσιμένους λόγους, γάνανε μια πένθιμη άναζήλη, για την όποια μόνονά έμεις θα μπορούσαμε, ίσως, να δώσουμε μια έξηγησι.

«Ο γέρο - "Ανσεν, χωρίς άλλη πληροφορία, μίς ώδηγησε κοντά σ' ένα χωριό. "Όταν φτάσαμε, οι σκατιάδες τραβήχτηκαν και βρόθηκα μπροστά σ' ένα πτώμα, σε μια ανθρώπινη όμορφη μάκα, σεπασμένη άκόμη απ' το χιόνι και τους μισολυμένους λόγους. "Ο "Ανσεν γούγισε και το καθάρισε. Σαφινά, έσκυψε μια κρανή σχεδόν άγρια χαράς. Είχα άναγνωρίσει αμέσως τον Χέρμαντ. Το ποσόπτό του, ήταν όπως το είχα δει την τελευταία εκείνη φορά, με τα χαρακτηριστικά του, ήρεμα με την ίδια όμορφη του, που οι πάγοι την είχαν προφυλάξει τόσα χρόνια από κάθε αλλοίωση.

«Δε μπορώ να σας περιγράψω τη βαθεία έντύπωσι που ένοιωσα όταν βρόθηκα, ύστερ' από τόσα χρόνια, μαρμαμένη πιά έγώ, με οντίδες και σχεδόν γρούφα μαλλιά, μπροστά σ' εκείνον τον άνηθοπον πάντα νέο κι' όμορφο, όπως τη βραδιά των αρραβώνων μας...

«Φαινόταν σαν να κοιμάται ήσυχια. Μου φάνηκε πως θ' άνοιξε τα μάτια του να μίς μιλήσει. "Η καρδιά μου, πάντα νέα, χτυπούσε δυνατά.

«Έπιασα το κεφάλι μου με τα δυο μου χέρια κι' άναρωτιώμουν μήπως ήσανε το παρελθόν που έαναζούσε μέσα σε όνειρο.

«Όταν στεγνώσαν τα μάτια μου και τρώδησα το χέρι από το ποσόπτό μου και ξαναζούταξα, μια άλλη κρανή, μια κρανή άπελπίσας, έσχισε το στήθος μου. "Ο "Ανσεν είχε ξεθάψει πιά το σώμα του Χέρμαντ απ' τους πάγους κι' αυτό το σώμα, το έβλεπα τώρα, με πόνο, άγκυλισμένο σχεδόν, μπλεγμένο σε σφιχταγκάλισμα, κι' ένα άλλο κομμάτι, που μάντενα το κεφάλι του χωμένο, κομμένο πάνω στο στήθος του Χέρμαντ. Κι' έβλεπα τη κοκκαλιασμένα μορφή του αρραβωνιαστικού μου ν' άγκαλιάζονε, με τα δάχτυλά του συσπασμένα σε μια ύπερτατη προσπάθεια να σφίξει κοντά του, πάνω στην καρδιά του σε μια στεργνή έρωτική περιπύξη, εκείνη τη γυναίκα. Σε μια περιπαθή περιπύξη που την κράτησαν, την διατήρησαν ως τη στιγμή εκείνη το χιόνι κι' ο πάγος, άμετάβλητη.

«Όπισθοχώρησα, έβλεπα τα μάτια μου και μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου φώναξα:

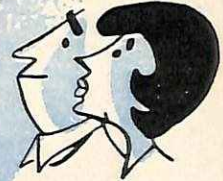
— Σκεπάστε τους με τα χιόνια! "Ανσεν, οίσε, οίσε κι' άλλο χιόνι, άπάνω τους, κι' άλλο χιόνι! Οι πάγοι άς φυλάξουν το μυστικό τους!...

A. ΜΗΠΟΡΣΟΝ



ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Το μέλλον μας



ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 13 - 19 Δεκεμβρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Βρίσκεστε υπό την ευνοία του "Α-ρεως και του Κρόνου. Αυτό σημαίνει πως πρέπει να επιμείνετε στις απόψεις σας και να μείνετε στο δρόμο, που χαράξατε, για να φτάσετε στην έπιτυχία. ★ Ενδιαφέρουσες συναπτήσεις.	★ Θα παρεξηγήσουν τον ένθουσιασμό και τον ασόδορμπο χαρακτήρα σας. Θα έπιτύχετε καλύτερα άποτελέσματα, αν ένεργήσετε ήρεμα και με τάκτ. ★ Μερικά βράδια αλήτης της περιόδου θα είναι πολύ ευχάριστα, για τους ρωμαντικούς.	★ Αποφύγετε την ύγρασία, για να διατηρήσετε σε καλή φόρμα την υγεία σας. ★ "Αν δε φροντίσετε έγκαίρως να περιποιηθήτε τα δόντια σας θα δοκιμάσετε δυσάρεστες έκπληξεις. ★ Το κόκκινο σας φέρνει τύχη.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Τα πράγματα περιπλέκονται σε μια στιγμή που δεν το περιμένατε και οι άπορόφτες δυσχέρειες σας ώδουν στην άποθάρρυνσι. "Ηρεμήστε και φροντίστε να πάρτε λογικές άποφάσεις. ★ Σας βοηθή πρόσωπο, με σημαντικού θέσι.	★ Κάποια νέα γνωριμία ή ένα άπροσάκτο περιστατικό θα βάλει σε κίνδυνο τις ασθματικές σας σχέσεις. ★ Παρά τις προσπάθειες για την άποκρύψετε, ή αλήθεια θ' άποκαλυφθή και θα σας βάλει σε δύσκολη θέση.	★ "Αν ή εργασία σας καθυλώνει σε μια καθιστική ζωή, πρέπει να άφιερώνετε στά σπορ ένα μεγάλο μέρος από τις ελεύθερες ώρες σας. ★ Αποτομή άλλαγή θερμοκρασίας θα ήταν δυσμενής, για τον εύαίσθητο λαιμό σας.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Παρουσιάζονται πειρασμοί, που σας κάνουν να διατρέχετε τον κίνδυνο να ήγλητε από το δρόμο της έπιτυχίας, για να κυνηγήστε χίμαιρες. ★ Μη δεσμευθήτε, έφσον δε μπορείτε να προ-βλέψετε την εξέλιξι μιάς υποθέσεως.	★ Πρόσωπο με το όποιο συνεργάζεστε σπενά νοιάζει για σας ένα ένδιαφέρον, το όποιο όμως διατάζει να σας άποκαλύψει. "Αν δε σας είναι αδιάφορο, βοηθήστε το να εκδηλωθή, άλλως άποφύγετε να το ταπεινώσετε.	★ Σε περίπτωση κρουολογίατος καταπολεμήστε το άμέσως με όλα τα μέσα και προφυλαχτείτε πριν έπεκταθή σπούς έρώγχους, δημιουργώντας δυσάρεστες άνωμαλίες. ★ Την Κυριακή, προσέχτε πολύ αν ήδηγήτε αυτοκίνητο.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Περίοδος ευφορίας. Ένθουσιασμός και προσηύτικες ιδέες σας βοηθούν να σημειώσετε πραγματικά άωματα προς την έπιτυχία. Οι καλλιτέχνες θα ένυθουν ιδιαίτέρως. ★ Κατευθυνθείτε άδεις τις προσπάθειες προς ένα και μόνο στόχο.	★ Θα ζήσετε κατά τις ήμέρες αυτές πραγματικά ευτυχισμένες ώρες κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο. ★ Φίλοι θα προ-θυμοποιηθούν να σταθούν στο πλευρό σας σε μια ώρα ανάγκης. ★ Κίνδυνος να άδικήστε προσφιλή πρόσωπο.	★ Οι γυναίκες, που θέλουν να διατηρήσουν μια καμή γραμμή, άς προτιμήσουν τη γυμναστική και το βάδισμα, παρά μια αστήρη διαίτα. ★ "Αν σας άσάνισουν άφοφες μικροσκοπήσεις, μια άνάλυσι αίματος έπιβάλλεται.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αύγουστου	★ Θ' άντιμετωπίζετε με άποφασιστική τά τα διάφορα προβλήματα, που παρουσιάζονται. ★ "Εχετε πάντως ύπ' όψη ότι ή δυσωμία θα σας βοηθήσει περισσότερο από τη θία, στο να έπιτά-λετε τη θέλησί σας.	★ Άνωμαλία ή δυσάρεστο άπόροπτο θα διαταράξει τις ασθματικές σχέσεις. Μη χειροτερένετε την κατάσταση με μια άνοχη έκρηξι ζήλειας. ★ Ένεργήστε με διπλωματία και θα ξανακερδίσετε την έκτίμησι αγαπημένου προσώπου.	★ Πάμετε να στενοχωρήσετε για το παραμικρό και όργανώστε καλύτερα τη ζωή σας, ώστε ν' άποφύγετε κάθε πε-ριττή κόπωση. ★ Οι πονοκέφαλοι θα περ-σάσουν, αν πάψετε να κοιμάστε δια-νοητικώς και περιορίσετε το διάβασμα.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αύγουστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ουρανός και Ζεύς σας προικίζουν με μεγαλύτερη έπιδεξιότητα. Αυτό έν-νοεί ιδιαίτερα τους καλλιτέχνες και τους άσχολούμενους με έρευνες. ★ Εύκαι-ρια να σταθεροποιήστε την επαγγελμα-τική σας θέση.	★ Δε θα δυσκολευτήτε να βάλετε σ' έφαρμονή τα σχέδια που καταστρώνε-τε και να έπιτύχετε αυτό, που έπιδι-κετε. ★ "Η άπάντησι σε αήτμα σας θα είναι έννοχη, υπό τον όρο να μη ζη-τήσετε να την έπισπώσετε.	★ Αποφύγετε κατά την περίοδο αυτή την υπερέκτασι και κάθε είδους κα-τοχήσεις. ★ Οι γυναίκες θα έδρουν το φάρμακο που τους χρειάζεται και θα έπιταχυνθή έτσι ή άνάργωσι. ★ Το δια-μάντι φέρνει τύχη.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Οικονομικές δυσχέρειες, που πρέ-πει ν' άποδοθούν σε κακή διαχείρισι και σε σπατάλες του προαόπτου παρε-λθόντος. ★ Πρέπει να εργαστήτε σκληρά τις ήμέρες αυτές και να μη έασιστήτε σε καμμία ζήνη βοήθειας.	★ "Ο Δεκέμβριος έμφανίζεται πλού-σιος σε ευχάριστα άπόροπτα ασθμα-τικής φύσεως και άξάνουν οι πει-σύντιες να ήρλητε το πρόσωπο, που σας ενδιαφέρει, για ένα μόνο δεσμό. ★ Εύ-χάριστη Κυριακή.	★ Τα άσπτα και τα δόντια σας άπαι-τούν σημαντική αήτησι στη λήψη άσθε-σιου. ★ Οι γυναίκες που έρίσκονται σ' έδισάφερους, άς το προσέξουν σι-το ιδιαίτέρως. ★ Κάνετε με την πρώτη εύκαιρία μια άνάλυσι ούρων.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Προσπαθήστε να ξεφύγετε από την πεπαισμένη και μη φοβήθητε τις δυσχε-ρείες, που θ' άντιμετωπίζετε. ★ "Ενας έξυπνος έλιγμός, αν γίνη στην κατάλ-ληλη στιγμή, θα έπιφέρει έννοχη το μέλλον και τα οικονομικά σας.	★ Τόσο οι άνδρες όσο και οι γυναί-κες, ρέψουν προς τη ζήλοτυπία, ώστόσο στον έρωτα τους προσόν εκείνες και έ-κείνοι, που έμπνουν δικαιολογημένα με τη στάση τους τη ζήλεια αυτή. ★ Εύχά-ριστες διασκεδάσεις.	★ Άνωμαλίες στο πεπτικό σύστημα, που όφειλονται μάλλον σε υπεργάλαρ-δρια. ★ Προσέχτε και στα πιά άσθμα-τα τραπέζας, γιατί υπάρχει κίνδυνος μολύνσεως. ★ Αποφύγετε τις κούραστες έκδρομές και τις ταλαιπωρίες.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ "Εχετε ύπ' όψη πως ή ύπερβολική ειλκρινεία μπορεί τελικά να σας έη-μώση. ★ Συνεργαστήτε κατά προτιμή-σι με πρόσωπο, που ο χαρακτήρας του ταυριάζει με το δικό σας. ★ "Εχετε συμφέρον να δείξετε διπλωματικότητα.	★ "Ικανότης να ματεύετε τις σκέψεις και τις έπιθυμίες των άλλων σας έξασ-φαλίζει θετικές έπιτυχίες στον ασθμα-τικό τομέα. ★ "Η μεγάλη αστήρη-δα θα έπιφέρει δυσμενώς τα άπάντη-σας αισθήματα έτεροφύλου προσώπου.	★ Όσοι εργάζονται κοντά στη φα-τιά ή σε ηλεκτρικές συσκευές, άς προ-σέξουν πολύ κατά τις ήμέρες αυτές. ★ Το ούροποιογεννητικό σύστημα παρου-σιάζει ασήθη έδισάσι. "Υπάρχει κίν-δυνος άναζήτωρσεως των αίμορροΐδων.
ΑΙΓΟΚΕΡΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Έκπληρώστε όλες τις ύποχρεώσεις σας, έπω και αν δεν το έρσκετε, το καθόλου ευχάριστο. ★ "Η Σελήνη έ-πιρραζει έννοχη τη φαντασία και έξασ-φαλίζει έτσι μεγάλης έπιτυχίας ιδιαιτε-ρα στους συγγραφείς και ζωγράφους.	★ Μη διατάσετε να καταστρέψετε έγ-γραφα ή γράμματα, που δε θα θέλατε να πέσουν στα χέρια τρίτων. Θα μπο-ρούσαν να προκαλέσουν δυσάρεστες ά-νωμαλίες, άκόμη δε και ρήξι με αγα-πημένο πρόσωπο. ★ Έκπληξες.	★ Προσέξτε να νερά και το σηκά-τι, που είναι κατά την περίοδο αυτή το πιο εύαίσθητο σημείο του όργανι-σμού. ★ Αποφύγετε την όρθοστασία, που άπειλει τα πόδια σας με κίρσοις. ★ Χρώμα σας το μπλε.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Αποσάλετε τους διαταγμούς και συνεργαστήτε με πρόσωπα που γνωρί-ζουν τη δουλεία σας καλύτερα από σας. ★ Στρέψτε όλη σας την προσοχή προς τον οικονομικό τομέα και άποφύγετε κά-θε περιττό έξοδο. ★ Άλλαγές.	★ Από ασθματικής πλευράς άρχί-ζει ένα ευχάριστο δεκαπενθήμερο. Πι-στών όμως ένας κεραυνόβόλος έρωτας να σας βάλει μπροστά σε σοβαρό δίλημ-μα. ★ Μη κάνετε στους άλλους κάτι, που δε θα θέλατε να σας κάνουν.	★ Μία κόφρα άποτοξινώσεως, θα σας άπολάξει από τις ζάλες και άλλες μι-κρονοσήσεις. ★ Προσέξτε τα μάτια σας και μη σκονάτε άπότομα μεγά-λα βάρη. ★ Το Σάββατοκύριακο άς προσέξουν όσοι οδηγούν αυτοκίνητο.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Αποφύγετε να ριψοκινδυνώσετε ση-μαντικό χρηματικό ποσό σε μια έπιχει-ρησι που φαίνεται εκ πρώτης όψεως πως θα σας έξασφαλίζει σημαντικά κέρ-δη. ★ Εύνοια της τύχης, τη στιγμή ά-κρίβως που δεν την περιμένατε.	★ Θα κατοικήσετε έτεροφύλο πρόσω-πο με την πρώτη έπαφή, που θα έχετε μαζί του, φροντίστε μόνο να δεσάω-θήτε για τη σοδορότητα και το βάθος των αίσθημάτων του. ★ Οι σύζυγοι θ' άντιμετωπίζουν σοδορές δυσχέρειες.	★ "Η περίοδος αυτή δεν παρουσιάζει κανένα σοβαρό κίνδυνο για την υγεία. Πρέπει όμως, για να διατηρήσετε την εαεία, να κάνετε συχνούς περιπάτους σε έξοχικό περιβάλλον. ★ "Η άνάπα-σι είναι το καλύτερο φάρμακο.



Τώρα τὸν χειμῶνα τὸ BRANDY ΚΑΜΠΑ δὰ σὰς κρατήση
τὴν πιὸ ζεστή, τὴν πιὸ ὁμορφη συντροφιά.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΚΑΒΕΣ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑΤΩΝ ΟΙΝΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ 1882 - 1962

ΠΕΙΡΑ 80 ΕΤΩΝ

δίνετε **ΚΑΜΠΑ**

γκρέκα